

RACHEL CAINE

Mijn ex is een seriemoordenaar

KILLMAN CREEK

THRILLER ◊ KARAKTER

Meer dan 33.000 vijfsterren-beoordelingen op Goodreads!

Gwen heeft haar kinderen gered van haar ex, seriemoordenaar Melvin Royal. Maar de strijd is nog niet gestreden. Melvin is ontsnapt uit de gevangenis en Gwen ontvangt een bericht:

Jij bent nergens veilig

Nu ook Gwens schuilplaats aan Stillhouse Lake hen niet langer kan beschermen, brengt ze haar kinderen onder bij een bewapende buurman. Zelf gaat ze op jacht met Sam Cade, de broer van een van Melvins slachtoffers. Gwen weet wat ze moet doen, ze heeft de kunst kunnen afkijken van een van de meest gestoorde moordenaars ooit.

Maar de strijd blijkt heviger dan verwacht. Eén ding is zeker: één van hen zal sterven.

In dezelfde serie verscheen *Stillhouse Lake*:

'Supersnelle thriller en een krachtig verhaal.' – *Publishers Weekly*

'Stillhouse Lake is een echte nagelbijter tot het einde.' – *Fresh Fiction*

'Dit is echt een van de beste psychologische thrillers die ik sinds tijden heb gelezen.' – *Amazon*

Rachel Caine is auteur van New York Times-, USA Today- en Amazon Charts-bestsellers. Ze heeft meer dan vijftig romans geschreven, waaronder de Stillhouse Lake-serie.

Deel 1

Karakter Uitgevers B.V.
www.karakteruitgevers.nl

RACHEL CAINE

Killman Creek

Een Stillhouse Lake-thriller

Karakter Uitgevers B.V.

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter;

 www.instagram.com/karakteruitgevers en:

- * ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;
- * blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;
 - * én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,
Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl voor eventuele aanpassingen of
aanvullingen op deze titel.

Oorspronkelijke titel: *Killman Creek*

© 2017 Rachel Caine LLC

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

Vertaling: Peter de Rijk

© 2019 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Oorspronkelijk omslagontwerp: Shasti O'Leary-Soudant

Bewerking Nederlands omslag: Mark Hesseling, Wageningen

ISBN 978 90 452 1607 2

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. Gwen

Dit is de twaalfde nacht sinds mijn ex-man uit de gevangenis is ontsnapt, en ik lig in bed. Ik kan niet slapen en kijk naar het spel van licht en donker op de gordijnen. Ik lig op een smal vouwbed waarvan de veren pijnlijk door de dunne matras prikken. Lanny en Connor, mijn kinderen, liggen in de twee tweepersoonsbedden in deze middenklasse motelkamer. Meer dan middenklasse kan ik momenteel niet betalen.

De telefoon is nieuw. Weer een prepaidtelefoon, met een gloednieuw nummer. Slechts vijf mensen hebben dat nummer en twee van hen liggen bij mij in de kamer te slapen.

Buiten die steeds kleinere kring mensen kan ik niemand vertrouwen. Ik kan alleen nog maar aan de schaduw van een man denken die door het nachtelijk duister loopt – ja, hij loopt en rent niet, omdat ik niet geloof dat Melvin Royal op de vlucht is geslagen, ook al jaagt de halve politiemacht van het land op hem – en die vastbesloten op mij af komt. Op ons.

Mijn ex-man is een monster, en ik had het idee dat hij veilig achter slot en grendel op zijn executie zat te wachten, maar zelfs vanachter de tralies heeft hij geprobeerd het leven voor mij en mijn kinderen tot een hel te maken. Ja, hij kreeg hulp, deels vanuit de gevangenis en deels van buiten. Hoever die hulp strekte is nog steeds niet helemaal duidelijk, maar hij had ook een plan. Met doelgerichte bedreigingen slaagde hij erin me op de plek te manoeuvreren die hem voor ogen stond. We wisten het er levend af te brengen, maar slechts ternauwernood.

Als ik mijn ogen sluit en het even donker is, achtervolgt Melvin Royal me. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij loopt op straat. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij loopt de trap van het motel op naar de open doorgang op de eerste verdieping. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij staat voor de deur. Hij luistert.

Wanneer de zoemtoon van een sms op mijn telefoon klinkt, krimp ik zo krampachtig ineen dat het pijn doet. Ik pak het toestel op, terwijl de ventilatorwaaier in de kamer ratelt. Het is een lawaaiig, maar efficiënt toestel, en de warmte stroomt in een trage, behaaglijke golf door de kamer. Ik ben er blij mee, want de dunne dekens op dit bed zijn niet echt comfortabel.

Ik knipper met mijn vermoeide ogen en hou de telefoon zo ver van me af dat ik de tekst kan lezen. Er staat: anoniem nummer. Ik zet hem uit, leg de telefoon onder mijn kussen en probeer mezelf ervan te overtuigen dat ik veilig kan gaan slapen.

Maar ik weet dat dat niet waar is. Ik weet wie mij sms't. En de dubbele sloten op de motelkamerdeur lijken nauwelijks afdoende te zijn.

Het is nu twaalf dagen geleden dat ik mijn kinderen van een moordenaar heb gered. Ik ben uitgeput, heb een pesthumeur en word geplaagd door barstende koppijn. Ik ben gedepriimeerd en moe, gespannen en vooral kwaad. Ja, ik ben echt woest. Ik moet ook woest zijn. Mijn woede zal ons allemaal op de been houden.

Hoe durf je, snauw ik de telefoon onder mijn kussen in gedachten toe. Hoe durf je verdomme.

Als ik zo opgefokt ben dat het bijna fysiek pijn doet, steek ik mijn hand onder het kussen en grijp de telefoon weer. Mijn woede is een schild. Mijn woede is een wapen. Ik klik driftig op het bericht, waarvan ik de inhoud al denk te kennen.

Maar ik vergis me. Het is geen sms van mijn ex-man. Het bericht luidt: *Je bent nu nergens veilig*, en wordt afgesloten met een symbool dat ik ken: Å.

Absalom.

Ik schrik hier zo van dat mijn woede zich verder in mijn binnenste verspreidt en in hevige schokken door mijn borst en armen trekt, alsof de telefoon me pijnigt. Mijn man had hulp – hulp terwijl hij ons manipuleerde, hulp bij de ontvoering van mijn kinderen – en Absalom was die hulp... Een geniale hacker die me de hinderlaag in lokte die Melvin voor hem had opgezet. En ik koesterde

de hoop dat Absalom ons niet meer kon bedreigen, nu dat complot ontrafeld was.

Ik had beter moeten weten.

Een moment lang raak ik bevangen door pure, intense angst, alsof de spoken waar ik als kind bang voor was toch echt blijken te zijn, en dan haal ik langzaam diep adem en probeer te bedenken hoe ik met deze onmogelijke toestand moet omgaan... voor de zoveelste keer. Het enige waaraan ik me schuldig heb gemaakt, is dat ik me heb verdedigd tegen een man die me wilde vermoorden, die in de loop der jaren mijn vertrouwen won en me langzaam naar de plek voerde waar ik geëxecuteerd moest worden.

Maar daarmee verdwijnt het bericht op het scherm nog niet.

Absalom heeft iemand anders op ons afgestuurd. Die gedachte treft me als een bliksemschicht. Ik krijg een droge mond en ben zo gespannen als een veer, omdat ik voel dat het klopt. Er heeft me voortdurend iets dwars gezeten tijdens die lange periode waarin we een verborgen bestaan leidden en voortdurend op de vlucht waren om in veiligheid te blijven... het gevoel dat we nog steeds in de gaten worden gehouden. Ik dacht dat dat door mijn paranoia kwam.

Maar stel dat dat niet zo is?

Ik probeer stilletjes op te staan, maar het bed kraakt en ik hoor mijn dochter Lanny fluisteren: 'Mam?'

'Het is niks,' fluister ik terug. Ik sta op en steek mijn voeten in een paar instappers. Ik ben helemaal aangekleed en draag een comfortabele broek, een wijde trui en dikke sokken, en voor ik alle alarmen uitzet en buiten de kou in ga, doe ik mijn schouderholster om en trek mijn parka aan.

Het is bewolkt en koud hier in Knoxville. Ik ben niet gewend aan de stadsverlichting, maar nu voel ik me toch iets minder gespannen. Ik voel me niet meer zo geïsoleerd. Er zijn hier mensen en geschreeuw zal zeker hoorbaar zijn.

Ik bel een van de weinige nummers die in mijn telefoon staan. Er wordt vrijwel meteen opgenomen en ik hoor de stem van rechercheur Prester van de politie van Norton – de plaats vlak bij de

plek waar we woonden, of liever gezegd wonen, want we zullen zeker terugkeren naar Stillhouse Lake, zoveel is zeker – die me op zijn gebruikelijke vermoeide toon meedeelt: ‘Mevrouw Proctor, het is al laat.’ Hij lijkt niet erg blij om mijn stem te horen.

‘Weet u honderd procent zeker dat Lancel Graham dood is?’

Dat is een merkwaardige vraag, en ik hoor iets kraken – waarschijnlijk een kantoorstoel – terwijl Prester achterover leunt. Ik kijk op mijn horloge. Het is al na enen ’s nachts. Ik vraag me af waarom hij nog steeds aan het werk is. Norton is een slaperig plaatsje, al heeft het met de nodige criminaliteit te kampen. Hij is een van de twee rechercheurs op het bureau.

En Lancel Graham droeg het uniform van de politie van Norton.

Prester antwoordt traag en voorzichtig. ‘Hebt u een dringende reden waarom u daaraan twijfelt?’

‘Is. Hij. Dood?’

‘Morsdood. Ik heb gezien hoe ze op een autopsietafel zijn organen uit zijn lichaam trokken. Waarom vraagt u dat...’ – Hij aarzelt en kreunt, alsof hij net nog eens op de klok heeft gekeken – ‘... in het holst van de nacht?’

‘Omdat ik tot mijn schrik net weer een bedreiging binnenkrijg.’

‘Van Lancel Graham.’

‘Van Absalom.’

‘Aha,’ zegt hij op slepende toon, op zo’n manier dat ik meteen op mijn hoede ben. Rechercheur Prester en ik zijn geen vrienden. Tot op zekere hoogte zijn we bondgenoten, maar hij vertrouwt mij niet volledig, wat ik hem niet echt kwalijk kan nemen. ‘Nu we het er toch over hebben: Kezia Claremont is in deze zaak gedoken. Ze zegt dat Absalom misschien geen *hij* is. Mogelijk eerder een *zij*, meervoud.’ Ik heb respect voor Kezia. Ze was Grahams collega tijdens de surveillancediensten, althans een deel daarvan, maar anders dan Lancel Graham is zij goudeerlijk. Het was een enorme schok voor haar toen bleek dat haar collega een moordenaar was.

Maar niet zo’n grote schok als het voor mij was.

Mijn stem klinkt desondanks kortaf en trilt van woede. ‘Waarom

hebt u me dan niet gewaarschuwd? U weet toch dat ik hier met mijn kinderen zit!

‘Ik wilde u niet in paniek brengen,’ zegt hij. ‘Er is nog geen bewijs. Alleen verdenkingen.’

‘U kent me nu een tijdje, rechercheur, en denkt u nou echt dat ik iemand ben die zich overgeeft aan blinde paniek?’

Hij reageert daar niet op, omdat hij weet dat ik gelijk heb. ‘Volgens mij zou het beter voor u zijn als u naar Norton terugkeert en wij u kunnen beschermen.’

‘Mijn man heeft van een van uw collega’s een moordenaar gemaakt.’ Ik moet een woede-oprising wegslikken. ‘U hebt Graham met mijn kinderen alleen gelaten, weet u nog? Wie weet wat hij hun had kunnen aandoen? Waarom in godsnaam zou ik hen aan u toevertrouwen?’

Ik weet nog steeds niet precies wat Lancel Graham allemaal heeft gedaan toen hij mijn kinderen ontvoerde. Connor en Lanny zullen me er niets over vertellen, en ik weet dat het zinloos is hen onder druk te zetten. Ze hebben een trauma opgelopen en hoewel de artsen hebben gezegd dat ze in goede gezondheid verkeerden en dat hun fysiek niets mankeerde, vraag ik me nog steeds af welke psychische schade ze hebben opgelopen en hoe ze daar in de toekomst door zullen veranderen.

Want dat is wat Melvin Royal wil: hen veranderen, plooiën en temmen. In dergelijke manipulaties schept hij een duivels genoeg.

‘Nog iets over Melvin gehoord?’ *Mel*, fluistert een timide, spookachtig stemmetje nog altijd in mij. Hij wilde nooit Melvin genoemd worden, alleen maar Mel, en daarom hecht ik er nu aan om alleen zijn volledige naam te gebruiken. Een flintertje macht is nog altijd macht.

‘Er is een forse klopjacht aan de gang en van de ontsnapte gedetineerden zit driekwart alweer achter de tralies.’

‘Hij niet.’

‘Nee,’ erkent Prester. ‘Hij niet. Nog niet. Bent u van plan om u schuil te houden totdat hij opgepakt wordt?’

‘Dat was wel het plan,’ zeg ik. ‘Maar dat plan is zojuist veranderd. Als Absalom meer mensen op ons af kan sturen, zullen ze mij zeker voor hem opsporen. Dat is zijn grote wens. Dat is de reden dat hij ontsnapt is. Deze nachtmerrie duurt alleen maar langer nu ik op de vlucht ben en zorgt ervoor dat ik mijn leven niet meer in eigen hand heb. Maar ik zal mijn leven nooit voor hem opgeven.’

Weer piept zijn kantoorstool. Ditmaal weet ik bijna zeker dat hij voorover leunt. ‘Waar ben je verdomme toch mee bezig, Gwen?’

Zo noemt hij me nog steeds, overeenkomstig mijn nieuwe identiteit, wat ik op prijs stel. De vrouw die bekendstond als Gina Royal, echtgenote van een extreem meedogenloze seriemoordenaar, is er niet meer en nog slechts een van de lijken die Melvin heeft achtergelaten. Dood is ze beter af. Ik ben nu Gwen en Gwen laat niet meer over zich heen lopen.

‘Ik denk niet dat mijn verhaal u zal bevallen, dus ik zal u de details besparen. Bedankt voor alles, rechercheur.’ Ik meen het bijna. Voordat hij nog meer vragen kan stellen, verbreek ik de verbinding en steek de telefoon in mijn jaszak. Een moment lang blijf ik in de vochtige, kille wind staan. Nog niet iedereen in Knoxville is al naar bed. Ik vang flarden muziek uit voorbijrijdende auto’s op straat op en zie gedaanten achter de gordijnen in andere motelkamers. Licht van een flikkerende tv dringt door gescheurde gordijnen tot de binnenplaats door. Hoog boven me doorklieft een vliegtuig het luchtruim.

Ik hoor hoe de kamerdeur opengaat, en Lanny naar buiten komt. Ze heeft schoenen en haar jack aangetrokken, maar heeft daaronder haar pyjama nog aan. Dat stelt me in elk geval gerust. Als ze haar spijkerbroek en wijde flanellen hemd en hardloopschoenen had aangetrokken, was dat een teken geweest dat ze bang was.

‘Die lummel slaapt nog,’ zegt ze, terwijl ze op de leuning naast me steunt. ‘Zeg op.’

‘Het was niets, schatje.’

‘Gelul, mam. Je komt niet voor niets uit bed om buiten telefoontjes te plegen.’

Ik zucht. Het is zo koud dat de wind mijn adem als een witte nevel meevoert. 'Ik was in gesprek met rechercheur Prester.'

Ik zie dat ze haar handen om de reling heeft geklemd en zou haar maar al te graag van die angst en voortdurende verpletterende druk bevrijden. Maar dat kan ik niet. Lanny weet maar al te goed hoe gevaarlijk onze situatie momenteel is. Ze is grotendeels op de hoogte van de feiten over haar vader. En ik moet er maar op vertrouwen dat ze als kwetsbaar meisje van bijna vijftien niet onder het gewicht ervan bezwijkt.

'O,' zegt mijn dochter. 'Ging het over hem?'

Met 'hem' bedoelt ze uiteraard haar vader. Met een lachje probeer ik haar gerust te stellen. 'Nog geen nieuws,' zeg ik. 'Hij zit waarschijnlijk een eind weg. Hij zal zich opgejaagd voelen. De meeste gevangenen die samen met hem zijn ontsnapt, zijn al opgepakt. Hij zal snel weer achter de tralies zitten.'

'Dat geloof je toch niet echt?'

Klopt. Ik wil niet tegen mijn dochter liegen, dus begin ik over iets anders. 'Je moet nu weer gaan slapen, lieverd. We vertrekken morgenvroeg.'

'Het is al bijna morgen. Waar gaan we naartoe?'

'Ergens anders.'

'En blijft dat zo?' Ditmaal klinkt haar stem zacht maar beslist. 'God, mam, je bent de hele tijd alleen maar aan het wegvluchten. We mogen niet toestaan dat hij ons dit aandoet! Niet nog een keer. Ik wil niet vluchten. Ik wil vechten.'

Ze heeft zeker gevochten, absoluut. Ze was een dappere meid die als tienjarige al met de gruwelijke feiten over haar vader geconfronteerd werd, en het was geen verrassing dat ze diep vanbinnen nog altijd kwaad is.

En ze heeft natuurlijk gelijk.

Ik draai me naar haar toe, en ze keert zich om zodat ze me kan aankijken. Haar blik niet ontwijkend zeg ik: 'We zullen zeker vechten. Maar morgen vertrek je naar een veilige plek, zodat ik de gelegenheid heb om de noodzakelijke dingen te doen. En voordat je

protesteert, zeg ik je dat je bij je broer moet blijven om hem te beschermen. Dat is jouw taak, Lanny. Dat is jouw gevecht. Oké?’

‘Oké? Ga je ons nu bij een ander dumpen? Nee, dat is niet oké! Vertel me alsjeblieft dat dat niet bij oma is.’

‘Ik dacht dat je van je oma hield.’

‘Ja, maar dan wel als oma, niet om bij te logeren. Je wilt toch dat we een veilige plek hebben? Zij kan ons niet beschermen. Zij kan niemand beschermen.’

‘Ik ga ervoor zorgen dat ze dat niet hoeft. Ondertussen zal je vader mij in de gaten houden, omdat mij opsporen voor hem het allerbelangrijkste is.’ Ik hoop van harte dat dat waar is. Het is een enorme gok, maar er zijn maar heel weinig mensen die ik de zorg voor mijn kinderen kan toevertrouwen. Mijn eerste ingeving is om ze naar mijn moeder te brengen, maar ik moet inderdaad toegeven dat mijn dochter gelijk heeft. Mijn moeder is geen vechter – in elk geval niet zoals wij. En het gaat nu om een gevaar van een heel ander kaliber.

Ik zeg dat nog niet tegen haar, omdat ik erover na moet denken, maar Javier Esparza en Kezia Claremont hebben aangeboden om mijn kinderen te beschermen als dat nodig is. Het is een geweldig stel. Javier is gepensioneerd marinier en exploiteert een schietbaan, Kezia is een doortastende, slimme politieagente die van wanten weet.

Het nadeel is dat ze buiten Norton wonen en relatief dicht bij Stillhouse Lake. Die prachtige afgelegen plek was voor mij aanvankelijk het ultieme toevluchtsoord, maar het bleek uiteindelijk een hinderlaag, en ik heb geen idee hoe ik me daar ooit weer veilig zou kunnen voelen. We kunnen zeker niet terugkeren naar ons huis aan het meer, we zouden gemakkelijke prooien zijn.

Maar Javiers huis ligt niet aan het meer. Het is een afgelegen, versterkte blokhut, en mijn intuïtie zegt me dat Melvin en Absalom overal zouden zoeken, behalve op de plek waarvan we net zijn weggevlucht.

‘Laat je ons bij Sam achter?’ vraagt Lanny.

‘Nee, want Sam gaat met mij mee,’ zeg ik tegen haar. Ik heb het

hem nog niet gevraagd, maar ik weet dat hij ermee instemt. Hij wil Melvin Royal even graag vinden als ik, en om een even persoonlijke reden. 'Sam en ik zullen je vader opsporen en hem inrekenen, voordat hij nog meer mensen iets aandoet. En voordat hij er zelfs maar aan denkt om jou en je broer iets aan te doen.' Ik geef haar een moment om daarover na te denken en zeg dan: 'Je moet me helpen, Lanny. Dit is de beste optie die we hebben, behalve dan weer vluchten en ons verstoppen. Ik voel daar even weinig voor als jij. Je moet dat echt van me aannemen.'

Ze kijkt weg en haalt quasi onverschillig haar schouders op. 'Ja hoor. Het zal wel. Maar toch dwing je ons er steeds toe.' Iedere keer dat we tot nu toe op de vlucht zijn geslagen, was noodzakelijk. Het was op dat moment het beste wat we konden doen. Maar ik snap dat het voor mijn kinderen vreselijk moeilijk is geweest om voortdurend waakzaam te zijn.

'Het spijt me echt, schatje.'

'Weet ik toch,' zegt ze uiteindelijk, en na die uitspraak geeft ze me snel en onverwacht een knuffel en loopt weer naar de motelkamer.

Ik blijf nog een poosje in de kou staan en denk na. Dan kies ik het telefoonnummer van Sam Cade en zeg: 'Ik ben buiten.'

Het duurt nauwelijks een minuut voordat hij op de smalle doorgang op de eerste verdieping naast me komt staan. Zijn kamer ligt naast de onze. Net als ik heeft hij al zijn kleren aan. Hij is klaar voor de strijd. Terwijl hij op dezelfde plek als Lanny tegen de reling leunt, zegt hij: 'Ik neem aan dat dit geen uitnodiging voor een vluggertje is.'

'Grappig,' zeg ik, en ik werp hem een zijdelingse blik toe. Wij zijn geen stelletje. Niet dat we op geen enkele manier intiem met elkaar zijn, ik denk dat het er uiteindelijk wel van komt, maar geen van ons tweeën lijkt er haast mee te hebben. We hebben allebei het nodige meegemaakt. Ex-vrouw van een seriemoordenaar, voortdurend bedreigd door Melvins groupies, zijn bondgenoten, de trollen op de internetfora die steeds het vuurtje weer opstoken.

En Sam? Sam is de broer van een van de slachtoffers van mijn ex-

man. Melvins laatste slachtoffer. Ik zie nog steeds voor me hoe die arme jonge vrouw met een strop om haar nek in de garage hing, uit puur sadistisch genot gemarteld en vermoord.

Het is een gecompliceerde toestand met ons. Toen ik Sam voor het eerst ontmoette, geloofde ik dat hij een vriendelijke vreemdeling was, zonder enige connectie met mijn oude leven. Toen ik ontdekte dat hij me opzettelijk had opgespoord en me bleef achtervolgen, in de hoop bewijs te vinden dat ik medeplichtig was aan de misdrijven van mijn echtgenoot, was dat bijna het definitieve einde geweest.

Hij weet nu dat ik niet schuldig ben en dat ook nooit ben geweest, maar er liggen nog altijd diepe afgronden tussen ons, en ik weet niet hoe ik die moet overbruggen en of ik dat wel moet proberen. Sam mag me graag. Ik mag Sam graag. In een ander leven, zonder de ranzige schaduw van Melvin Royal tussen ons in, hadden we vast gelukkig met elkaar kunnen worden.

Maar voorlopig is mijn blikveld sterk beperkt en probeer ik vooral te overleven en mijn kinderen te laten overleven. Sam is een middel om een doel te bereiken, wat hij godzijdank volledig begrijpt. Ik weet zeker dat hij precies hetzelfde over mij denkt.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij, waarop ik mijn telefoon pak, het bericht op het scherm breng en het toestel aan hem geef. ‘Verdomme. Maar Graham is toch dood?’ Ik hoor dezelfde radeloze verwarring in zijn stem, maar hij herstelt zich sneller. ‘Sturen ze iemand anders?’

‘Misschien meer dan één,’ zeg ik tegen hem. ‘Prester zegt dat Absalom misschien een soort hackerscollectief is. Wie weet hoeveel mensen ze in hun netwerk hebben? We moeten nu zelfs nog voorzichtiger zijn. Ik gooi deze telefoon weg en koop een nieuwe. We betalen alleen contant en blijven zoveel mogelijk uit het zicht van camera’s.’

‘Gwen, ik kan dit niet blijven doen. Je verstoppert is niet...’

‘We verstoppert ons niet,’ zeg ik tegen hem. ‘We zijn op jacht.’

Hij recht zijn rug en draait zich naar me toe. Sam is geen forse man en ook niet bijzonder lang. Hij is lenig en ik weet dat hij in een

gevecht zijn mannetje staat. Maar bovenal – en dat is voor mij nu het allerbelangrijkste – weet ik dat ik hem kan vertrouwen. Hij is geen creatie van Melvin en zal dat nooit worden. Dat kan ik inmiddels niet meer van veel anderen zeggen.

‘Eindelijk,’ zegt hij. ‘En de kinderen?’

‘Ik zal Javier bellen. Hij heeft eerder aangeboden om voor hen te zorgen, en we kunnen hem vertrouwen.’

Sam knikt meteen instemmend. ‘Het is een risico om ze achter te laten,’ zegt hij, ‘maar minder erg dan te proberen ze te beschermen terwijl wij achter Melvin aan gaan. Het klinkt solide.’ Hij zwijgt even. ‘Weet je dit zeker?’ Hij vraagt het met een zweem van tederheid. ‘We kunnen het aan de politie overlaten, aan de FBI. Dat zou waarschijnlijk beter zijn.’

‘De FBI kent Melvin niet en begrijpt niets van Absalom. Als het een collectief is, kunnen ze Melvin voor onbepaalde tijd verborgen houden, terwijl ze ons voor hem opsporen. We kunnen echt niet langer wachten, Sam. Verstoppert is geen oplossing.’ Ik adem de koude lucht diep in en blaas die als een opgewarmde nevelwolk weer uit. ‘En trouwens, ik wil hem oppakken. Jij niet?’

‘Je weet dat ik het er hetzelfde over denk.’ Hij kijkt me kritisch aan, alsof hij een medesoldaat inschat. ‘Weet je zeker dat je niet langer wilt rusten?’

Ik lach een beetje bitter. ‘Ik kan nog genoeg rusten als ik dood ben. Als we Melvin willen oppakken voordat de politie daarin slaagt, zullen we doortastender en sneller dan hij moeten zijn. En we zullen zeker hulp nodig hebben, en informatie. Je zei laatst toch dat je een vriend had die misschien kon helpen?’

Hij knikt. Zijn kaak staat verbeterd en er ligt een glinstering in zijn ogen. Sam is meestal geen open boek, maar op dit moment zie ik in zijn blik al zijn woede en hartzeer. Melvin loopt vrij rond en kan nog meer vrouwen belagen en vermoorden, zoals hij met Sams zus heeft laten zien. Melvin zal blijven moorden. Als ik iets zeker weet over mijn ex-man, dan is het wel dat hij in een uitbarsting van zelfzuchtige, moorddadige woede ten onder wil gaan.

De FBI zit hem op de hielen, net als de politie van alle staten die aan Kansas grenzen. Maar het is onwaarschijnlijk dat ze hem in het Middenwesten snel zullen vinden, want ik weet zeker dat Melvin meteen naar het zuidoosten is vertrokken, onze kant op.

Absalom heeft ons hier weten op te sporen, en dat betekent dat Melvin niet zich niet aan de andere kant van het land bevindt en evenmin op een afgelegen plek de grens van een land zonder uitleveringsverdrag met de VS is overgestoken. Misschien is hij hier nog niet aangekomen, maar hij is zeker op jacht naar ons. Ik voel dat gewoon intuïtief aan.

‘We vertrekken morgenochtend om zeven uur,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik wil de kinderen nog wat meer rust geven. Oké?’ Ik kijk op mijn telefoon. ‘Ik zal Kezia en Javier bellen om alles in gereedheid te brengen.’

Met een snelle beweging pakt Sam mijn telefoon af en laat die in zijn zak glijden. ‘Als Absalom dit nummer heeft, kun je het niet gebruiken om de opvang voor de kinderen te regelen,’ zegt hij, en ik kan me wel voor mijn kop slaan dat ik daar niet aan heb gedacht. De uitputting heeft blijkbaar harder toegeslagen dan ik voor mogelijk had gehouden. ‘Ik zal de oproepen en contacten verwijderen en de telefoon achterlaten zodat iemand hem kan jatten. Als die hier blijft liggen, wordt Absalom mogelijk een tijdje op het verkeerde spoor gezet.’ Hij knikt in de richting van de overkant van de straat, waar een verlichte supermarkt is. ‘Ik zal vanavond een nieuwe telefoon halen. Die gebruiken we om Javier te bellen en dan gooien we hem meteen weg. We kopen geen telefoons meer in de buurt van deze plek. Hier zal Absalom meteen uitzoeken wat we allemaal gekocht hebben.’

Hij heeft op alle punten gelijk. Ik moet nu denken als een jager, maar ik mag niet vergeten dat ik tegelijk een prooi ben. Melvin heeft me al eerder kwetsbaar gemaakt door me te lokken en te manipuleren, zodat hij me naar de plek kon voeren die hij in gedachten had. Nu moeten we hetzelfde met hem doen.

Jarenlang heb ik me aan een afschuwelijke fictie van een huwelijk

vastgeklampt, een leven waarin Melvin Royal elk aspect van mijn wezen beheerste, zonder dat ik me dat realiseerde of dat vreesde. Gina Royal, de oude ik, de kwetsbare ik... Zij en de kinderen waren Melvins dekmantel voor zijn gruwelijke geheime leven. Aan mijn kant van de muur wist ik slechts dat het allemaal volstrekt normaal leek. Maar dat was geen moment het geval, en nu ik Gina Royal achter me heb gelaten, besef ik dat maar al te goed.

Ik ben Gina niet meer. Gina was een onzekere, bezorgde vrouw. Ze was zwak. Gina zou bang zijn geweest dat Melvin naar haar op jacht zou gaan.

Maar Gwen Proctor is voorbereid op hem.

Diep vanbinnen weet ik dat het allemaal om ons gaat. Om meneer en mevrouw Royal. Zo is het uiteindelijk altijd gegaan.

2. Lanny

Mijn kleine broertje Connor is te stil. Hij heeft de hele dag nauwelijks een woord gezegd en laat zijn hoofd hangen. Hij is verdwenen achter de muren die hij steeds weer om zich heen optrekt, en ik wil ze allemaal neerhalen en hem naar buiten slepen, zodat hij begint te gillen en tegen de muur aan knalt of in elk geval iets *doet*.

Maar ik kan nog geen twee woorden met hem wisselen zonder dat mama met haar feilloze radar onraad ruikt... tenminste niet totdat ze de deur achter zich sluit en weer op het motelbalkon gaat staan. Ik ken mijn moeder. Meestal hou ik van haar. Maar soms werkt ze niet mee. Ze weet niet meer hoe ze haar beschermende schild moet laten zakken.

Connor is wakker. Hij kan heel goed doen alsof hij slaapt, maar ik weet wel beter. Toen mama twee jaar lang weg was – ze zat in de gevangenis en moest voor het gerecht komen omdat ze ervan beschuldigd werd mijn vader te hebben geholpen – deelden we een kamer omdat oma niet veel ruimte had, ook al was ik tien en hij zeven en waren we te oud om een kamer te delen. We zaten in hetzelfde schuitje en moesten op elkaar letten. Ik wist intussen wanneer hij echt in slaap was en wanneer hij net deed alsof. Hij huilde nooit veel, niet zoveel als ik tenminste. De laatste tijd huilt hij helemaal niet.

Huilde hij maar eens.

‘Hé,’ zeg ik. Ik zeg het zachtjes, maar niet echt fluisterend. ‘Ik weet dat je net doet alsof, sukkel.’ Hij antwoordt niet. Verroert zich niet. Zijn ademhaling blijft rustig en gelijkmatig. ‘Yo, *Squirtle*. Neem me niet in de maling.’

Uiteindelijk slaakt Connor een zucht. ‘Wat?’ Hij klinkt klaarwakker en lijkt niet eens geïrriteerd. ‘Ga maar weer slapen. Je wordt chagrijnig als je je schoonheidsslaapje niet krijgt.’

‘Hou je kop.’

‘Nou zeg, jij wilde toch praten? Het is niet mijn schuld dat het je niet aanstaat wat ik zeg.’ Hij klinkt normaal.

Hij is niet normaal.

Ik plof weer op bed. Het bed ruikt naar de koopjeswinkel, naar oud zweet en stinkende voeten. Deze hele kamer ruikt naar de koopjeswinkel. Ik kan er niet tegen. Ik wil naar huis... naar het huis dat mama, Connor en ik tot ons thuis hebben gemaakt. Het huis met mijn eigen slaapkamer, waar ik een muur heb opgefleurd met paarse stempelbloemen. Het huis met Connors Zombie Schuilplaats.

Ons huis, dat pal aan Stillhouse Lake ligt, vertegenwoordigt iets wat we naar mijn idee nooit meer zouden hebben: veiligheid. Mijn herinneringen na de dag dat we ons eerste huis moesten verlaten – dat in Wichita – waren jarenlang niets meer dan een waas van kale kamers en grijze steden. We bleven nergens zo lang dat we ons er ook maar een beetje thuis voelden.

Stillhouse Lake was anders. Dat had iets blijvends, alsof het leven voor ons allemaal echt opnieuw begon. Ik had vrienden. Goede vrienden, zoals Dahlia Brown, die in het begin echt het soort meisje was dat ik haatte, maar uiteindelijk mijn beste maatje in de hele wereld werd. Het deed pijn om haar daar achter te laten, als een afgedankt kapot speeltje. Dat verdiende ze niet. Ik verdien het ook niet. Ik had een soort vriendje, maar ik besef inmiddels dat ik hem helemaal niet mis, wat toch een beetje een schok is. Ik heb geen moment aan hem gedacht.

Alleen aan Dahlia.

We zijn uit ons huis vertrokken zonder er ook maar iets aan te veranderen, en ik vraag me af of het nu helemaal vernield is. Waarschijnlijk wel. Het nieuws over wie we zijn en wie onze vader is, was midden in die krankzinnige toestand met agent Graham bekend geworden, en ik weet nog wat er met onze eerdere huizen was gebeurd toen de mensen dat ontdekten. Graffiti op de muren. Dode dieren voor de deur. Kapotte ramen en vernielde auto's.

Mensen kunnen echt shit zijn.

Ik zie steeds weer voor me hoe ons huis bij Stillhouse Lake er nu misschien uitziet, in het geval allerlei types hun woede daarop hebben uitgeleefd, in plaats van op ons. Ik krijg het er benauwd van en mijn maag draait ervan om. Ik rol op mijn zij en stomp het goedkope kussen boos in model. 'Van wie denk je dat die sms afkomstig was?'

'Papa,' zegt hij. De lichte stembuiging en de korte hapering ontgaan me niet, maar ik weet niet wat die te betekenen hebben. Woede? Angst? Verlangen? Waarschijnlijk alle drie. Ik weet iets wat mijn moeder waarschijnlijk niet weet: dat Connor niet echt begrijpt waarom papa een monster is. Ik bedoel dat hij het wel snapt, maar hij was zeven toen ons leven op zijn kop kwam te staan. Hij herinnert zich een vader die hem soms vervulde met ontzag, en dat mist hij. Ik was ouder. En ik ben een meisje. Ik bekijk de zaken anders. 'Ik denk dat ze nu achter hem aan gaat.' Nu hoor ik een andere intonatie, eentje die ik herken.

En daarom vraag ik door. 'Dat maakt je boos, hè?'

'Jou niet dan? Ze zal ons gewoon ergens dumpen,' zegt hij. In de kille, vlakke toon is elke subtiliteit verdwenen. 'Waarschijnlijk bij oma.'

'Je vindt het best leuk bij oma,' zeg ik. Ik probeer opgewekt te blijven. 'Ze bakt koekjes en maakt van die popcornballen die jij zo lekker vindt. Dat is niet bepaald martelen.' Ik schrik me rot zodra het woord over mijn lippen komt, maar het is al te laat. Ik vervloek mezelf en een rode flikkering zindert in mijn zenuwen alsof het vuurwerklontjes zijn. Het volgende moment ben ik terug in een hut in de heuvels en word ik een kelder in gesleept. Opgesloten in een kleine cel, niet veel groter dan een doodskist, samen met mijn broer.

Ik weet dat mijn moeder zich afvraagt wat er in die kelder met ons is gebeurd. Connor en ik hebben er niet over gesproken, en ik weet niet wanneer en of dat ooit zal gebeuren. Ze zal vroeg of laat proberen er met ons over te praten.

Ik wil gewoon mijn ogen kunnen sluiten zonder die lier en de strop die eraan hangt weer voor me te zien, samen met die

glinsterende messen, hamers en zagen op de gaatjesborden aan de wanden. Als ik afga op de foto's die ik ervan heb gezien, leek die kamer buiten de cel precies op de werkplaats van mijn vader. Ik weet wat daar is gebeurd. Ik weet wat ons in Lancel Grahams nagebouwde kerker had kunnen overkomen.

Maar het liefst van alles zou ik dat stomme vloerkleed willen vergeten. Het was Graham gelukt precies zo'n kleed als dat van mijn vader te vinden. Het was eigenlijk mijn vloerkleed, want het ging om een van mijn eerste herinneringen: een pastelkleurig groen en blauw kleed, gevlochten in spiraalvorm. Ik vond het een prachtig vloerkleed. Ik lag er vaak op mijn buik op en gleeed dan rond over de vloer, en dan moesten papa en mama lachen. Mama pakte me dan op en schoof het kleed terug op zijn plek bij de deur. Ik was er echt gek op, op dat stomme vloerkleed.

Toen ik een jaar of vijf was, lag het kleed op een dag niet meer op zijn plek in de gang en legde papa er een nieuw kleed neer. Ik vond het wel best. De onderkant was antislip, dus je kon er niet meer op door de gang glijden. Hij zei tegen ons dat hij het oude kleed had weggegooid.

Maar op de dag dat ons leven eindigde, de dag dat papa een monster werd, lag dat kleed, mijn kleed, precies onder de lier en de strop en het bungelende lichaam van een dode vrouw op de garagevloer. Hij had me van een stuk van mijn leven beroofd en het tot een onderdeel van iets afschuwelijks gemaakt.

Toen ik net zo'n kleed in Lancel Grahams gruwelkelder zag, brak er iets in me. Wanneer ik 's nachts mijn ogen sluit, zie ik dat kleed. Mijn kleed, dat in een nachtmerrie veranderd is.

Ik vraag me af wat Connor ziet. Misschien is dat de reden waarom hij niet slaapt. Als je slaapt, heb je niet meer de kans je herinneringen onder controle te houden.

Connor reageert helemaal niet op mijn martelblunder, dus ik stuntel nog even door. 'Wil je echt met mama meegaan als ze naar papa op jacht gaat?'

'Ze doet net alsof we niet voor onszelf kunnen zorgen,' zegt hij.

‘Maar dat kunnen we best.’

Ik ben het ermee eens dat ik dat kan, maar ik ben ook oud genoeg om de gruwelijke waarheid over onze vader onder ogen te zien en te weten waartoe hij allemaal in staat is. Het mag niet zover komen dat ik tegen hem moet vechten. Dat hele idee is te pijnlijk en het maakt me doodsbang. Maar ik wil ook niet alleen met Connor achterblijven en verantwoordelijk zijn voor onze veiligheid. Ik wil zelfs bijna naar oma, ook al zijn haar koekjes vrij walgelijk, haar popcornballen te kleverig en behandelt ze ons als kleuters.

Ik schuif de schuld door. ‘Mama zal ons nooit tegen hem laten vechten. Dat weet je best.’

‘Dan gaan we dus naar oma’s huis. Alsof papa dat niet kan raden.’

Ik haal mijn schouders op, maar ik weet dat hij me in het donker niet kan zien. ‘Oma is verhuisd en heeft ook haar naam veranderd. Maar voor een tijdje zal het wel gaan. Het is eigenlijk een soort vakantie.’

Het is griezelig om te zien dat Connor zich helemaal niet verroert en zich doodstil houdt. Zelfs die stugge motellakens over hem heen maken geen enkel geluid. Ik hoor alleen een stem in het donker. ‘Ja,’ zegt hij. ‘Eigenlijk een soort vakantie. En stel dat mama nooit meer voor ons terugkomt? Stel dat hij voor ons terugkomt? Denk je daar wel eens aan?’

Ik open mijn mond om hem zelfverzekerd te vertellen *dat dat nooit zal gebeuren*, maar het lukt me niet. Ik krijg de woorden niet uit mijn mond, omdat ik oud genoeg ben om te weten dat mama niet onsterfelijk of almachtig is en dat het goede niet altijd overwint. En ik weet – Connor weet – dat onze vader *ongelooflijk* gevaarlijk is.

Dus zeg ik uiteindelijk: ‘Als hij ons inderdaad vindt, maken we dat we weggelopen. Of we stoppen hem, op welke manier ook.’

‘Beloofd?’ Opeens past zijn stemgeluid weer bij zijn leeftijd. Hij is nog maar elf, te jong om hiermee geconfronteerd te worden. Soms vergeet ik hoe jong hij nog is. Ik ben bijna vijftien. Dat is een grote kloof, en we hebben mijn kleine broertje altijd gepamperd.

‘Ja, dombo, ik beloof het. We gaan het zeker redden.’

Hij ademt lang en traag uit, bijna alsof hij zucht. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Jij en ik dus, samen.’

‘Altijd,’ zeg ik tegen hem.

Verder zegt hij niets meer. Ik hoor mama buiten op zachte toon met iemand praten. Ik denk dat het Sam Cade is. Ik luister naar hun zachte, vage stemmen, en na een tijdje hoor ik dat Connors ademhaling dieper en trager is en neem ik aan dat hij eindelijk echt in slaap is gevallen.

Dat betekent dat ik ook kan gaan slapen.

Mam verrast ons op een krankzinnig vroeg tijdstip in de ochtend met donuts en pakjes melk. Zij en Sam zijn al helemaal aangekleed en hebben koffie. Ik vraag ook om koffie. Ik krijg nul op het rekest. Connor kan het niet schelen. Hij drinkt zijn melk en de mijne, nadat ik die aan hem heb gegeven als mama even niet kijkt.

Ze verrast ons met de mededeling dat ze ons niet naar oma stuurt, helemaal aan de kust. In plaats daarvan stuurt ze ons terug naar Norton. Niet naar huis, maar wel daar vlakbij. Ik moet bekennen dat ik me toch ietwat opgelucht voel en tegelijkertijd ook een beetje angstig. *Bijna* thuis zijn lijkt om een hoop redenen gevaarlijk, niet zozeer omdat papa ons zou vinden, maar omdat ik meteen beseft dat ik niet echt naar huis kan gaan, naar ons oude huis. Naar mijn kamer. Zo dicht bij huis en toch niet thuis? Dat is eigenlijk erger. Nog erger: Dahlia. Ik kan niet met haar praten. Ik kan haar niet sms'en. Ik kan haar niet eens laten weten dat ik in de buurt ben. Dat is echt zwaar klote.

Maar dat zeg ik niet tegen mama.

Connor fleurt wat op als hij inziet dat hij geen weken bij oma hoeft door te brengen maar met Javier Esparza kan optrekken, die behoorlijk cool is. Je voelt je altijd op je gemak bij hem, want hij is beresterk en ik twijfel er niet aan dat hij ons kan verdedigen. Connor heeft iemand nodig met wie hij een band kan opbouwen. Met Sam

Cade leek het erop, maar ik weet dat Sam zijn eigen problemen heeft. Hij gaat met mijn moeder mee, dat is zo klaar als een klontje.

We logeren dus in de blokhut van meneer Esparza, die hij soms deelt met Kezia Claremont, die bij de politie van Norton werkt. Zij is ook cool. Ze doen het honderd procent zeker met elkaar, wat wij vast helemaal niet mogen weten. Maar ik vind het prima dat Kezia erbij is. Dat betekent ook dat we tweemaal zoveel vuurkracht hebben om ons te beschermen. Ik weet dat mama het om die reden doet, maar toch ben ik blij voor Connor. Ik hoop dat meneer Esparza hem zover krijgt dat hij niet meer zo koppig blijft zwijgen.

Alles inpakken is niet zo'n probleem. We zijn al zo lang op de vlucht dat Connor en ik er inmiddels allebei heel bedreven in zijn om onze spullen in tassen te stoppen en in no time klaar te zijn om te vertrekken. Connor hoeft dat zelfs niet eens te doen. Hij heeft alles al ingepakt toen ik nog sliep. We doen bij zulke dingen altijd een wedstrijdje en hij wijst zwijgend op zijn tas om aan te geven dat hij heeft gewonnen. Voor de zoveelste keer. Hij heeft zijn neus alweer in een boek gestoken, wat zijn manier is om pogingen tot een gesprek af te weren. Hij is overigens echt gek op boeken.

Ik wou dat we dat gemeen hadden. Ik beloof mezelf nogmaals om er een paar van hem te lenen.

Een halfuur nadat mama de donuts op tafel heeft gezet, zitten we in de auto en rijden we al op de drukke, mistige autoweg.

Ik zit zo'n beetje te soezen en heb mijn hoofdtelefoon op om geen onzinnig gesprek te hoeven aanhoren. Mam en Sam zijn erg stil. Connor slaat de bladzijden om. Ik vermaak mezelf met het samenstellen van een nieuwe playlist: *Songs to Kick Ass and Take Names*. Het is een saaie rit en door het beukende ritme van de muziek krijg ik zin een eind te gaan hardlopen. Misschien mag dat van meneer Esparza als we bij zijn blokhut aankomen, maar eerlijk gezegd twijfel ik daaraan. We staan weer onder huisarrest en moeten ons verborgen houden voor alle enge mannen die op ons loeren, niet alleen voor papa en zijn vrienden in de echte wereld, maar ook voor alle opgefokte internet trolls. Iemand hoeft maar één foto te maken

en die op Reddit en 4chan te verspreiden, en dan loopt het razendsnel verschrikkelijk uit de hand.

Niet hardlopen dus, waarschijnlijk.

Na een paar uur rijden stoppen we bij een megastore, waar Sam vier nieuwe telefoons met prepaid-simkaarten koopt. Ik ben eventjes enthousiast als ik zie dat hij echte smartphones moest kopen, al zijn het nog steeds tamelijk lompe toestellen. Er zijn hier geen klapteléfonos te vinden. Deze telefoons zijn gewoon zwart, niks bijzonders. We halen in de auto de verpakking eraf en wisselen de nummers uit. Dat is inmiddels allemaal routine. Mam kocht voor mij en Connor graag telefoons in verschillende kleuren, zodat we ze niet zouden verwisselen, maar Sam heeft daar niet aan gedacht, want alle vier de telefoons zijn hetzelfde. Mam pakt mijn en Connors telefoon af en doet wat ze altijd doet: alle internetverbindingen en zoveel mogelijk apps verwijderen, waarna ze de telefoons teruggeeft. De normale gang van zaken. Ze wil al vanaf het begin absoluut niet dat we de vloedgolf aan vunzigheden over papa en onszelf kunnen zien.

Ik schuif de telefoon in mijn zak, steek het snoer van mijn hoofdtelefoon in mijn iPod en zet de muziek harder. Terwijl ik opga in het ritme van Florence + The Machine realiseer ik me dat Sam de auto niet heeft gestart. Hij heeft een papiertje gepakt en toetst een nummer op zijn eigen telefoon in, waarna hij een gesprek voert.

Ik haal mijn oordopjes uit mijn oren en pauzeer de muziek precies tijdens een uithaal om mee te luisteren.

‘Ja, hallo, kan ik agent Lustig spreken?’ Sam luistert een paar seconden. ‘Oké. Kan ik een boodschap voor hem achterlaten? Vraag hem om Sam Cade te bellen. Hij weet wie ik ben. Hier is mijn nummer...’ Hij leest het vanaf de verpakking aan de vrouw voor. ‘Vraag hem om me zo snel mogelijk te bellen. Hij weet waar het over gaat. Bedankt.’

Hij beëindigt het gesprek en start de auto, en terwijl we invoegen op de weg wordt het me duidelijk dat hij niet van plan is er iets over te vertellen. Daarom neem ik zelf het initiatief. ‘Wie is agent Lustig?’

‘Een vriend van me,’ zegt Sam tegen me. Hij is eerlijk tegen ons,

althans zo eerlijk als hij meent te kunnen zijn. Dat vind ik echt tof aan hem.

‘Waarom praat je met de FBI? Hij zit toch bij de FBI?’

‘Omdat ze achter je vader aan zitten,’ zegt hij. ‘En we moeten ook meer over Absalom te weten komen. Ik hoop dat de FBI meer informatie heeft.’

Ik ben op de hoogte van Absalom en frons. ‘Hoezo?’

‘Omdat Absalom na Graham mogelijk nog iemand anders op ons af kan sturen,’ zegt hij, nadat hij een blik op mama heeft geworpen om haar om toestemming te vragen. ‘En misschien weten ze al waar we zitten. Daarom gebruiken we nu nieuwe telefoons.’

Mama bemoeit zich er nu ook mee. ‘Absalom kan een groep zijn, niet slechts één persoon. Als dat zo is, zou het best kunnen dat ze je vader helpen om zich schuil te houden, terwijl ze tegelijk voor hem bezig zijn om ons op te sporen.’

‘Als er gevaar is, waarom breng je ons dan terug naar Norton? Waarom kunnen we niet gewoon bij je blijven?’ vraagt Connor. Hij laat zijn boek zakken, maar houdt een vinger tussen de bladzijden om te weten waar hij gebleven is.

‘Meen je dat nou?’ Mama probeert ironie in haar stem te leggen, maar klinkt alleen maar grimmig. ‘Je weet dat ik je absoluut niet in de buurt van narigheid wil brengen. Ik moet ervoor zorgen dat je er zo ver mogelijk vandaan blijft. Bovendien is deze hele toestand al moeilijk genoeg voor jullie. Jullie hebben allebei een veilige plek nodig waar je tot rust kunt komen.’

En jij niet dan? Ik spreek die gedachte niet uit, wat zeker niet mijn gewoonte is. In plaats daarvan zeg ik: ‘Je hoeft niet te vertrekken, dat weet je best. De politie zit achter hem aan, net als de FBI. Waarom kun je niet gewoon bij ons blijven?’

Mama neemt de tijd voor haar antwoord. Ik vraag me af of ze het zelf wel begrijpt.

‘Lieverd, ik ken je vader,’ zegt ze. ‘Als ik me niet verborgen hou, kan hij iets stoms doen en uit zijn schuilplaats komen om achter mij aan te gaan. En dat betekent dat hij sneller wordt gepakt en minder

mensen onder hem hoeven te lijden. Maar ik kan dat risico niet nemen zolang jullie bij me zijn. Snap je?’

Sam blijft weer stil. Ik kijk naar zijn handen aan het stuur. Hij weet best goed te verbergen wat hij denkt en voelt, maar niet heel goed, want ik zie hoe zijn knokkels iets witter worden.

‘Ja,’ zeg ik zachtjes. ‘Ik snap het. Jij bent het lokaas.’ Ik laat de iPod door mijn vingers glijden, maar doe mijn oordopjes niet meer in. ‘Ga je hem vermoorden?’ Ik weet niet wat ik wil horen.

‘Nee lieverd,’ zegt mama, maar in haar stem klinkt geen enkele overtuiging door. Ik weet dat Sam mijn vader het liefst een kogel door het hoofd schiet. Misschien wel meer dan één, en dat snap ik heel goed. Ik begrijp dat papa een monster is dat gedood moet worden.

Maar papa is voor mij ook een herinnering. Een sterke, lieve man die me in bed stopt en een kus op mijn voorhoofd drukt. Een lachende man die me in de zon in de rondte draait. Een vader die een kusje geeft op mijn pijnlijke vinger en die weer beter maakt. Een gigantische schaduw die me van dat zachte vloerkleed oppakt en me stevig in zijn warme, beschermende armen neemt.

Ik kijk uit het autoraam, de andere kant op, en protesteer nergens tegen. Als ik aan mijn vader denk, zowel aan het monster als aan de man, krijg ik geen lucht meer en word ik misselijk, terwijl ik niet weet hoe ik me moet voelen. Nee, dat is een leugen: ik weet dat ik hem eigenlijk moet haten. Mam haat hem. Sam haat hem. Iedereen haat hem, en ze hebben gelijk.

Maar hij is mijn vader.

Connor en ik praten hier niet over – nooit – maar ik weet dat hij hetzelfde voelt... In je binnenste verscheurt het je als je probeert deze twee totaal verschillende dingen te matchen. Ik denk weer aan dat kleurige oude vloerkleed, een stukje huis in het hol van een monster. Ik weet niet precies of hij nog steeds probeerde papa te zijn of dat er nooit iets anders is geweest dan het monster, en dat *papa* slechts een masker was dat hij droeg om ons te misleiden.

Misschien is het allebei waar. Of geen van beide. Ik word er

doodmoe van en zet de muziek weer aan om te proberen alles te overstemmen.

Ik slaap een tijdje. Als ik wakker word, zijn we al vlakbij. Sam neemt de afslag van de snelweg en rijdt verder over kleinere autowegen, en we passeren eerst een tiental kleinere plaatsen voordat we bij de afslag naar Norton en Stillhouse Lake zijn. Met een knoop in mijn maag kijk ik naar dat met hagel doorzeefde oude verkeersbord. Ik wil uit de auto springen en over die weg rechtstreeks naar huis rennen, me op bed werpen en de dekens over mijn hoofd trekken.

We zorgen dat we Norton zelf niet in rijden en nemen in plaats daarvan een zijweg, die dieper het bos in voert. Het is een modderig hobbelpad vol kuilen, en door het gehobbel wordt het nu zelfs voor Connor lastig om te lezen. Met een koppige, gefrustreerde zucht legt hij een bladwijzer in zijn boek. We rijden nog bijna een kilometer verder, maken een wijde bocht en arriveren bij een oude, maar keurig onderhouden blokhut omringd door een hoog ijzeren hekwerk.

Javier Esparza zit op de veranda. Hij is minstens twaalf jaar ouder dan ik, zo niet meer, en draagt een kakigroen T-shirt en een donkere spijkerbroek. Hij lijkt meer op een militair dan mensen in uniform. Als hij opstaat, zie ik een jachtgeweer in de hoek staan, binnen handbereik. Hij draagt ook een halfautomatisch pistool in een holster aan zijn riem. Het wapen is beter zichtbaar dan dat van mijn moeder, die het in een schouderholster onder haar leren jack draagt. Aan zijn voeten ligt een monsterlijke hond te hijgen, een rottweiler.

Als Javier Esparza opstaat, doet de hond hetzelfde. Hij is één bonk spieren en houdt zijn blik strak op ons gericht.

Mama stapt als eerste uit de auto, en ik zie dat Esparza zich een beetje ontspant. Hij kijkt omlaag naar de hond en zegt iets in het Spaans, waarop de hond weer gaat liggen. Kalm, maar nog steeds waakzaam. 'Hoi, Gwen,' zegt hij tegen mijn moeder, terwijl hij naar haar toe loopt om het hek te openen. 'Zijn er nog problemen?'

'Nee hoor,' zegt ze.

‘Niemand die jullie volgt?’

‘Nee,’ zegt Sam, terwijl hij aan de bestuurderskant uitstapt. ‘Achter niet en voor ook niet. En geen drones.’

Ik kijk naar mijn broer aan de ander kant van de kofferbak van de auto en trek mijn wenkbrauw op, en mime *drones*? Ik zeg: ‘Leven we inmiddels in een stomme spionagefilm of zo?’

‘Nee,’ zegt Connor, zonder een spoor van een lach. ‘In een horrorfilm.’

Ik slik mijn gevatte reactie in en loop naar de kofferbak om mijn tas te pakken. Connor pakt de zijne. Dankzij de open kofferbak kunnen de volwassenen ons even niet zien, dus zeg ik snel: ‘Gaat het een beetje met je?’

Mijn broer verstijft een moment, alsof het beeld even bevriest, en kijkt me aan. Zijn ogen staan helder. Hij lijkt niet overstuur. Hij lijkt eigenlijk helemaal niets. ‘Nee,’ zegt hij. ‘En met jou ook niet, dus probeer niet te doen alsof.’

‘Met mij gaat het prima,’ zeg ik laatdunkend tegen hem, maar ondertussen heeft hij me toch een behoorlijke opdoffer verkocht. Ik neger hem verder, want dat is momenteel het beste, en loop naar mama toe. Ik kijk naar de hond, die mij aanstaart. Die beesten kunnen angst ruiken. Sinds er zo’n monster op me sprong toen ik vier was, ben ik als de dood voor boosaardige, luidruchtige honden.

Ik besluit hem te blijven aanstaren.

Connor stapt naar voren en geeft een por in mijn rug, en hard ook. Ik krimp ineem en kijk boos over mijn schouder, waarop hij zegt: ‘Honden houden daar niet van. Je moet hem niet aanstaren.’

‘Ben jij soms ineens de Hondenfluisteraar?’

‘Rustig aan, jullie twee,’ zegt mama, en ik stoot mijn elleboog stilletjes naar achteren, zodat Connor weet dat hij me met rust moet laten. Hij ontwijkt mijn aanval met het aangeboren gemak van het irritante broertje. ‘Javier, bedankt dat je dit wilt doen. Dit betekent ongelooflijk veel voor me. Ik ken in de hele wereld maar drie mensen aan wie ik mijn kinderen nu zou toevertrouwen, en jij en Kez staan op die lijst.’

Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat ze hem gewoon Javier noemt. Nu ik dicht bij hem sta (ook al is dat niet heel dichtbij), kan ik me dat simpelweg niet voorstellen. Maar ik prevel stilletjes de naam om het uit te proberen. *Javier*. Sam is oud genoeg om mijn vader te zijn, en hij is... nou ja, hij is Sam. Esparza is... anders. Hij is cool. Hij is het soort man op wie ik verliefd zou moeten worden, en misschien was dat in het begin ook een halve seconde het geval... maar dat is voorbij. Des te beter, want we gaan inwonen bij hem.

Ik hou er niet van om uit mijn evenwicht te zijn, dus ik doe wat voor mij vanzelfsprekend is. Ik kijk Javier Esparza bozig aan, alsof ik niet kan geloven dat ik bij hem word ondergebracht, laat mijn haar half voor mijn gezicht vallen en kreun alsof mijn tas vol bakstenen zit. 'Krijgen we slaapkamers of moeten we soms in de schuur bij de kippen slapen?' Als ik me ongemakkelijk voel, ga ik altijd in de aanval. Dat is intimiderend voor anderen en geeft mij de tijd mijn weg te vinden. Ditmaal wacht ik niet. Ik loop recht op de veranda af en ik heb nog geen twee passen daarheen gezet of ik herinner me de hond.

Het beest springt als een strakgespannen veer op van de houten vloer en richt zijn grote, angstaanjagende ogen op me. Zijn diepe gegrom voel ik eerder dan dat ik het echt hoor. Ik blijf meteen staan, me maar al te goed realiserend dat ik een gemakkelijke prooi ben. *Stom, stom, stom.*

Esparza is niet opgestaan, maar steekt nu langzaam een hand naar de hond uit, die stopt met grommen. De rottweiler likt zijn poten en gaat hijgend weer keurig zitten. Ik ben er helemaal niet gerust op. 'Misschien moet ik Boot aan je voorstellen. Hé, Boot, doe eens lief.'

Boot blaft. Het is een volumineuze blaf die me zo'n angst inboezemt dat ik op de vlucht wil slaan, maar ik hou me in. Ternauwernood. Boot staat op, loopt met soepele, gespierde tred en gladde vacht de trap af en draait rondjes om me heen. Ik blijf roerloos staan, omdat ik niet goed weet wat ik moet doen. Uiteindelijk blijft Boot vlak voor me staan en gaat zitten.

‘Eh...’ zeg ik. Geniaal natuurlijk, maar ik kan niets beters bedenken. Mijn mond is kurkdroog. Ik ben bang om zelfs maar naar de hond te kijken. ‘Hoi?’

Heel langzaam laat ik mijn tas op de grond zakken. Boot verroert zich niet. Terwijl hij me blijft aanstaren, strek ik mijn hand naar hem uit. Dan draait hij zich om, kijkt Esparza aan alsof hij wil zeggen: *die meid spoort niet*, waarna hij aan mijn vingers ruikt en er afkeurend even aan likt. Hij snuift, alsof hij mijn douchegel vies vindt of zo, en daarna draait hij zich weer om, ploft neer in de schaduw en legt zijn kin op zijn poten. Hij lijkt diep teleurgesteld. Ik denk dat hij zich op een stevig partijtje matten verheugde om de dag mee te beginnen.

Boot en ik hebben veel gemeen.

Met mijn hoofd omlaag en zonder Esparza aan te kijken zeg ik: ‘Kan ik nu naar binnen?’

‘Zeker,’ zegt hij. Zijn stem is kalm, maar ik hoor toch een lichte pret. Met mijn blik op Boot gericht pak ik mijn tas op en loop langzaam over het erf naar de trap.

‘Brave hond,’ zeg ik tegen Boot. Hij kijkt weg, maar kwispelt even met de punt van zijn staart. Ik sta nu bovenaan de trap. Ik zie een oude, verweerde stoel en in de hoek bij de deur staat nog steeds een jachtgeweer. Gek genoeg kan ik me bijna niet bedwingen om het wapen te betasten, maar dan zou mama flippen, en daarom open ik gewoon de deur van de blokhut en stap naar binnen.

‘Fantastisch,’ zeg ik misprijzend, mijn opties bekijkend. Het is geen grote ruimte, maar het kan ermee door. Er brandt een vuurtje in de open haard om de kou te verdrijven en de grote bank lijkt comfortabel genoeg, net als de stoelen. Verder een kleine eettafel naast een al even kleine keuken. Alles ziet er netjes en schoon uit.

Er komen drie deuren uit op de huiskamer: een badkamer (eentje maar, o God) en twee kleine slaapkamers. Ik gooi mijn tas op het eerste bed dat ik zie en laat me er voorover op neervallen. Ik haal diep adem.

Het ruikt naar dennenbomen en fris linnen en ik sla mijn armen stevig om het kussen. Dat is in elk geval goed, heel goed zelfs.

‘Hé,’ zegt Connor vanuit de deuropening, ‘waar moet ik slapen?’

‘Kan me niet schelen,’ mompel ik in het kussen. ‘Ik was hier het eerst.’

‘Doe niet zo kinder...’

‘Als je zo doorgaat, sla ik je in elkaar, Connor.’

‘Gemenerik,’ zegt hij in plaats daarvan, wat zo kinderachtig klinkt dat ik moet lachen, vooral omdat hij het bloedserieus zegt. ‘Ik moet toch ergens slapen?’

‘Jij krijgt de andere kamer,’ zegt meneer Esparza achter hem, en als ik snel opkijk, zie ik dat hij lacht. ‘De grootste kamer, want Lanny heeft deze al gekozen.’

‘Nou zeg!’ Ik sta snel op, maar ik ben te laat, want Connor vliegt al naar de andere kamer. Door een gordijn van zwart haar kijk ik meneer Esparza aan. ‘Niet eerlijk!’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Wacht... waar slaap jij dan?’

‘Op de bank,’ zegt hij. ‘Dat gaat prima. Ik ben erger gewend en je kunt hem uitklappen tot een fatsoenlijk bed.’

Hij denkt net als mama, die altijd de kamer het dichtst bij de deur neemt... Zo vormt ze een buffer tussen ons en alle mogelijke bedreigingen.

‘Ik hoop dat je niet snurkt,’ kaats ik terug.

‘O, zeker wel,’ zegt hij. ‘Als een os. Ik hoop dat je oordopjes hebt.’

Ik *denk* dat hij een grapje maakt. Zou kunnen. Maar ik wil het niet vragen voor het geval hij het meent. Ik plof weer neer op het bed, alsof ik ben neergeschoten, en staar naar het plafond. Nogal saai. De kamer is nogal bèh, maar schoon en hij ruikt lekker. Ik heb een paar persoonlijke spulletjes in de tas. Connor heeft een hele lading boeken. Misschien kan ik er een paar jatten.

Meneer Esparza draait zich om en ik zie dat mama met Sam Cade de huiskamer binnenstapt. ‘Javi, weet je zeker dat dit oké is?’ Ze klinkt plotseling onzeker, wat helemaal niet haar gewoonte is. ‘Ik weet dat dit een belachelijke gunst is om te vragen. Ik breng jou in gevaar en bezorg je ook nog een hoop overlast...’

‘Dat valt wel mee,’ zegt meneer Esparza. ‘Het is leuk om een tijdje

gasten te hebben. Weet je, dit mag dan een simpele blokhut lijken, maar hij is wel versterkt. Ik heb een alarm en bewakingslampen geïnstalleerd. Ik heb Boot, ik heb vuurwapens en ben getraind. Ze zullen het naar hun zin hebben, daar zorg ik wel voor.' Hij zwijgt even en ik zie dat hij Sam aankijkt. Ik weet niet goed wat zijn blik betekent. 'Achter je ex aan gaan is een stom idee, Gwen.'

'Ja, klopt,' zegt ze. 'Maar ik leef nu al jaren in het verborgene, en kijk wat er gebeurd is. Hij heeft me gemanipuleerd. Hij heeft me precies op de plek gekregen waar hij me hebben wilde. Maar nu is hij voortvluchtig en er wordt op hem gejaagd, en ik zal niet toestaan dat hij nogmaals mijn kinderen belaagt.'

Dit is de eerste keer dat ik mama dat zo duidelijk hoor zeggen. Ik bedoel, ik weet dat ze daarmee bezig is. Ze moet tussen ons en hem in staan. Dat snap ik. Ik maak me alleen zorgen over wat er te gebeuren staat.

Mama komt mijn kamer binnen en gaat naast me op het bed zitten. Ik heb helemaal geen zin in een sentimentele afscheidspraak en daarom begin ik mijn tas uit te pakken.

'Jij pakt altijd alles meteen uit, waar we ook heen gaan,' zegt mama en terwijl ik een shirt opvouw, aarzel ik een moment. 'Wist je dat?'

'Zal best,' zeg ik. Ik open de ladekast. Die is leeg en afgezet met cederhout waarvan de geur zich in een lauwe wolk verspreidt. Ik ga vast nog naar een boom ruiken. Helemaal te gek. Ik stop mijn stapel ondergoed en sokken weg en leg de shirts in de tweede lade.

'Connor doet dat nooit,' zegt mama. 'Hij laat alles in de tas zitten.'

'Ja, ach, hij is altijd gereed om te vluchten. Ik leef liever met het idee dat dat niet nodig is.' Ik ben trouwens wel degelijk altijd gereed. Ik weet namelijk precies waar al mijn spullen liggen en in een noodgeval kan ik mijn tas binnen een minuut inpakken.

Ik haal de rest van de shirts uit de tas, strijk de kreukels glad en berg ze op.

'Ik dacht dat je dat soort dingen had weggegooid,' zegt ze, en ik begrijp dat ze het vale Strawberry Shortcake-T-shirt bedoelt dat ik

net wegleg. Ik geef toe dat het er raar uitziet in mijn donkere lade vol met zwarte, rode en marineblauwe kleding. Ik ben geen Strawberry Shortcake-kind meer. Ik draag een wijde cargobroek met ritsen en flapperende ringen en een groot zwart bowlingshirt met een enorme geborduurde suikerschedel op de rug. Mijn lange, steile haar is pikzwart geverfd. Ik heb vandaag geen eyeliner opgedaan. Ik mis het.

‘Nou eh, ik vind het gewoon een fijn shirt,’ zeg ik tegen haar, en ik sluit de kast met de kleren van het meisje dat ik vroeger was. ‘Zo. Oost west thuis best. Voor hoe lang dump je ons hier?’

Het is een stekelige vraag, maar ze hapt niet. ‘Ik weet het niet. Ik weet dat het moeilijk zal zijn, maar je mag geen contact opnemen met je vrienden in Norton. Goed?’

Ja, vast, alsof een van mijn vrienden nu met me zou willen praten. Ik ben niet alleen de grootste weirdo van de hele stad, ik ben slecht vanwege mijn vader. Ze zitten nu trouwens allemaal op school. ‘Hoe moet het nu met school?’

‘Het spijt me,’ zegt mama. ‘Ik weet hoe erg je dit vindt. Maar het is tijdelijk. Javier en Kezia zullen ervoor zorgen dat je les krijgt zolang ik weg ben. Ik hoop dat het niet meer dan een week duurt, of hoogstens veertien dagen. Maar je moet je wel-’

‘Verantwoordelijk gedragen, goed voor Connor zorgen... Ja, ja, dat weet ik.’ Ik rol met mijn ogen, omdat het gesprek duidelijk bij dat onderwerp is aanbeland. ‘Hé, misschien kunnen we op ons eigen eten jagen. Dat lijkt me leuk. Eekhoornsoep. Lekker.’

Ik steek mijn hand in de tas. Bovenop ligt een foto van ons drieën, terwijl we lachend voor de blokhut bij Stillhouse Lake staan. Sam heeft hem gemaakt. Het was een mooie dag. Ik zet het fotolijstje op de ladekast en blijf ermee rommelen, steeds een andere hoek uitproberend. Mijn moeder heeft niet gehapt op mijn provocatie. Dat verrast me niet. Uiteindelijk zeg ik: ‘Je hebt tegen ons gezegd dat je papa niet dood gaat schieten.’

‘Ik ben daar niet op uit,’ zegt ze, wat best een eerlijk antwoord is, alles in aanmerking genomen.

‘Deed je dat maar,’ zeg ik. ‘Was hij maar dood. Ze hadden hem in Kansas moeten executeren. Daarom noemen ze het toch ter dood veroordeeld?’

Ik doe mijn best om bedaard te blijven klinken en mijn schouders niet te laten afhangen. ‘Hij gaat nog meer mensen vermoorden, hè? En ons misschien ook, als hem dat lukt.’

‘Dat gaat niet gebeuren.’ Mama zegt het zachtjes. Ik zie dat ze me een knuffel wil geven, maar ze is een expert geworden in Lanny-lichaamstaal en blijft op een armlengte afstand. Ik wil geen knuffel. Ik wil ruzie. Dat gunt ze me niet, wat kut is. ‘Hij zal zeker opgepakt worden en dan gaat hij terug naar de gevangenis. En als het eenmaal zover is, dan zal de staat zijn straf ten uitvoer brengen. Dat is de juiste manier om het te doen. Anders is het alleen maar wraak.’

‘Wat is er mis met wraak? Heb je de foto’s van de lijken niet gezien? Mam, als ik aan die strop had gehangen, had je dan geen wraak gewild?’

Ze verstijft. Ze sluit zich gewoon helemaal af. Volgens mij wil ze niet dat ik weet hoe intens haar wraakzucht is. Ze knippert met haar ogen en zegt: ‘Heeft Connor die foto’s gezien?’

‘Wat? Nee! Natuurlijk niet, ik ben niet achterlijk. Ik zou die echt niet aan hem laten zien, mam, en daar gaat het ook niet om. Waar het om gaat, is dat papa het niet verdient om te leven, toch?’

‘Ik heb zeker emoties over hem, net als jij. Daarom mogen wij niet beslissen over wat er met hem moet gebeuren.’ Ze kan het goed vertellen, maar ik merk dat ze er niets bij voelt. Ze wil hem zo graag mordsdood maken dat ze ervan begint te beven. Maar tegelijk doet ze haar best mij niet zo op te voeden. Dat lijkt me terecht.

Ik gooi de tas ondersteboven op het bed en de inhoud valt eruit. Grotendeels make-upspulletjes. Een plakboek met een opvallend, waarschijnlijk gemakkelijk te openen slot erop, dat met een paperclip zonder moeite te openen was, vertelde Connor me. Een dagboek, eveneens met een slot. Ik schrijf graag met de hand, op papier. Ik heb het idee dat geschreven teksten nooit verdwijnen, terwijl het hele internet slechts uit pixels bestaat, die in een oogwenk kunnen

verdwijnen. Foetsie, alsof ze er nooit waren.

‘Lanny, het is nu eenmaal mijn taak om tussen je vader en jou te staan. Dat is de reden dat ik vertrek. Begrijp je dat?’ Ik pruts wat met een lippenstift – Karmozijnen Schaduw – en zet die op de ladekast. ‘En ik sta tussen hem en Connor,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik snap het. En ik baal ervan, dat is alles. We kunnen nog zo ons best doen, ik baal er gewoon van dat het steeds weer om hém gaat.’

Ditmaal slaat mama haar armen om me heen en geeft me een knuffel. Stevig. ‘Nee. Het gaat erom dat we hem betekenisloos maken. Wij zijn niet van hem. Wij zijn van onszelf.’

Ik sla mijn armen op mijn beurt om haar heen, maar snel, en dan ruk ik me los. Ik plof neer op het bed en hang mijn koptelefoon om mijn nek. ‘En wanneer krijg ik mijn laptop terug, cipier?’

‘Zodra we hier klaar mee zijn.’

‘Ik weet heel goed wat ik niet moet doen. Je kunt er zelfs een kinderslot op zetten.’

Ze lacht. ‘En jij bent een slimme meid die de beveiliging binnen twee seconden na mijn vertrek kan kraken, dus nee, geen sprake van. Het spijt me, maar dit moet eerst afgehandeld zijn.’

Ik kijk haar vernietigend aan, maar zonder enig resultaat.

‘Ik bel je vanavond,’ zegt ze tegen me en ik haal mijn schouders op, alsof het niet erg is als ze dat niet doet. Maar het is natuurlijk wél erg. Dat weten we allebei.

Als ik mijn make-up naar tevredenheid heb aangebracht, zie ik dat mama naar de woonkamer is vertrokken en aan de keukentafel zit. Ze zit tegenover Connor. Javier heeft een glas water voor mijn broer neergezet, maar hij negeert het. Hij heeft alleen maar aandacht voor de bladzijde die hij aan het lezen is. Mam pakt zijn glas water en neemt een slokje, maar dat ziet hij ook al niet. ‘Vast een goed verhaal,’ zegt ze. Ik ga in een van de fauteuils bij de ramen zitten. Ik had gelijk. Best comfortabel. Ik sla mijn been over mijn arm en kijk naar de voorstelling, die erop neerkomt dat mijn moeder voorzichtig probeert tot Connor door te dringen, terwijl Connor veinst dat ze er helemaal niet is.

Uiteindelijk geeft hij een beetje toe en zegt: ‘Zeker.’ Omzichtig legt hij een gehavende bladwijzer tussen de pagina’s van zijn boek, slaat het dicht en legt het op tafel. ‘Mam, kom je nog terug?’ Ik kan zijn ogen zien. Ik maak me zorgen over de blik erin. Ik weet niet echt wat mijn broer allemaal denkt. Ik weet wel dat hij zich niet meer veilig voelt sinds Lancel Graham ons heeft ontvoerd. Hij had er altijd op vertrouwd dat mama ervoor zou zorgen dat we in veiligheid bleven en de boze buitenwereld op afstand zou houden, en toen dat vertrouwen beschaamd werd, was dat een enorme schok voor hem. Het was niet haar schuld geweest, en ze was ons uiteraard meteen te hulp geschoten.

Maar ik weet niet hoe ik mijn broer er weer bovenop moet helpen.

Mam zegt natuurlijk precies het juiste en ze knuffelt hem. Hij maakt zich snel weer los, zoals altijd... Connor is niet echt een knuffelaar, vooral niet als er anderen in de buurt zijn. Maar er is meer aan de hand.

Mam kust me op mijn voorhoofd en ik geef haar een knuffel, een echte, maar ik zeg niets. Sam, die al een tijdje stilletjes tegen de deur geleund staat, komt naar me toe en zegt: ‘Hé, zorg goed voor je broer, oké?’ Sam is een goeie vent. Ik ben echt heel lang op mijn hoede geweest, maar ik heb gezien dat hij stilletjes geweldige dingen voor ons heeft gedaan en zelfs voor ons heeft gevochten toen ons leven op het spel stond. Ik geloof hem als hij zegt dat hij om ons geeft.

Ik geloof ook dat het moeilijk voor hem is, omdat onze klootzak van een vader zijn onschuldige zus heeft vermoord, en als hij naar ons kijkt, ziet hij in mij en Connor onwillekeurig ook iets van Melvin Royal. Soms bestudeer ik urenlang mijn spiegelbeeld om te weten te komen waarin ik het meest op papa lijk. Mijn haar lijkt meer op dat van mama. Maar ik denk dat de vorm van mijn neus meer op die van papa lijkt. Net als mijn kin. Ik heb opgezocht hoe oud ik moet zijn voor plastische chirurgie, gewoon om elk spoortje te verwijderen.

Connor lijkt soms precies op foto’s van papa uit zijn kindertijd. Ik

weet dat mijn broer daar enorm van baalt. Ik weet dat hij zich heel vaak zit af te vragen of hij ook... slecht zal worden.

Mama moet hulp voor hem zoeken, en snel ook. En als zij het niet doet, doe ik het wel.

‘Ik zal voor hem zorgen,’ zeg ik tegen Sam, en haal mijn schouders op, alsof het niks bijzonders is. Maar Sam snapt het.

‘En voor jezelf, stoere meid.’

‘Noem je mij nou *meid*?’ zeg ik bits, terwijl ik hem toegrijns. We knuffelen niet nogmaals, maar stoten onze vuisten tegen elkaar, en hij loopt naar Connor toe om hetzelfde te doen.

Dan zijn hij en mama opeens de deur uit en lopen we met Javier Esparza en Boot de hond de veranda op om ze uit te zwaaien. Nou ja, Boot zwaait natuurlijk niet. Hij lijkt er nog steeds niet blij mee dat hij niet de kans kreeg mijn gezicht toe te takelen. Ik klop hem voorzichtig op zijn kop. Hij snuift weer, maar dan draait hij zich naar Connor en zonder ook maar een spoor van angst te tonen gaat mijn broertje naast de hond zitten en krabbelt hem tussen de oren. Boot sluit zijn ogen en schurkt zich tegen hem aan.

Jongens, denk ik, en ik rol met mijn ogen.

Ik kijk hoe mam en Sam in de auto stappen. Ik kijk hoe ze weggrijden. Mijn ogen zijn helder en droog, en daar ben ik trots op.

Meneer Esparza zegt dat hij voor de lunch *chilidogs* gaat maken. Hij zet Connor aan het werk en laat hem uien hakken.

Ik ga naar mijn kamer, doe de deur dicht en huil in mijn kussen, want ik ben nog nooit zo bang geweest dat ik mijn moeder nooit meer zal zien.

En dat papa ons zal vinden.

3. Sam

Gwen is nog steeds veel te zwijgzaam, al zijn we nu een uur onderweg. Ik voel hoe de pijn de lucht om haar heen doet vibreren.

‘Gaat het?’ Het is een onbeholpen vraag, maar ik moet een poging wagen. Er ligt iets spookachtigs in de holle blik waarmee ze door het raam naar de flikkerende bomen kijkt, alsof ze zichzelf probeert te hypnotiseren tot iets van rust.

‘Ik heb daarnet mijn kinderen achtergelaten,’ zegt ze. Haar stem klinkt vreemd. Ik werp kort een blik op haar, maar de weg is smal en bochtig en het vereist aandacht om de SUV op de weg te houden. ‘Ik heb hen achtergelaten bij... vreemden.’

‘Het zijn geen vreemden,’ zeg ik. ‘Kom op. Je weet dat het prima lui zijn. Ze zullen hun uiterste best doen om de veiligheid van de kinderen te waarborgen.’

‘Ik had bij hen moeten blijven.’ Ik merk dat ze zich nauwelijks kan bedwingen om me te vragen terug te rijden. ‘Ik wil gewoon mijn kinderen in mijn armen nemen en ze nooit meer uit het oog verliezen. Ik ben zo bang...’ Haar stem zakt weg, ijl als nevel, en komt dan sterker terug. ‘Stel dat ik nooit meer bij hen terugkom? Stel dat ze worden meegenomen terwijl ik weg ben?’

Ze lijkt zo van streek dat ik de auto in de berm parkeer in de blauwige schaduw van bomen. ‘Wil je teruggaan?’ Ik zet de motor af en draai me naar haar toe. Ik oordeel niet, ik maak me alleen zorgen. Om dit te laten slagen, moet ik zeker weten dat ze het aankan. Ik zal het haar niet kwalijk nemen als ze ervan afziet, maar diep vanbinnen weet ik dat ik dit moet doen, met of zonder haar. Melvin Royal zwerft ergens rond en zal zich op Gwen en die kinderen storten. Aanvankelijk was dit wat mij betreft een wraakactie, opgezet om gerechtigheid voor mijn zus Callie te zoeken, maar inmiddels gaat het om meer.

‘Natuurlijk wil ik teruggaan,’ zegt Gwen, en ze haalt diep adem.

‘Maar dat is geen optie, nietwaar? Als ik niet voor mijn kinderen vecht en hen nu bescherm, hoe kan ik ze dan ooit weer in de ogen kijken? Hij zal ze belagen. En ik moet hem de doorgang versperren als het zover is.’

Gwen is één bonk intense pijn, tot het uiterste gespannen maar ook met een ijzeren beheersing. Als je naar haar kijkt, twijfel je er geen moment aan dat ze meent wat ze zegt. En ik twijfel evenmin, niet als het om Melvin Royal gaat. Ze zal recht op hem afgaan. En ze zal niet vluchten.

‘We gaan hem vermoorden,’ zeg ik. Het klinkt niet dramatisch en het is geen vraag. ‘We begrijpen elkaar toch goed? We zijn hier niet aan begonnen om hem op te sporen en de politie te bellen om hem weer achter slot en grendel te zetten. Zolang hij in leven is, zal die vent je op alle mogelijke manieren pijn proberen te doen. En dat zal ik koste wat kost proberen te verhinderen.’

Ik wil eigenlijk niet zoveel verraden, maar goed, zo zit het dus. Als ik liefde voel voor deze vrouw, is het een wreed soort liefde, die voor ons allebei vol gevaren is, totdat de geest van Melvin Royal eindelijk voorgoed ten grave is gedragen.

‘Ja,’ zegt Gwen instemmend. ‘We gaan hem vermoorden. Dat is de enige manier om zeker te weten dat de kinderen veilig zijn.’

Ik knik langzaam en kijk haar glimlachend aan. Het antwoord dat ik krijg, is een combinatie van een smartelijke schuldbekentenis en een verontschuldiging. ‘Ik moet bekennen dat ik nooit had gedacht voor de vraag te worden gesteld of ik een regelrechte moordenaar wil worden. Merkwaaardig hoeveel je over jezelf leert als je onder druk staat.’

Gwen legt een hand op mijn arm en door de kleding heen voel ik de hitte als van een brandijzer. Ik laat het stuur los en laat mijn hand in de hare glijden. Onze vingers verstrengelen zich. We zeggen een hele tijd niets, en de vredige rust van de landweg, de bomen en de fluitende vogels in de verte is zo in tegenspraak met de duisternis vanbinnen dat het wel een heel andere wereld lijkt.

De zoemtoon van een mobiele telefoon verbreekt de stilte, en we

grijpen allebei naar onze zakken. ‘De mijne,’ zeg ik, en omdat ik het nummer herken dat op het scherm verschijnt, neem ik de oproep aan. ‘Hoi, Mike. Heb je nieuws?’

‘Denk je dat ik je zomaar bel voor een kletspraatje, Sammy? Werk aan de winkel, jongen. Ik heb wat tips gekregen over mogelijke - Absalom-leden. Wil je er een voor je rekening nemen?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik. ‘Ik neem aan dat dit niet officieel is.’

‘Officieel heb ik nog niet eens genoeg om een van deze klootzakken te vragen hoe laat het is, dus doe ermee wat je wilt. Wil je die tip of niet?’

Ik heb geen pen of papier, dus maak ik met mijn hand een krabbelgebaar in de lucht. Gwen snapt de hint en geeft me een pen en de huurovereenkomst voor de SUV. Ik luister naar de twee opties die Mike Lustig voorleest en maak meteen een keuze. Ik maak een aantekening. ‘Duidelijk. We nemen de dichtstbijzijnde, in Markerville.’

‘Je doet toch wel voorzichtig, hè?’

‘Ja,’ zeg ik tegen hem. ‘En jij ook.’

Mike hangt op zonder te groeten, maar dat is nu eenmaal zijn gewoonte. Ik laat Gwen de notitie zien.

‘Arden Miller, Markerville, Tennessee,’ leest ze voor. ‘Man of vrouw?’

‘Weet ik niet.’

‘En waar ligt Markerville, behalve in Tennessee?’

Nu we een naam hebben, een richting, lijkt het echt. Vaart. Ik geef haar onverwacht een brede grijns en schakel de rijstand in. ‘Geen flauw idee. Eerste stop: een kaart kopen.’ Dat zou voor de meeste mensen tegenwoordig raar klinken, maar geen van ons kan momenteel het risico lopen om het internet te gebruiken, zeker niet nu Absalom alles in de gaten houdt.

Hoe langer we uit het zicht en onder de radar kunnen blijven, hoe beter.

Op de kaart die we kopen staat geen plaats die Markerville heet, en uiteindelijk vraag ik het aan een man in een schommelstoel voor de winkel, die zo landelijk is als het maar zijn kan. Hij kijkt me met toegeknepen ogen aan – vale gouden muntjes die ooit donkerbruin waren, denk ik – en schudt zijn hoofd. ‘Niemand heeft iets in Markerville te zoeken,’ zegt hij. ‘Die plaats is al jaren uitgestorven. Zelfs het postkantoor is in de jaren zestig gesloten. Er staan daar alleen nog half ingestorte krotten.’

Dat klinkt niet veelbelovend, maar toch wijst hij me de weg. Het is een eind rijden, zeker een paar uur, en het schemert al tegen de tijd dat we in de buitenwijken van Nashville arriveren.

‘Wil je doorrijden, in de auto slapen of een kamer zoeken?’ Ik probeer ervoor te zorgen dat er in de vraag geen suggestie van mogelijke avances ligt, want dit is absoluut niet het geschikte moment, ook al valt er niets uit te sluiten. ‘Twee kamers, bedoel ik.’

Gwen is de meest praktische. ‘Eén kamer, twee bedden is prima,’ zegt ze. ‘Een goedkoop motel. Het heeft geen zin om doodmoe in Markerville aan te komen en dan te moeten wachten tot het licht wordt, nietwaar?’

‘Zeker,’ zeg ik. ‘Goedkoop. Duidelijk.’

Een halfuur later zie ik een motel met de naam French Inn, een drive-inmotel dat zijn hoogtijdagen in de jaren vijftig beleefd moet hebben, op zijn laatst. Het is een simpel bakstenen gebouw in U-vorm, iets hoger gelegen op een helling, dat de uitstraling van een mortuarium heeft. Er staan twee auto’s op de kleine parkeerplaats van het motel, dat circa twintig kamers telt, allemaal op de begane grond.

Ik kijk Gwen met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Norman Bates belde, hij wil zijn douchegordijn terug.’

Gwen lacht, en het klinkt echt. Warm. ‘Het ziet er fantastisch uit.’

‘Bedwantsen inbegrepen,’ zeg ik, aan het stuur draaiend. We rijden de hobbelige parkeerplaats op, die uitzicht biedt op de slordig geverfde deuren, en parkeren op een van de vele vrije plekken. ‘Wacht hier. Als er een camera is, mag jij er niet op te zien zijn.’

Gwen is beter herkenbaar dan ik, en met een beetje geluk heeft - Absalom nog geen actie ondernomen om foto's van mijn gezicht op te zoeken. Ik zet een Florida Marlins-pet op die ik uit de laatste supermarkt heb, trek die ver over mijn voorhoofd en loop naar binnen. Voordat ik de deur sluit, kijk ik Gwen strak aan. 'Portieren op slot.'

'Altijd.'

Bovendien is ze bewapend en een geweldige schutter, en het maakt me niet bezorgd dat ik haar alleen in de auto achterlaat. Gwen Proctor gaat nergens naartoe. Niet stilletjes. En als een of ander monster besluit zich haar aan te vergrijpen, staat hem een verrassing te wachten.

Zoals te verwachten valt, is de motelreceptie niet echt uitnodigend, en ik vraag me af wat er met de apathisch ogende receptionist achter de balie aan de hand is. Hij heeft de levenloze ogen van iemand die alles al heeft meegemaakt en het meeste ervan heeft weggestopt. Ik pak de vettige sleutel met plastic label aan, betaal contant en ben binnen twee minuten weer buiten.

We laten de auto staan op de plek waar hij geparkeerd staat, omdat hij daar in het licht van een schijnwerper staat en halen alles van waarde eruit. We hebben de derde kamer, en als ik de deur van het slot haal en open, komt de vertrouwde geur van bleekwater en wanhoop me tegemoet. Uiterst deprimerend. Als ik het licht aanknip zie ik gelukkig geen kakkerlakken dekking zoeken en alles lijkt ook best schoon, al zou ik geen blacklight over de oppervlakten laten gaan.

Bepaald niet vertrouwenwekkend zijn het meubilair, dat uit een zoveelstehandswinkel afkomstig lijkt, en de watervlekken op het verzakte plafond. Zoals gevraagd zijn er twee bedden, en ik gebaar Gwen dat ze degene het dichtst bij de badkamer moet nemen, met als enige reden dat dat verder van de deur is. Ik kijk toe hoe ze de mottige spreij optilt, die helemaal tot aan het tapijt hangt, en zich vooroverbuigt om eronder te kijken. Ze pakt een zaklamp uit haar tas en kijkt nog eens.

‘Wat zoek je daar?’ vraag ik haar.

‘Enge kerels,’ zegt ze. ‘Lijken. Voorraden crystal meth. Wie weet?’

Een controle klinkt ineens als een verdomd goed idee, dus ik leen de zaklantaarn. Terwijl ik onder het bed naar een gemummificeerd condoom en minstens drie bierflessen lig te kijken en mijn actie meteen betreur, maak ik van mijn dekking gebruik door te vragen: ‘Avond- of ochtendsessie in de badkamer? Ik vrees namelijk dat dit motel maar net genoeg heet water heeft om elke paar uur een keer koffie te zetten en een douche van twee minuten te nemen.’

‘Ik ga voor de avond,’ zegt Gwen. ‘Moet jij daar eerst nog zijn?’

Ik kom omhoog en schud mijn hoofd. Gwen vermijdt het om me recht aan te kijken. Ze pakt haar tas en neemt die mee naar de badkamer, en ik hoor de deur op slot gaan.

Ik kan hier blijven zitten en luisteren hoe ze zich uitkleedt, maar ik kan ook iets nuttigs gaan doen.

Ik besluit om wat te eten te halen.

Als ik terugkom, is Gwen klaar met douchen, heeft de treurige stank plaatsgemaakt voor een warme, fruitige geur en heeft ze zich weer helemaal aangekleed, op haar schoenen na. Ik knik goedkeurend. Ik zou het niet aanbevelen hier in uitgekledede toestand de nacht door te brengen. Ik geef Gwen een zak met een hamburger met frites en een blikje frisdrank en we gaan op de bedden tegenover elkaar zitten. Dan eten we een tijdlang zwijgend.

‘Ik had het moeten vragen,’ zegt ze. ‘Was dat je FBI-vriend aan de telefoon? Mike?’

Ik knik zonder te antwoorden. De hamburgers smaken naar uitgedroogde schoenzool, maar ik weet de laatste happen toch weg te slikken. Ik heb de calorieën nodig.

‘En waarom zou een FBI-agent ons dan helpen?’

‘Omdat ik hem soms gunsten verleen. En hij staat er momenteel voor minstens drie bij mij in het krijt. Bovendien heeft hij gebrek aan collega’s om tips na te trekken en denkt hij dat ik waarschijnlijk betrouwbaarder ben dan de *staatspolitie*.’

‘Waarschijnlijk?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Mike is geen man die een ander volledig vertrouwt. Hij was niet echt specifiek over zijn tip, dus wat jij hebt gezien, is alles wat hij me heeft gegeven. Arden Miller, Markerville. Hij had geen adres en zei dat we dat ook niet nodig hadden. Als het echt een spookdorp is, zal dat wel kloppen.’

‘En wat is de relatie tussen Arden en Melvin?’

‘Lustig heeft de leiding over een taskforce die gevaarlijke internetgroepen onderzoekt. Absalom staat bij hem op de radar en blijktbaar heeft Arden daar iets mee te maken.’

‘Hebben we dan te maken met een kluizenaar of een survivaller of zo?’

‘Geen flauw idee,’ zeg ik. ‘Maar we moeten verdomd goed oppassen.’

‘Ja, nu we het daar toch over hebben... Voordat we daar rechtstreeks heen rijden, moeten we de tijd nemen om onderzoek naar Arden Miller te doen en kijken of we een plan van aanpak kunnen maken. We kunnen ’s ochtends naar de plaatselijke bibliotheek gaan. Ik ga op het internet zoeken en jij gaat in de boeken snuffelen.’

‘Goed plan,’ zeg ik. We hebben de hamburgers inmiddels op. We hebben ze allebei razendsnel weggewerkt, zodat we ze in elk geval niet hoefden te proeven. Ik gooi de wikkels in de prullenbak en neem even de tijd om de deur goed te bekijken. Er zit een gammel kettingslot op dat duidelijk al een paar keer is losgerukt, en de deur noch de lijst lijkt stevig genoeg om een flinke windstoot te weerstaan, laat staan een stevige trap.

‘Hoe staat het met de badkamer?’ vraag ik haar. ‘Qua veiligheid?’

‘Er is een raam, maar het is klein en getralied, en er is geen vluchtweg bij brand.’

‘Laten we dan maar geen vuur maken.’ Ik sleep een stoel met babypoepkleurige kussens naar de deur en zet die klem onder de greep. Het helpt misschien niet veel, maar het is beter dan niets.

‘Hoe laat wil je morgenochtend opstaan?’ vraagt Gwen me. Ze klinkt ietwat gespannen. Zenuwen. Het is een normale vraag, maar

voelt toch als iets wat je je echtgenoot of geliefde vraagt, en allebei beseffen we de impliciete suggestie die in de lucht hangt. Ik loop naar mijn bed, haal de vastgeklemde holster van mijn spijkerbroek en leg die op het nachtkastje. Gwens schouderholster is al aan de bedstijl bevestigd, als een wel heel gewaagd bondageattribuut.

Dat pad moeten we misschien maar niet inslaan, zeg ik tegen mezelf. Ik buk me en maak de veters van mijn schoenen los.

‘Zeven uur is vroeg zat,’ zeg ik tegen haar. ‘Of zodra de weerwolven aanvallen.’

‘Ik denk dat we eerder in zombieterritorium zitten,’ zegt ze. Ze zit in kleermakerszit op de dekens, maar staat ineens op, slaat de lakens terug, kijkt of ze ongedierte ziet en kruipt in bed. ‘Oké, nou, welterusten.’ Het klinkt ongemakkelijk en voelt ook zo.

Mijn tweede schoen valt op de grond. Ik zet ze onder het nachtkastje, waar ze voor het grijpen staan, en leun achterover op de kussens. De matras is bobbelig en van treurige kwaliteit, wat past bij mijn stemming. ‘Welterusten, Gwen.’ Het klinkt belachelijk.

We zijn allebei een paar seconden stil. Het gelach begint diep in mijn binnenste, zo absurd en aanstekelijk als bruisende champagne, en als ik me niet meer kan inhouden, geef ik eraan toe.

Gwen lacht ook. Het voelt goed, reinigend zelfs, en even later lijkt zelfs de morsige kamer wat vrolijker. ‘Sorry,’ breng ik uiteindelijk uit. ‘Het lijkt allemaal zo kéúrig. We zijn verdomme toch volwassenen? Waarom is dit zo...’

‘Goede vraag,’ zegt ze, terwijl ze zich omdraait en me aankijkt. Dat is meteen het einde van mijn lachsalvo. ‘Hoezo?’

‘Je weet best waarom,’ zeg ik tegen haar.

‘Voor deze ene keer moet je het zeggen.’

‘Omdat er doden tussen ons in staan,’ zeg ik, en meteen is al die glans verdwenen. De waarheid is zo beangstigend dat die echt als een geest *voelt* die me doet huiveren en me kippenvel bezorgt. ‘Mijn zus, om te beginnen.’

Ze geeft geen kik. ‘En alle vrouwen die ik had moeten kunnen helpen. Zelfs Melvins halfbroer. Hij heeft zelfmoord gepleegd, wist je

dat? Hij werd geplet tussen het kleinsteedse isolement waarin hij belandde en de bedreigingen van de toetsenbordriders op het internet.' Ze slikt, en ik heb spijt dat ik dit heb aangezwengeld. 'In zijn laatste bericht op sociale media stond dat het mijn schuld was en dat als ik maar een goede echtgenote was geweest, Melvin niet...'

'Dat is gelul,' onderbreek ik haar. Ik klink boos, wat niet mijn bedoeling is. 'Het is absoluut niet jouw schuld. Het was gewoon verachtelijk gedrag.' Ik zwijg een moment. En dan zwijg ik nog iets langer, omdat ik dreig iets toe te zullen geven wat ik nooit heb willen toegeven. Ik spring in het diepe. 'Ik heb Melvins broer opgespoord, zoals ik jou ook heb opgespoord. Ik wist waar hij woonde. Ik wist waar jullie allemaal woonden.'

Gwen verstijft en ik zie haar aarzelen. Ze wil het niet echt vragen, maar zoals altijd wendt ze zich ook niet af. 'Heb je hem haatmail gestuurd, Sam?'

Ik staar naar de onregelmatige bruine watervlek op het plafond. De vorm lijkt op Australië. Na een te lange aarzeling heb ik eindelijk de moed om dat te bekennen: 'Ja. Ik heb jou ook zulke mails gestuurd. Dat leek op dat moment makkelijk. Het leek gerechtvaardigd. Maar het enige effect was dat jij langzaam ten onder ging, één envelop per keer. En dat spijt me echt, God, Gwen, wat spijt me dat.'

Mijn stem klinkt pijnlijk rauw bij die laatste woorden, en ik weet dat ze dat kan horen. En ze weet dat dit even oprecht is als de lach waarmee dit begon.

Uit mijn ooghoek zie ik Gwen opstaan. Ze gaat op de rand van mijn bed zitten en pakt mijn hand. In een Hollywood-film zou de muziek nu aanzwellen, zouden we elkaar kussen en zou de passie exploderen in een softpornobeeldenreeks met veel goudverlichte huid en ongemakkelijke camerastandpunten.

Maar dit is de pijnlijke realiteit, en in plaats daarvan vertel ik haar half fluisterend over de haat die ik zo lang voelde. Het is alsof je een geïnfecteerde wond opensnijdt. Ik vertel haar hoe obsessief ik gerechtigheid eiste. Het is allerm minst romantisch. Het is ronduit

gênant. Maar net zoals bij dat gelach van daarnet is de lucht opvallend genoeg flink opgeklaard als ik mijn verhaal heb gedaan.

Tot slot knijpt ze in mijn hand en zegt: 'Je hebt hém al die tijd gehaat, niet mij. In elk geval hebben we nu allebei onze doelen juist bepaald.'

Er ligt een zeldzame gratie in wat ze zojuist heeft gedaan. Ze straalt vergeving, medelijden en begrip uit, en zonder erbij na te denken breng ik haar hand naar mijn mond en kus teder haar vingers. Ik zou elke centimeter van haar kunnen natekenen uit mijn geheugen. De vorm van haar hand staat tot in tastbare perfectie in de mijne geëtst.

Ik laat haar los. Ik zeg niets. Ik kan het niet.

Gwen wacht een paar seconden en als ik niet beweeg, schuifelt ze terug naar haar bed. Ik hoor de lakens ritselen. Ze knipt het licht uit en duisternis neemt bezit van de kamer.

Ik slaap slecht, en in kwellende dromen springt in het centrum van Topeka een gedaante van het dak van een gebouw van vijf verdiepingen. Ik heb de krantenartikelen over de zelfmoord gelezen. Melvins broer was naar zijn werk gegaan, gekleed in een gloednieuw pak. Hij was naar het dak gelopen en had zijn das en schoenen uitgetrokken. Hij had ze netjes achtergelaten met zijn horloge, portemonnee en een brief waarin hij zich bij zijn baas verontschuldigde voor de rotzooi, waarna hij twee jaar geleden op een wolkeloze junidag van het dak was gestapt.

Maar als ik het gezicht van de vallende man in mijn dromen zie, is het niet Melvins broer.

Ik ben het.

4. Gwen

Nadat we in de openbare bibliotheek een hele dag de schappen en het internet hebben afgezocht, waarbij we criminele tarieven voor afdrukken moesten betalen, hebben we nu een map met informatie die vooral opvalt door de geringe omvang. Maar het is echt alles wat we over zowel Markerville als Arden Miller hebben kunnen vinden. We hebben veertien Arden Millers kunnen lokaliseren, van wie slechts twee in Tennessee, en een van hen zit in een verpleeghuis. Dat is waarschijnlijk niet degene die we zoeken. De Arden Miller die nog over is, is een lange roodharige vrouw van drieëndertig, die voor iemand van die leeftijd opvallend afwezig is op sociale media. We hebben een paar foto's gevonden waarop ze is getagd, maar niet veel, en in geen ervan is ze duidelijk zichtbaar. Op de beste draagt ze een slappe zonnehoed en een enorme zonnebril en staat ze deels van de camera af gedraaid, terwijl ze de hoed vasthoudt tegen een windvlaag.

Ik heb geen idee waarom we haar zoeken of wat haar bezielt om op zo'n afgelegen plek te gaan wonen, in een plaats die al veertig jaar verlaten is.

En ik zou evenmin weten waarom Mike Lustig wil dat we zoeken, behalve dat er een link met de zaak van mijn ex-man zou zijn.

We brengen de nacht opnieuw in Motel Hel door, en ik dank God dat we de spanning tussen ons hebben kunnen verminderen. Het voelt nu zuiverder. Eenvoudiger. En als ik slaap, voel ik me voor het eerst sinds lange tijd veilig. Dat is een hele prestatie, want de French Inn voelt aan alsof het in de loop der jaren stille getuige is geweest van honderden misdrijven.

De volgende dag voert de autorit naar Markerville ons door afgelegen wildernis, waar je makkelijk zou kunnen geloven dat je de enige overlevende op aarde bent, los van de altijd aanwezige condensatiesporen van de vliegtuigen hoog in de lucht. De route

loopt via een reeks secundaire wegen, die almaar smaller en slechter berijdbaar worden en over heuvels voeren die zowel wandelaars als SUV's voor problemen stellen.

Ik heb een grove berekening van de afstand gemaakt en waarschuw Sam dat we in de buurt komen. We parkeren de auto een stukje van een onverhard pad af achter bomen. De auto is vanaf de weg onzichtbaar, en we nemen een wandelpad in de richting van het voormalige Markerville. Volgens onze bronnen is het nooit een welvarende plaats geweest. Toen de spoorweg daar ophield, gingen de weinige bedrijven die zich daar gevestigd hadden failliet en de meeste inwoners verhuisden of stierven uiteindelijk in hun vervallen huizen. De laatste slachtoffers waren het postkantoor annex winkel en de antiquair, die blijkbaar was achtergelaten met open deuren en een Neem Mee Wat Je Wilt-plakkaat op het raam. We hebben nog een krantenknipsel gevonden waarin de plaats werd betreurd, geschreven in de zelfgenoegzame stijl die stedelingen hanteren als het over de ellende van de plattelanders gaat, en verder... niets.

We verwachten niet veel aan te treffen, en als we tussen de bomen door manoeuvrerend in de middagzon uitkomen en op het kleine dal uitkijken waar de plaats ooit lag, lijkt het wel een filmdecor. De hoofdstraat is nog intact, waarschijnlijk omdat de vier gebouwen daar uit baksteen zijn opgetrokken, maar de meeste andere huizen zijn van hout en verkeren in wisselende staat van verval, van verweerd tot compleet ingestort. Een ramp in slow motion. We zakken op onze hurken en observeren de plaats een poosje, maar er is geen enkele beweging te zien, behalve wat vogels en tweemaal een magere, sluipende kat. Een deur die aan één scharnier hangt, kraakt snerpend in de wind.

‘Als ze hier is,’ zeg ik, ‘moet ze in een van de stenen gebouwen zitten. Ja toch?’

‘Zeker,’ zegt Sam instemmend en hij staat op. ‘Laten we nu de regels vaststellen: we schieten niet tenzij we beschoten worden. Akkoord?’

‘Kunnen we uitzonderingen maken voor messen en knuppels?’

‘Natuurlijk. Maar geen dodelijke verwondingen. We moeten Arden ondervragen, niet haar ombrengen.’

Dat brengt ons zwaar in het nadeel, maar dat weet hij.

Als we de heuvel afdalen, valt mijn oog op glinsterend glas achter schuine planken, en ik trek Sam even aan zijn shirt om daarop te wijzen. Het is een auto. Het is zeker geen relict uit de glorie-tijd, eerder een zuinige middenklasser van hoogstens vijf jaar oud. Ik heb geluk dat ik hem zie. Er is zeker geprobeerd de auto uit het zicht te houden. Uit de glimp die ik van de auto opvang, maak ik op dat het geen verwaarloosd brik is. Het lijkt wel alsof hij hier net geparkeerd is.

Ik waarschuw Sam en we maken een omtrekkende beweging om een kijkje te nemen. De motorkap blijkt niet warm als ik voorzichtig mijn hand erop leg. Ik pas goed op geen alarmsensoren te activeren, en dan bedenk ik iets. Ik wissel een blik uit met Sam en weer zijn we het helemaal eens.

‘Oké,’ zegt hij.

Ik ruk hard aan de portierhendel – op slot – en meteen wordt de stilte verbroken door een geloei dat pijn doet aan mijn oren. Sam en ik trekken ons in de schaduw terug en wachten af. Het duurt niet lang voordat een slanke vrouw met rood haar uit de open deur van een van de stenen gebouwen komt aanrennen. Ze gooit een paar planken opzij en kijkt verschrikt naar de auto. Terwijl haar gezicht door de afwisselend brandende knipperlichten en koplampen eerst wit en dan geel wordt, haalt ze de sleutels uit haar jaszak en schakelt het alarm uit.

In de stilte zeg ik: ‘Arden Miller?’

Ze deinst zo abrupt achteruit dat ze bijna valt, maar Sam is al op haar afgelopen, en ze stoot eerst tegen hem en vervolgens tegen de auto aan, waarbij ze half op de kofferbak belandt. Ik zie hoe de angst over haar gezicht trekt. ‘Laat me met rust!’ roept ze, waarna ze zich afduwt en op me afstormt, in de hoop me te kunnen passeren.

Ik trek kalm mijn pistool en richt het op haar. Terwijl er takjes, bladeren en kiezel-tjes opstuiven, blijft ze abrupt staan. Ze steekt haar

handen omhoog alsof ze aan touwen zitten.

‘Schiet me niet dood,’ zegt ze, terwijl ze doodsbang in huilen uitbarst. ‘O God, schiet me alsjeblieft niet dood, ik kan jullie betalen, ik geef jullie al mijn geld, ik zal alles doen om-’

‘Rustig maar,’ zeg ik tegen haar. Mijn toon is bevelend, wat alleen maar averechts werkt. Ik neem gas terug. ‘Mevrouw Miller, niemand zal u iets aandoen. Adem diep in. Probeer te kalmeren. Ik ben Gwen, en dat is Sam. Goed? Rustig maar.’

De derde herhaling lijkt eindelijk tot haar door te dringen, en knikkend met haar hoofd slaakt ze een diepe zucht. Ze lijkt niet erg op haar foto. Ze heeft weliswaar rood haar, maar het is geknipt in een korte, vlotte bob, en ze draagt een bril met dikke glazen, die haar blauwe ogen groter maken. Ze is een klassieke schoonheid, maar er is iets met haar...

Het duurt even voordat ik het zie. Arden Miller is haar leven biologisch niet als vrouw begonnen, maar de transitie is vrijwel volmaakt. Ze beweegt zich gracieus, haar gewicht op de juiste manier verplaatsend. Als ze plastische chirurgie heeft ondergaan, is die uitstekend gelukt. Ze ziet er vrouwelijker uit dan ik, en voor haar bewegingen geldt hetzelfde.

‘Hebben ze jullie gestuurd?’ vraagt ze, terwijl ze met haar betraande gezicht eerst naar mij, dan naar Sam en vervolgens weer naar mij kijkt. ‘Ik heb ze niet! Ik zweer dat ik ze niet heb! Doe me alsjeblieft geen pijn, ik zal het jullie vertellen!’

‘Wat heb je niet?’ vraagt Sam, en ze deinst achteruit. Met een subtiel handgebaar geef ik hem te kennen dat hij even verderop moet gaan staan, en hij gehoorzaamt. Ik steek mijn pistool in de holster.

‘Kom, Arden, laten we even gaan zitten. Is er een plek waar je je meer op je gemak voelt?’

Ze snuift, dept haar ogen met de zorgvuldigheid van iemand die weet hoe je je mascara niet uitsmeert en zegt: ‘Binnen. Ik bedoel, veel is het niet. Ik kom hier om te werken.’

‘Oké,’ zeg ik. ‘Laten we naar binnen gaan.’

Ardens werk blijkt ronduit verbazingwekkend. Ik weet niet veel van kunst, maar zelfs ik kan zien dat het fenomenaal is wat ze hier met verf en doek creëert. Ze legt vernietiging, verval en tegelijk schoonheid vast.

Ze heeft van het morbide verval in Markerville een verbazingwekkend project gemaakt. Er staan zes doeken tegen de muren te drogen. Ze werkt in het oude postkantoor annex winkel, waar opvallend genoeg nog altijd glas in de ruit aan de voorkant zit en het licht uit het oosten naar binnen valt. Er branden nu lantaarns en ze heeft een oude bank gevonden die redelijk schoon is. Ik denk dat ze hier soms de hele nacht blijft, want ik zie een opgerolde slaapzak en nette kampeerspullen. Arden heeft nuttig gebruikgemaakt van het oude cilinderbureau – vast en zeker een verzamelobject – dat tegen de noordelijke muur staat en er een laptop op neergezet. Geen wifi hier, dus ze gebruikt vast een prepaidtelefoon voor de internetverbinding en software om anoniem online te gaan. Zo zou ik het tenminste doen.

Arden voelt zich hierbinnen al beter. Nu ze haar schilderijen ziet en in haar eigen ruimte is, voelt ze zich kalmer en sterker. Ze leidt ons naar de bank, waarop zij en ik plaatsnemen, terwijl Sam de schilderijen bestudeert. Arden richt zich tot mij, maar blijft af en toe een blik op hem werpen.

‘Wat willen jullie?’ vraagt ze me nerveus. ‘Hebben ze jullie gestuurd?’

‘Niemand heeft ons gestuurd,’ zeg ik, wat niet helemaal waar is, maar veel scheelt het niet. ‘We dachten dat je ons misschien kon helpen, Arden.’

Ze recht haar rug een beetje en de licht wantrouwende glinstering in haar ogen ontgaat me niet. ‘Waarmee?’

‘Absalom.’ Ik laat de naam met opzet vallen en zie de pure paniek door haar heen schieten. Ze blijft roerloos en zwijgend zitten, alsof ze elk moment kan instorten. Ik waag het erop. Een schot voor de

boeg. 'Ze hebben mij ook achtervolgd. En hem ook. We moeten een manier vinden om hen tegen te houden.'

Ze slaakt een diepe zucht en slaat haar armen voor haar borst. Verdedigend, maar niet tegen mij. 'Ik leef meestal in het verborgene,' zegt ze. 'Mij kunnen ze daarom niet vinden. Jullie zouden hetzelfde moeten doen.'

'Ik zal het proberen,' zeg ik tegen haar, en dan waag ik een tweede gok. 'Wanneer heb je de groep verlaten?'

Deze keer aarzelt ze nauwelijks. Ik voel dat ze haar verhaal dolgraag wil vertellen en snakt naar menselijk contact. Vriendschap, zelfs als die tijdelijk is. 'Ongeveer een jaar geleden,' zegt ze. 'Ik heb nooit in de echte kring van vertrouwelingen gezeten, weet je. Eerst was het niet meer dan een spelletje. Pedo's aanvallen. Lieden treiteren die het verdienden, of van wie we dachten dat ze het verdienden. En we kregen ervoor betaald ook.'

Ditmaal ben ik het die achteruit deinst, want daaraan had ik geen moment gedacht. 'Betaald? Door wie dan?'

Arden lacht. Het klinkt als ritselende bladeren in een droog, dood bos. 'Hoe moet ik dat weten? Maar het was echt lucratief. En ik vond het prima totdat... totdat ik erachter kwam waarom we het deden. Niet dat ze dat aan het voetvolk zoals ik lieten weten, maar een van de hoge pieten versprak zich.'

Ik slik. Om de een of andere reden snak ik naar water, alsof ik door de woestijn ben gekropen. Ik bevind me nu op onbekend gebied. 'Ik begrijp het niet.'

'Kijk, we deden het natuurlijk voor de lol, geen misverstand daarover. We waren er ook goed in, en daarom ronselden ze ons voor de speciale projecten. Ik dacht dat het een soort kruistocht was, snap je? Zuiver. Maar ze stuurden ons op lui af die zich niet meer wilden laten afpersen. Ze stuurden ons op hen af om hen te dwingen de betalingen weer te hervatten,' zegt ze. 'We moesten gewoon iemand de benen breken, virtueel dan. Als iemand zijn hakken in het zand zet, worden honden als ik van de ketting losgelaten. Ik weet dat ik een kreng ben, maar kom op, zeg.' Arden lacht weer, maar het klinkt

niet blijer. ‘Het idee dat iemand geld verdient door anderen te ruïneren... dat is gewoon verkeerd.’

‘Is het beter om ze gratis te ruïneren?’ vraag ik. Het duizelt me een beetje.

Ditmaal haalt ze verontschuldigend haar schouders op. ‘Als je verkeerd bezig bent en op het internet zit, dan kun je dat toch wel een beetje verwachten, niet dan?’

Ik mag Arden wel, maar dit verbijstert me. Het is een blinde vlek om te veronderstellen dat wreedheid in de juiste context prima te verantwoorden is. *Verkeerd bezig*. Iedereen is wel eens verkeerd bezig in het contact met anderen. Zelfs nu ziet ze nog niet in hoe schadelijk het is om zo gemakkelijk toegang tot een slachtoffer te hebben.

Ik moet het hele beeld dat ik van Absalom heb flink bijstellen. Ik zag die lui als een stel manipulatieve fanaten, die zich uitsluitend ten doel hadden gesteld een bloederige, vernietigende chaos te creëren, en sommigen van hen voldoen zeker aan die beschrijving. Maar wat Arden beschrijft, is... veel omvangrijker. Cynischer ook. Had Melvin hun betaald om achter mij aan te gaan? Hoe dan? In de gevangenis kon hij niet over contant geld beschikken. Misschien had hij bepaalde gunsten bedongen.

Met toegewijde, volstrekt psychopathische trollen afrekenen was al niet makkelijk, maar met hen afrekenen terwijl het hun taak was om mij te belagen, was misschien nog wel zwaarder.

‘Arden.’ Ik buig me naar voren, terwijl ik alle goede bedoelingen en oprechtheid die ik in me heb aan haar probeer te tonen. ‘Waarom heeft Absalom zich tegen jou gekeerd?’

Ze vertrekt haar gezicht in een grimas en beweegt haar hand op en neer over haar lichaam. ‘Ze hebben het ontdekt,’ zegt ze. ‘Veel van die lui haten vrouwen. En transvrouwen haten ze allemaal. Ze begonnen over mij te posten. Ik vocht terug. Toen ze doorgingen, downloadde ik een stel rekeningen van de server en liet hun weten dat ik die openbaar zou maken als ze mij bleven belagen. Ik dacht dat dat voldoende moest zijn om hen te laten stoppen.’ Ze kijkt weg.

‘Die dag logeerde er een vriendin bij mij. Ik ging even weg om Chinees te halen. Toen ik thuiskwam, stond mijn appartement in brand. Het hele gebouw is in rook opgegaan. Zeven mensen kwamen om.’

‘En... je denkt niet dat het een ongeluk was,’ zeg ik. ‘Wat erg.’

Ze knikt en vecht weer tegen de tranen. ‘Een tijdlang dachten ze dat ze me te pakken hadden. Maar ik ben voortdurend onderweg, op zoek naar plekken waar ik onder de radar kan blijven. Positief is in elk geval dat ik met schilderen ben begonnen, en de galerie waaraan ik mijn doeken heb laten zien, zegt dat ik echt talent heb. Ik moet deze nog verkopen en dan vertrek ik uit dit land. Misschien zal het ergens anders gemakkelijker zijn. Zweden misschien.’

‘Die rekeningen die je hebt gedownload, Arden,’ zeg ik, ‘heb je die nog?’

Ik hoop vurig dat ze ja zegt, maar ze kijkt me somber aan en schudt haar hoofd. ‘Die had ik op een usb-stick bewaard,’ zegt ze. ‘En die is met alle andere spullen verloren gegaan. Ik heb niets meer om ze mee te bedreigen. Ik ben doodsbang, Gwen. Jij niet?’

‘Zeker wel,’ zeg ik tegen haar. ‘Weet je verder helemaal niets wat voor mij nuttig kan zijn om hen te vinden?’

Ze denkt erover na. Ze pakt een losse rode haar op haar spijkerbroek op en laat die in een straal zonlicht vallen. Ze kijkt hoe de haar naar de grond dwarrelt.

‘Ik weet nog één ding,’ zegt ze. ‘Ik weet waar die klootzak woont die het kwaadst op mij was. Dat was het laatste wat ik heb ontdekt voordat ik zo bang werd dat ik niet verder durfde.’

Ik werp een blik op Sam. Hij draait zich naar ons toe en knikt. ‘Oké. Zou je ons dat willen vertellen, zodat wij hem voor jou kunnen opsporen?’

Arden vouwt haar handen in haar schoot en recht haar rug. Ze kijkt me aan, en ik zie een opstandige blik. Woede. Angst. Maar vooral vastberadenheid.

‘Ik was geen aangenaam mens,’ zegt ze. ‘Ik had een hekel aan mezelf, dacht dat de wereld klote was en dat iedereen altijd zijn

verdiende loon kreeg. Ik wilde dat iedereen net zoveel pijn zou lijden als ik. Maar zo ben ik niet meer. En het spijt me dat ik zoveel mensen online heb belaagd. Het was nooit mijn bedoeling...' Ze valt stil en schudt haar hoofd. 'Ik weet dat dat niet veel te betekenen heeft. Maar als je die vent te pakken kunt krijgen, is dat misschien een stap in de goede richting. Heb je een pen?'

Ik heb pen en papier in de auto gelaten, maar Arden haalt alleen haar schouders op, loopt naar het cilinderbureau en haalt de schrijfbenodigdheden eruit. Ze schrijft iets op, loopt terug en geeft het vel papier aan mij. Ik knipper met mijn ogen, omdat ik een adres verwacht.

'Gps-coördinaten,' verduidelijkt ze. 'Ze verwijzen naar een blokhut in een of ander gat in Georgia. Maar wees voorzichtig, Gwen. Je moet echt heel voorzichtig zijn. Ik was een vreselijk mens, maar deze kerel is meedogenloos. Alleen al bij de gedachte aan hem lopen de rillingen over mijn rug.'

'Bedankt,' zeg ik, terwijl ik het vel papier wegstop. Ik sta aarzelend op. 'Red jij het wel?'

Arden kijkt naar me op. Haar blik is helder, haar perfecte kaak wijkt niet. Ik herken de blik. Ik heb die in de spiegel gezien. Die blik betekent dat je je angst meester bent en die als brandstof gebruikt. 'Nog niet,' zegt ze, 'maar dat gaat zeker gebeuren. Absoluut.'

Ik steek mijn hand uit en ze neemt die aan. Sam komt dichterbij en ik zie hoe Arden verstrakt. Ze is wantrouwend tegenover mannen, en ik vraag me af hoeveel misbruik ze al te verduren heeft gehad. Maar hij steekt alleen zijn hand uit, en zij beantwoordt uiteindelijk zijn gebaar.

'Je bent echt goed,' verzekert hij haar. 'Ga zo door en zorg dat je veilig blijft.'

Ze reageert met een vaag, voorzichtig lachje. 'Zal ik doen. Jij ook. Jullie allebei.'

Ik bel de kinderen met een openbare telefoon die kleverig is van het zweet en andere troep en naar verschaald bier ruikt. Connor is even zwijgzaam als altijd en Lanny neemt een kille, afstandelijke houding aan, die me duidelijk maakt dat ze enorm boos is over mijn vertrek. Ik baal ervan. Ik baal ervan dat ik ze moest achterlaten. *Het zal niet lang duren. Dit is misschien wel de pauze die we nodig hebben.*

Misschien moet Sam zonder mij verder gaan, denk ik terwijl ik ophang. Maar hoewel het me een schuldgevoel bezorgt, weet ik ook dat ik waarschijnlijk niet zal stoppen. Ik *moet* Melvin stoppen.

Nog maar een paar dagen.

Het kost ons nog een hele dag om in de buurt van de gps-coördinaten te komen die Arden heeft opgegeven, en ik hoop dat het geen willekeurige cijfers zijn die ze alleen maar heeft genoteerd om van ons af te komen. Maar ze blijkt gelijk te hebben en de coördinaten voeren ons naar een uithoek van Georgia, een volstrekt afgelegen gebied. Na enige discussie belt Sam zijn vriend agent Lustig om hem te vertellen wat we van Arden weten. Lustig zegt dat hij het zal nagaan zodra hij iemand beschikbaar heeft.

We stellen vast dat dat mogelijk nooit is en dat we er niet op gaan wachten.

Op een bosbouwpad slapen we een paar uur in de SUV en als Sam me uiteindelijk wakker maakt, is het donker. Het is ook kil en vochtig. De voorruit is bedekt met een dun laagje kristalijns.

‘Tijd om te vertrekken,’ zegt Sam. ‘Kijken of die gast thuis is.’

‘Zeg tegen Lustig dat we erop afgaan,’ zeg ik.

‘Dan zal Mike ons vertellen dat we dat niet moeten doen.’

‘Laat hem dan maar hierheen komen om ons tegen te houden.’

Sam kiest glimlachend het nummer en krijgt de voicemail. Hij brengt Lustig beknopt op de hoogte van waar we zijn en wat we van plan zijn, waarna hij de telefoon uitzet en in zijn zak stopt. Ik zet de mijne ook uit.

‘Klaar?’ vraagt hij mij. Ik knik en we vertrekken.

We lopen zwoegend een steile, moeilijk begaanbare helling op en als we niet hadden geweten waar we moesten zijn, waren we er

zeker voorbijgelopen.

Ik kniel achter een beschermende haag van kreupelhout in de schaduw van een hoog oprijzende pijnboom. Het is een kleine hut van hoogstens twee kamers, die goed onderhouden is. Gordijnen van geruite stof voor de ramen. Een ordelijke stapel brandhout om het binnen warm en gezellig te maken. Vanavond brandt er geen vuur. Er komt geen rook uit de schoorsteen.

In de huiskamer gaat een lamp aan. *Er is iemand thuis*. Ik heb Sam moeten beloven dat we allebei observeren en verslag aan elkaar uitbrengen en dat we alleen naar binnen gaan als er niemand binnen is. Na Ardens waarschuwing willen we geen van beiden in een gewelddadige confrontatie met een psychopaat belanden. We zullen dus moeten wachten totdat hij vertrekt, of later terugkomen. Hoe verkild ik ook ben, ik ben voor de laatste optie, omdat het al pikkedonker is en er een gemene ijzige wind staat, waarvan ik tranen in mijn ogen krijg. Elke ademteug voelt pijnlijk aan in mijn keel. En ik heb spierpijn, ben stijf en wil naar huis en mijn kinderen oneindig lang knuffelen.

Maar toch concentreer ik me in de lange uren die volgen op het licht dat in de hut flinkt en de tv die aan- en uitgaat. *Ga nou toch weg*, smeed ik de man in stilte, maar dat gebeurt niet. Intussen bedenken we wat we hier hopen te vinden. Een handgeschreven lijst met de echte namen van andere Absalom-hackers zou heel mooi zijn. Dat gaat uiteraard nooit gebeuren. Ik zou al tevreden zijn met online-aliassen, waarmee de FBI op onze aanwijzing aan de slag zou kunnen gaan. Sams vriend bij de FBI zou ons nuttige informatie kunnen geven. Maar we hebben op zijn minst een verdachte geïdentificeerd, die Mike Lustig op de pijnbank kan leggen. Dat is toch zeker iets waard.

In de hut staat een radio aan. Rustige, onopvallende muziek. Jazz, denk ik. Misschien is het te stereotiep gedacht, maar bij een hacker verwachtte ik trashmetal.

Coltrane lijkt op de een of andere manier niet te passen. Het valt me eigenlijk alleen op doordat de muziek stopt, en ongeveer een

minuut later gaat het licht achter het raam aan de voorkant uit. Vanaf de plek waar ik op mijn knieën zit kan ik de zijkant niet zien, maar wel zie ik het licht dat in een goudkleurige vlek op het terrein valt. En ik zie ook dat het licht dooft.

Ons doelwit gaat naar bed. *Eindelijk*. Ik kijk op mijn telefoon hoe laat het is. Het is bijna twee uur 's nachts.

Sam staat op zonder geluid te maken en ik probeer hetzelfde te doen. Ik ben atletisch en sterk, maar in een donker bos rondkruipen behoort niet tot mijn bijzondere vaardigheden. Ik probeer gewoon te vermijden om iets stompzinnigs te doen. Hij maakt een gebaar alsof hij zijn keel doorsnijdt: blijkbaar wil hij er een punt achter zetten en morgen verdergaan. Om een confrontatie te vermijden, moeten we een tijdstip vinden waarop onze man niet thuis is. Ik begrijp de reden, maar het is enorm frustrerend om zo dichtbij te zijn en toch geen antwoorden te krijgen. Geen enkel antwoord zelfs.

Je mag niemand iets aandoen, Gwen, houd ik mezelf voor. Dat zijn mijn beschermengelen die aan het woord zijn. Mijn demonen vertellen me dat ik dat juist wel moet doen, dat ik een pistool tegen het hoofd van deze man moet zetten en hem moet vragen welk recht hij meent te hebben om het leven van mij en van mijn onschuldige kinderen tot een hel te maken. Wat voor zieke klootzak moet je zijn om het op te nemen voor een meedogenloze psychopaat die onschuldige jonge vrouwen martelt en vermoordt, en daar ook nog eens voor betaald wordt?

Ik wil niet vertrekken. Ik wil die hut binnengaan en het vragen. Maar ik weet dat Sam gelijk heeft en dat ik in de greep van mijn intense emoties ben. Ik wil een eind aan het leven van mijn ex-man maken, want elk moment dat hij nog leeft is weer een moment dat hij mensen pijn doet. En dat hij achter mijn kinderen en mij aan zit.

Ik dwing mezelf om instemmend tegen Sam te knikken dat we de hut niet verder naderen en morgen terugkomen.

Opeens zie ik vaag iets bewegen en ik draai snel mijn hoofd naar rechts. Ik zie nog net hoe een konijntje uit de struiken opduikt en over het open veld voor de hut rent. Het diertje wordt gevolgd door

een zwarte kat, die achter zijn prooi aan jaagt. Geen van tweeën maakt een geluid. Leven en dood spelen zich af vlak onder onze ogen.

Als het vluchtende konijn op ongeveer een kwart van het open veld is, flitst er opeens een verblindend felle lamp aan, zodat de hele halve cirkel voor het huis nu in het licht baadt. *Een bewegingssensor.* Ik laat me weer op mijn hurken zakken en zie dat Sam hetzelfde doet. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik die lamp heb gemist, maar die was lastig te zien totdat die als een witte vuurbal ontbrandde. Hij is ver onder de overhangende dakrand geplaatst, en als ik mijn hand opsteek tegen het felle licht, meen ik te kunnen zien dat er gaas voor de lamp zit.

Het zal niet gemakkelijk zijn daarbij te komen of de sensor te ontlopen.

Halverwege het veld verliest het konijn de wedstrijd. De kat slaat toe en het konijn maakt op het moment dat het in de nek wordt gegrepen een geluid dat verbijsterend veel lijkt op een gil. De schrille kreet stopt abrupt als de kat het konijn wild heen en weer schudt en doorbijt. Katten zijn vaardige, efficiënte moordenaars.

Na het konijn te hebben gedood, laat de kat de slappe bontzak op de grond vallen, tikt er een paar keer op met zijn poot en trippelt weg. Hij laat het konijn simpelweg liggen.

Ik denk aan mijn ex.

Een halve minuut nadat de kat is weggelopen, springt de bewegingslamp weer aan, en ik kijk naar Sam. Hij kijkt met een grimmige blik naar de hut en schudt ten slotte zijn hoofd. Hij denkt dat het helemaal niet pluis is in deze hut. Het is een plek vol duisternis, een betere term weet ik niet. Ik kan me voorstellen dat hier van alles gebeurt wat het daglicht niet kan verdragen. Het lijkt bijna alsof de geesten zich om me heen verzamelen. Wat heeft deze gezichtloze man gedaan? Arden leek in elk geval doodsbang voor hem.

Voor het eerst vraag ik me af of onze man alleen is in zijn hut. Deelt hij de voorkeuren van mijn ex-man? Houdt hij daar iemand gevangen? Als we vertrekken, laten we dan de kans lopen iemand uit

zijn lijden te verlossen?

Er is geen juist antwoord hier. Wettelijk gesproken zitten we fout. We hebben slechts weinig info over deze man en er is geen bewijs dat hij iets verkeerd heeft gedaan. We bevinden ons op verboden terrein. Misschien kun je zelfs van stalking spreken, omdat we de hut al uren in de gaten houden. We hebben nog steeds zelfs geen glimp opgevangen van de bewoner.

De hele tijd zit me al iets dwars wat ik niet kan benoemen, en nu realiseer ik het me ineens met een schok. *Hij had naar buiten moeten kijken.*

De buitenlamp was aangegaan. Als hij zo bang was voor ongenood bezoek, *had hij naar buiten moeten kijken.*

Ik hou mezelf voor dat hij mogelijk afgeleid was of zich in een andere kamer of op het toilet bevond, maar dat brengt me niet verder. Zo groot is die hut niet. Hij zou zeker het gordijn hebben weggetrokken of de deur hebben geopend en de buitenlamp weer hebben aangeknipt om de omgeving te checken.

Al die lampen die sinds zonsondergang steeds weer aan- en uitgaan. En er zit een patroon in. Nu ik alles nog eens overdenk, realiseer ik me dat.

Al die lampen werken op timers. Jezus. Er is niemand in de hut.

Ik kan het natuurlijk mis hebben, maar dat kan me niet schelen. Dat stervende konijn en het rondvliegende bloed in de lucht toen de kat het heen en weer schudde, doen me terugdenken aan de foto's die *deze man* me heeft gestuurd. Hij of een van zijn walgelijke vriendjes. Foto's waarop de slachtoffers van de misdaden van mijn man onteerd worden, waarop de gezichten van mijn kinderen digitaal op slachtoffers van moord en verkrachting zijn aangebracht en waarop ze op afschuwelijke wijze worden vernederd. Deze man is een lafaard. Hij verbergt zich hier in onbewoond gebied en foltert mijn familie, en ik ben *vlak bij hem* en zal zeker niet vertrekken zonder hem te laten weten dat hij niet langer veilig is voor mij.

Zonder op de buitenlamp te letten sta ik op en ren naar de voordeur.

Zodra ik twee stappen uit mijn dekking ben, baadt het veld opeens weer in het felle licht, maar ik aarzel geen moment. Ik hoor Sam achter me aan komen. Hij heeft mijn naam niet geroepen en het verrast me een beetje dat hij me gevolgd is. Ik weet dat hij boos zal zijn. We steken het open veld over en drukken ons aan weerszijden van de deur tegen de muur aan. Na wat een eeuwigheid lijkt, floept het licht weer uit en moet ik de felle nabeelden wegknippen.

‘Waar zijn we verdomme mee bezig?’ fluistert Sam.

‘Naar binnen!’

‘Gwen, nee!’

‘Ja!’

Er is geen tijd voor langdurig gebakkelei, en dat weet hij. Hij kijkt me met een woedende, gefrustreerde blik aan, maar draait razendsnel om zijn as, hervindt zijn evenwicht en trapt met feilloze precisie tegen het slot op de deur. De deur schudt, maar gaat niet open. Hij probeert het nogmaals. En nog eens.

Niets. De deur is bestand tegen grotere krachten dan die van een mens.

Maar dat geldt niet voor de ramen.

Ik loop naar de zijkant. Het raam daar zit op slot, maar we zijn nu zo ver gevorderd dat ik geen moment aarzel. Het vensterglas blijkt breekbaar, ook al is het dik en dubbel uitgevoerd, en zodra ik een voldoende groot stuk kapotgeslagen heb, steek ik mijn hand naar binnen, haal de pal over en schuif de vergrendeling terug, zodat ik naar binnen kan klimmen.

Ik trek mijn pistool, dat ik tot dan toe in de holster heb gehouden. Sam, die inmiddels ook zijn pistool heeft gepakt, glijdt achter me door het raam en komt weer omhoog.

Er klinkt geen geluid. Geen licht. Ik zie een glimp van een lampenkap en zoek op de tast verwoed naar de schakelaar. Als ik die heb gevonden, gaat het licht aan en zien we een paar fauteuils, een gehaakt tapijt, een tafeltje met daarop de lamp, een paar boekenkasten met van alles erin, een keuken met een klein fornuis en een koelkast die uit de jaren vijftig afkomstig lijken.

Er is hier niemand.

Sam loopt nog steeds rond. Rechts van ons is een deur. Hij opent die, doorzoekt de kamer met getrokken pistool, terwijl ik een plafondlamp aanknip.

Er staat een lits-jumeaux, netjes opgemaakt met een donkergroene deken erover. Achter een klein kamerscherm zijn een douche en toilet.

Verder is hier helemaal niemand.

Sam duikt de kleine badkamer in en komt er weer uit. 'Er ligt nog wat water in de douche. Het is er vochtig, dus mogelijk is er eerder vandaag gebruik van gemaakt.' Hij kijkt me weer aan met *die blik*. 'Je hebt geluk, Gwen. Hij had hierbinnen kunnen zijn.'

'Kom zeg, er waren allemaal timers ingesteld, en dat betekent dat hij er niet is,' snauw ik hem toe. 'Als we dit met te veel tact aanpakken, komen we nergens, Sam. En mijn kinderen worden zo niet beschermd.'

Sam schudt zijn hoofd, maar hij kan me mijn gevoelens niet verwijten... Ik weet dat hij ook van mijn kinderen houdt. Hoe je het ook bekijkt, onze vriendschap is merkwaardig. Die zou er niet mogen zijn, en soms heb ik het gevoel dat ik langs een heel diepe afgrond balanceer. Maar hij wil hetzelfde als ik. Dat zal nooit veranderen.

Nu ik in deze hut van een onbekende sta, ervaar ik dat gevoel van duisternis weer. Deze man leidt een leven in het verborgene. Ik weet niet met welke verdorven bezigheden hij zich bezighoudt, maar het moet iets vreselijks zijn.

Het valt niet mee om naar deze op het oog zo keurige blokhut te kijken, als je weet dat hij zijn leven eraan gewijd heeft om dat van anderen te vernietigen. Ik ben kwaad. Waarschijnlijk te kwaad. Ik wil alles in elkaar slaan. En wat houdt me tegen? Het is nu eenmaal zo dat we al een misdrijf plegen door onze aanwezigheid hierbinnen. Inbraak en huisvredebreuk. Vandalisme lijkt me ook een aannemelijk delict.

'Kijk eens goed rond,' zeg ik tegen Sam. 'Er moet iets zijn wat we mee kunnen nemen. Iets wat ons vertelt wat hij van plan is, en als

we geluk hebben is hij misschien in het bezit van correspondentie met Melvin.'

Sam knikt, maar hij kijkt nadrukkelijk op zijn horloge. Als er een of ander alarmsysteem was, zaten we al in de problemen. Maar ik betwifel of dat er is. Iemand die er een gewoonte van maakt zo ver van de beschaving vandaan te leven, zal zich niet afhankelijk maken van een alarmsysteem. *Onze beveiliging wordt geleverd door Smith en Wesson.* Als hij hier of ergens in de buurt was geweest, had hij het vuur al op ons geopend. We zijn veilig. Voorlopig tenminste.

'Papieren,' zeg ik tegen hem. 'Digitale documenten. Alles wat van belang zou kunnen zijn, snap je? Tien minuten.'

'Vijf,' zegt hij, en gaat aan de slag.

In de hoek van deze kleine kamer staat een bureautje. Evenals het overige meubilair is het keurig opgeruimd en schoon. Het is in een landelijke stijl gemaakt van gepolijst esdoornhout. Ik open laden, trek ze helemaal uit het bureau en zet ze op de grond om erachter en eronder te kijken. We kunnen onze inbraak hier toch niet verbergen, dus dan kunnen we maar beter grondig te werk gaan.

Ik vind niets wat ik meteen als belangrijk kan identificeren. De meest papieren zijn rekeningen. Uitgeprinte documenten die niet bijzonder veel inzicht lijken te geven. Ik pak alle papieren en stop ze in mijn rugzak.

Ik draag handschoenen, dus ik heb geen afdrücken achtergelaten. Ik stop alles in de laden terug en schuif die weer op hun plaats. Ik kijk in de kast. Er staat een enorme wapenkluis, maar terwijl ik daarnaar sta te staren, zie ik dat er een schoenendoos bovenop staat. Ik open die. Nog meer rekeningen. Ik prop ze in mijn rugzak. Er valt er een achter de kluis, en terwijl ik die op de tast probeer op te pakken, raak ik de scherpe randen van iets wat daar niet lijkt te horen.

Ik duw ertegen, en het beweegt.

Magnetisch. Ik trek het voorwerp van de kluis en bekijk het. Het is een vrij plat doosje met een schuif aan de bovenkant, zoals de oude sleutelverberger die mijn oma altijd in de wielkast van haar

auto legde.

Er zit een usb-stick in.

Ik had die nooit gevonden als ik niet een vel papier achter de kluis had laten vallen. Het doosje lag op een plek die je bij een huiszoeking zeker had gemist, en de wapenkluis is zo groot en zwaar dat je die alleen met een forse inspanning kunt verplaatsen.

Ik pak het op de grond gevallen vel papier op en stop het samen met de usb-stick in de rugzak.

‘Heb je iets gevonden?’ roept Sam.

‘Kwitanties, een paar prints en een usb-stick,’ zeg ik. ‘Geen computer, alleen een stroomkabel. Hij heeft hem vast meegenomen. En jij?’

Hij verschijnt in de deuropening. Zijn gezichtsuitdrukking is raadselachtig, maar zorgt er wel voor dat ik wegstap van de kast en op hem afloop. ‘Ik zal je wat laten zien,’ zegt hij. Ik weet dat ik het niet prettig zal vinden, maar volg hem naar de huiskamer. Alles ligt op zijn plek. Alles is schoon en netjes. Ik vraag me af of deze man een militaire achtergrond heeft, want elk oppervlak glimt. Misschien zijn er vingerafdrukken te vinden, maar ik zie ze niet.

Sam opent een kast. Het lijkt een gewone voorraadkast, net diep genoeg om je hand erin te steken. Acht planken, die van boven tot onder vol staan met conservenblikken en andere etenswaren. Wie deze Absalom ook is, hij houdt in elk geval van bliktonijn en kant-en-klaargerechten.

Sam legt een vinger op zijn lippen en duwt tegen de planken. Ze draaien zonder gepiep naar achteren, en daarachter is een trap. Bewegingslampen springen aan en er wordt een wand zichtbaar met goedkope fineerpanelen, met onderaan de trap, alsof het iets levends is, een stalen deur met een sleutelslot. Ik voel hoe de kilte in de duisternis optrekt, en een moment lang verroer ik me niet. Ik kan het niet. Ik heb het gevoel dat die deur me in de gaten houdt en naar mijn zwakheden op zoek is.

Ik ben verlamd door de beelden van de zorgvuldig in mijn eigen huis verborgen martelkamer die in me opflitsen. En van de kelder

van die bouwvallige hut in de heuvels boven Stillhouse Lake, waar Lancel Graham die gruwelkamer liefdevol had nagebouwd.

Dit lijkt een soortgelijke verschrikking.

We lopen voetje voor voetje de trap af. Sam maakt zich waarschijnlijk zorgen om het geluid, maar ik niet. Ik ben eerder bang voor verborgen valstrikken en struikeldraden. Hier lijkt de dood te heersen.

‘Stop,’ fluister ik als Sam van de laatste trede afstapt. Hij staat op ruim een meter van de deur. Hij luistert en kijkt me zwijgend aan. Ik blijf naar de stalen voorkant van het ding staren en schud langzaam mijn hoofd. ‘Dit klopt niet. Niet doen.’

‘Gwen...’

‘Alsjeblieft, Sam.’ Ik voel me beroerd en begin te beven. Ik kan dit niet meer verdragen. ‘We moeten hier weg, nu meteen. Nu!’ Ik ben niet paranormaal begaafd en bezit geen enkele bijzondere kracht of gave, maar beschik wel over intuïtie. En die intuïtie heb ik bij Melvin Royal jarenlang genegeerd. Ik had moeten weten waar hij mee bezig was en welk horror drama zich onder mijn dak afspeelde. Maar ik wist het niet, althans niet bewust.

Dat zal nooit meer gebeuren. Ik weet niet wat er zal gebeuren als Sam die deur aanraakt, maar ik weet gewoon dat het slecht afloopt. Dit is werk voor de FBI, niet voor een paar op hol geslagen amateurdieven. Deze ruimte voelt claustrofobisch aan en ik heb het gevoel dat ik in de gaten word gehouden. Sam accepteert mijn beslissing en daar ben ik dolblij om. De meeste mannen zouden me vast hebben genegeerd en niet zijn teruggekeerd. Het gevolg is dat wanneer we bijna bovenaan de trap zijn, de deur onderaan met een fluisterzucht opengaat. Ik hoor maar een heel zacht klikje.

Sam wacht af. Ik weet niet wat er uit die deur komt, en ik wil het ook niet weten. Ik grijp Sam vast, spring naar voren – langs de planken, de kast uit – en trek hem met me mee.

Sam is nog niet uit de deuropening weg of we worden door iets opgepakt en met geweld door de kamer geslingerd. In een instinctieve poging mijn hoofd te beschermen kruis ik mijn armen

voor mijn gezicht en trek mijn benen op, en ik voel het nauwelijks als ik tegen de muur aan klap. Ik voel al helemaal niet dat ik op de grond val, want opeens lig ik hulpeloos op het hout en terwijl ik opkijk, zie ik hoe de kamer in een fel oranje licht wordt gezet. Ik begrijp niet wat het is. Ik voel een hete golf over me heen stromen en vreemd genoeg beweegt het dak nu van me af, alsof het door een reus wordt opgepakt. De lampen die we hebben aangeknipt, doven als kaarsen, en terwijl ik boven me sterren en bomen zie, staat alles, alles, in brand.

5. Gwen

Hoestend kom ik weer bij kennis doordat iemand water over mijn gezicht giet. Het water is koud. Huiverend draai ik me om en lig een paar momenten lang hulpeloos te hoesten. Het eerste wat ik me realiseer is dat ik pijn heb in mijn rug, mijn been, mijn arm. Mijn brein is goed in het analyseren van dergelijke dingen en vertelt me dat het niet al te ernstig is. Ik hoop dat het me niet voorliegt. Ik heb ook flinke hoofdpijn, wat me grotere zorgen baart. Mijn mond smaakt als een asbak. Ik grijp blindelings naar de waterfles waarmee iemand mijn gezicht overgoot en spoel mijn mond uit. Ik spuw het water op de grond en drink dan gulzig uit de fles. Dat is waarschijnlijk een vergissing. Het water ploft zwaar in mijn maag.

Ik rol op mijn knieën, zwaai lichtjes heen en weer, hervind mijn evenwicht en sta op. Ik bevind me op de open plek bij de bosrand. Sam zit op zijn knieën naast me en ziet er beroerder uit dan ik me voel. Hij zit onder het bloed door een snee op zijn hoofd, hij beeft en gebruikt maar één kant van zijn lichaam terwijl hij probeert op te staan. Ik help hem. Hij krimpt ineen en drukt zijn hand op zijn ribben.

‘Hoe hebben we...’ Ik draai me om naar de hut.

Het is een inferno. Ik kan niets meer zeggen als ik de brandende hut zie en nu realiseer ik me pas echt dat wij daarbinnen zaten. Als verlamd blijf ik ernaar staren. *Hoe zijn we daaruit ontsnapt?*

‘Ik heb je naar buiten getrokken. Wat is dit in godsnaam, Sam?’ zegt een onbekende stem. De stem is van een man die op een afstandje naar de brand staat te kijken. Hij is tamelijk lang en draagt een zwarte gevoerde parka, die ik nu maar wat graag aan zou hebben. Als hij zich beweegt, glinstert een gouden penning aan een ketting om zijn nek in het licht. Politie, denk ik, en ik verstijf. Maar dit is een ander soort penning. Omdat mijn ogen hem niet scherp in beeld krijgen, zie ik niet goed wat het is. Hij is zwart en spreekt met

een traag, zuidelijk accent, wat hem een vriendelijke uitstraling geeft, al zie ik tegelijk dat hij me aandachtig bekijkt en wil weten wat hij aan me heeft. Als zijn parka door een hete windvlaag uit de hut opwaait, zie ik dat hij ook een kogelvrij vest onder de parka draagt.

FBI. Het staat met grote letters op zijn vest.

‘Mike Lustig,’ zegt hij. ‘En jullie zijn allebei volslagen idioten. Wat is er gebeurd?’ Zijn blik gaat langs mij heen op het moment dat hij die vraag stelt, en Sam verandert met een pijnlijke grimas van houding.

‘Is dat een algemene vraag of wil je iets specifiek weten?’

‘Je zei dat jullie een kijkje zouden gaan nemen. Wat heb je godverdomme gedaan?’

Ik word al iets helderder. Mike Lustig, Sams FBI-vriend. Zijn vloeken worden steeds banaler. Ik wou dat hij wat zachter praatte, want mijn oren tuiten voortdurend en ik heb nu een knallende koppijn.

‘Er was een soort boobytrap,’ zeg ik tegen hem. ‘Beneden in de kelder. Wij hebben de deur niet geopend, dat heeft iemand anders gedaan. Gelukkig waren we al de gang uit voordat de boel ontplofte.’

‘Dat was geen geluk,’ zegt Sam. ‘Jij had in de gaten dat het een valstrik was, en ik niet.’

Mike kijkt eerst naar mij en dan naar Sam. ‘En je weet niet wat er in die verborgen kamer zat?’

‘Nee.’

‘Verdomme,’ zegt hij. ‘Hij had daar echt van alles in kunnen stoppen. Er zou zelfs iemand opgesloten kunnen zitten.’

De schrik slaat me om het hart. ‘Zeg je dat... dat daar beneden iemand was? Iemand die we hadden kunnen redden?’

Mike kijkt ons zwijgend aan. Sam verschuift weer een stukje en zegt: ‘Jezus, Mike. Wat wist jij van deze vent?’

Lustig negeert de vraag. ‘Ik moet jullie naar de stad brengen voor medisch onderzoek. Die snee moet gehecht worden. Met die zij moet je ook oppassen. Gebroken ribben? En u, mevrouw Proctor?’

‘Nu niet van onderwerp veranderen!’ roept Sam.

Mike kijkt langs ons heen naar de brandende hut. Ik zie dat de schade niet te herstellen valt, de hele hut is aan het instorten. Hij zucht. ‘Dit zal niet onopgemerkt blijven. De brandweer is vast al onderweg. In deze beboste heuvels nemen ze een brand heel serieus. Kom mee, dan breng ik jullie in de auto op de hoogte.’ Hij draait zich om en loopt weg, het bos in, en een paar seconden lang blijf ik zwijgend staan, terwijl ik probeer te begrijpen wat er is gebeurd en wat dit in hemelsnaam allemaal te betekenen heeft. Niets lijkt in elkaar te passen. Misschien ben ik in shock. Misschien zijn mijn hersenen behoorlijk door elkaar geschud in mijn schedel.

Sam moet een hand op mijn schouder leggen om me zo ver te krijgen dat ik hem volg, en ik blijf achterom kijken naar het voortwoedende inferno, waarbij de vonken hoog de lucht in schieten.

Wat was er in die kamer? Wie zijn deze mensen in hemelsnaam? Het zijn niet gewoon hackers. En het draait ook niet alleen om afpersing.

Ik weet niet zeker of ik dapper genoeg ben om het antwoord te willen weten.

We zitten achter in de SUV van de FBI-agent, wat zowel geruststellend als zorgelijk is. Ik weet tamelijk zeker dat de portieren niet opengaan als ik aan de greep trek. Nadat hij ons sterke, donkere koffie uit een thermoskan heeft gegeven, stapt hij uit om te telefoneren. Ik drink de koffie gulzig op, meer voor de warmte dan voor de smaak. Sam zegt niet veel, en ik evenmin. We kijken naar het vuur, dat nog altijd tussen de bomen door oplaait, en het lint van rood-blauwe knipperlichtjes dat bergopwaarts onze kant op komt.

Uiteindelijk zeg ik: ‘Dus dat is je vriend. Agent Lustig.’

‘Ja, we hebben samen in het leger gezeten,’ zegt Sam. ‘Daarna ging hij bij de FBI werken, terwijl ik bijtekende.’ Hij staart naar het vuur, maar opeens richt hij zijn blik op Lustig, die nog steeds buiten de auto staat te bellen. Lustig loopt heen en weer, misschien alleen om warm te blijven, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat

hij zich ergens zorgen over maakt. ‘Hij weet iets wat hij ons niet heeft verteld.’

‘Dat heb ik inmiddels begrepen,’ zeg ik, en ik trek een pijnlijke grijns als ik verschuif om de pijn te verlichten. Maar nu voel ik ineens een scherpere pijnsteek. Niets gebroken, denk ik, maar ik heb wel degelijk iets verrekt. ‘Is het bij je opgekomen dat hij mogelijk evenveel van jou profiteert als jij van hem denkt te profiteren?’

Ik vrees dat hij geen antwoord zal geven, maar ik vergis me. Zonder zijn blik van Lustig af te wenden zegt hij: ‘Het is een goeie vent.’

‘Hij wordt nog onze dood,’ zeg ik.

‘Nee,’ zegt Sam, die me nu verwijtend aankijkt. ‘Jij bent bijna onze dood geworden. We zouden buiten blijven en niet naar binnen stormen, maar jij wilde dat per se doordrukken.’

Hij heeft gelijk. Ik ben boos omdat hij gelijk heeft, en ik weet dat dat een onzinnige reactie is, dus ik bijt op mijn lip om te voorkomen dat deze discussie escaleert. Ik ben moe, heb overal pijn en kan me tot mijn ontzetting niet aan de indruk onttrekken dat we iets op gang hebben gebracht wat we niet onder controle hebben. En wat hebben we ermee gewonnen? Niet veel. Een rugzak vol bonnen die ons waarschijnlijk geen steek verder helpen.

Mijn stem beeft een beetje als ik zeg: ‘Wat lag er volgens jou in die ruimte...’

‘Begin daar nou niet over,’ zegt Sam, terwijl hij een arm om me heen slaat. Dat is onverwacht, maar het sterkt me. We stinken allebei naar rook, maar dat stoort me niet. ‘We kunnen niet weten wat hij daar beneden verborgen hield, en hij wilde in elk geval voorkomen dat wij het ontdekten.’

‘Stel dat het iemand was...’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Je krijgt er enorme spijt van als je dat doet. Niet doen.’

Ik besef dat hij het zich niet wil voorstellen. Maar ik geef eraan toe, omdat ik niet anders kan: een jonge vrouw, misschien in de leeftijd van Melvins uitverkozen slachtoffers. Opgesloten en

misschien zelfs vastgebonden. En zodra ze gevonden dreigt te worden, rest haar slechts de verbrandingsdood.

‘Misschien was hij het,’ zeg ik. ‘Misschien was hij daar beneden en heeft hij de deur geopend.’

‘Dat is een vrolijker gedachte,’ meent Sam instemmend, maar dan schudt hij zijn hoofd. ‘Ik keek naar de deur toen die openging. De knop werd niet omgedraaid. Er was niemand aan de andere kant. Het leek wel een... afstandsbediening.’

‘Bedoel je dat we een soort sensor hebben geactiveerd?’

‘Zou kunnen. Maar... misschien werden we geobserveerd en wachtte iemand af totdat we toehapten. En toen we dat niet deden...’

Ik had inderdaad precies datzelfde idee. Op die trap kreeg ik de overweldigende sensatie dat we in de gaten werden gehouden. En ik had gelijk gehad. Er had iemand achter een monitor gezeten die waarschijnlijk onze hele tocht door het huis had gevolgd. Maar pas nadat we de verborgen kelderruimte hadden gevonden, had hij actie ondernomen. ‘Hij was ons aan het observeren,’ zeg ik, nu echt overtuigd. ‘En hij bevond zich elders. Hij had een afstandsbediening om die deur te openen en de boel in de lucht te laten vliegen. Hij moet vlak in de buurt zijn geweest.’

‘Dat hoeft niet per se. Hij kan alles via een app hebben afgehandeld.’ Hij kijkt me met een vaag lachje aan. ‘Zoals jij de camera’s aan je huis installeert.’

Hij heeft gelijk. Ik had bij mijn huis bij Stillhouse Lake camera’s met internetverbinding geïnstalleerd, waarvan ik de beelden op elke willekeurige plek kon bekijken. Dergelijke camerasetts zijn gangbaar en niet moeilijk te installeren. ‘En de deur?’

‘Er zijn wifi-beveiligingsapps waarmee je deuren kunt afsluiten en openen,’ zegt hij. ‘Waarschijnlijk heeft hij ons vanaf het moment dat we het huis binnendrongen in de gaten gehouden. Toen we de geheime trap eenmaal hadden gevonden, wachtte hij tot we naar beneden gingen om de deur te openen. Die was waarschijnlijk van een boobytrap voorzien. Als hij zelf naar binnen gaat, kan hij de bom misschien met een signaal op veilig schakelen. Toen we niet

toehapten...'

'... Heeft hij de bom voor ons in werking gesteld,' vul ik aan. 'Hij kon dus overal zijn. We hebben niets.'

'Misschien toch wel,' zegt hij met een knikje naar de rugzakken die we op de vloer tussen onze voeten hebben neergezet. Ze zitten vol papieren. Het is in elk geval iets, hoop ik. 'Gwen, onthoud...'

Ik weet niet wat hij me wil vertellen, want hij wordt onderbroken door Lustig, die het autoportier opengooit en zegt: 'Oké, dit staat er te gebeuren. Straks breekt de hel pas goed los. Plaatselijke sheriffs, brandweer, ambulance. Ik zal federale jurisdictie opeisen. Jullie worden naar het ziekenhuis gebracht, maar je verzet geen voet totdat ik daar ben gearriveerd. En je beantwoordt geen enkele vraag totdat ik daar ben gearriveerd. Duidelijk?'

'Mike,' zegt Sam, 'waar zijn we in godsnaam in beland?'

De blik die Mike Lustig hem toewerpt is tweeledig: allereerst: *niet hier*, en dan kijkt hij mij aan om aan te duiden dat hij niet van plan is mij wijzer te maken over deze zaak. En waarom zou hij ook? Mike weet wie ik ben. Hij weet wie mijn ex-man is. Hij vertrouwt me waarschijnlijk maar matig. Dat valt te begrijpen. Ik vertrouw hem *absoluut niet*, en dat hij een politiepenning en een pistool draagt en dat deze portieren van binnenuit niet te openen zijn bezorgt me jeuk. Zeker, hij is een vriend van Sam, maar niet van mij. Mijn vertrouwen is niet besmettelijk.

Lustig sluit het portier weer, zodat een ijzige, snijdende windvlaag verder geen kans krijgt. Terwijl hij tegen de SUV geleund staat, komt de eerste auto van de hulpdiensten – een zwart-witte SUV van de plaatselijke sheriff – de bocht door en stopt naast ons. Geen sirenes, maar door de aan en uit flitsende zwaailichten wordt de hele omgeving schoksgewijs grof en kil, zelfs Sams gezicht. Ik probeer het portier te openen, maar dat lukt niet. Mijn hart bonst steeds sneller en ik kijk om me heen of ik iets zie wat ik kan gebruiken. Reflex. *Ik kan over de stoel naar voren glijden en zo naar buiten glippen*, stel ik mezelf gerust. Misschien ligt er zelfs een extra pistool in het dashboardkastje. Zo niet, dan kan ik binnen een paar seconden

wegrennen, en in deze dichte, donkere bossen zal het voor hen verdomd lastig worden om me op te sporen.

Het is een academische exercitie, dit ontsnappingsplan. Ik bedenk zoiets voor elke situatie waarover ik niet de volledige controle heb. Het helpt. Al jaren oefen ik in gedachten de kunst van het ontwijken, aanvallen en ontsnappen en ik ben erop voorbereid. Mijn leven – en het leven van mijn kinderen – hangt ervan af.

‘Dus hoe luidt ons verhaal?’ vraag ik Sam. ‘Met de waarheid komen we er niet, althans niet in dit geval.’

‘Blijf zo dicht mogelijk bij de waarheid,’ zegt hij. ‘We waren hierheen gegaan om antwoorden te zoeken. Toen we aankwamen, stond de deur wagenwijd open. We gingen naar binnen om te kijken of er iemand gewond was, ontdekten de geheime ruimte en wisten net op tijd aan de vuurzee te ontkomen.’

Daarmee pleiten we ons niet helemaal vrij, maar het wekt evenmin de suggestie dat we dynamiet hadden meegenomen en de hut in de lucht hebben laten vliegen, dus het lijkt me een prima idee. Ik knik. *Deur staat wagenwijd open.* Ik probeer te visualiseren hoe we de hut voorzichtig naderen en luid roepen, op zoek naar gewonden. Ik beeld het me in totdat het zo realistisch lijkt dat het waar zou kunnen zijn, en dan blijf ik het me inbeelden tot het echt waar is geworden en andere opties onwaarschijnlijk zijn geworden. Het is de enige manier om consequent en overtuigend te liegen: je moet het zelf geloven.

En dus zorg ik ervoor dat ik het zelf geloof. Als de deur niet helemaal verbrand is en ze kunnen vaststellen dat hij op slot zat, zijn we er natuurlijk gloeiend bij. Maar gezien het inferno denk ik dat we wat dat betreft geen risico lopen.

Rondom ons wordt het steeds drukker met auto's: twee brandweerwagens, een ambulance, nog een officieel ogende terreinwagen, misschien van bosbeheer. De brandweermannen dragen een hoop slangen het bos in naar de brandende hut en boven me hoor ik een vliegtuigje ronken: ze kijken of het vuur zich verspreidt.

Het duurt bijna een uur voordat de rode vuurgloed verdwenen is, en daarna zijn in het donker alleen nog de zwaailampen van de hulpvoertuigen en de brandende koplampen te zien. De vele verschillende lichtbronnen zetten de omgeving in een paarsachtige tint, met onregelmatige blauwe en rode flikkeringen. Na een tijdje houd ik mijn ogen dicht, en daarom verrast het me wanneer het autoportier naast me wordt opengerukt. Ik schiet rechtop en kijk in het gezicht van een donkere jongeman in een slecht passend verplegerstenuue. ‘Mevrouw,’ zegt hij, waarbij zijn Georgia-accent meteen opvalt. ‘Ik moet u onderzoeken. Kunt u met me meelopen naar de ambulance?’

‘Zeker,’ zeg ik tegen hem, en ik stap met een opgelucht gevoel uit de auto. Gelukkig hoef ik toch niet te ontsnappen. Nog niet tenminste. Sam wordt door een andere verpleger begeleid en even later zitten we samen op de trede van de ambulance om ons te laten onderzoeken. Sam blijkt een lichte hersenschudding en gebroken ribben te hebben en moet naar het ziekenhuis gebracht worden. Dankzij mijn hoofdpijn geniet ik hetzelfde privilege, maar ik wil onze rugzakken absoluut niet in de SUV van Mike Lustig achterlaten. En hoe komen we daar weg als we geen vervoermiddel meer hebben? Ik weiger. Terwijl Sam de ambulance in wordt gebracht, leg ik onze spullen weer in onze eigen huurauto, die gelukkig zo ver opzij geparkeerd staat dat ik om de blokkade heen kan rijden.

Als ik halverwege ben, verspert Mike Lustig me de doorgang. Ik moet hard remmen om te voorkomen dat ik hem op de bumper neem. Zodra ik stilsta, loopt hij naar de chauffeurskant toe en tikt op het raampje. Ik rol het naar beneden. ‘Ik ben op weg naar het ziekenhuis,’ zeg ik tegen hem. ‘En daar zal ik wachten.’

‘Heel goed,’ zegt hij tegen mij. ‘Zekerheid voor alles. Gaat het lukken?’ Zijn blik zegt me dat hij niet anders verwacht. Ik knik. ‘Ga niet weg uit het ziekenhuis. Ik kom zo snel mogelijk.’

Ik knik, rij achteruit, keer en volg de ambulance langs de bochtige bergweg omlaag, weg van de smeulende restanten van wat we hoopten te ontdekken.

Zodra de artsen me hebben onderzocht, ga ik even zitten en bel Javier, hoewel het pas tegen vijven in de ochtend is. Ik vertel hem niet over de brand of onze nipte ontsnapping. Ik zeg alleen dat alles in orde is. Hij zal wel vermoeden dat we in een ziekenhuis zijn, maar gelukkig stelt hij niet veel vragen en hoef ik niet te liegen.

‘Hoe gaat het met ze?’ vraag ik hem. Ik heb Javier wakker gemaakt en voel me daar schuldig over, maar het is een enorme opluchting om zijn stem te horen. ‘Passen ze zich een beetje aan?’

‘Dat weet ik nog niet,’ zegt hij, wat een eerlijk antwoord is. Hij praat op gedempte toon en ik hoor ruisende kleding en voetstappen. Ik stel me voor dat hij zijn jas aantrekt en de veranda buiten op stapt, want ik hoor windgeraas door de telefoonspeaker en krakend hout als hij op de stoel daar gaat zitten. ‘Jezus, wat is het koud vannacht. De kinderen maken het goed, maar ik kan niet zeggen dat ze er gelukkig mee zijn. Ze beginnen te beseffen dat je in gevaar bent. Lanny wil dolgraag de straat op. Connor zit alleen maar te lezen. Is dat normaal?’

‘Min of meer,’ zeg ik. ‘Zeg tegen ze dat ik van ze hou, ja?’

‘Zal ik doen.’ Hij aarzelt een paar seconden en gaapt dan. Dat is besmettelijk, en ik gaap ook. Ineens besef ik weer hoe uitgeput ik ben. ‘Je bent niet in orde, Gwen. Ik merk het.’

‘Ik ben best in orde.’

‘Kom je snel terug?’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik zachtjes tegen hem. ‘Ik probeer het.’

Als ik ophang, heb ik een beklemd gevoel op de borst en mijn keel doet pijn van de niet vergoten tranen.

Na acht lange uren op de spoedeisende hulp krijgen we de bevestiging dat Sam een paar gebroken ribben en een lichte hersenschudding heeft. Ze hebben me gewaarschuwd dat ik ongeveer een dag barstende hoofdpijn zal hebben (die heb ik inmiddels al, ondanks een flinke dosis pijnstillers van de drogist). Tegen de tijd dat Sams ribben zijn ingepakt en we de nota's hebben voldaan die we

eigenlijk niet kunnen betalen, zien we dat drie stevige blanke mannen in uniform in de gang op ons staan te wachten. Ze lijken precies op elkaar. Stuk voor stuk hebben ze de hoekige bouw van kerels die hun glorie-tijd beleefden als linebacker in het footballteam op de middelbare school. Ook hebben ze een stekeltjeskapsel en zijn ze precies tot aan hun hemds- en mouwboord gebruind. Mike Lustig staat met zijn kogelvrije vest en FBI-penning als indrukwekkende donkere verschijning een stukje van hen vandaan met zijn armen over elkaar tegen de muur geleund. In het betere licht hier blijkt hij een lang, best vriendelijk gezicht te hebben, dat eerder geneigd lijkt tot een ironische glimlach dan een boze frons.

Van de Georgia-bulldogs kan ik dat niet zeggen. Ze zien er op hun best onverstoort en op hun slechtst ronduit vijandig uit.

‘Meneer Cade? Mevrouw Royal?’

‘Nee, niet Royal,’ corrigeer ik automatisch, als ik voor de zoveelste keer bij mijn vroegere naam wordt aangesproken. ‘Mijn naam is Gwen Proctor.’

‘Volgens mij bent u Gina Royal,’ zegt de agent, terwijl hij zijn lippen vertrekt, maar zo grimmig dat ik er niet per abuis een glimlach in zie. ‘U gaat met mij mee, mevrouw Royal.’

Ik kijk naar Mike Lustig. Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik heb hier niets mee te maken,’ zegt hij. ‘Ga maar mee.’

Sam en ik wisselen snel een blik uit, en ik knik om hem te laten weten dat het goed is. Ik weet niet zeker of het echt goed is, maar het heeft geen zin om hier in de gang stennis te gaan schoppen. Ik loop met de agent mee naar een stille wachtkamer om de hoek en hij gebaart me op een stoel in de hoek plaats te nemen. Het is de stoel die het verst van de uitgang staat, maar uit gewoonte onderzoek ik eerst hoe ik hier het snelst weg kan komen. Agent Lustig is ons niet gevolgd.

Interessant genoeg verontschuldigt de agent zich vrijwel meteen en sluit de deur. Ik kijk op mijn horloge om de tijd bij te houden. Ik verwacht dat hij me minstens een uur laat wachten. Dat is een standaardtactiek. Hoe vermoeider en geagiteerder iemand is, hoe

groter de kans op een fout.

In het draaiboek van de staat Georgia staat blijkbaar dat twee uur het beste is, want het duurt bijna drie uur voordat de agent terugkeert. Hij wurmt zich in de stoel naast me, wat onprettig dichtbij is. Ik neem aan dat hij me wil intimideren. Het irriteert me alleen maar. Als hij echt weet wie ik ben, snapt hij vast ook dat er veel meer nodig is om mij te intimideren. Hij ruikt naar zweet en rook, wat betekent dat hij in de hut is geweest, of wat daarvan over was. Er zit een vlekje op zijn linkermouw dat op oud bloed lijkt, en nu ik het eenmaal heb gezien, kan ik nauwelijks ergens anders naar kijken. Heeft hij die vlek opgelopen terwijl hij iemand hielp? Of bij een afranseling? Nou ja, soms moet je de een afranselen om een ander te helpen.

‘Dus,’ zeg ik tegen hem, ‘agent...’

‘Turner, mevrouw.’

‘Dat u me bij een vroegere naam noemde, was dat om me te intimideren of gewoon een vergissing?’

Hij leunt achterover, wat de plastic stoel doet kraken, en kijkt me aan met de uitdrukingsloze ogen van iemand die al jaren bij de politie werkt. Hij overlegt bij zichzelf welke aanpak hij zal kiezen: de bullebak of de charmante provinciaal. Geen van beide zal werken, maar het is best interessant te zien hoe hij in tweestrijd zit.

Hij besluit voor de charmante aanpak te kiezen, en als hij verder praat, klinkt zijn stem warmer en iets slepender. Hij weet zelfs een verlegen glimlach voort te brengen. ‘Ik geef toe, mevrouw, dat ik de bedoeling had u daarmee van uw stuk te brengen. Het spijt me als ik u kwaad heb gemaakt. Vindt u het goed als we opnieuw beginnen?’

‘Natuurlijk,’ laat ik hem met een minstens even valse glimlach weten. ‘Wat kan ik voor u doen, agent Turner?’

‘U moet gewoon bij het begin beginnen en me vertellen hoe u daar bij die hut terecht bent gekomen, mevrouw. Hoe u het idee kreeg om daarheen te gaan, wat er gebeurd is... al dergelijke zaken.’

Ik zucht. ‘Ik geloof niet dat ik u kan overhalen om een kopje koffie voor me te halen voordat ik mijn verhaal doe?’

Hij zwicht, althans hij loopt de gang op en gebaart naar iemand, waarmee hij waarschijnlijk mijn shot cafeïne bestelt. Hij glimlacht vriendelijk als hij terugkomt. Ik lach terug, maar zonder emotie. ‘Goed,’ zegt hij, terwijl hij weer gaat zitten, ‘wat zei u ook alweer?’

Ik speel met de gedachte alleen maar ‘niets’ te antwoorden en om een advocaat te vragen. Ik weet nog steeds niet goed of ik er eentje nodig heb. Het bewijsmateriaal kan op veel manieren worden geïnterpreteerd en Sam en ik hebben er geen rekening mee gehouden zulke vragen te moeten beantwoorden. En daarom zeg ik: ‘Mag ik u eerst een vraag stellen?’

Hij denkt na en knikt dan. ‘Ga uw gang.’

‘Hebt u daarbinnen lichamen aangetroffen?’

Hij denkt weer na en schudt dan langzaam zijn hoofd. ‘Dat kan ik niet precies zeggen. Wat voerde u precies naar die hut, mevrouw Proctor?’ Uiteraard mag hij tegen me liegen. Dat is een aloude traditie in verhoren, hoewel ik nog niet op mijn rechten als verdachte ben geweest. En dat is veelzeggend.

Ik blijf bij mijn verhaal, waarvan het eerste deel waar is: dat we hoopten informatie te vinden over iemand die mijn ex-man heeft geholpen uit handen van de politie te blijven. Hij trekt een wenkbrauw op, maar zegt niets. Het is precies hetzelfde als wat Sam gaat zeggen. We hebben inmiddels vastgesteld dat de waarheid onze beste verdediging is, althans tot op zekere hoogte... Elke andere verklaring zal verdacht klinken, met mijn kwaadaardige ex op de achtergrond. Ik vertel hem over de open deur en hoe we voorzichtig binnen een kijkje hebben genomen. Precies zoals ik het heb gerepeteerd.

‘En wat hebt u gevonden?’

‘Niets,’ lieg ik met ogenschijnlijk gemak. Ik ben echt niet van plan de papieren af te geven die we hebben gevonden. ‘We hadden daar geen tijd voor.’

‘Dus u bent gewoon... naar binnen gelopen?’

‘De deur stond open,’ zeg ik laconiek. ‘We dachten dat de bewoner misschien gewond of in moeilijkheden was.’

‘Het kwam geen moment bij u op dat een dergelijk type u zou kunnen doodschieten omdat u zomaar naar binnen liep?’

Ik haal mijn schouders op. Ik geef geen antwoord. Domheid is geen misdrijf. Hij kan daar verder niets mee, afgezien natuurlijk van het feit dat Sam en ik gewapend waren. Maar dat was legaal. Huisvredebreuk is wel een heel magere tenlastelegging. Hij zal zich er niet druk over maken, tenzij hij meent hiermee iets omvangrijkers op het spoor te kunnen zijn.

Agent Turner verandert zijn lichaamstaal in de ‘laten we eerlijk zijn’-modus. In zijn geval houdt dat in dat hij zich naar voren buigt, zijn ellebogen op zijn dijen laat rusten en zijn grote handen tegen elkaar plaatst. ‘Mevrouw Proctor,’ zegt hij, ‘op dit moment doorzoekt de plaatselijke politie in Tennessee uw huis bij Stillhouse Lake, op zoek naar alles wat u met uw ex-man in verbinding kan brengen. Uw telefoonlogs worden geanalyseerd. We weten dat u hem heeft bezocht voordat hij ontsnapte. Moet u misschien nog iets van het hart, voordat de resultaten van het onderzoek bekend worden? Misschien lucht dat op.’

Amateur. Ik heb dit jarenlang zelf ervaren, met veel betere rechercheurs – en ook slechtere – dan hij. Ik kijk hem een moment peinzend aan en zeg dan: ‘Ik haat Melvin Royal. Hij jáágt op mij, agent Turner. Weet u hoe dat voelt? Denkt u echt dat ik hem wil helpen? Als u mij voor die vent neerzet en me een pistool geeft, zal ik geen moment aarzelen om hem een kogel door zijn hoofd te schieten.’

Ik meen elk woord ervan met een intensiteit die me de adem beneemt.

Turner leunt langzaam weer achterover, terwijl hij met zijn handen over zijn dijen strijkt. Hij heeft van die duistere, genadeloze ogen die alle politieagenten lijken te bezitten, van die ogen die voortdurend alles in zich opnemen en niets verraden. Ondanks zijn boerse onhandigheid blijft hij een gewiekste smeris.

Als er op de deur wordt geklopt, staat Turner op en komt terug met twee dunne plastic bekertjes. Hij geeft mij er een en ik leg er

dankbaar mijn koude handen omheen. De koffie is walgelijk, maar in elk geval wel warm en de geur verdrijft de scherpe ziekenhuislucht. Dit gebouw riekt naar angst, wanhoop en verveling, naar ongewassen mensen wier lichaamsgeur in de banken is getrokken. In de wachtruimte is een droevig speelhoekje voor kinderen ingericht. Er zijn nu geen kinderen, maar ik denk aan Lanny en Connor, die nog maar tien en zeven waren toen een auto Melvins garage in reed en zijn gruwelen aan de wereld kenbaar maakte. In mijn binnenste zullen ze altijd die leeftijd houden. Die kwetsbare leeftijd, waarop hun wereld aan diggelen viel.

‘Kunt u me vertellen wat er in die kelder lag?’ vraag ik Turner, mijn blik ineens op hem gericht. Hij schrikt er een beetje van. ‘Want onze blokhutbewoner wilde niet dat iemand dat te zien kreeg, wat het ook geweest mag zijn.’

‘Er is vrijwel niets van over,’ zegt hij tegen me. ‘En voorlopig gaat helemaal niemand daar een kijkje nemen. Het zal nog uren duren voordat het weer veilig is. Mogelijk vinden we nog lichamen.’

Ik hoop maar van niet. Alsjeblieft niet. Ik knik en drink de rest van mijn koffie gulzig op. Ik heb nog steeds dorst. ‘Goed. Nou, ik moet nu weg. Bedankt voor de koffie.’ Hij staat tegelijk met mij op en verspert me de doorgang. Ik staar hem aan en tuit langzaam mijn lippen. ‘Tenzij u me wilt arresteren?’

Hij beseft dat hij geen concrete verdenking heeft en bluft als hij zegt: ‘Ga zitten, mevrouw Proctor. We hebben nog meer te bespreken.’

Ik geef geen antwoord. Ik loop gewoon naar hem toe. Op het laatste moment gaat hij opzij. Hij zou er niets mee opschieten om me tegen de regels in vast te houden en weet ook wel dat ik niet zo overdonderd ben dat ik geloof dat hij een zaak heeft. Ja, er is een afgebrande hut. Ja, ik ben daarbinnen geweest. Maar er is volop bewijs dat er in de hut een boobytrap was aangebracht, en ik mag blij zijn dat ik het er levend heb afgebracht. Ze moeten nog heel wat veelbelovend bewijs analyseren dat niets met mij en mijn bezoek aan de hut te maken heeft. En mijn bezoek was dan misschien wel

illegaal, maar bewijs dat maar eens...

Ik vertraag mijn pas niet terwijl ik hem passeer. Achter me hoor ik hem zeggen: 'We spreken elkaar nog, mevrouw Royal.' Dat is uiteraard niets dan wrevel, en ik kijk niet achterom, want dan zou ik hem te veel eer geven. Ik loop verder, en zodra ik de deur door ben, valt er een last van me af. Ik haal diep adem, gefilterd door de verse geur van de koffie die ik net op heb, gooi de beker in de prullenbak en ga op zoek naar Sam.

Hij is nog steeds in gesprek met een andere agent, en als ik rondkijk waar Mike Lustig is, zie ik hem nergens. Dat bevalt me helemaal niet. Ik vind het maar niks dat hij ons hier heeft achtergelaten om ons zelf te verweren. Ik zoek een stoel en wacht, terwijl ik naar de deur en de traag voortkruipende wijzers van de klok kijk. Sams gesprek duurt zeker tweemaal zolang als dat van mij, en het is al tegen zessen als hij verschijnt. Hij lijkt onaangedaan en drinkt zijn koffie op. Hij leegt zijn beker in één grote teug, werpt die weg en blijft naast me staan. 'Alles goed?' vraag ik hem.

'Niets wat ik niet aankan,' zegt hij. Achter zijn ogen woedt een storm. Ik vraag me af wat de agent tegen hem heeft gezegd. Erg aangenaam was het blijkbaar niet.

'Waar is je vriend Mike? Die heeft ons fantastisch geholpen.'

'Nou,' zegt Sam. 'Hij moest weg, terug naar de hut.'

'Wat heeft hij jou verteld, als hij je tenminste iets heeft verteld?'

'Dat ik naar huis moest gaan,' zegt Sam. 'En moet vergeten dat dit ooit is gebeurd.' Terug naar Stillhouse Lake, bedoelt hij natuurlijk. Neerhurken met de pistolen in de aanslag, wachtend tot mijn man op ons af komt. Maar als ik me dat probeer voor te stellen, zie ik niet hoe we onszelf effectief kunnen verdedigen. Ik zie Melvin achter ons opduiken, als een soort kwade geest. Ik zie hoe hij Javier en Kezia vermoordt. Ik zie Sam dood op de vloer liggen.

Ik zie mij en mijn kinderen, alleen tegen de verdorvenheid van hun vader. En ik ben er allerminst van overtuigd dat ik ze kan redden.

'We kunnen het niet zomaar opgeven,' zeg ik. 'Laten we eerst eens

kijken naar wat we hebben meegenomen. Zal Lustig ons vertellen wat ze daar in de kelder vinden?’

‘Misschien,’ zegt Sam, en van dat antwoord word ik niet echt enthousiast. ‘Misschien heb ik daar een steekje laten vallen. We zien wel. Nee, je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Ik heb mijn mond al open om spijt te betuigen, maar doe er het zwijgen toe. ‘Ik zou alles wat ik heb bereikt willen opofferen om Melvin op te kunnen pakken. Begrijp dat goed.’

Ik vraag me af dat ook geldt voor onze zorgvuldig opgebouwde onderlinge relatie. Ik denk dat ik Sam wel begrijp, meestal tenminste. Maar wat dit aangaat... Misschien hou ik mezelf voor de gek. Misschien, ondanks alles wat hij voor mij en mijn kinderen heeft gedaan, ondanks het feit dat ik me tegenover hem open en kwetsbaar heb opgesteld en hij absoluut de indruk wekte dat te waarderen... Misschien zal hij uiteindelijk, als het om een keuze tussen mij en Melvin gaat, met mij de vloer aanvegen om zijn handen om Melvins keel te kunnen slaan.

Begrijpelijk. Ik zou wellicht hetzelfde doen. Het is waarschijnlijk het beste om het onderwerp niet aan te roeren.

Overall zien we uniformen, maar we worden op weg naar buiten niet tegengehouden. Onze auto staat nog steeds op de parkeerplaats, en nog op slot ook. Zodra we de doorgaande weg in zuidelijke richting oprijden slaakt Sam een zucht en geeft gas, maar houdt zich aan de snelheidslimiet. ‘Goed,’ zegt hij. ‘Laten we maken dat we hier wegkomen. Waar gaan we heen?’

‘Een stukje voorbij de volgende plaats,’ zeg ik tegen hem. ‘Laten we in de buurt blijven, maar niet vlak onder hun neus. We kunnen het best een motel zoeken.’ Ik wil beginnen over *redelijk geprijsd*, maar bedenk me. Dat is mijn natuurlijke neiging, maar als Melvin door dit voorval gewaarschuwd is, zullen hij en Absalom naar ons op zoek zijn. Er zijn maar weinig opties in deze regio. Ze zullen eerst alle goedkope, anonieme motels proberen. ‘Zoek een bed-and-breakfast. Iets wat minder voor de hand ligt.’

Hij knikt en werpt me een folder toe. ‘Deze komt uit de

cadeauwinkel in het ziekenhuis,' zegt hij. 'Daar staan vast wel wat advertenties in.'

6. Connor

Agent Graham zei tegen me: 'Je mag hier nooit iets over vertellen', en dat heb ik ook niet gedaan. Niet omdat ik niet weet dat agent Graham een schurk was, dat weet ik best. Hij heeft ons de stuipen op het lijf gejaagd. Hij heeft ons ook pijn gedaan toen hij ons uit ons huis sleepte.

Maar ik zal het nooit vertellen, omdat hij me iets heeft gegeven. Ik weet dat mam het van me af zou pakken en dat wil ik niet.

Ik laat de telefoon die Lancel Graham me heeft gegeven uitgeschakeld. Ik heb geprobeerd hem te gebruiken in de kelder van die hut waar hij ons vasthield, maar er was geen bereik. Ik heb hem uitgeschakeld en de batterij eruit gehaald toen mama ons vond, omdat ik niet wilde dat hij ging rinkelen en dat iemand ons op die manier ging volgen.

Ik weet niet echt waarom ik hem niet gewoon heb weggegooid of begraven, of iemand heb verteld dat ik hem heb... behalve dan omdat hij van mij is.

Agent Graham zei: 'Dit komt van je vader en is alleen voor jou, Brady. Niemand anders.'

Mijn vader heeft me iets gestuurd en hoewel ik weet dat ik dat ding weg moet doen, kan ik dat niet. Het is het enige wat ik van hem heb. Ik stel me soms voor dat hij in een winkel naar alle telefoons kijkt die je kunt kopen en er eentje uitkiest die ik vast mooi zou vinden. Misschien is het zo niet gegaan, maar zo stel ik me het voor. Dat het hem echt kon schelen. Dat hij erover nadacht.

Gelukkig lijkt de telefoon heel erg op de goedkope telefoon die ik al bij me heb. Het zijn allebei prepaidtelefoons, maar ik weet ze inmiddels uit elkaar te houden als ik ze oppak. De telefoon die mama me heeft gegeven voelt een beetje ruw aan onder mijn vingers, en die van papa is zo glad als glas. Ze gebruiken dezelfde oplader. Ik hou ze allebei opgeladen door de ene onder het bed op te laden terwijl ik

de andere bij me heb.

Maar ik zet die van papa niet aan. Ik laat die gewoon uit, met de batterij in mijn zak, klaar om in te schakelen.

Ik heb papa's telefoon nog niet uit mijn zak gehaald – niet om hem te gebruiken, maar alleen om ernaar te kijken – of Lanny steekt haar hoofd naar binnen in mijn kamer en zegt: 'Hé, ben jij in mijn kamer geweest?'

Ik voel me alweer schuldig en op het moment dat ik haar stem hoor, voelt het alsof er een felwitte, ontzettend hete schijnwerper op me gericht staat. Ik laat papa's telefoon vallen en zie hoe hij over de grond tegen haar voet rolt. Ik krijg een droge mond. Ik ben doodsbang dat ze meteen een frons zal trekken en dan zegt: 'Dit is niet jouw telefoon, waar heb je die vandaan', en dat het dan allemaal voorbij zal zijn en iedereen boos op me wordt omdat ik hem niet meteen heb afgegeven en me weer met *die blik* aankijkt. De blik die zegt: ben je dan toch net zoals hij?

Maar Lanny snuift alleen maar en zegt: 'Lekker handig, klungel,' en schopt hem naar me terug. Ik pak de telefoon op en stop hem snel in mijn zak. Mijn handen beven. Met mijn voet schuif ik mama's telefoon, die nog steeds aan de oplader zit, in het donker onder het bed. Ze heeft hem niet gezien, merk ik aan haar. 'Ben je in mijn kamer geweest of zo?'

'Nee,' zeg ik tegen haar. 'Hoezo?'

'Mijn deur stond open.'

'Nou, ik was het niet.'

Lanny slaat haar armen over elkaar en kijkt me weer aan met die frons, wat betekent dat ze er niks van gelooft. 'Waarom kijk je dan zo schuldig?'

'Onzin!' zeg ik tegen haar, en ik weet dat ik daardoor juist schuldig klink. Ik ben niet erg goed in liegen.

'Heb je iets gejat? Want je weet dat ik ga kijken!'

Ik denk niet na, maar sta gewoon op, duw haar naar achteren en doe de deur dicht. Die valt in het slot, wat goed is, omdat ze meteen aan de knop begint te morrelen.

‘Ik praat niet tegen jou!’ roep ik tegen haar en ga op bed liggen.

Ik haal papa’s telefoon uit mijn zak en draai hem steeds opnieuw in mijn vingers rond. Het scherm is donker.

Nadat ik er heel lang naar heb zitten staren, haal ik de batterij uit mijn zak. Ik open de achterkant van de telefoon, schuif de batterij in het vakje en druk dan op de aan-knop. Lanny is weg. Waarschijnlijk is ze weer bij iemand die het wil aanhoren gaan klagen dat ik een ettertje ben. Normaal gesproken zou dat mama zijn. Normaal gesproken.

Ik druk zachtjes op de knop, maar niet hard genoeg om de telefoon op te starten. Wat gebeurt er als ik hem inschakel? Weet papa dat dan? Gaat hij me bellen? Waarom wilde hij eigenlijk dat ik dit ding bij me heb?

Maar ik weet wel waarom. Omdat hij de telefoon kan volgen als die aanstaat. Zo kan hij ons vinden, en mama ook, en dat kan ik niet doen.

Maar dat kost tijd, zegt een stem in me, de stem die alle risico’s onthoudt en me vertelt wat veilig is en wat niet. *Hij zal je niet kunnen volgen als je de telefoon alleen maar inschakelt, even op het scherm kijkt en de batterij er weer uithaalt. Het is geen tovenarij.*

Dat klopt misschien wel. Waarschijnlijk wel. Ik kan de telefoon aanzetten en kijken of hij me heeft gebeld of een bericht heeft gestuurd. Dat is toch zeker niet erg? Ik hoef toch niks te lezen of een voicemail te beluisteren? Ik wil alleen even kijken.

Ik veeg opnieuw met mijn vinger over de knop. Ditmaal hou ik die iets langer vast. Niet lang genoeg, denk ik, want als ik loslaat, is het scherm nog steeds donker.

En dan zoemt de telefoon in mijn hand, alsof een beest me wil steken. Het scherm licht op en het woord *Hallo* stuitert over het scherm, en dan *Signaal zoeken*.

Ik kan niet meer ademen. Mijn hart bonkt pijnlijk en ik leun voorover alsof iemand me al in de maag heeft gestompt, maar ik kan niet van het scherm weggijken terwijl het vervaagt en weer helder wordt en er staan een paar icoontjes die je bijna niet kunt zien, maar

ik kan wel zien dat er geen telefoonoproepen zijn. Geen voicemails. Geen sms'jes.

Ik selecteer het contacten-icoon. Er is één nummer geprogrammeerd.

Papa's nummer.

Ik kan nu beter stoppen. Ik moet stoppen en deze telefoon aan iemand anders geven. Aan een volwassene, en niet aan Lanny, omdat Lanny hem met een steen kapot zou slaan. Als meneer Esparza en mevrouw Claremont papa's telefoonnummer hebben, kunnen ze hem misschien vinden voordat hij iemand pijn doet. Voordat hij mama vindt of mama hem vindt.

Je vermoordt hem als je dat doet. Ik hou niet van die stem in mijn hoofd. Het is een zachte stem, maar wel doordringend. En hij klinkt net als ik, maar dan volwassen. *Als ze hem niet meteen doodschieten op het moment dat ze hem zien, stoppen ze hem weer in de gevangenis. Terug naar de dodencel. Dat betekent dat ze hem zullen doden. En dan heb jij dat gedaan.*

Ik vind het maar niks, maar de stem heeft zeker gelijk. Ik wil er niet aan denken dat *ik* de reden was dat mijn vader werd vermoord en als een zieke hond werd afgemaakt. Want als ik deze telefoon zou afgeven, zou ik de reden zijn.

Hij vertrouwde erop dat ik dat niet zou doen. Hij vertrouwde mij.

Ik heb de telefoon nu al te lang aan staan. Ik druk snel op de aan-toets en hou die vast tot het scherm in domme zwaaiende letters *Tot ziens* zegt en er een pixelvuurwerk losbarst, waarna het hele scherm zwart wordt. Ik haal de batterij eruit. Mijn handen beven.

Ik heb hem geen bericht gestuurd. Ik heb hem niet gebeld. Ik heb niks verkeerd gedaan, maar ik voel me ellendig en licht in het hoofd en ik beef over mijn hele lijf, alsof ik griep heb.

Ik val bijna van het bed wanneer Lanny op de deur klopt. Het klinkt superhard, maar dat is niet zo, besef ik meteen daarna. Ze doet aardig. Ze zegt: 'Hé, Connor? Ik ga rijstwafels maken. Met pindakaas en chocolade, die je zo lekker vindt. Wil je me komen helpen?' Het blijft even stil. 'Het spijt me, *Squirtle.*'

Ik wil nu heel graag met mijn zus samen zijn. Ik wil me niet zo alleen en in de war voelen. En daarom stop ik papa's uitgeschakelde telefoon weer in mijn zak, open de deur en kijk haar met een volgens mij heel schaapachtige glimlach aan. Het voelt super onecht op mijn gezicht. 'Oké,' zeg ik en trek mijn deur achter me dicht. 'Zolang ik de eerste drie krijg.'

'Eerste twee.'

'Ik dacht dat het je speet.'

'Twee betekent dat het me spijt. Drie betekent dat ik achterlijk ben.'

Het voelt goed. Dat is eigenlijk ook wel logisch, want meneer Esparza zit buiten op de veranda een boek te lezen en mevrouw Claremont gaat zo meteen een paar uur naar haar werk. Het huis is warm en gezellig en iedereen glimlacht.

Ik heb het gevoel dat ik de enige ben die niet in orde is, alsof de telefoon in mijn zak een bom is die elk moment kan afgaan en alles zal vernietigen.

Ik kijk hoe mevrouw Claremont haar tas oppakt. Ze grijnst me even toe, maar als ze me wat aandachtiger aankijkt, verdwijnt die lach. Lanny is bezig spullen uit de keukenkastjes te halen en staat met haar rug naar ons toe, en ik doe niet langer moeite opgewekt te lijken.

'Connor?' zegt mevrouw Claremont zacht. 'Gaat het?'

Ik zou het nu kunnen doen. Ik kan de telefoon uit mijn zak halen en die aan haar geven en alles meteen bekennen. Dit is mijn kans.

Maar ik denk aan de documentaire die ik op YouTube zag over een man die in de gevangenis op een tafel was vastgegespt en bij wie ze vergif in zijn arm spoten, zodat hij doodging, en ik denk aan papa.

En ik zeg: 'Met mij is alles goed, mevrouw Claremont.'

'Kez,' zegt ze, nogmaals. Dat heeft ze de laatste vier keer ook al gezegd. Misschien meent ze het echt.

'Kez,' zeg ik en weet toch een lachje tevoorschijn te brengen. 'Alles goed, hoor.'

'Oké, maar als je ergens mee zit, dan weet je dat je alleen maar

hoeft te bellen, niet?

Ik tik met mijn vingertoppen op de telefoon in mijn zak. 'Dat weet ik.'

7. Gwen

De toeristische folder van Sam blijkt goud waard. Er staat een perfect hotel voor onze overnachting in, en als ik op de opgevouwen papieren kaart kijk, zie ik dat het zo'n 30 kilometer verderop ligt, ver genoeg om van de radar te zijn en zo overduidelijk bedoeld voor stelletjes dat dit wel de laatste plek zou zijn waar Melvin - of - Absalom natuurlijk - een kijkje zou nemen. Verschrikkelijk charmant, denk ik.

Als we arriveren, zien we dat die omschrijving exact klopt. Het is een fraai, perfect onderhouden hotel, met een kleine parkeerplaats. Het is te donker om meer te zien dan het gedeelte dat door de lampen buiten wordt verlicht, maar ik stel me voor dat de mist hier 's ochtends traag opstijgt zodat het hele complex een sprookjesachtige aanblik krijgt. Het lijkt een B&B-achtig etablissement, een dure hobby voor gepensioneerde financieel analisten die een fortuin besteden aan de renovatie van een oud, monumentaal huis, ver weg op het platteland. Ze hebben beslist kosten noch moeite gespaard, stel ik vast als we naar binnen lopen: het is schoon, gracieus en opgeluisterd met goed onderhouden antiek. Het ruikt naar verse sinaasappelen.

De dame achter de antieke balie voldoet niet aan mijn verwachtingspatroon. Halverwege de dertig, denk ik. Ze is van Indiase afkomst, is gekleed in een prachtige koningsblauwe sari, afgezet met een gouden bies, draagt haar haar in een knot en verwelkomt ons met een oprechte glimlach. 'Hallo,' zegt ze. 'Welkom in Morningside House. Zoekt u een kamer?' Ze heeft een licht, kordaat Middenwesters accent, zonder enig spoor van de lijjige zuidelijke spraak. Onder de glimlach ontwaar ik toch een zekere behoedzaamheid in haar ogen. Ik vraag me af hoe moeilijk het leven hier in dit ultraconservatieve gebied voor haar is. Heel moeilijk, denk ik.

‘Ja, dank u,’ zegt Sam, die naar voren stapt terwijl ze een registratieboek openslaat. Hij schrijft twee namen op, maar in een onleesbaar kriebelschrift. ‘Eén kamer is prima. Twee bedden.’

Ze werpt nog eens een korte blik op ons en blijkbaar denkt ze nog eens na over haar eerste aanname. ‘Ah, juist. Helaas hebben al mijn eenkamerarrangementen slechts één bed. Maar ik heb wel een suite met twee slaapkamers.’ Ze gebaart met haar hand naar de vrijwel lege parkeerplaats en haalt somber haar schouders iets op. ‘Ik kan u een aanzienlijke korting aanbieden.’

Ze noemt het belachelijk goedkope tarief, en we betalen contant, wat ze niet al te vreemd lijkt te vinden. Ze vraagt niet om legitimatie. Ik vermoed dat ze er waarschijnlijk schoon genoeg van heeft dat ze zelf voortdurend om haar legitimatiebewijs wordt gevraagd. In een opwelling steek ik mijn hand naar haar uit. Ze kijkt er verrast naar en pakt hem en schudt hem. ‘Bedankt voor de vriendelijke ontvangst,’ zeg ik tegen haar. ‘Dit is een prachtig hotel.’

Haar gezicht klaart op en stralend kijkt ze de zorgvuldig onderhouden hal rond. ‘Ja, we vinden het zelf ook mooi,’ zegt ze. ‘Mijn man en ik hebben het vijf jaar geleden gekocht. We hebben twee jaar lang verbouwd. Ik ben blij dat het u bevalt.’

‘Absoluut,’ zeg ik. ‘Mijn naam is Cassandra, trouwens.’ Ik kies een willekeurige naam, al ontgaat het me niet dat deze uit een Griekse tragedie komt.

‘Aisha,’ stelt ze zich voor. ‘Mijn man Kiaan is achter...’ Ze moet haar zin afbreken, want een deur achter de balie zwaait open en er komt een klein jongetje aanrennen, dat opeens stil blijft staan zodra hij ons ziet. Een schattig ventje met grote bruine ogen en een verlegen lachje, dat zich meteen in de plooien van de sari van zijn moeder verbergt.

Ze zucht en pakt hem met de vanzelfsprekende elegantie van moeders overal ter wereld op, waarna ze hem tegen haar heup zet. ‘En dit is Arjun,’ zegt ze. ‘Zeg eens dag, Arjun.’

Hij weigert dit resoluut met de koppigheid die kinderen van zijn leeftijd kenmerkt, maar hij staart mij en Sam intussen toch met

onverholen fascinatie aan. Ik zwaai naar hem, en hij zwaait terug met zijn handje voordat hij zijn gezicht weer verbergt. Maar hij glimlacht nog steeds. Ik herinner me die leeftijd nog heel goed, en dat is bijna pijnlijk. Ineens voel ik het gewicht van Connor in mijn armen. De vertrouwde druk op de punt van mijn heup. De zachte karamelgeur van zijn haar en huid.

Dezelfde deur waar Arjun doorheen rende gaat weer open, en ditmaal is het een slank ouder meisje van een jaar of veertien, gekleed in spijkerbroek en een lichtroze blouse. Haar lange, steile haren vormen een glinsterend gordijn, dat door met steentjes afgezette haarspelden strak wordt gehouden. Ze kijkt ons nieuwsgierig aan en neemt Arjun over. 'Sorry, mam,' zegt ze. 'Hij ging ervandoor.' Ze lijkt eerder gelaten meer dan geïrriteerd.

'Het geeft niet,' zegt Aisha. 'Zeg tegen je vader dat we gasten hebben. En zet de scones klaar.'

Sam kijkt me aan en vormt met opgetrokken wenkbrauwen het woord *scones*, en ik moet onwillekeurig lachen. We hebben in waardeloze motels en in de SUV geslapen, en nu lijkt dit weelderige, geurige hotel ronduit hemels.

Terwijl de dochter weer door de deur verdwijnt, leidt Aisha ons twee glanzende trappen op naar de tweede deur, die ze opent voordat ze mij en Sam gelijke sleutels geeft waaraan zilveren labels bungelen waar MORNINGSIDE HOUSE op staat. 'Ik laat zo meteen de scones brengen,' belooft ze ons. 'Ik wens u een goede nacht.'

Met die woorden verdwijnt ze, de deur met een zacht klikje sluitend. Ik vergrendel de deur automatisch - het is een stevig, klassiek slot - en draai me om, zodat ik kan zien waarvoor we betaald hebben.

Het is een prachtige suite. De zitkamer telt twee comfortabele banken, oud genoeg om bij het thema te passen, maar zonder de stijfheid die ik gewoonlijk met antiek associeer. Er staan een paar mooie tafeltjes en een moderne flatscreen-tv, twee bureaus (een cilinderbureau en een wat kleiner) met antieke bureaustoelen. Verder een gecapitonneerde bank naast een groot raam, dat

morgenochtend vast en zeker een spectaculair uitzicht op de bergen zal bieden, maar voorlopig ben ik me maar al te goed bewust van de duisternis buiten en realiseer ik me dat we in het licht van de kamer bijna vanuit de ruimte zichtbaar moeten zijn. Ik trek de gordijnen dicht en draai me glimlachend naar Sam toe. 'En?' Ik spreid mijn handen om de kamer aan te duiden.

Hij bestudeert de ambachtelijke versiering van de lamp in Tiffany-stijl, vol sierlijke paarse en groene namaak-blauwe regen. 'We hebben geluk,' zegt hij, zijn rug rechtend. Hij trekt een pijnlijke grimas en legt zijn rugzak op een oorfauteuil bij de open haard. 'Dit is geweldig. En er zijn ook nog scones.'

'Het ontbijt zal vast ook heerlijk zijn.'

'Dat denk ik ook.'

We kijken elkaar een paar seconden aan en dan leg ik mijn rugzak op het bureau. Ik haal de documenten en de usb-stick tevoorschijn en dan mijn laptop. Er hangt een internetbordje aan de muur met een wachtwoord, maar dat heb ik niet nodig. Ik ga nog niet online. Ik steek het netsnoer in het stopcontact en draai de usb-stick een tijdje rond in mijn vingers. Mijn laptop is klaar voor gebruik, maar toch aarzel ik om een of andere reden.

Ik voel Sams warmte achter me en hij zegt: 'We moeten het weten.' Hij klinkt niet gretiger dan ik zelf ben.

Ik stop de usb-stick in mijn laptop en even later licht het scherm op. Bestanden die we kunnen bekijken. Sommige ervan zijn tekstdocumenten. Er zitten ook video's tussen, onheilspellend genoeg. Verder een paar audiobestanden.

Het lijkt me het beste om het ergste eerst af te wikkelen, en daarom klik ik op het eerste videobestand.

Eerst valt het niet mee om te zien waar ik precies naar kijk, maar zodra ik het besef, deins ik onwillekeurig achteruit en draai mijn stoel een kwartslag, zodat ik het kalmerende dessin van de gordijnen voor me zie, in plaats van het scherm. Ik hoor Sam mompelen: 'Ah godverdomme', en hoor dat hij zijn stoel ook wegdraait. Het geluid van de laptop staat zachtjes aan. Het beangstigende, gruwelijke

geschreeuw wordt niet volledig gedempt. Ik beef, merk ik. Mijn hart dreunt als een drillboor in mijn hoofd en mijn handen trillen totdat ik ze zo stevig dichtknijp dat het pijn doet. Het lijkt ineens kouder in de kamer en nu ruik ik vuil en schimmel en die vreselijke stank van bloed en metaal die op die dag, jaren geleden, uit mijn vernielde garage opsteeg, toen Melvin Royals verborgen leven eindelijk aan het daglicht kwam.

Sam reikt langs me heen en drukt op een paar toetsen om het geschreeuw tot zwijgen te brengen. Ik ben zo blij dat ik wel kan janken, maar doe het niet. Ik adem alleen maar in en uit. Ik blijf dat doen tot ik me veilig genoeg voel om me om te draaien en weer naar de laptop te kijken.

Sam is nu een paar stappen van me vandaan gelopen en staat met zijn hoofd omlaag en zijn vuisten gebald langs zijn zij in de kamer. Net als ik leeft hij in het verleden, maar ons beider verleden verschilt. Ik weet niet waarheen hij werd teruggevoerd, maar uit zijn strakgespannen schouders en hijgende, snelle ademhaling maak ik op dat het ergens is waar ik niet wil zijn.

‘Ze zullen lichamen vinden,’ zegt hij, en dat ben ik met hem eens. Ik ben ongelooflijk blij dat we die deur niet hebben opengemaakt om te zien wat zich daarachter bevond. Ik ben dankbaar dat het laatste wat ik op aarde zou zien, geen gruwelen waren. Sams stem klinkt hees en zacht, en ik klap de laptop dicht en sta op. Ik loop naar hem toe, maar raak hem niet aan. Ik blijf zwijgend tegenover hem staan, totdat hij opkijkt. Zijn blik is zowel gepijnigd als afstandelijk – uit zelfbescherming. ‘Ik kan niet...’ Zijn stem stukt. Hij zegt niets meer. Ik weet dat hij aan de gruwelijke marteldood van zijn zus Callie denkt. Aan de foto’s die mijn ex-man heeft gemaakt, al die foto’s die sterk uitvergroot aan de rechtbank werden getoond. Hij vond het leuk om foto’s te maken van het proces, zoals hij het noemde. In de eerste foto is ze bang en nog in leven, ongeschonden. Wat er op de laatste foto van haar over is, is... onvoorstelbaar. En hoewel Sam niet in de rechtszaal was, heeft hij de dossiers wel ingezien. De video die op de plaats delict werd gemaakt, was zelfs voor een oorlogsveteraan, wat

hij is, te schokkend.

‘Hé,’ zeg ik zachtjes, en ditmaal raak ik hem wél aan. Slechts een lichte beroering met mijn vingers op zijn mouw, niet op de onbedekte huid. Juist op dit moment dienen we afstand tot elkaar te bewaren. ‘Sam, blijf bij me.’

Ik zie hem ineenkrimpen, alsof zijn ziel in zijn lichaam is gekatapulteerd. Met zijn ogen knipperend kijkt hij mij weer aan. Heel even zie ik dat hij hevig geëmotioneerd raakt, maar de reden ontgaat me. Liefde? Haat? Walging? En dan is die blik weer verdwenen.

Sam Cade knikt, steekt zijn arm uit en neemt mijn hand in de zijne. Dat komt onverwacht en ik verstrak een heel klein beetje, maar hij blijft behoedzaam, en dankzij de warmte van zijn huid wordt een stil, dierlijk gehuil in mij gedempt. ‘We hoeven de rest niet nu te bekijken,’ zegt hij. ‘Niet nu. Goed?’

‘Goed,’ zeg ik. Ik ben blij dat hij mij niet dwingt om ernaar te kijken, of zichzelf. Moed is mooi, maar het moet geen straf worden. Geen masochisme, omdat we er geen van beiden beter van worden als we met deze demon worden geconfronteerd. Dat levert slechts nieuwe littekens op. Meer schade. ‘Wat dacht je van de papieren documenten?’

‘Ja, dat is een idee,’ zegt hij. We laten elkaar los en verdelen de verkreukelde papieren die we uit het inferno hebben gered. Ze stinken nog steeds naar rook, net als wij trouwens, besef ik nu. Mijn haar knispert aan de uiteinden. We hebben ongelooflijk veel geluk gehad.

Mijn telefoon zoemt in mijn zak. Ik kijk bedenkelijk op het schermje. Het is geen nummer dat ik herken. Ik negeer de oproep.

Een seconde later zoemt Sams telefoon. Hij kijkt me aan en zet de telefoon tegen zijn oor. ‘Hallo?’

Ik verstijf terwijl ik hem aankijk, op zoek naar aanwijzingen in zijn gezichtsuitdrukking, zijn lichaamstaal. Ik zie een lichte frons en paradoxaal genoeg ook hoe hij zijn schouders ontspant. Dan zegt hij: ‘Hé, Mike, hoe ben je aan het nummer van Gwen gekomen? Ik heb je niet met dat nummer gebeld.’ Hij schakelt de speaker in en legt de

telefoon op de glimmende houten tafel tussen ons in.

‘Hoe denk je?’ vraagt Mike Lustig, die met zijn diepe basstem de speaker doet trillen. ‘Jullie waren allebei bewusteloos op de plaats van onderzoek. Ik heb haar nummer genoteerd toen jullie allebei buiten westen waren. Het verrast me trouwens niet dat Proctor mijn telefoontje zojuist niet beantwoordde. Ik hoorde dat ze knap lastig kan zijn.’

‘En ze luistert mee via de speaker,’ zegt Sam.

‘Dat dacht ik wel. Hoe gaat het, mevrouw Proctor?’

‘Laat die provinciale charme maar achterwege, agent Lustig,’ zeg ik. ‘Daarvoor ben ik niet in de stemming. Wat hebt u in de hut gevonden?’ Ik adem in, diep in. De herinnering aan die gruwelijke video grijpt me bij de keel en ik deins ervoor terug. Terwijl ik de vraag stel, staat Sam op en loopt de slaapkamer aan de rechterkant in. Dat lijkt vreemd, tot ik beseft dat hij een raam zoekt met uitzicht op de weg waarover we zijn gekomen. Hij komt terug en schudt zijn hoofd. Geen spoor van politie die onze kant op komt.

Ik wacht op wat voor de hand ligt: dat Lustig ons gaat vertellen dat ze een martelkamer hebben gevonden, lichamen, allerlei gruwelzaken... Maar hij zegt: ‘Niet veel. Een paar archiefkasten waaruit we vrijwel niets hebben kunnen redden, alleen maar as. Verder nog camera-apparatuur en dergelijke. Ouderwetse videobanden, maar die zijn helemaal gesmolten. Het lab is ermee bezig, maar het staat te bezien of ze er iets mee kunnen. Het zal hoogstwaarschijnlijk nog maanden duren voordat we weten of ze resultaat hebben geboekt. Ik probeer ze achter hun broek te zitten, als het ware, maar elke zaak waaraan ze werken heeft prioriteit, dus het is niet waarschijnlijk dat we een voorkeursbehandeling krijgen.’

Ik ben zo verrast dat ik niet weet wat ervan moet vinden. *Maar we hebben toch gezien dat...* Ik buig me naar voren en druk op de mute-toets op Sams telefoon. Dan zeg ik: ‘Dus ze hebben geen boeien, kettingen of lieren gevonden? Dan is die video daar niet opgenomen, tenminste niet in die kelder!’

Sam staat nu naast me op de ballen van zijn voeten heen en weer

te wiegen, alsof hij niet stil kan staan. ‘Klootzak,’ zegt hij. ‘Waarom heeft hij die hut dan in de fik laten vliegen?’

‘Archiefkasten,’ help ik hem herinneren. ‘Misschien zaten er documenten in die hem met die video’s in verband brachten. Of misschien bevatten ze info over Absalom. We weten toch nog steeds niet hoe groot die groep is?’ Ik vraag me af of Arden het weet. Het kan belangrijk zijn om nog eens met haar te praten, maar ik denk en hoop dat ze al weg is. Ik zie voor me dat ze in Stockholm landt en de vrijheid in loopt. Ik hoop dat ze nu daar is.

Ik hoop dat Absalom haar niet heeft gevonden.

Voordat Sam kan reageren, zegt Mike Lustig: ‘Zijn jullie er nog? Haal me van mute af, want het is ronduit onbehoorlijk dat jullie buiten mij om zitten te kletsen.’

Ik begin Mike Lustig een geschikte peer te vinden. Beetje bij beetje, want dat is de enige manier waarop ik tegenwoordig mensen aardig vind. Ik druk op de mute-toets, zodat hij weer aan het gesprek kan deelnemen.

‘Sorry,’ zeg ik. Ik meen het bijna. ‘Dus we zijn terug bij af? Geen aanwijzingen meer uit de hut?’

‘Nou...’ Hij stopt en slaakt een zucht. Ik zie voor me hoe hij zijn hoofd schudt. ‘Ik nam het risico dat jullie kalm zouden blijven en niet naar binnen zouden stormen en er een klerezooi van zouden maken, maar dat hebben jullie wél gedaan. Waarom zou ik jullie nog meer aanwijzingen geven, ook al heb ik die? Ik vind mijn baan leuk. Maar het zal verdomd lastig zijn die te houden als er een duidelijke link van twee roekeloze halvegaren naar mij loopt.’

Het valt me op dat hij niet zegt dat hij genoeg van ons heeft. Hij zegt: sleep mij niet mee in jullie val. Dat is iets heel anders. Mike Lustig is volgens mij een heel goede vriend en ik vraag me af of Sam het erg vindt als ik hem vraag hoe dat zo is gekomen. Meestal kan het hem niet schelen als ik hem naar vroeger vraag, maar eigenlijk vraag ik dat maar zelden.

‘Juist,’ zegt Sam, ‘waarom zou je ons in godsnaam nog meer aanwijzingen willen geven? Geweldige vraag, niet? Wil je het

antwoord weten?’

‘Denk het wel.’

‘Wij kunnen je onderzoek namelijk verder helpen. We hebben een usb-stick uit die hut meegenomen. En rekeningen. Jij hebt alleen maar as.’

Ik draai snel mijn hoofd om en kijk hem aan, maar het is te laat om hem tegen te houden. Hij heeft overduidelijk zijn mond voorbijgepraat. Zonder geluid te maken zeg ik: *wat doe je nou?* tegen hem, maar hij blijft naar de telefoon kijken.

‘Hmm,’ zegt Lustig lijsig, zodat de telefoon ervan vibreert op de tafel. ‘Je hebt die stick vast niet ergens ingeplugd om te kijken wat erop zou kunnen staan.’

‘Misschien toch wel.’

‘Dan heb je er vast niks interessants op gevonden.’

‘Misschien wel. Luister, Mike, ik zal die stick zonder verdere verplichtingen aan je geven, maar je moet wel vertellen wat je allemaal nog meer weet. We kunnen die klootzak inrekenen als we samenwerken. Als je ons erbuiten houdt...’

‘Als ik jullie erbuiten had gehouden, zoals ik had moeten doen, dan had ik nu die usb-stick in handen en zou de bewijsketen intact zijn!’

‘Hoogstwaarschijnlijk,’ zeg ik, terwijl ik me naar voren buig, ‘hadden jij of je jongens die deur beneden geopend en zouden ze de lucht in zijn gevlogen, en dan zou er alleen maar as over zijn van het bewijsmateriaal en had de hele actie niks nuttigs opgeleverd. Wij hebben die fout niet gemaakt, omdat we wisten met wie we te maken hadden.’

Zijn toon wordt nu iets grimmiger, zonder het charmante sausje. ‘En denken jullie dat ik dat niet weet?’

‘Hebt u Melvin Royal ontmoet?’ vraag ik. Mijn maag krimpt ineen zodra die naam van mijn tong rolt. ‘Hebt u hem gesproken of verhoord? Bent u ooit met hem in dezelfde ruimte geweest?’

‘Nee.’

‘Ik heb jarenlang met hem samengeleefd. Ik heb naast hem

geslapen. Ik heb hem gezien als hij boos was, als hij gelukkig of gespannen was. Ik weet hoe hij denkt.'

'Met alle respect, mevrouw, maar als u wist hoe hij dacht, had u geweten wat er in uw eigen garage aan het plafond bungelde.'

Het klinkt hard, maar ik ben eerder met die indringende observatie geconfronteerd. Ik laat me daar niet door weerhouden. 'Er is een verschil. Ik weet hoe hij *nu* is en hoe hij *toen* was. En de kennis van toen is nuttig voor de kennis van nu. Ik ben een onmisbare informant, agent Lustig. U kunt niet zonder me.' Ik adem langzaam in. 'Melvin Royal verschilt namelijk van de andere moordenaars op wie u jaagt. Als hij hetzelfde was, had u hem al gevonden, nietwaar? Alle andere gedetineerden met wie hij is ontsnapt, zijn inmiddels opgepakt.'

Hij doet er het zwijgen toe. Ik tref Sams blik. We hebben veel om over te praten, maar voorlopig knikt hij instemmend.

'Zeg, Mike?' zegt Sam, terwijl hij dichterbij mijn stoel neerhurkt. Net als ik ruikt hij nog steeds naar rook en zweet. In deze schone, aangename kamer is dat des te verstikkender. 'Sluit ons niet buiten. Het is voor jou beter als je ons in het vizier kan houden. We zijn immers geweldig lokaas, nietwaar?'

'Heel indrukwekkend,' zegt Lustig, en dan hoor ik hem bewegen. Ik hoor windgeruis in de speaker, en even later langsrijdend verkeer. 'Vertel me waar je zit. Dan kom ik langs om die usb-stick op te halen en kunnen we praten.'

Ik druk op de toets om hem op mute te zetten en zeg: 'Geen sprake van...'

'Natuurlijk niet,' verzekert Sam me en schakelt de speaker weer in. 'Morgen, Mike. We spreken af waar jij wilt. Bel me morgenochtend.'

Hij hangt op voordat Lustig kan antwoorden. We kijken allebei naar de telefoon en wachten tot die opnieuw begint te zoemen, maar dat gebeurt niet. Na een volle minuut staat Sam op. Hij ziet er even moe uit als ik me voel. 'Hij had ons kunnen lokaliseren,' zeg ik tegen hem.

‘Ja, dat weet ik,’ zegt hij. ‘Maar tenzij er iets fundamenteel verandert, zal hij dat niet doen. Ik ga douchen. Als er een SWAT-team voor de deur staat als ik tevoorschijn kom, ben ik in elk geval schoon en fris voor de gevangenis.’

Ik moet lachen. Hij heeft gelijk. We moeten Lustig voorlopig vertrouwen. En nu Sam het er toch over heeft: een hete douche klinkt inderdaad heerlijk. Een duizelingwekkend moment lang treffen onze blikken elkaar en vraag ik me af hoe het zou zijn om met hem onder de douche te staan, voor het eerst helemaal naakt sinds... sinds Melvin. Het beeld komt onwillekeurig in me op, beneemt me de adem en doet mijn hart op hol slaan.

Dan kijkt Sam weg en zegt: ‘Ik ga wel eerst.’

‘Een echte heer.’

‘Zeker weten.’ Hij loopt naar de slaapkamer aan de linkerkant, die naast de trap, en sluit de deur achter zich, of nee, hij sluit die bijna en opent die weer, waarna hij zijn hoofd om de hoek steekt. ‘En bekijk die gruwelvideo niet zonder mij, Gwen.’

Hij kent mij maar al te goed. Hij weet dat ik mezelf ertoe zou dwingen, nu we weten dat die ergens anders dan in die kelder is opgenomen. Ik zou me dwingen ernaar te kijken, op zoek naar aanwijzingen die me konden vertellen waar en door wie de video gemaakt is. Misschien zou de vertrouwdheid ermee een soort buffer vormen tegen het menselijk leed dat erin wordt getoond.

Ik knik, maar beloof niets, en hij trekt zich terug. Ik hoor de douche lopen. Ik start de video niet, maar haal wel een paar blauwe nitril handschoenen uit een verpakking in mijn tas, pak een stapeltje papieren en leg die op de salontafel. Het is waarschijnlijk zinloos te proberen om vingerafdrukken te behouden. Als bewijs zijn ze waardeloos geworden toen we ze uit de hut stalen. Maar het kan geen kwaad voorzichtig te blijven.

De papieren lijken te verwijzen naar een gewoon leven, zoals iedereen dat waar dan ook zou kunnen leiden: kwitanties voor allerlei spullen, een online bestelling van games en gadgets, rekeningen voor gas en licht. Ze zijn allemaal gefactureerd aan een

nietszeggende bedrijfsnaam die de FBI zou kunnen natrekken, voor zover dat zinnig zou zijn. Omdat rekeningen voor water en septic tank ontbreken, ga ik ervan uit dat hij daar zelf voor zorgde. Een paar kledingbestellingen, stuk voor stuk herenkleding, in maten die ik op een roze vel papier van het bureau noteer, hoewel ik zeker weet dat het lastig, zo niet onmogelijk zal blijken om de eigenaar van de hut te traceren. Een klus voor de FBI, zeker nu hij op zijn qui-vive is en voortvluchtig. Deze man is volgens mij een recordhouder van formaat: hij koopt niet alleen in bulk, maar registreert ook elke afzonderlijke aankoop. Hij lijkt geen onderscheid te maken tussen de triviale bulkbestellingen van toiletpapier en keukenpapier en de meer bijzondere aankopen, zoals stalen kettingen in verschillende lengtes. Ik maak aparte stapels voor de aankoopbewijzen die van belang kunnen zijn en alle papieren die waarschijnlijk nutteloos zijn. Het zachte geklater van Sams douche heeft een kalmerende werking op me en tegen de tijd dat het stopt, voel ik me bijna weer in orde.

Hij opent de deur en komt naar buiten gekleed in een badjas en slippers die het hotel kennelijk gefourneerd heeft. Zijn lichtblonde haar is droog gewreven met een handdoek, maar nog steeds piekerig aan de punten. Hij lijkt zich prima op zijn gemak te voelen. 'Sorry,' zegt hij, met een zwaai van zijn hand op zijn kleren wijzend. 'De mijne moeten gewassen. Ze stinken.'

'Die van mij ook,' zeg ik. 'Zouden ze hier een wasservice hebben?' We hebben extra kleding in onze rugzakken, maar ik weet niet wanneer de volgende gelegenheid is om kleren te wassen. Terwijl hij de receptie belt, stap ik onder de douche.

Ik blijf lang onder de heerlijke waterstraal staan om de beelden die ik op die video zag uit mijn hoofd te verdrijven. Ik wil de kinderen weer bellen. Ik wil zeker weten dat alles in orde is, ook al heb ik ze al gebeld en ook al weet ik dat ze mijn gedrag een beetje gestoord vinden. Ik stap onder de douche vandaan en droog me af, pak de dikke, pluizige badjas en schuif mijn voeten in de schone, nieuwe slippers. Dit voelt als een luxe die ik nog nooit eerder heb ervaren. Ik begrijp dat je hieraan gewend kunt raken.

Ik hoor mijn telefoon zoemen en pak hem op. Ik kijk naar het nummer, dat me meteen bekend voorkomt – dat van Mike Lustig, van daarnet? –, tik op het scherm en zeg: ‘Hallo?’

Ik hoor eerst niets en dan ruis, wat me meteen alert maakt. ‘Mike?’

‘Mike?’ zegt een stem aan de andere kant, die me doet verstijven. Ik vergeet te bewegen, hoewel het me moeite kost om de telefoon niet weg te gooien alsof ik een spin heb opgepakt. ‘Wie is Mike? Bedrieg je me alwéér, Gina? Wat een teleurstelling.’

Ik doe mijn ogen dicht en open ze weer, omdat ik niet met hem in het donker opgesloten wil zijn: Melvin Royal, seriemoordenaar, echtgenoot, vader van mijn kinderen. Zonder het te beseffen ben ik op de rand van het bed gaan zitten: alle kracht is uit mijn benen gevloeid. Ik staar wezenloos naar de vrolijke lichtgele muur met de ingelijste poster van een vredige Monet-tuin, maar het enige wat ik kan zien zijn verbrijzelde bakstenen, een gapend donker gat waar eerst een muur had gestaan. Het opengebarsten ei van de garage voor twee auto’s die Melvin als werkplaats gebruikte.

De stank van dood en verrotting, van metaal en terreur.

Het heen en weer wiegende lichaam dat aan de strop van een lierkabel hangt.

Plotseling raak ik bevangen door het idee dat Sams overleden zus vlak achter me opdoemt. Melvin heeft die geest opgeroepen, maar ik ben degene die wordt achtervolgd.

De ijskoude verstarring in mijn borst verdwijnt en ineens word ik overspoeld door hitte, bloed en woede. Mijn hand beeft en ik pak de telefoon nu steviger beet. ‘Waar zit je, Melvin? Kom op, vertel het me. Je bent toch niet bang voor me?’

Ik weet intuïtief hoezeer hij dat idee verafschuwt, en inderdaad, het antwoord volgt meteen, maar niet zo beheerst als bij zijn eerste reactie. ‘Voor jou?’ De verachting die in de woorden en de lach doorklinkt, is zo groot dat het lijkt alsof er een mes over mijn huid wordt getrokken. Maar mijn huid is nu dikker en het snijvlak brengt geen bloed tevoorschijn. ‘Nee, Gina. Ik ben niet bang voor jou. Wat

voor weer is het trouwens in Georgia?’ Gina, niet Gwen. Hij zal me altijd zo noemen.

‘Lekker warm,’ zeg ik kalm. ‘Hoe bevalt het om je als een in het nauw gedreven rat te verbergen?’

‘O, ik verberg me helemaal niet, lieverd.’ Zijn toon wordt nu onheilspellend laag en zijn woorden klinken lichtelijk beangstigend. ‘Ik kijk omhoog naar dat warme verlichte raam, waar jij je bevindt. Als je alle lampen uitdoet, zie je me. Trek de gordijnen open, Gina. Kijk eens goed.’

Ik bal mijn vrije hand tot een vuist en stoot die in het beddengoed, een gewelddaad die deze prachtige kamer niet verdient, en ik adem langzaam diep in, een vage lavendelgeur opsnuivend. ‘Ik kijkt wel uit,’ zeg ik. ‘Je bent namelijk een smerig leugenaar. Jij bent helemaal niet hier. Je hebt geen idee waar ik ben.’

‘Bewijs het maar. Sta op en kijk.’

‘Flikker toch op met je psychologische spelletjes, Melvin. Je bent niet hier. Als je hier was, zou je op de deur kloppen.’

Ik schiet overeind, want *precies op dat moment* wordt er geklopt. Een harde klop. Driemaal, op de deur van de suite.

Ik hang op, leg de telefoon neer, spring naar de slaapkamerdeur en gooi die open. ‘Sam! Niet doen!’ Ik gris mijn pistool uit de schouderholster die over de stoel hangt en hij blijft stokstijf staan, ook al is hij net bezig zijn pistool te ontgrendelen. Ik ga snel met mijn rug tegen de muur staan. Mijn hart bonkt en hoewel ik niet kan geloven dat Melvin echt zo’n duivel is als hij me wil laten geloven, is de timing griezelig perfect. Ik maan mezelf tot kalmte en knik naar Sam. Ik ben gereed, maar hou het pistool omlaag gericht langs mijn zijde.

Hij doet de deur open en stapt snel achteruit, en dan zie ik onze vriendelijke gastvrouw glimlachend in haar blauwe sari staan. Dat ik het pistool omlaag hou, heeft nog een voordeel: ik kan het snel in een zak van mijn badjas schuiven, voordat ze haar blik op mij richt. ‘Neem me niet kwalijk, maar ik kwam voor uw kleren?’

Ik was de was helemaal vergeten en voel me een ongelooflijke

sukkel. Heet en koud tegelijk. Ik loop weg en pak mijn kleren. Sam stopt ze bij die van hem en geeft haar de gekreukelde plastic zak, en zij knikt ons glimlachend toe en loopt weg. Ze draait zich weer om terwijl hij de deur dicht wil doen. 'O, wacht, meneer,' zegt ze, terwijl ze een stap achteruit doet. Achter haar staat haar dochter met een zilveren dienblad. 'Uw scones.'

'Sorry dat het zo lang duurde,' zegt de dochter. 'Ik hoop dat u ze lekker vindt.'

Ze zien er heerlijk uit, en dat zeg ik tegen haar, met een bedankje. Ik huiver als Sam de deur weer dichtdoet en vergrendelt. 'Sorry,' zeg ik. 'Ik ben er helemaal schichtig van.' Mijn hart bonst als een razende. Mijn handen beven. Melvin heeft vergif in mijn aderen gespoten, alsof het telefoontje een slangenbeet was.

'Ja, dat zag ik,' zegt hij, terwijl hij een scone van het dienblad pakt dat ik in mijn handen hou. Mijn getril ontgaat hem niet. 'Wat is er?'

Ik wil het hem nog niet vertellen, dus schuif ik het blad op de andere, lege tafel, schud mijn hoofd en loop weer naar de slaapkamer. Ik stop mijn pistool weer in de holster. Ik doe het licht in de slaapkamer uit en na een korte aarzeling loop ik naar het raam en schuif het gesloten gordijn net genoeg opzij om naar buiten te kunnen kijken.

Op de begane grond bevindt zich een plankier met ronde houten tafels en keurig gerangschikte stoelen daaromheen. De parasols zijn strak opgevouwen. Achter het plankier ligt heuvelafwaarts een gazon, begrensd door struikgewas, en daarachter beboste hellingen. Het is een mooie plek.

Beneden is niemand. Geen sterveling te zien.

Terwijl ik terugloop naar het bed, gaat de telefoon weer. Ditmaal neem ik op en zeg niets. Ik wacht af. Het blijft een tijdlang stil, maar dan zegt Melvin: 'Ik heb je toch laten kijken.' Ik hoor het lachje in zijn stem. Zelfgenoegzaam. Meedogenloos.

'Ik ben niet bang voor je, smerige moordenaar,' zeg ik tegen hem. 'Sodemieter op.'

Hij hangt op. Ik voel dat Sam vlak bij mijn deur staat. Zonder

verder iets te vragen, en zonder mijn hoofd op te tillen zeg ik: ‘Hij was het. Het spijt me. Ik heb me door hem laten opfokken. Dat overkomt me niet meer.’

‘Hé...’ Ik kijk nu toch op en zie zijn gespannen gezicht, dat ook mededogen uitstraalt. En bezorgdheid. ‘Dit is allemaal niet jouw schuld, Gwen. Het is ook nooit jouw schuld geweest. Onthoud dat.’

Ik knik, maar mijn gevoel zegt anders. Jarenlang was ik de enige die het monster had kunnen stoppen. Het is onmogelijk om dat van me af te zetten. Diep vanbinnen weet ik dat ik een deel van de schuld met me mee moet dragen, ook al is dat slechts in gedachten. ‘Hij zei dat hij hier was,’ zeg ik. ‘Buiten. En toen hoorde ik dat geklop...’

‘Slechte timing,’ zegt Sam. ‘Zo gaat het ons hele leven al. Hoe heeft hij in godsnaam je nummer gekregen?’

Ik haal diep adem en schud mijn hoofd. Ik weet het niet, maar ik kan het wel raden. Absalom. De politie van Georgia moest de nummers van onze mobiele telefoons weten. Die info is ergens in een systeem ingevoerd en Absalom is natuurlijk naar die info op zoek gegaan. *Hij weet dat we in Georgia zijn*, denk ik, en mijn hart begint weer te bonzen. *We kunnen hier niet blijven. We moeten hier weg.*

Maar dat is de oude Gina die tegen me fluistert. De tijd van vluchten is voorbij. Ik ben nu op jacht.

Ik vertel Sam dat Melvin weet dat we in de staat zijn, omdat ik dat niet voor hem kan verzwijgen. Hij haalt zijn schouders op, en daardoor valt er toch een beetje een last van me af. ‘Dat konden we verwachten. We hebben in die hut natuurlijk wel een heel duidelijk signaal afgegeven. Hij weet niet dat we hier zijn. Je hebt gelijk. Hij wilde je opnaaien.’

‘Moeten we nou vertrekken?’

‘Wil jij vertrekken?’ Ik schud zwiingend mijn hoofd. ‘Dan kunnen we beter lekker gaan slapen.’

Sam komt de kamer binnen, maar slechts een klein stukje. Hij leunt tegen de deurpost. We letten er allebei zorgvuldig op om afstand te bewaren. We weten hoezeer herinneringen, bedrog en een

gewelddadig verleden vol zorgen een mijnenveld is.

Maar dat betekent niet dat de wens om dat mijnenveld in te stappen niet reëel is. Ik kan de voortdurende aantrekkingskracht tussen ons voelen, als een soort spanning die we vanwege de veiligheid beperken tot een zacht gezoem. We kunnen weliswaar in dezelfde kamer slapen, maar we slapen niet *met elkaar*. Ik weet dat we daar allebei op een bepaald niveau aan denken, zeker in dit rustige, romantische hotel, terwijl we slechts gekleed zijn in badjassen, die je zonder moeite van je af laat glijden.

De vraag of die sterke aantrekkingskracht die ik nu voor hem voel slechts een reactie op het horen van Melvins stem is, bezorgt me een droge mond en brengt mijn zelfvertrouwen aan het wankelen. Ik wil getroost worden. Ik hunker naar veiligheid. En ik weet dat het gevaarlijk is die in de armen van een andere man te zoeken, zelfs al is dat Sam. Ik moet mijn veiligheid in mezelf zoeken.

Sam doet waarschijnlijk niet zoveel aan zelfanalyse, maar hij maakt ook geen avances. Hij blijft veilig aan zijn kant van de streep.

‘Misschien zit er toch nog iets bij die nota’s,’ zegt Sam, maar ik denk dat hij dat alleen maar zegt om de stilte te verbreken. ‘Sommige benodigdheden die hij heeft gekocht, lijken niet te kloppen. We hebben toch geen zware ketting in die hut gezien? En zagen?’

Dat zijn geen ongebruikelijke aankopen als je in een hut in het bos woont, toch heeft hij gelijk. We hebben ze niet gezien, althans niet in de hut. Ik denk dat Mike Lustig het zou hebben gezegd als hij ze tussen de verbrande resten in de kelder had gevonden. ‘Denk je dat hij ze voor iemand anders heeft gekocht?’

‘Ik denk dat dit het begin kan zijn van een lang spoor dat we kunnen volgen. Denk je ook niet?’

Ik knik. Er schiet me iets te binnen, en ik sta op en loop terug naar het cilinderbureau. Sam loopt achter me aan en terwijl hij vlak bij me staat, blader ik snel door de nota’s, op zoek naar de minst verdachte aankoop.

Keukenpapier. Toiletpapier. Deze bulkaankopen staan op dezelfde

online bestelling als andere huishoudelijke artikelen, zoals luchtverfrisser en bleekmiddel, en daarbij gaat het om hoeveelheden die je alleen bij grote bedrijven zou verwachten. Ik weet niet goed waarom dit mijn aandacht heeft getrokken.

Ik kijk er even naar, zonder precies te weten wat ik erin zie. Waarschijnlijk niets. Zo vreemd is het niet om spullen in grote hoeveelheden te kopen. Keukenpapier bederft niet. Maar waarom valt het me dan op?

‘Shit,’ zeg ik hardop zodra ik het eindelijk zie. Ik laat de nota aan Sam zien en kijk toe hoe hij precies dezelfde gedachtegang volgt. Het kost hem ongeveer even lang als mij. Sam Cade en ik zijn een goed koppel.

‘Het adres,’ zegt hij. ‘Dit is niet naar de hut gestuurd.’

‘Nee,’ zeg ik. En hoewel ik er niet blij van word, zeg ik: ‘Ik zou Mike maar bellen.’

Mike Lustig is ineens een stuk vrolijker als hij hoort wat we hebben ontdekt. Hij wil een fax, maar we sluiten een compromis en sturen hem in plaats daarvan het adres. Of liever gezegd, dat doe ik. Sam is bezig het factuuradres op de kaart te zoeken. Hij leidt de internetverbinding via beveiligingsprogramma’s om ons IP-adres te verbergen, en ik hoef hem daar niet eens aan te herinneren. Google Maps toont ons de locatie. Het is een adres op een sjofel bedrijventerrein in Atlanta. Ik had half verwacht dat het een brievenbusfirma was, maar het lijkt een loods, een anoniem gebouw als alle andere in de buurt. Geen auto’s te zien in het korte moment dat de Google-auto passeerde. Afbrokkelend beton en roestig metaal. De loods ligt geïsoleerd door hoog opgeschoten onkruid, dat door het ingezakte gaashekwerk heen groeit. Met hagel doorschoten verbodentoeegangborden, zodat ze bijna onleesbaar zijn.

Dit bedrijf heeft echt geen bulkvoorraad toiletpapier nodig.

‘Jezus,’ zeg ik, over Sams schouder naar de Street View-foto

kijkend. ‘Wat is dit in vredesnaam?’ Maar ik ben bang dat ik het al weet. Ik praat nu zachter. ‘Denk je dat dit de plek is waar...’

‘Waar ze alles filmde? Ik weet het niet,’ zegt hij.

Mike belt binnen vijf minuten terug. Hij klinkt niet vrolijk. ‘Ik kan met jullie meegaan om daar een kijkje te nemen, maar het is uitgesloten dat ik op basis van jullie bevindingen een huiszoekingsbevel kan krijgen,’ zegt hij. ‘Ook al gezien de manier waarop jullie je het bewijs hebben toegeëigend, zal elke rechter die niet stomdronken is inzien dat ik juridisch gezien geen poot heb om op te staan. Ik zal je wat vertellen: morgen komen jullie hier langs om die verdachte usb-stick en die papieren aan mij te geven. Dan maken we een flinke wandeling rond het gebouw en zet ik mijn mensen aan het werk om te achterhalen wie de eigenaar is. Misschien kunnen we dit vanuit een andere invalshoek benaderen, zonder dat we voor de rechter belanden.’

Hij klinkt geërgerd, wat ik hem niet kwalijk kan nemen. De FBI is overbelast en moet tegelijkertijd misdrijven en terrorisme aanpakken, en hijzelf zit echt niet te wachten op de complicaties die wij hem hebben opgeleverd. Maar hij realiseert zich vast en zeker ook dat we hem ook een geweldig cadeau hebben bezorgd. Dat hoop ik tenminste.

‘Goed,’ zegt Sam. ‘Waar zullen we je ontmoeten?’

Lustig dreunt een adres op, dat zich in een buitenwijk van Atlanta blijkt te bevinden. Zes uur rijden vanuit de plaats waar we nu zitten. We spreken af om tien uur. Dat betekent dat we voor zonsopkomst al onderweg moeten zijn, maar dat vinden we niet erg. Ik voel me opgelucht als Sam het gesprek afsluit. Ik word er duizelig van. *Ja. Eindelijk.*

Zonder na te denken leg ik mijn hand op Sams schouder. Hij tilt zijn hand op en legt zijn vingers over de mijne. Zijn aanraking voelt zo onverwacht en warm dat ik me des te meer realiseer hoe verkild ik ben. *Waarom niet*, denk ik, en ik voel een lichte opwindning. De kinderen zijn veilig. We genieten van een korte nacht op een mooie, veilige plek.

Hij kijkt naar me op en ik zie de vonk. Ik voel het.

Hij glimlacht een beetje melancholiek. 'Ik weet het,' zegt hij. Het is niet echt een vraag en ook geen vaststelling. Het is alsof hij een teen over de scheidslijn zet, waarmee hij mij uitnodigt hetzelfde te doen.

En ik wil dat dolgraag. Terwijl ik naar Sam kijk, bedenk ik dat als ik hem in een ander leven had ontmoet, ik hem graag had gemogen en van hem had gehouden, en dat we een goed stel zouden zijn geweest, voor lange tijd.

Maar dit is die wereld niet.

Ik leun voorover en kus hem zachtjes op zijn lippen, een heerlijk, liefdevol gevoel, zonder landmijnen of hinderlagen. Het voelt goed.

Maar het voelt tegelijk ook verkeerd. Het voelt alsof de geesten luid schreeuwen en alsof mijn ex schamper lacht, en alsof *ik dit helemaal niet mag doen*.

En daarom vertrek ik, en wel meteen. Ik hoor Sam mijn naam zeggen, maar kijk niet meer om. Ik ga de slaapkamer binnen, sluit de deur en vergrendel die. Ik *vergrendel* die tegen Sam, tegen mezelf, tegen de herinnering aan Melvin die het bed in kruipt dat we 's nachts deelden. Ik kruip onder die naar lavendel geurende lakens, nog altijd in mijn badjas, en voel de pijn. Ik voel de pijn vanwege alles wat ik ben kwijtgeraakt, de verloren momenten, de prijs die ik moet betalen omdat ik Melvin Royal ooit heb gekozen, ook al was ik een naïef meisje dat nog maagd was toen hij me het hof maakte en met me trouwde. Voor sommige fouten moet je je leven lang boeten. Met een monster zoals Melvin trouwen... dat is een fout die je nooit meer wegpoetst.

Ik mag mezelf pas toestaan om gelukkig te zijn wanneer hier een eind aan is gekomen. Wanneer *hij* aan zijn eind is gekomen. Misschien.

Of misschien ben ik dan dood. Maar dan heb ik in elk geval voor alles geboet.

Als ik mijn ogen sluit, zie ik Melvin aan de voet van die heuvel staan, nog net in de schaduw van de bomen, terwijl zijn ogen

glinsteren als zilveren muntjes. Hij lacht. En ik fluister: 'Wacht daar maar, klootzak. Ik krijg je nog wel.'

Ik zal je krijgen.

8. Sam

Waarom heb ik haar verdomme zo onder druk gezet?

Ik zeg Gwens naam, maar ze reageert niet. Ik wil alles zeggen wat er in mijn pijnlijke hoofd rondwaart, zoals *ik heb je nodig* en *ik zal je geen pijn doen*, maar feit is dat hoewel dat allebei op dit moment zeker waar is, ik niet kan garanderen dat dat morgenochtend nog zo is. Dat nodig hebben waarschijnlijk wel. Ik voel dat al sinds... sinds wanneer? Ik kende haar gezicht al van de internetfoto's, toen ik haar in elk geval zeker niet nodig had. Ze was een lege reeks pixels geweest, waarop ik mijn woede kon koelen. Ik had talloze foto's van haar gezien en alleen maar verachting en blinde haat gevoeld. *Deze vrouw is medeplichtig aan Callies dood*. Ik weet nog dat ik dat steeds weer dacht. Ik herinner me dat ik Gina Royal pijn wilde doen, dat ik haar wilde laten boeten voor elke pijnlijke wond die mijn zus was toegebracht.

Bijna twee jaar lang heb ik er vrijwel al mijn tijd aan besteed om haar te achtervolgen en voor allerlei informatie betaald om maar in haar kielzog te blijven, totdat ze zich uiteindelijk met de kinderen aan Stillhouse Lake vestigde en ik me in haar leven kon mengen. Onopvallend uiteraard. Ik kon haar observeren tijdens haar bezigheden. Ik werd lid van dezelfde schietbaan als zij, zowel om mijn vaardigheid op peil te houden als om haar van nabij te zien in situaties waarin ze niet zo op haar hoede was.

Ik weet niet wanneer ik verder begon te kijken dan die foto. Misschien kwam het door haar dankbare, spontane glimlach toen ik de deur voor haar openhield. Ik denk dat ze niet echt naar me keek en me alleen als een vriendelijke onbekende zag. Misschien kwam het door de manier waarop ze het doelwit op de schietbaan aan flarden schoot, de blik in haar ogen, die glimp van verdriet en woede. Ik kende dat gevoel.

Misschien kwam het doordat ik haar zag lachen met haar

kinderen, haar interesse in wat ze te zeggen hadden en haar beschermende houding naar hen toe. Ik was voorzichtig. Ik keek van een afstand toe en probeerde haar zonder dat masker te betrappen en het monster daaronder te zien, dat had toegestaan dat mijn zus de gruweldood stierf. Het monster dat medeplichtig was aan de onmenselijke misdaden van de man met wie ze was getrouwd en bij wie ze was gebleven. De man die mijn zus had ontvoerd, gemarteld en verkracht, terwijl ik in het buitenland voor ons vaderland vocht.

Maar ik zag geen moment een vrouw die een dekmantel voor een monster was. In plaats van Gina Royal - die ik nog nooit had ontmoet - zag ik Gwen Proctor, een vrouw die slechts een vage gelijkenis met die andere vrouw vertoonde. Een ontwikkelde, intelligente persoonlijkheid. Iemand die vriendelijk was tegenover haar medemensen, ook al was ze altijd een beetje op haar hoede.

Toen kwam ik tot het besef dat de internet trolls met wie ik in online groepjes zat probeerden haar gangen na te gaan en elkaar in agressiviteit en wraakzucht de loef af probeerden te steken... Ze hadden het bij het verkeerde eind. Ze wisten helemaal niet wie ze was en welk lot ze verdiende. Ze hadden het fout als het om haar kinderen ging. Waar zaten ze nog meer fout? Haar rol in de moorden?

Ik herinner me de dag nog dat ze haar voorkeur voor me opendeed. Haar zoon was weggebleven van school en ik had hem met een bloedneus aan het meer aangetroffen. Ik zag de opluchting dat hij ongedeerd was teruggevonden en daarna die flits van pure woede en angst dat ik haar zoon mogelijk iets had aangedaan. Vervolgens de dankbaarheid toen ze concludeerde dat ik eerlijk was en me slechts een verantwoordelijke volwassene had betoond.

Ik had mezelf voorgehouden dat ik in hun buurt zou blijven om bewijs van haar schuld te verzamelen, maar vanaf dat moment gold dat niet meer.

De behoefte kwam later en ontwikkelde zich traag. Geleidelijk. Tegen mijn wil.

Ik kan niet zeggen dat ik van haar hou. Maar ik ben bereid om

voor mezelf te erkennen dat het meer is dan nieuwsgierigheid, meer dan genegenheid, meer dan de onenightstand-lust die de volgende ochtend voorbij is.

Er zijn momenten dat ik het gevoel heb haar al mijn hele leven lang te kennen. En dan zijn er momenten waarop ik het gevoel heb dat ik haar helemaal niet ken, zoals vanavond. Alsof ze een mysterie is dat ik nooit zal oplossen, gewikkeld in prikkeldraad en doornige rozen.

Ik denk na over wat ze zei. *Melvin Royal had haar gebeld*. Hoe hij aan het nummer was gekomen is een raadsel, maar nogmaals, hij werkt nog steeds met Absalom samen. Misschien hadden ze videobeelden van mij gelokaliseerd in de buurtwinkel waar ik de prepaidtelefoons had gekocht. Misschien hadden ze ons gevolgd vanaf het autoverhuurbedrijf, waar we een vals legitimatiebewijs hadden gebruikt. Of de politie van Georgia. Misschien, misschien, misschien. Het is nutteloos om over het *hoe* te speculeren, maar de belangrijke vraag is... *waarom?* Allereerst natuurlijk om haar te kwellen, zoals altijd, en dat is gelukt. Hij heeft haar van streek weten te brengen en uit haar evenwicht gebracht.

En dat betekent dat we nu dichterbij hem komen. Melvin brengt haar uit koers. Hij wijst een verkeerde richting op. Hij slaat *daar* toe en komt *hierheen*. Klassieke tactieken, maar uitgevoerd met het sluwe, zenuwslopende vertrouwen van een echte sociopaat. Ik kan niet tegen hem schaken. Ik heb niet eens toegang tot het perverse bord waarop hij speelt. Maar ik kan begrijpen dat dit niet echt over Gwen gaat. Ze is een stuk dat hij verzet, althans probeert te verzetten als dat hem uitkomt. Ze is niet langer een pion, zoals toen hij met haar trouwde, maar een waardevoller stuk: een looper, een toren, een dame.

En ik? Ik ben een paard. Ik verplaats me in verrassende richtingen. En dat is de reden dat ik, nadat ik heb gehoord dat Gwen haar deur op slot heeft gedaan, mijn oordopjes uit mijn rugzak haal, die in doe en de gruwelvideo start.

Ditmaal dwing ik mezelf ertoe zonder met mijn ogen te

knippen en zonder te stoppen naar de beelden te kijken. Het is een lange video, maar liefst een kwartier vol martelingen en gruwelijke kwellingen. Een menselijke gedaante die aan een ketting hangt en met nog twee kettingen aan de vloer is verankerd. Met uitgespreide ledematen, volkomen weerloos, onder het bloed en alleen nog tot krijsen in staat. De video is schokkerig en het licht is slecht, maar ik kijk er aandachtig naar, terwijl ik probeer de gruwelen te negeren en me op de details te concentreren. *Dit is geen persoon, zeg ik tegen mezelf. Dit is een echo. Een verzameling licht en schaduwen.* Ik breng die lijdende menselijke gedaante terug tot dezelfde pixels als waartoe ik Gwen ooit terugbracht. Ik ontdoe de beelden van het menselijke aspect, want dat is de enige manier waarop ik mezelf kan redden en toch naar deze meedogenloze gruwelen kan blijven kijken. Ik kijk ernaar vanwege de details. Vanwege de ruimte. Alles wat ik kan gebruiken om het slachtoffer of de daders mogelijk te identificeren.

Mijn eerste veronderstelling – en zeker ook Gwens eerste veronderstelling – blijkt volkomen verkeerd. De persoon die in deze video gilt, gruwelpijnen lijdt en sterft is een *man*.

En dit is geen marteling die puur uit sadisme wordt voltrokken. Dit is een verhoor.

Ik kan de vragen niet echt horen. Het geluid klinkt zwaar vervormd en met veel echo, wat – ik noteer dat snel – duidt op een grote, metalige ruimte, misschien wel die loods die we al hebben gelokaliseerd. Doordat de microfoon steeds overstemd wordt door gekrijs, gehijg, gekuch en bloederig gemompel kan ik de antwoorden die de man geeft ook niet verstaan. Ik sluit mijn ogen en speel de video nogmaals vanaf het begin af. Ik luister naar vragen en antwoorden.

Uiteindelijk kan ik er een paar verstaan.

Hoe lang volg je ons al?

Maanden.

Dacht je echt dat we je niet zouden pakken?

Stop alsjeblieft, in godsnaam...

Voor wie werk je?

Ik doe mijn ogen open, omdat ik dit laatste antwoord nu pas begrijp. Slechts één woord. Een naam.

Ik schrijf die op, leun achterover en staar ernaar.

Dan pak ik de telefoon en bel Mike Lustig. Het is al laat – bijna twee uur 's nachts – maar ik weet dat hij zal opnemen. En dat klopt, bij de tweede beltoon, zonder een spoor van dufheid. ‘Weet je wel hoe laat het is, jongen?’ vraagt hij, maar dat betekent zoveel als hallo. Ik beantwoord de retorische vraag niet.

‘Zegt de naam Rivard je iets?’

Het blijft heel lang stil voordat Mike zegt: ‘Er zijn er misschien wel duizenden, maar de enige die in me opkomt is Ballantine Rivard, eigenaar van Rivard Luxe. Al een jaar of veertig vaste gast in de roddelbladen. The Howard Hughes van de retail. Zijn hele leven al lid van de Rijke Jongens Club, samen met Buffett, Gates, Trump... Hij zit nu al jaren opgesloten in zijn wolkenkrabber.’

‘Het kan niet iemand anders zijn?’

‘Hangt van de context af, maar het is een redelijk zeldzame naam.’

‘Het zit zo in elkaar: in de video die we uit hut hebben weggehaald wordt een man gemarteld, en die man zegt daarin dat hij was ingehuurd door een zekere Rivard. We weten al dat Absalom in chantage gespecialiseerd is. Iemand met veel geld kan een fantastisch doelwit zijn.’

‘Zou kunnen,’ erkent Mike. ‘Maar je moet het echt heel zeker weten voordat we achter zo’n grote vis aan gaan. Weet je zeker dat je haar er nog steeds in wilt blijven betrekken?’

‘Absoluut.’ Met *haar* bedoelt hij Gwen. Mike is niet van haar onschuld overtuigd. Zoals de meeste mensen kan hij niet bevatten dat ze er niets iets van af heeft geweten, omdat Melvin zijn slachtoffers naar de garage bracht, die aan de andere kant van de keukenmuur lag.

Op dat punt verschillen we van mening. Ik werd meegezogen op het internet. Ik werd geïndoctrineerd door de echokamer van gelijkgestemden, die Gina Royal tot schuldige wilden bestempelen, en

ik ging daar volledig in mee. Ik was zelfs zo door mijn eigen haat verblind dat ik gedetailleerde plannen maakte om Gina Royal te vermoorden. Geen genadig einde, maar een einde waarbij haar alle pijnlijke kwellingen die Callie had moeten doorstaan ten deel zouden vallen.

Dat was voor mij een harde les, waarin ik leerde hoe gemakkelijk je de weg kwijt kunt raken en in de duistere schaduw van je eigen woede en de wanen van anderen kunt verdwalen. Ik begrijp inmiddels hoe het mogelijk was dat Gina Royal niets van de verschrikkelijke misdaden van haar man wist. Ze was onschuldig geweest. Te onschuldig om iets te begrijpen van het intense kwaad aan de andere kant van die muur.

Maar ik weet dat Mike dat niet zal begrijpen. Nog niet.

‘Ben je daar nog, jongen?’ zegt Mike. Hij gebruikt het woord *jongen* in de zin van *vriend*. We zijn ongeveer even oud, maar hij komt veel ouder over. ‘Want je houdt me van mijn bed.’

‘Niet van je vrouw?’

Hij lacht. ‘Vivian slaapt als een roos. Ik zit al zoveel jaar in de surveillancedienst dat ze zelfs door een bomexplosie heen slaapt, die mazzelaar. Maar dat betekent wel dat er van late-avondpret meestal niks terechtkomt.’ Hij herstelt zich snel. ‘Laat die vrouw niet te dicht bij je komen, Sam. Je hebt een bepaalde zwakte.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik. ‘Ik zie je morgenochtend.’

‘Zeker weten. Ga nu maar slapen.’

Hij hangt op.

Ik zet de laptop uit, verwijder de usb-stick en stop die na enig nadenken in een ritsvak van mijn rugzak. Ik neem de rugzak mee naar mijn slaapkamer en doe de deur op slot.

Ik wil niet dat Gwen opstaat en herhaalt wat ik daarnet heb gedaan. Ik wil haar dat liever besparen, ook al zal ze me dat kwalijk nemen.

Slechts één van ons hoeft met die beelden te leven. En uit al die pijnlijke taferelen heb ik de essentie weten te verkrijgen.

Ballantine Rivard. Een steenrijke, excentrieke oude man die jaren

geleden afscheid heeft genomen van het bedrijf dat hij had opgericht – Rivard Luxe – en sindsdien niet meer buiten zijn wolkenkrabberfort is gezien. En ik heb geen overlijdensberichten gevonden voordat ik Mike Lustig belde. Hij leeft blijkbaar nog steeds.

Morgen zullen we hem vinden en hem vragen waarom hij iemand heeft ingehuurd om in Absalom te infiltreren.

En wat hij weet over Melvin Royal.

Beneden in de eetzaal van de B&B drinken Gwen en ik koffie uit warme, zware mokken. Het is nog veel te vroeg voor het ontbijt begint, naar we schrokken de rest van de inmiddels koude, maar nog altijd lekkere bosbessenscones van gisteravond naar binnen. De eigenaar is al op en levert onze zorgvuldig opgevouwen schone was af, die we in onze rugzakken stoppen. Lang voor het eerste daglicht aan de horizon verschijnt, zijn we al onderweg. Terwijl Morningside House achter ons verdwijnt, hoop ik dat het hun goed gaat, want dat verdienen ze. Misschien komen we nog eens terug voor een echt weekendje uit, als deze gruweltoestand eenmaal aan zijn eind is gekomen.

De autorit naar Atlanta verloopt voorspoedig en we bevinden ons al binnen de stadsgrenzen als Mike Lustig eindelijk belt. Hij wijst ons de weg naar een koffiebar in het centrum, grotendeels bestaande uit diverse herhalingen van ‘Peachtree’, en als we het eenmaal hebben gevonden, is het bijna precies tien uur.

In het drukke etablissement zit Mike rustig aan een tafeltje, met een enorme beker voor zich. Ondertussen zit hij op zijn telefoon te kijken, net als de rest van de circa twintig gasten. Je kunt niet zien dat hij van de FBI is. Hij draagt een mooi tweedjasje, een zwarte broek en een okerkleurige das. Dankzij het jasje blijft zijn pistool in een houder aan zijn heup bijna geheel verborgen, maar elke politieagent, plaatselijke dan wel van de staat of de FBI, heeft dezelfde gewoonte om een ruimte met laserogen op

eigenaardigheden te scannen. Zijn scherpe blik blijft meteen op ons rusten, en hij knikt naar me.

‘Hoi,’ zegt hij. ‘Betaal zelf je drankjes maar. Ik heb zelfs geen budget voor mijn eigen koffie.’

Ik neem een risico. Ik laat Gwen bij hem aan tafel zitten en ga in de rij staan voor de koffie. Ik hou het op gewone koffie en hou de tafel in de gaten. Het heeft er alle schijn van dat Mike en Gwen een beschaafd gesprekje voeren.

Maar schijn bedriegt.

Als ik met de koffie naar hen toe loop en die van Gwen voor haar neerzet, zie ik de felle glinstering in haar ogen. Ik ken die blik, net als de onverzettelijke, strakke kin. Zonder iets te zeggen kijken ze elkaar aan, en terwijl ik in mijn stoel ga zitten zodat we een driehoek vormen, zeg ik: ‘Ik zie dat we het goed met elkaar kunnen vinden.’

‘Zeker wel,’ zegt Mike op de nonchalante toon die ik van hem ken en die niets speciaals betekent. ‘Mevrouw Proctor vertelde me net uitvoerig waarom ik niet weet hoe ik met haar ex-man moet omgaan. Gaat u vooral door, mevrouw, en vertel me precies hoe ik mijn werk moet doen.’

Ik weet niet of Mike echt boos is of alleen maar doet alsof. Mike heeft de scheiding tussen zijn voorkomen en zijn zielenroerselen tot een kunstvorm verheven. In het oorlogsgebied was hij in staat te glimlachen als een klootzak en de hele avond met de jongens door te drinken, en me vervolgens als we naar huis strompelden te vertellen dat hij eigenlijk had willen schreeuwen en het liefst zijn ogen uit zijn kop had gerukt. Ik heb dat nooit zo goed kunnen verbergen.

‘Hè nee,’ zeg ik, en ik neem te snel een te grote slok van de gloeiend hete koffie. Na een hevige pijnsteek wordt mijn tong gelukkig gevoelloos. ‘Heb je informatie voor ons over het adres van die loads?’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Moet ik je vertellen hoe Ballantine Rivard in dit verhaal past?’

‘Wacht,’ zegt Gwen. ‘Je bedoelt dé Ballantine Rivard?’

Mike kijkt me vragend aan. ‘Heb je die video voor me?’

‘Jawel. Maar die zou ik hier niet bekijken,’ zeg ik tegen hem. Mike vraagt zich af wat ik haar heb verteld. Ik heb toegegeven dat ik de video op de usb-stick nogmaals heb bekeken, wat onvermijdelijk tot een confrontatie leidde, maar dat hebben we uitgepraat. Ze heeft me duidelijk gemaakt dat ze ervan baalt dat ik dat zonder overleg met haar op me heb genomen, maar ze snapt de reden. ‘Ze weet dat ik de video heb bekeken.’

‘Juist.’ Mike tikt een paar keer op het scherm van zijn telefoon, draait hem om en laat een foto zien van een bejaarde blanke man met piekerig haar rond zijn schedel en vochtige bruine ogen achter een bril met zwart montuur. Zijn gezicht heeft iets weg van de kop van een basset, maar straalt ook een zekere slimheid uit. Misschien komt het door de blik in de ogen, die op iemand buiten de foto gericht lijkt. Hij draagt een donkerblauw zijden pak met stropdas. Waarschijnlijk een maatpak. Hij ziet er perfect gesoigneerd uit, ook al zit hij in een elektrische rolstoel. ‘Heb je hem ooit in het echt gezien?’ vraagt hij Gwen, die meteen haar hoofd schudt.

‘Ik ken alleen de naam. Winkelen bij Rivard Luxe is niet echt mijn ding.’

‘Nee, dat snap ik, tenzij je tot de elitekliek behoort die meent dat de Walmart te ordinair is,’ zegt Mike. ‘Het is een warenhuis voor mensen met zoveel centen dat ze bankbiljetten als vloerbedekking gebruiken. Het voordeel van alleen aan rijke stinkerds verkopen: ze stoppen nooit met kopen, hoezeer alle anderen ook honger lijden. Rivard heeft van een paar miljoen dollar in tien jaar een vermogen van tien miljard gemaakt. Momenteel is hij meer dan veertig miljard waard.’

‘En de man die in die video het leven liet, heeft waarschijnlijk voor hem gewerkt,’ zeg ik. ‘Dat zei hij althans. Rivard komt zeker in aanmerking, want hij is vanzelfsprekend vatbaar voor chantage en is ook een man die de middelen heeft om op zijn eigen voorwaarden terug te vechten.’

‘En verder denken we dat de lieden die hem in de video martelen van Absalom zijn. Ja toch?’

‘Geen idee,’ zegt Mike, ‘want ik heb die video nog helemaal niet gezien.’ Hij steekt zijn hand uit. Ik maak de rits van mijn rugzak los en geef hem de usb-stick. Gwen knijpt haar ogen toe en ik zie dat het haar moeite kost om een sarcastische opmerking tegen mij in te slikken. Ik weet zeker dat ik straks nog aan de beurt kom. We zullen er vast en zeker nog flink over twisten dat ik niet het recht heb om haar te beschermen, en daar zal ik haar gelijk in moeten geven. Maar Gwen heeft mijn toestemming niet nodig, en ik de hare niet, en vroeg of laat zal zij mij ook beschermen. Ze heeft dat al meer dan eens gedaan.

De usb-stick verdwijnt met een vlotte handbeweging, alsof Mike een goochelaar is. *Nu zie je hem, nu niet.* Ik ben blij dat ik een kopie heb gemaakt en die in de cloud heb opgeslagen. Voor alle zekerheid. ‘En de documenten?’ vraagt hij. Nu is het Gwens beurt. Ze geeft die in een bruine map aan hem. Hij lijkt er tevreden mee, maar nadat hij nitril handschoenen heeft aangetrokken, bekijkt hij de rest van de papieren nog eens goed. Het document met het adres van de loods ligt bovenop, en hij knikt. ‘Goed dan. We drinken onze koffie op en gaan aan de slag.’

Mijn koffie is nog steeds te heet om nog een poging te wagen en Gwen lijkt de hare helemaal niet te willen. Zonde, maar ik gooi de twee bekers onderweg naar de uitgang toch maar in de afvalbak. Mike loopt achter ons aan, en ik kijk fronsend achterom naar hem. ‘Neem je je eigen auto niet?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Mijn officiële auto wordt gemonitord.’ Ik begrijp dat hij niet wil dat dit uitstapje bekend wordt bij een gps-routinecontrole van de FBI. Hij wurmt zich op de achterbank van onze auto, wat met die lange benen niet meevalt, maar goed, hij moet dat in vliegtuigen ook, aangezien de FBI zeker niet voor businessclass betaalt. Terwijl ik de auto start, haalt hij zijn telefoon tevoorschijn en zet die uit. ‘Jullie moeten je telefoons ook uitzetten,’ zegt hij tegen ons. ‘Geloof mij nou maar.’

Ik geef de mijne aan Gwen en ze schakelt ze allebei uit. Lustig wijst me kalm en kortaf de weg door Atlanta. We rijden het drukke

centrum uit en komen in een minder welvarende buurt. Er komen steeds meer bedrijventerreinen en ten slotte rijden we tussen roestige, grotendeels verlaten gebouwen die de indruk wekken het eerstvolgende flinke noodweer niet te zullen overleven. De weinige mensen die ik zie zijn dakloos of hopeloos. Een groep nors kijkende jongens in wat in Atlanta voor winterkleding doorgaat, kijkt op een hoek met wezenloze belangstelling toe hoe we langsrijden. Overal zie ik bende-tags.

Ik rij langs het adres, sla de volgende hoek om en parkeer. 'We kunnen maar beter alles meenemen,' zeg ik. 'Dit is geen plek om je spullen in het zicht te laten.'

'Goed plan,' zegt Mike. 'Het is algemeen bekend dat je in deze buurt niet moet parkeren, tenzij je iemand achterlaat om je auto te bewaken.'

'Bied je je aan?' vraagt Gwen droogjes, en ze stapt uit. Ik weet dat ze onder dat leren jack een pistool draagt. Mijn pistool zit in een pannenkoekholster aan mijn linkerzij. Ik trek mijn wapen graag kruiselings over mijn lichaam, omdat ik zo de tijd heb om de situatie te beoordelen voordat ik het wapen in mijn hand heb. Er worden te veel ondoordachte schoten afgevuurd. 'En hoe pakken we dit aan?'

Ik sluit de huurauto af en schrijf de borg in gedachten alvast af. 'Opsplitsen?'

'Nee,' zeggen Mike en Gwen. Ze wisselen een blik uit alsof het hun verbaast dat ze het ergens over eens zijn. 'Alleen de buitenkant,' zegt Mike. 'We beginnen aan de achterkant en lopen er dan omheen. Zodra we ook maar iets gekks zien, zijn we weg en wachten we ter plekke tot ik een paar collega's kan krijgen.'

'Wat ga je hun vertellen?' vraagt Gwen terwijl we weglopen. Rechts van ons is een oude, dichtgetimmerde buurtwinkel. Tussen de planken zie ik loerende ogen, dus het pand wordt momenteel vast en zeker illegaal bewoond. 'Want je bewijsmateriaal zal niet worden toegelaten.'

'Ik zal zeggen dat we geluiden van iemand in nood hoorden,' zegt Mike. 'En dat zal niet moeilijk te geloven zijn als we deze video

vinden. Ik zal die op zeker moment wel ergens binnen neerleggen.'

'Denk je echt dat zoiets gaat lukken?'

Hij haalt zijn schouders op. 'We komen in elk geval een stap verder. Momenteel is voortgang boeken het enige wat ik heb om dit te verantwoorden.'

We slaan rechtsaf de steeg in, wat me een tintelende huid oplevert, terwijl mijn nekharen pijnlijk beginnen te prikken. Gezien de vervallen opslagplaatsen aan weerszijden lijkt dit echt een plek waar het uitschot zich verzamelt. Het lijkt me niks om hier aan een mes geregen te worden. Mike draagt ook geen steekvest. Dit is een ideale plek voor een overval.

Het eerste magazijn dat we aan de rechterkant passeren is gebouwd van betonblokken en is er daardoor wat beter aan toe, al is het golfplaatdak zwaar verroest. Het gaashekwerk is op twee plekken doorgeknipt. Maar de loods ernaast, waarvoor we gekomen zijn, ziet er slechter uit. Toch is het hekwerk nieuw en glimmend, en zitten prikkeldraadrollen aan de bovenkant die ervoor moeten zorgen dat niemand de aanvechting krijgt eroverheen te klimmen. De felrode verbodentoegangborden zijn gloednieuw, zonder de kogelgaten die ik op de borden aan de voorkant op Google Street View heb gezien. Ik vraag me af of iemand ze allemaal vernieuwd heeft. Waarschijnlijk wel.

'Daar,' zegt Gwen, terwijl ze aan het hekwerk bij de verste paal trekt. Het rammelt, en als ik bij haar ben, zie ik dat het doorgeknipt is en met een paar paperclips weer vastgemaakt. Ik wurm ze los en Gwen duwt het gaas naar achteren. Het gat is groot genoeg om erdoorheen te kruipen.

Ik kijk naar Mike. Hij steekt beide handen omhoog. 'Mijn zaken niet,' zegt hij. 'Succes ermee.'

Hij gebruikt ons dus nog steeds. Maar ik snap wel waarom. Ik heb de video bekeken en heb een vaag vermoeden wat er achter Mikes kalme gezicht en voortdurende glimlach schuilgaat.

Ik had het liefst mijn ogen uit mijn kop gerukt, had hij zwaar op me leunend gezegd, terwijl we die nacht terug strompelden naar onze

vertrekken. *Ik wil gillen totdat ik moet overgeven.*

En de hele nacht had diezelfde glimlach op zijn gezicht gestaan.

9. Gwen

Eenmaal achter het hekwerk krijg ik het gevoel alsof we alleen op de wereld zijn en kijk ik instinctief om me heen, op zoek naar ontsnappingsmogelijkheden. Het ziet er niet goed uit. Eén uitgang, achter ons. Ik heb liever meerdere manieren om weg te komen. Als het moet, kan ik wel over dat hek klimmen en het jasje opofferen om me tegen het scherpe prikkeldraad te beschermen. *Stel dat hij daarbinnen is...*

Hij is er niet, verzeker ik mezelf. Maar eerlijk gezegd zou ik geen betere plek weten waar Melvin Royal zich zou kunnen schuilhouden. Een verlaten loods, waar zijn volgelingen hem eten brengen, steun bieden en slachtoffers aandragen. Het is zo griezelig realistisch dat ik langzamer begin te lopen en bijna stil blijf staan, wat me op een blik van Sam komt te staan. Hij ziet het niet. Hij is er uitsluitend op gespitst aanwijzingen te vinden.

Ik ben doodsbang dat we iets veel gevaarlijkers zullen vinden.

Het voelt alsof de zombie-apocalyps op dit terrein is gearriveerd. Er is in Atlanta inmiddels zoveel laaghangende bewolking dat ik geen vliegtuigen meer door de lucht zie scheren om me eraan te herinneren dat de wereld gewoon doordraait. Ik hoor alleen nog maar de wind door het hek suizen en het geritsel van grijs plastic afval dat flappert. Het terrein waarop we staan was ooit een parkeerplaats, maar die is allang onzichtbaar geworden door het oprukkende onkruid en gras en de inwerking van het weer. Het is een mijnenveld van puntig verbrokkeld asfalt, vermengd met dode of halfdode stengels. *Makkelijk om hier je evenwicht te verliezen. Onmogelijk om veilig weg te rennen.* Zelfs vanaf hier zie ik het glimmende hangslot op de achterdeur. De grendel waar het aan hangt, lijkt pas aangebracht.

‘Gwen?’ vraagt Sam, die is achtergebleven en nu naast me staat. ‘Gaat het?’

Ik wil dit echt niet, wil ik tegen hem zeggen. Ik wil hem eraan herinneren dat ik gelijk had in die kelder. Maar ik ken het verschil tussen een daadwerkelijke instinctieve waarschuwing en het chaotische product van angst. Wat als Melvin zich hier schuilhoudt? We zijn met z'n tweeën en kunnen allebei goed schieten. We zijn allebei uit op zijn dood. Dat betekent dat mijn nachtmerrie over een paar minuten voorbij kan zijn, in plaats van over een paar dagen of weken, of nooit.

'Oké,' zeg ik tegen hem, en ik breng mezelf ertoe hem een knikje te geven. Ik ben er nog steeds niet overheen dat hij die gruwelvideo in zijn eentje heeft bekeken, want ik ervaar dat als een soort bescherming, alsof een man voor mij beslist. Dat gesprek zullen we later nog wel voeren. Voorlopig hebben we genoeg werk te doen. 'Laten we verder gaan. Pas op waar je je voeten neerzet.'

We lopen langs de zijkant. Overal waar de gegolfde gevelbeplating is losgeraakt, is die weer vastgespijkerd. De koppen van de spijkers glinsteren nog en elk spoor van roest ontbreekt. De ramen boven ons zijn kapot, maar je kunt er onmogelijk bij. Er zijn geen handige stapels kratten of afgedankte ladders om ernaartoe te klimmen, en zelfs als ik op Sams schouders ga staan, kom ik nog steeds zeker een meter te kort. Dit begint op tijdverspilling te lijken, denk ik, en dan zie ik een zijdeur. Net als aan de achterkant is er een nieuw slot aangebracht, maar anders dan aan de achterkant hebben ze niet de moeite genomen om de oorspronkelijke stalen grendel te vervangen. De spijkers lijken oud. Verroest.

Ik wijs Sam erop, en hij knikt. Hij zoekt in zijn rugzak en haalt er zo'n multitool-zakmes uit dat op vliegvelden niet meer toegestaan is. Hij kiest het dikste lemmet en probeert de spijkers daarmee los te wurmen. Het duurt niet lang voordat de hele grendel met het slot er nog aan vrijwel zonder enig geluid te maken loskomt van de muur.

Sam houdt me tegen en geeft me een paar blauwe nitril handschoenen, zelf trekt hij ook soortgelijke handschoenen aan. Slim. Het laatste wat we willen is hier vingerafdrukken achterlaten. Hoe minder sporen, hoe beter.

Ik open de deur en stap voorzichtig en zo stil mogelijk naar binnen. Ondanks mijn concentratie en beheersing voel ik het zweet op mijn voorhoofd, onder mijn armen en op mijn rug opkomen. Ik beef door de adrenalinevloed die plotseling door mijn lichaam stroomt en ben gewoonweg doodsbang dat ik Melvins lijkbleke gezicht uit het duister zie opdoemen, terwijl hij me met holle poppenogen probeert te grijpen. De angst is zo intens dat ik even de tijd moet nemen om die in mijn verbeelding achter een deur weg te stoppen, waar die zonder schade aan te richten verder kan woeden.

Hij is niet hier.

Maar als hij hier wel is, vermoord ik hem.

Deze mantra herhaal ik voortdurend in mezelf, en dat helpt.

De vloer bestaat uit korrelig, gebarsten beton, maar ik heb tenminste geen zaklamp nodig om te zien waar ik loop. Het melkachtige, gefilterde licht van buiten laat het rondzwevende stof glinsteren, maar ik kan zien dat dit gedeelte van de loods een open ruimte is met hier en daar verroeste onderdelen, een afgedankte motor en een stapel puin.

‘Pas op waar je loopt,’ fluistert Sam tegen me, ‘deze loods is een tetanusfabriek.’

Hij heeft gelijk. We hebben allebei hoge schoenen met dikke zolen aan, maar ik blijf alert op spijkers, glasscherven en dergelijke. Krakkers van dergelijke gebouwen gebruiken gebroken glas vaak als goedkoop alarmsysteem en spijkers die door op de grond gelegde planken heen zijn geslagen dienen als verdedigingslinie. Het laatste wat ik wil is op zo’n geïmproviseerde boobytrap stappen.

We blijven staan en luisteren. Behalve het fluiten van de wind en het gekraak van het dak en de ramen hoor ik niet veel. Geen enkele beweging. Maar ik ruik wel iets. Roest. Bloed. Verrotting. Het is zo’n bekende, walgelijke geur dat ik er duizelig van word.

Melvins kenmerkende parfum.

Voor me zie ik een openstaande deur, waar ik voorzichtig op afloop. Ik blijf uit het gezichtsveld van mogelijke aanwezigen aan de andere kant en houd stil als ik een stapel kleren langs de ene kant

van de wand daar meen te zien. Ik trek mijn pistool en Sam doet hetzelfde. Hij sluipt naar voren om me aan de andere kant van de deur van opzij te dekken en steekt drie vingers op. Hij telt af en we glippen allebei stilletjes naar binnen.

Ik loop bijna tegen de hangende kettingen op. Op het laatste moment deins ik terug en blaas onwillekeurig met een krachtige plof mijn adem uit, maar het is tenminste nog geen kreet. Ik kijk naar de grond. Nog meer kettingen, verankerd in glimmende nieuwe stalen beugels die in het beton zijn gedreven. De kettingen boven me zijn aan een katrolsysteem bevestigd, en ik volg het touw terug tot aan een ankerpunt aan de wand achter me.

Op de vloer ligt een dikke laag gestold bloed, dat een tijd geleden al is opgedroogd tot een schilferige zwarte korst. Ik zie nog een paar vliegen, maar lang niet zoveel als er rondgevlogen moeten hebben toen het bloed nog vers was. Ik probeer mijn emoties uit te schakelen, maar de deur waarachter ik mijn angst heb opgesloten, begint te bezwijken onder de druk. Ik zweet, beef over mijn hele lichaam en heb het gevoel dat ik niet kan ademen. Ik begin bijna te hyperventileren en weet dat ik nu snel moet kalmeren.

Concentreer je, zeg ik tegen mezelf. Berg het weg. Denk er niet aan. Ik weet waarom ik bijna doordraai. Dit lijkt te veel op wat ik in de garage van mijn man heb gezien, en zelfs de stank is hetzelfde. Ik heb flashbacks en ik wil hier alleen nog maar weg.

Maar dat kan niet.

‘Gwen,’ zegt Sam. Ditmaal doet hij niet zijn best om zachtjes te praten. Als ik me omdraai, zie ik dat hij over de stapel kleren kruipt, en ik loop naar hem toe om hem te volgen.

Al bij de eerste stap word ik overweldigd door de geur van ontbinding, die nu veel erger is, en ik weet wat ik zo meteen ga zien, nog voordat ik het in het schemerlicht ontwaar.

Het lichaam hangt hier al heel lang, zo lang dat het door aaseters tot een rafelige, afgekauwde hoop vlees is gereduceerd. Het is al voor de helft niet meer dan een skelet. De huid die nog aan hem zit – ik neem aan dat het de man is die we op de video zagen – is zo dun en

droog als vetvrij papier, en de maden zijn allang verdwenen. De poppen hebben hun omhulsel verstrooid achtergelaten, als op de grond gevallen rijstkorrels.

‘Hoe lang...’ breng ik met beverige stem uit. Ik zwijg. Sam kijkt naar me op.

‘Het is nu koud buiten, maar waarschijnlijk was het nog warm weer toen hij werd vermoord. Misschien een paar maanden dus.’ Sam zwijgt een ogenblik met gebogen hoofd en staat dan op. ‘Kijk goed om je heen. Als hier nog meer te vinden is...’

Ik probeer het lijk te negeren, maar dat valt niet mee. Ik voel de aanwezigheid voortdurend, alsof de dode, lege oogkassen me volgen. De rest van dit gedeelte van de loods wordt ingenomen door een stel oude bureaus die slechts rattenkeutels opleveren en een opkrullende stapel oude rekeningen van twintig jaar geleden, die waarschijnlijk zonder belang zijn.

Maar aan de overkant is nog een kantoor, en terwijl Sam zijn kant van de ruimte onderzoekt, loop ik daar op af. Ik kom bij een metalen deur met een breed glazen paneel, versterkt met draadgaas. Hij is gebutst en gebarsten, maar toch nog stevig. Ik probeer de deurknop.

Op slot. Maar het slot lijkt oud en oorspronkelijk bij de deur te horen, en na een paar flinke trappen vliegt hij wijd open. Een van de onderste scharnieren komt los, zodat de deur scheef over de vloer schraapt.

Dit kantoor was in gebruik. Het is weliswaar vervallen en stoffig, en spinnen hebben de archiefkasten langs de achterwand ingenomen als jachtterrein, maar aan de andere kant van de ruimte staat een ouderwets bureau met de grove, functionele belijning van meubilair uit de periode rond de Tweede Wereldoorlog, dat nog relatief schoon is. Er zitten strepen in het stof op de grond, maar geen bruikbare voetafdrukken.

In een hoek ligt een stapel blanco kopieerpapier zonder watermerk of naam- en adresgegevens. Ik probeer een truc die ik uit oude Nancy Drew-romans heb geleerd. Ik verzamel een handvol fijn

poederstof, strooi dat op het bovenste vel papier en laat het stof voorzichtig rondglijden om te zien of er verborgen inzinkingen in het papier zitten.

Niets.

Ik trek laden open. Ik maak een paar spinnen aan het schrikken en schrik zelf ook op, maar achtpotige roofdieren zijn momenteel wel het laatste waar ik angst voor heb.

In de op een na laatste lade vind ik een herenportemonnee. Hij is flink versleten en heeft zich naar iemands achterwerk gevormd. Ik leg hem op het bureau en open hem voorzichtig. Er komen geen spinnen uit, maar ik zie wel een stel bankbiljetten in het achtervak. Heel wat bankbiljetten, zeker ter waarde van twee- of driehonderd dollar. Ik tel ze niet. Ik kijk naar het rijbewijs in het plastic mapje rechtsaan de voorzijde. Het is een rijbewijs uit Louisiana voor een man, een zekere Rodney Sauer. Met mijn telefoon maak ik een foto van het adres op het rijbewijs, ergens in New Orleans. Achter het rijbewijs zie ik de gebruikelijke plastic pasjes van het moderne leven: bankpassen, creditcards, een paar klantenkaarten voor supermarkten en megastores.

Rechts zit een foto van een mollige, blij kijkende blonde vrouw die twee schattige kinderen knuffelt. Op de achterkant staat in een kinderlijk handschrift: *Voor onze lieve papa, van mama, Kat en Benny.*

Ik moet een brok in mijn keel wegslikken. Weet deze mooie, gelukkige vrouw dat hij dood is? Is hij op een zonnige zomerdag zomaar verdwenen? Vragen de kinderen nog steeds wanneer hij thuiskomt?

Ik schuif de foto weer terug en kijk verder. Ik vind een stel visitekaartjes op naam van Rodney Sauer, voorzien van een officieel ogende ster zoals sheriffs die hebben, met reliëf in dikke zwarte inkt.

Hij is geen politieman, hij is een privédetective. Ik haal een van de kaartjes uit het vakje en stop het in mijn zak.

Verder zit er niets nuttigs in de portemonnee. Mogelijk had Rodney een notitieblok of een opnameapparaat – of iets dergelijks – maar hier ligt het niet.

Ze hebben alles achtergelaten wat ze niet konden gebruiken, inclusief Rodney.

‘Gwen?’ vraagt Sam zachtjes bij de deuropening. Ik knik en stop de portemonnee weer in de lade, schuif die dicht en vertrek.

We lopen langs het lichaam door de andere ruimte de zijdeur uit en zijn weer buiten. Het is bewolkt, maar ik heb het weer nog nooit als zo helder en aangenaam ervaren. Ik voel me duizelig en misselijk en haal diep adem om mijn evenwicht te bewaren. Mijn adrenalineniveau is gevaarlijk hoog en nu ik daar weg ben, begin ik over mijn hele lichaam te beven.

Lustig wacht op ons bij het hek. Ik heb nog steeds mijn pistool in mijn hand, besef ik, en stop het terug in de holster. Terwijl Lustig het gaas naar achteren trekt, kruipen we door het hek, waarna hij de schakels zorgvuldig weer vastmaakt met de paperclips.

We brengen hem op de hoogte. Het enige wat we hebben achtergelaten zijn schoenafdrukken, en onze looproute is duidelijk van veel later datum dan de gruwelpraktijken die zich daar hebben afgespeeld. We lopen terug naar de auto, die gelukkig nog altijd op zijn plek staat, al zijn de sloten geforceerd en is de radio uit het dashboard gerukt. In een telefoonsel halverwege de stad pleeg ik een telefoontje om de vondst van het lijk te melden.

‘Bedankt,’ zegt Lustig, terwijl ik ophang. ‘Nu moet je mij bellen.’ Hij leest zijn nummer aan me voor en om ook dat telefoontje te plegen stop ik een paar muntjes in het toestel. Ik laat dezelfde boodschap voor hem achter en voeg eraan toe dat er een link met een lopend FBI-onderzoek is. Ik hang op en kijk hem vragend aan, waarna hij zijn duim opsteekt. Omdat zijn telefoon nog steeds uit staat, kan hij niet aan deze locatie worden gekoppeld. Hij heeft zich nu ingedekt omdat hij een anonieme tip heeft ontvangen.

Terug in de auto, op weg naar de koffiebar, begin ik me iets beter te voelen. Mijn huid voelt warmer aan en ik ben minder gespannen. Ik weet dat ik zal dromen over het afschuwelijke tafereel daar in die loods, hoe het zich voordeed als iets vredigs. Vanavond zal de loods met politielint zijn afgezet, wemelt het er van de rechercheurs en zal

Mike Lustig een reden opdissen om de plaatselijke FBI bij het onderzoek te betrekken. Misschien kunnen ze erachter komen wie de eigenaar van het pand is, maar ik betwijfel of dat ergens toe zal leiden. Absalom is niet de eigenaar van die loods. Waarschijnlijk hebben ze er niet eens banden mee, behalve dat ze er gebruik van maken als de eigenaren niet kijken. De inspectie van vervallen gebouwen heeft voor veel bedrijven geen prioriteit. Als iemand toch een kijkje had genomen en de nieuwe borden, het nieuwe hek en de nieuwe sloten had gezien, had hij vast verondersteld dat een andere medewerker van het bedrijf er al mee aan de slag was gegaan. Bureaucratie in de praktijk.

Absalom leeft in de spleten en kieren, net als kakkerlakken, en net als Melvin.

‘Wat nu?’ vraag ik, terwijl ik me omdraai naar Sam. Hij werpt een blik op Mike.

‘We zetten hem af,’ zegt Sam. ‘En dan brengen we een bezoekje aan Ballantine Rivard.’

‘Waarom denk je dat hij jullie twee zal ontvangen?’ vraagt Lustig.

‘We gaan hem vertellen wat er met zijn detective is gebeurd.’

10. Connor

Het rijstwafelbestand tussen mij en mijn zus houdt tot in de middag stand, en dan verknal ik het. Lanny is dan al een tijdlang humeurig en chagrijnig en zit voortdurend tegen me te snauwen. Ze kijkt me bozig aan alsof ik er persoonlijk schuldig aan ben dat ze hier in deze hut vastzit zonder dat er veel te doen valt. Ik zou kunnen proberen haar aan het lezen te krijgen, maar de laatste keer dat ik dat deed, gooide ze het boek naar me toe en noemde me een nerd, wat me normaal gesproken niet kan schelen, maar toen wel vanwege de manier waarop ze het zei.

Ze smeekt – ja, ze smeekt letterlijk – of ze mag internetten, wat meneer Esparza uiteindelijk met tegenzin goedvindt, maar niet meer dan een halfuur, en hij waarschuwt haar dat hij ouderlijk toezicht precies zo heeft ingesteld als mama hem heeft opgedragen. Niet verrassend, want mama is heel serieus in dergelijke dingen en ze heeft er een goede reden voor.

Ik slenter wat rond en kijk waar ze mee bezig is, want Lanny is in een rare bui, en ik weet niet waarom.

Ze zit gewoon foto's te bekijken, dat is alles. Schoolfoto's van haar vriendinnen uit haar geheime cloud-account, waar mama geen weet van heeft. Nadat ik een minuut of twee heb toegekeken, dringt het tot me door dat op elke foto dezelfde persoon staat.

Ik leun over haar stoel heen en zeg: 'Ben je verliefd op je beste vriendin?'

Lanny ontploft. Haar gezicht wordt vuurrood, ze duwt me terug tegen het aanrecht, ze schreeuwt 'Laat me met rust' en vlucht haar slaapkamer in, waarbij ze de deur zo hard dichtslaat dat de fotolijsten aan de muren ervan klapperen.

Ik kijk naar de foto van Dahlia Brown. Ze is best knap. Dat vind ik de hele tijd al. 'Stapelverliefd op jou,' zeg ik tegen de foto. Geen wonder dat Lanny zo woest was. Ze wilde waarschijnlijk niet dat

iemand het wist, maar ik wist het lekker wél.

De voordeur gaat open, en meneer Esparza kijkt naar binnen, ziet mij en zegt: 'Wat was dat?'

Ik haal mijn schouders op. 'O, niks.' Hij weet natuurlijk dat het niet niets is, maar ik wis de browsergeschiedenis, klap de laptop dicht en pak mijn boek, in plaats van hem wijzer te maken, en uiteindelijk sluit hij de deur. Hij is op de veranda bezig een geweer schoon te maken en heeft alle onderdelen op een schone handdoek gelegd. Ik kan de olie die hij gebruikt hierbinnen ruiken.

Lanny heeft een geheim. Ik spring een gat in de lucht, maar zal het zeker niet doorvertellen. Dat doen we niet. We verklikken elkaar niet, tenzij het over leven of dood gaat. Dat is hierbij niet zo, maar waarschijnlijk vindt zij van wel. Ik voel me er wel een beetje schuldig over dat ik haar op zo'n manier heb betrappt. En ze heeft nog wel rijstwafels voor me gemaakt.

Ik loop terug en open de laptop, vind de foto's weer en druk er een af. Achterop schrijf ik: *Het is best als je haar leuk vindt, weet je.* Ik schuif de foto onder de deur van mijn zus door, sluit de laptop weer (want als ik dat niet doe, ga ik misschien zitten om dingen op te zoeken die ik beter niet kan opzoeken, zoals nieuws over de zoektocht naar papa) en stap buiten de veranda op. Meneer Esparza zit voorovergebogen en is met de loop van een geweer bezig, maar als hij mij ziet, schiet hij rechtop en kreunt een beetje. 'Het wordt kouder hier,' zegt hij. 'Alles goed met haar?'

Ik knik. Ik zeg niet tegen hem dat ze een geheime vriendin heeft. 'Ze is in haar kamer,' zeg ik tegen hem.

Hij kijkt me lang aan en ik zorg ervoor dat ik ergens anders naar kijk. 'En jij? Alles goed, Connor?'

Ik haal mijn schouders op. Ik weet niet wat ik daarop moet antwoorden. Hoezo 'alles goed'?

'Je weet dat je altijd met me kunt praten als je met iets zit.'

Ik ga op de trap zitten en Boot de hond komt naar me toe en ploft naast me neer. Ik streel hem over zijn kop, en hij likt zijn kaken en legt zijn kop op mijn been. Wat is die zwaar. Ik heb hem nog

nooit echt woest gezien, maar ik kan me voorstellen dat dat best eng is.

‘Je weet van mijn vader,’ zeg ik. Ik staar naar de bomen achter het hek. Ze ritselen en zwaaien in de wind en daarboven lijken de wolken wel bewegend metaal.

‘Ja, een klein beetje.’ Meneer Esparza kiest zijn woorden zorgvuldig. Hij weet waarschijnlijk veel meer dan een beetje. ‘Voelt niet goed, hè?’

‘Wat?’ Ik weet wat hij bedoelt. Maar dat mag hij niet weten.

‘Te bedenken dat je vader iets vreselijks heeft gedaan.’

Ik schud mijn hoofd. Ik weet niet of ik ‘Het voelt niet goed’ nu gewoon in het algemeen beaam, of dat ik iets anders verwerp. Ik weet niet meer hoe ik me voel. ‘Mam praat er niet over.’

‘Wil jij erover praten?’

‘Nee.’

Esparza knikt en gaat weer aan het werk met zijn geweer. Ik weet waar hij mee bezig is. Ik weet nog dat mama datzelfde deed. Ze haalde de geweren voorzichtig uit elkaar, maakte ze schoon, oliede ze en zette ze weer in elkaar. Hij is er zorgvuldiger mee dan mama. Alles ligt netjes naast elkaar op de doek. ‘Vind je het erg als ik erover praat?’

Ik haal mijn schouders weer op. Ik kan volwassenen er niet van weerhouden te doen wat ze willen. En ik ben ook nieuwsgierig natuurlijk.

‘Ik weet wat hij heeft gedaan. Het stond in de kranten, online, op het nieuws. Niet dat ik het verhaal volgde, maar ik kon het niet ontlopen. Iedereen zei dat het een of ander monster moest zijn dat dergelijke dingen deed. Heb je dat mensen horen zeggen?’

Ditmaal knik ik. Natuurlijk heb ik dat gehoord. Heel vaak zelfs.

‘Hij is geen monster,’ zegt meneer Esparza. ‘Hij heeft een monster in zijn binnenste.’

‘Wat is het verschil?’

‘Het is nog steeds oké om hem als mens te zien, als je dat wilt. Maar vergeet niet: dat monster zit nog altijd in hem.’

‘Alsof hij bezeten is,’ zeg ik. ‘Zoals in de horrorfilms.’ Niet dat mam ons naar horrorfilms laat kijken. Maar soms kijk ik die wel met mijn vrienden, als ze het niet weet.

‘Niet precies. Mensen die bezeten zijn, kunnen niet helpen wat ze doen. Jouw vader maakte keuzen.’ Meneer Esparza aarzelt, en ik merk dat hij zijn woorden zorgvuldig moet kiezen. ‘Je weet toch dat ik vroeger marinier was, in het leger?’

‘Ja.’

‘Ik heb mensen die keuzen zien maken. Misschien houden ze van hun families, en van hun huisdieren. Maar dat weerhoudt hen er niet van monsters te zijn als ze de kans krijgen. Mensen zitten ingewikkeld in elkaar. Het zou gemakkelijk zijn om je vader een monster te noemen, want dan kun je er gemakkelijk over praten om hem te doden, want monsters, die doden we, nietwaar? Maar hij is voor jou niet altijd een monster geweest. Dat begrijp ik. En het zou niet gemakkelijk moeten zijn om hem te doden. Nooit.’

Eindelijk kijk ik hem aan. ‘Maar jij hebt toch mensen gedood?’

Meneer Esparza’s handen beven niet als hij een ander onderdeel oppakt en het schoonmaakt, maar hij kijkt naar mij. Ik kan hem maar heel kort aankijken en kijk in plaats daarvan naar zijn handen. ‘Ja,’ zegt hij. ‘*Es verdad*. Weet je wat dat betekent?’

‘Dat is waar.’

‘Klopt. Ik heb mensen gedood. En ik zal opnieuw iemand doden als dat nodig is, om anderen te beschermen. Maar als je iemand kunt doden, dan is dat een grote verantwoordelijkheid, en ik mag die niet licht opvatten.’

‘Maar zo is het niet voor mijn vader.’

‘Nee,’ erkent hij. ‘Dat is waar. Voor hem is het gewoon leuk. Hij doet het graag. En daarom is je moeder zo voorzichtig met jullie. Snap je?’

‘Maar hij zou mij nooit doden.’

Meneer Esparza zegt daar niets op. Hij laat me erover nadenken. Alles wat hij heeft gezegd klinkt logisch. Ik weet dat hij gelijk heeft. Maar tegelijkertijd is dat niet wat ik voel. Ik voel dat papa... om me

geeft.

‘Hoelang denk je dat we hier moeten blijven?’ vraag ik. Heel even aarzelt hij met zijn vloeiende, geoefende bewegingen. Hij is nu klaar met schoonmaken. Nu gaat hij het geweer weer in elkaar zetten.

‘Ik weet het niet.’ Hij is er tenminste eerlijk over. ‘Maar hoelang je hier ook bent, je zult hier altijd veilig zijn. Dat beloof ik.’

‘Wie kan er beter schieten, jij of mevrouw Claremont?’

‘Ik. Het is mijn werk. Haar werk is misdaden oplossen. Maar ze is er heel goed in.’

‘Ga je mij en Lanny ook leren schieten?’

‘Als je moeder het goed vindt,’ zegt hij. ‘En als je het wilt leren.’

Ik knik en denk een paar seconden na. Dan sta ik op, zodat Boot zijn kop van mijn been moet halen. ‘Mag ik gewoon wat in de tuin rondlopen? Ik wil niet de hele tijd binnen zitten.’

‘Natuurlijk, als je maar niet zonder mij buiten het hek komt, goed?’

Ik knik. ‘Lanny en ik moeten iets te doen hebben, niet alleen maar...’

‘Binnen rondhangen? Ja, ik weet het,’ zegt meneer Esparza. Als hij zucht, blaast hij een dikke, mistige pluim uit. ‘Daar ben ik mee bezig. Misschien kunnen we gaan kamperen of vissen, zoiets. Wat vind je daarvan?’

Het lijkt me koud en eenzaam, maar hij probeert het tenminste, en ik knik. ‘Misschien kunnen we eens naar een andere stad gaan om een film te kijken? Zoals Knoxville?’

‘Misschien,’ zegt hij. ‘Trouwens, als je hier buiten blijft, moet je je jas aandoen, en ook je handschoenen. Ik wil niet dat je kouvat.’

‘Zo vat je echt geen kou,’ zeg ik heel serieus tegen hem. ‘Je moet eerst een virus krijgen.’

Hij lacht. ‘Weet ik. Maar toch is het een goede raad.’

Ik ga terug naar binnen en trek mijn jas en handschoenen aan. Wanneer ik weer naar buiten ga, heeft meneer Esparza het geweer weer in elkaar gezet en wil hij net naar binnen gaan om op te warmen. Boot lijkt helemaal geen last te hebben van de kou, maar hij

heeft dan ook een vacht. Hij springt blij van het portiek af en rent om me heen. Een tijdje laat ik hem takken apporteren, en dan ga ik aan het uiteinde van een boomstam zitten. Ik kies de kant van het huis met de minste ramen. Boot rent om me heen, waarbij hij me steeds aankijkt. Andere mensen vinden hem vast eng – van Lanny weet ik dat zeker – maar ik mag hem graag. Hij kijkt niet naar me alsof ik een bom ben die op ontploffen staat of iemand die elk moment als een zeepbel uiteen kan barsten. Hij vindt mij gewoon normaal.

Het is goed om een beetje privacy te hebben. Niemand zit naar me te kijken om in de gaten te houden hoe ik me *voel*. Ze willen allemaal helpen, dat weet ik best. Maar ik wil dat niet. Niet nu tenminste.

Ik ben nu zo ver van de hut dat niemand me met de ramen dicht kan horen. En doordat ik de boom in mijn rug heb, kunnen ze ook niet naar me kijken. Boot ploft naast me neer en legt zijn kop weer op mijn been, en ik aai hem een paar minuten lang.

Na een tijdje stop ik mijn hand in mijn zak en haal de telefoon en de batterij eruit. Ik draai hem steeds weer rond in mijn vingers. Ik weet dat het niet deugt. Het deugt helemaal niet.

Maar ik deug eigenlijk toch al niet echt. Voor de helft ben ik mijn vader. In hem huist een monster.

Dat ik een telefoon heb die me rechtstreeks met papa kan verbinden, is een beetje zoals met lucifers spelen. Het is spannend en eng tegelijk, en als je er eenmaal mee begint, kun je er niet meer mee stoppen.

Totdat je je verbrandt.

Ik heb nagedacht over wat er gebeurt als ik hem bel. Ik heb bedacht wat hij tegen me ging zeggen en hoe zijn stem zou klinken. Hoe verrast en blij hij zou zijn dat ik de telefoon bij me had gehouden. *Hallo, zoon*, zou hij tegen me zeggen. *Ik wist dat je het kon.*

Ik herinner me nog dat hij dat tegen me zei – *Ik wist dat je het kon* – toen hij me in het zwembad in de buurt leerde zwemmen. Ik was doodsbang, maar hij bleef bij me. Hij hield me omhoog terwijl ik in

het water spartelde totdat ik helemaal zelf boven kon blijven. Hij leerde me hoe ik op mijn rug moest drijven.

Hij nam me ook mee uit zwemmen in een van de meren waar hij later dode mensen dumpte, hebben ze gezegd. Ik weet dat ik het rot moet vinden, maar ik weet nog wat een leuke dag het was en hoe blij hij was om me mee uit varen te nemen, hoe we salto's achterover in het koude, troebele water maakten en wedstrijdjes deden wie er het snelst rondjes om de boot kon zwemmen. Hij liet mij winnen. Hij liet mij altijd winnen.

De reden dat ik me dat allemaal zo duidelijk herinner is dat hij bijna nooit aandacht voor me had, dus als hij dat wel had, was hij echt *mijn papa*, en dat waren de leukste en gelukkigste dagen van mijn leven.

Pas nu realiseer ik me dat mama en Lanny nooit met ons mee gingen om te zwemmen. We waren altijd met zijn tweeën, hij en ik. Het kwam nooit bij me op om te vragen waarom.

Niet doen, zeg ik weer tegen mezelf. Ik denk dat de hele tijd. *Geef de telefoon aan meneer Esparza, of aan mevrouw Claremont. Die kan nuttig zijn om papa op te pakken en hem naar de gevangenis terug te sturen.*

Maar als ik dat doe, betekent het alleen maar dat papa een stap dichterbij de dood is.

Ik kijk naar Boot. 'Heb je honger?' Ik maak een grapje, en toch ook weer niet. 'Wil je iemand helpen?' Als de hond de telefoon opeet, is het in elk geval niet mijn schuld. In geen geval.

Hij likt zijn poten en laat zijn kop weer op mijn dij zakken. Geen interesse.

Ik schuif de achterkant open en plaats de batterij. Ik zet hem aan, kijk naar het dansende *Hallo* en wacht tot het scherm verschijnt. *Je hebt niet veel tijd*, zeg ik tegen mezelf. *Bedenk wat je wilt doen en doe het dan ook.*

Ik wil hem niet bellen. Ik ben er nog niet aan toe om hem te bellen. Het is te veel.

Dus in plaats daarvan begin ik een tekstbericht te typen.

hoi pap ik mis je

Ik tuur er lange tijd naar. Ik voel dat mijn broek nat wordt van Boots kwijl. Het wordt nog kouder en bij elke uitademing zie ik mijn adem. Ik begin met tellen, één keer ademen voor elke letter die ik net heb getypt.

Dan begin ik de letters weg te halen.

hoi pap ik mis

hoi pap ik

hoi pap

Ik stop. Ik moet de telefoon eigenlijk uitzetten en de batterij eruit halen en ergens in het bos alles weggooien, zodat hij helemaal nat wordt van de regen en kortsluiting maakt, en dan lijkt het alsof ik dat ding nooit heb gehad.

Ik kan dit niet doen. Ik mag dit niet doen. Het is slecht. Het is *gevaarlijk*.

Maar het is net als de drang om die lucifers aan te steken. Deze keer zal Lanny niet naar binnen lopen en tegen me beginnen te schreeuwen dat ik moet stoppen, voordat ik het hele huis in de fik laat vliegen.

Hier is niemand behalve Boot, die met droevige ogen naar me opkijkt.

Ik druk op verzenden.

Op het moment dat ik het doe, weet ik dat het verkeerd is en wou ik dat ik het kon herstellen. Ik voel me ellendig en knijp zo hard in de telefoon dat ik denk dat ik hem kan breken. *Zet hem uit. Je moet hem uitzetten*. Boot kijkt naar me op alsof hij weet dat ik van streek ben. Hij staat op en gaat rechtop zitten zodat hij mijn gezicht kan likken. Ik voel het nauwelijks maar sla mijn armen om hem heen en geef hem een stevige knuffel.

Hij jankt een beetje en probeert zich half los te wurmen uit mijn greep. *Ik ga hem uitzetten en weggooien*, dat beloof ik, ook al weet ik

niet zeker aan wie ik dat nou beloof. Aan mezelf? Aan Lanny? Aan mama? Ik schuif de achterklep van de telefoon af. Ik pak de batterij.

En dan is het te laat, want de telefoon trilt in mijn hand.

Ik laat Boot los, open de telefoon en staar naar de woorden op het scherm.

hoi jongen

Ik moet hem weggooien. Ik weet dat ik hem weg moet gooien. Ik ben niet gek.

Maar als ik alleen al naar de telefoon kijk, kan ik zijn stem horen. Ik kan voelen hoe hij me tijdens de mooie dagen omhelsde, op de dagen dat alles oké was. Ik denk niet aan de andere dagen, de meeste dagen, wanneer papa als een geest door het huis zwierf en ons aankeek alsof we vreemden waren.

Soms praatte hij dagenlang niet tegen ons. Soms was hij er helemaal niet. Werken, zei mama altijd, maar ik merkte aan haar hoe bezorgd ze was dat hij niet thuis zou komen.

Dit bericht voelt als de Goeie Papa. Ik ben weer thuis en ben niet meer bang, en alles is eindelijk... veilig.

Alleen deze ene keer, denk ik. Morgen gooi ik de telefoon weg.

Zo begint het.

11. Gwen

Nadat we bij de loods zijn vertrokken, rijden we terug naar de koffiebar. Onder het genot van nog meer cafeïne vraag ik aan de dame achter de bar om een telefoonboek. Ze kijkt me ongelovig aan en haalt uiteindelijk een bevlekt boek van zeker tien jaar oud achter uit een kast tevoorschijn. Ik vertel haar niet waarom ik zo ouderwets ben en ze vraagt er gelukkig ook niet naar.

In het telefoonboek vind ik het telefoonnummer en adres van Rivard Luxe.

Na in een keuzemenu zes keer een getal te hebben ingetoetst, krijg ik een ongeïnteresseerde receptioniste aan de lijn, die me kalm vertelt dat de heer Rivard geen telefoontjes kan aannemen. Dat verwachtte ik al. Ik zeg: 'Wilt u een boodschap voor hem achterlaten met de vraag of hij een privédetective mist die hij een paar maanden geleden heeft ingehuurd? Als dat zo is, heb ik die man gevonden. Hij is dood.'

Er volgt een korte stilte, waarin de receptioniste deze mededeling verwerkt, en ze klinkt iets minder kalm als ze antwoordt. 'Neem me niet kwalijk, maar zei u "dood"?'

'Zeker. Hier is mijn telefoonnummer.' Ik lees het aan haar voor. Ik zal nu een nieuwe prepaidtelefoon moeten kopen, maar dat is een acceptabele ruil omdat ik dat toch al van plan was. 'Zeg tegen hem dat hij een uur heeft om me terug te bellen. Daarna zal ik niet meer reageren.'

'Ah, juist. En... uw naam?'

'Mevrouw Smith,' zeg ik. 'Een uur. Is dat duidelijk?'

'Ja, mevrouw Smith. Ik zal ervoor zorgen dat hij de boodschap meteen krijgt.'

Ze klinkt zo verward dat ik haar geloof. Ik hang op en trek mijn wenkbrauwen op tegen Sam, die knikt. We weten heel goed dat hij van alles kan doen, zoals de politie van Atlanta bellen, en we houden

er rekening mee dat we de telefoon in de vuilnisbak moeten gooien zodra we een surveillanceauto zien. We kijken toe hoe er klanten binnenkomen en vertrekken. Niemand let op ons. Zoals in de meeste koffiebars gaan de gesprekken meestal over schoolwerk, politiek en godsdienst. En soms over al die zaken tegelijk.

Tien minuten later gaat mijn telefoon over. 'Ik wil mevrouw Smith graag spreken.'

'Ik ben mevrouw Smith,' zeg ik tegen hem. 'Met wie spreek ik?'

'Ballantine Rivard.' Hij heeft een zuidelijk accent, maar niet uit Georgia. Het is onmiskenbaar een slepend, vet Louisiana-accent.

'En hoe weet ik zeker dat u het bent, meneer Rivard?'

'Dat kunt u niet,' zegt hij, zo te horen nogal geamuseerd. 'Maar omdat u contact met mij hebt opgenomen, neem ik aan dat u het risico moet nemen.'

Hij heeft gelijk. Ik kan niet bewijzen dat ik met de juiste man spreek, maar welke keus heb ik feitelijk? 'Ik wil met u praten over de man die u had ingehuurd. De man die vermist is.'

'De dode man, zoals u in uw gesprek met mevrouw Yarrow zei.'

'Ja,' zeg ik tegen hem. 'Hij is dood. Ik kan u vertellen wat ik weet als u een afspraak met ons wilt maken.'

'Als u ook maar iets over mij wist, zou u weten dat ik met niemand afspreek.' Hij klinkt nog steeds beleefd, maar ineens ook een stuk beslister. Ik ben bang dat ik het onderspit ga delven. 'Belt u de politie maar met uw verhaal, mevrouw Smith. Ik heb geen geld voor uw plan, wat dat ook mag...'

'Ik ben niet op geld uit,' onderbreek ik hem. Ik besluit een gok te nemen. 'Ik ben op zoek naar Absalom. En ik denk dat voor u hetzelfde geldt.'

Er volgt een gespannen stilte, die eeuwig lijkt te duren. Dan zegt hij: 'Nu heeft u mijn aandacht. Ga verder.'

'Niet over de telefoon,' zeg ik. 'Wij komen naar u toe.'

Sam kijkt me aandachtig aan en heeft helemaal geen aandacht meer voor zijn koffie. Hij is even verbaasd als ik dat de grote Ballantine Rivard echt heeft teruggebeld en dat hij nog altijd aan de

telefoon is.

‘U zult grondig worden gefouilleerd,’ zegt Rivard. ‘En u doet er goed aan mijn tijd niet te verspillen, anders zal ik u zonder meer laten arresteren, dat beloof ik u. Is dat duidelijk?’

‘Ja.’

‘Kom dan naar het Luxe-hoofdkantoor in het centrum van Atlanta. Ik neem aan dat u in de stad bent?’

‘Ja.’

‘En wat zijn uw echte namen? De namen die op uw legitimatiebewijzen staan die u aan mijn medewerkers laat zien?’

Ik vind het maar niks, maar hij heeft gelijk. Ik zal mijn legitimatie moeten tonen. ‘Gwen Proctor,’ zeg ik tegen hem. ‘En Sam Cade.’ Ik weet dat hij hulptroepen heeft die ons binnen een paar seconden hebben gegoogeld en hem een compleet dossier zullen leveren van alle nieuwsberichten die ooit over Gwen Proctor en Gina Royal zijn geschreven. Het is een behoorlijk dik dossier zijn. Dat van Sam zal veel dunner zijn.

Wellicht herkent hij mijn naam, maar hij laat het niet merken. ‘U moet alles bij de beveiliging achterlaten. Telefoons, tablets, computers, aantekeningen, papier, kleding. U krijgt van ons tijdelijke kleding. Als u niet akkoord gaat met die voorwaarden, kunt u net zo goed niet komen, mevrouw Proctor. Komt u wel, dan zie ik u exact om halftwee.’

Dat zal krap worden. We hebben Lustig achtergelaten, of liever gezegd: hij is vertrokken om te doen wat noodzakelijk is. Hij vroeg niet wat we voor de rest van de dag van plan waren. Dat was misschien een vergissing van zijn kant.

Ik neem afscheid, hang op en leg de telefoon tussen ons op tafel.

‘Je hebt een uitnodiging in de Ivoren Toren voor ons versierd,’ zegt Sam. ‘Mijn God.’

‘Welke Toren?’

‘Zo noemen ze het Luxe-hoofdkantoor,’ zegt hij. ‘Rivard woont nu al twintig jaar helemaal bovenin. Hij komt al een tijdje niet meer buiten, vooral niet sinds de dood van zijn zoon.’

‘Hoe is zijn zoon overleden?’

‘Zelfmoord,’ zegt Sam. ‘Volgens de roddelbladen was Rivard daar helemaal kapot van.’

‘O, dus jij leest de roddelbladen?’

‘Ik ben even zwak als iedereen als het om roddels over beroemdheden gaat.’

‘Ik oordeel niet,’ zeg ik, en voor het eerst voel ik een echte glimlach opkomen. ‘Dus jij bent de Rivard-expert van ons tweeën. Waar zal hij van onder de indruk zijn, denk je?’

Sam drinkt van zijn koffie. ‘Eerlijkheid,’ zegt hij. ‘En ik denk dat je daarbij je krediet al hebt verspeeld.’

‘Fijn dat je dat denkt. Ze gaan ons uitgebreid fouilleren,’ zeg ik. Hij verslikt zich in zijn koffie. ‘Gewoon eerlijk zijn.’

Het is nog net geen gevangenisfouillering – daar heb ik de nodige ervaring mee –, maar Rivards medewerkers vatten hun taak zonder meer serieus op. Onze telefoons worden ingenomen, net als de rugzakken en mijn laptop. Ze vragen of we ons helemaal willen uitkleden, op ons ondergoed na, en we mogen dan een donkerblauw velours trainingspak in precies de juiste maat aantrekken, waarop over de borst in gouddraad Rivard Luxe geborduurd staat. Niet bepaald een kantoorkloffie, maar ik wil best geloven dat ze verschrikkelijk duur zijn. We krijgen bijpassende slippers die zo comfortabel zitten dat we op wolken lijken te lopen.

We gaan naar boven in een privélift die uit het eind van de negentiende eeuw gered lijkt te zijn. Het is een kunstwerk op zich. Een beveiliging vergezelt ons en geeft ons bezoekerspasjes aan zwarte koorden. ‘U dient deze altijd zichtbaar te dragen,’ zegt hij. ‘Blijf binnen de toegestane zones. Als u die overschrijdt, zullen de pasjes een alarm activeren.’

‘En hoe weten we waar de toegestane zones zijn?’

‘We nemen aan dat u het altijd eerst vraagt voordat u überhaupt

ergens heen gaat,' zegt hij. Hij ziet eruit als een ex-militair, en nog wel met een vrij hoge rang, en hij is gewend om de leiding te hebben. Ik kijk opzij en zie dat Sam met de ritssluiting aan de voorkant van zijn trainingspak staat te worstelen. Dit is geen outfit die bij hem past. Hij ziet me kijken en haalt zijn schouders op.

'Ik voel me net een Russische maffioso,' zegt hij.

'Verkeerde schoenen,' zegt Mr. Security, en daar moet ik om lachen. Dat brengt me tot de vraag hoeveel van dat soort types hij hier naar boven heeft begeleid.

We komen in een grote, ronde toegangshal. Een van de wanden bestaat uit een veelkleurige glazen ruit, een mengeling van modern en art deco, waarop een man te zien is die naar de zon reikt. Het is een fascinerend kunstwerk van enorme omvang. Ik neem aan dat het zeker een paar miljoen dollar waard is, oftewel zeker tien- tot twintigduizend van de trainingspakken die we dragen. Ik weet niet precies hoe Rivard geld telt.

Onze beveiliging leidt ons door een indrukwekkende dubbele toegangsdeur naar een andere ruimte, die naar ik vermoed alleen voor bijeenkomsten als deze wordt gebruikt: afspraken met onbekenden. Alles is erop gericht om indruk te maken. Er staat geen bureau, maar het uitzicht over de stad is panoramisch, al is het zicht vandaag beperkt door laaghangende wolkjes. Er staan drie grote banken in een driehoekvorm, met een tafel in het midden. De beveiliging neemt bij de wand zijn positie in en kruist zijn handen voor zijn lichaam. Zijn blik duidt erop dat hij daar zo nodig tienduizend jaar lang kan blijven staan, en Sam en ik wachten staande af, niet goed wetend waar en of we mogen plaatsnemen.

Ballantine Rivard rolt precies op tijd naar binnen. Zijn rolstoel heeft een prachtig design en rijdt geluidloos, op het zachte geruis van de banden op het dikke tapijt na. In het echt ziet hij er jonger uit dan op de foto's, en hij blijkt de bril met zwart montuur inmiddels verruild te hebben voor een model met lichtblauwe glazen. Zonder montuur. Daarbij ziet hij eruit alsof hij gaat deelnemen aan een Formule 1-race.

Ironisch genoeg – of niet – draagt hij precies hetzelfde trainingspak als wij.

‘Ga zitten, ga zitten,’ zegt hij, ons met een neutraal lachje verwelkomend. ‘Gwen Proctor. Samuel Cade. Maak het je gemakkelijk.’ Ik laat me niet voor de gek houden door zijn vleierende toon. Deze man heeft de bovenste verdieping van deze wolkenkrabber niet bereikt door zijn charmante gedrag.

Sam en ik nemen plaats op de bank, die gloednieuw aanvoelt. Er zijn niet veel mensen die hebben mogen kennismaken met deze bank, denk ik. We zijn zeldzame uitzonderingen, alleen al door hier te zijn.

‘Mag ik u iets te drinken aanbieden?’ Hij kijkt niet achter zich, maar precies op dat moment komt er een man in een onberispelijk blauw maatpak binnen die een zilveren dienblad met een keur aan drankjes draagt. Ze bevatten allemaal alcohol en zijn allemaal uiterst exclusief, ruim boven mijn budget.

‘Een whisky graag,’ zegt Sam, en ik knik. Rivard wil zich gastvrij betonen en uit beleefdheid zullen we een slokje meedrinken.

De whisky smaakt uiteraard goddelijk. Ik probeer zo klein mogelijke slokjes te nemen.

‘Goed,’ zegt Rivard, terwijl hij zijn eigen glas krijgt, waarin de man in het maatkostuum met geroutineerd gemak drie verschillende drankjes heeft gemixt. ‘U hebt nieuws over deze privédetective.’

‘Ik zal u vertellen wat we weten, maar het moet onder ons blijven.’

Rivard kijkt me vanachter zijn blauw getinte glazen indringend aan. ‘Meneer Chivari, meneer Dougherty, laat ons alleen, alstublieft.’

De man in het blauwe pak gehoorzaamt zonder aarzeling of vragende blik, maar de beveiliging zegt: ‘Meneer, wilt u niet liever dat ik blijf...’

‘Naar buiten, Dougherty. Je kunt vlak achter de deur wachten. Er zal me niets overkomen.’ Rivards kaak staat nu enigszins strak en de bleke huid in zijn hals neemt een iets rossiger kleur aan, maar zijn stem blijft kalm en traag. Dougherty kijkt ons allebei nog een keer

ongelukkig aan en sluit dan de deur achter zich. ‘Goed. We zijn nu alleen en ik kan u vrijelijk antwoord geven. Welnu. Vertel me hoe u deze man hebt gevonden.’

‘U bedoelt Rodney Sauer?’

Zijn ogen flikkeren lichtjes, maar ik heb geen idee wat dat betekent. ‘Ja. Waar hebt u hem gevonden?’

‘In een verlaten loods,’ zeg ik. Ik wil dit best aan Sam overlaten, maar hij zit onderuitgezakt toe te kijken, de informatie in zich opnemend. ‘Waarom hebt u hem ingehuurd?’

‘U noemde de naam Absalom,’ antwoordt Rivard. ‘Leg me uit hoe u die naam kent.’

Ik breng een lachje op mijn gezicht. ‘Zeker. Maar vertelt u me eerst hoe u het weet.’

‘Ik had wat... problemen. Ik ga liever niet op de details in.’

‘Hadden die met uw zoon te maken?’ vraagt Sam, en ik zak wat achterover om hem het gesprek te laten overnemen.

Een paar seconden lang denk ik dat we te ver zijn gegaan en dat deze oude tycoon zijn beveiligers opdracht gaat geven om ons naar buiten te begeleiden... maar Rivard slaakt slechts een zucht en kijkt in de verte, zijn blik op de serene skyline van Atlanta gericht. ‘Ja. Het had met mijn zoon te maken,’ zegt hij. Zijn stem klinkt nu lichtelijk droevig en ook teleurgesteld. ‘Het had heel veel met hem te maken. Een paar maanden geleden heb ik hem verloren door zelfmoord, zoals u weet. Mijn schuld. Het is niet gemakkelijk om rijke kinderen met het juiste gevoel voor rechtvaardigheid op te voeden. Ik heb daarbij gefaald, maar dat is mijn fout, niet de zijne. Hij had al jarenlang drugsproblemen, zoals u vast wel weet, de roddelbladen hebben daar met veel genoeg over geschreven. Hij heeft heel wat verslavingsklinieken bezocht... net als u trouwens, meneer Cade. U bent in het verleden ook diverse malen opgenomen geweest, nietwaar?’

Sam slaat dicht. Ik heb deze verandering eerder gezien, maar het blijft verontrustend, alsof hij in glas is veranderd en alleen zijn ogen nog leven. Dan ontdooit hij weer en zegt: ‘Ik heb na Afghanistan in

het ziekenhuis gelegen.'

'Dat is geen schande, jongen. Heel veel goeie kerels komen beschadigd terug uit de oorlog.'

Sam kan Rivards mierzoete neerbuigendheid niet verdragen. Zijn blik is nu strak en kil. 'Ik ben behandeld voor zware depressies, en aangezien u dit slechts ter sprake brengt om aan te tonen dat u in ons verleden heeft gegraven, stel ik voor dat u nu ter zake komt en over Melvin Royal begint.'

Ik ben blij dat hij in de tegenaanval is gegaan. Het is een schok om hem de naam van mijn ex-man te horen noemen, maar het biedt ook steun. Wij hebben zojuist de agenda bepaald. En aangezien Rivards dunne lippen slechts een beetje verstrakken, neem ik aan dat hij dat niet echt een probleem vindt.

'Oké,' zegt hij. 'Laten we het over de onzichtbare seriemoordenaar in de kamer hebben. Melvin Royal is voortvluchtig, iedereen gaat doodsbang op de loop en toch houdt u zich niet schuil, *Gina Royal*. Als iemand zich zou moeten verbergen bent u het wel, zou je toch denken... tenzij u een goede reden hebt om hem niet te vrezen. En daarom geloof ik dat u Absalom in dat verband hebt leren kennen.'

'Fuck you,' zeg ik, en hij deinst achteruit bij deze onbeschaafde uitroep. 'Denkt u dat ik met mijn ex samenwerk? Oprecht: fuck you.' Ik sta op, zet mijn glas met een dreun op tafel en loop naar de deur. Rivard zet zijn stoel soepel schuin naar voren om me de pas af te snijden, en ik ben nog net niet zo kwaad dat ik een rijke oude kerel in een rolstoel een oplawaai ga verkopen. 'Uit de weg.'

'Ik was alleen benieuwd naar uw reactie,' zegt hij kalm. 'Mijn oprechte verontschuldigungen als ik u heb beledigd.'

Ik staar recht in zijn ogen. 'Als u mij hebt beledigd? Fuck you met dat hele machtswellustige Ivoren Toren-gedoe erbij. Die smerige klootzak zit achter mij aan. Hij zit achter mijn kinderen aan. Help me of laat me erdoor. Is dat duidelijk genoeg voor u?'

Achter mij staat Sam ook op. Ik hoor zijn glas tegen de tafel tikken. 'We hebben u niet nodig,' zegt hij tegen Rivard. 'Bekijk het maar.'

Het is nog niet zo erg als *Fuck you*, maar ik doe het ervoor. Hij denkt waarschijnlijk aan Mike Lustig en wil deze achterdeur niet helemaal dichtslaan, maar ik heb hier helemaal geen geduld mee. Ik kook over van woede. Melvins Hulpje heeft al voor de rechter gestaan en ik zal me dit niet nogmaals recht in mijn gezicht laten zeggen.

Rivard knippert als eerste met zijn ogen. 'Oké,' zegt hij, en hij rijdt een stukje achteruit. 'U mag uiteraard vertrekken als u wilt, ik zal u niet tegenhouden. Maar ik bied u mijn excuses aan, mevrouw Proctor. Dat was erg onbeleefd. Maar ik moest zeker weten dat u niet... een van hen was.'

'Absalom, bedoelt u,' zeg ik, en hij knikt. 'Het was toch Absalom waar u naar op zoek was? Daar deed Sauer toch onderzoek naar?'

'Ja.' Hij haalt diep adem. 'Mijn zoon leed aan het plotselingrijksyndroom, zoals ze het tegenwoordig noemen. Ik zou het liever gewoon verwend noemen. Dat leidde tot een drugs- en alcoholverslaving en daarmee tot een hele reeks problemen. Het was allemaal heel voorspelbaar. Een cliché.' Hij maakt een wegwerpgebaar. 'Absalom kreeg hem in het vizier en ze martelden hem online op een onvoorstelbaar wrede manier. Zomaar, simpelweg omdat hij een gemakkelijk doelwit was. Ter vermaak, veronderstel ik.'

'Hoe hebben ze hem dan aangevallen?' vraag ik, maar ik meen het antwoord al te weten. Hij neemt nog een drankje en zet dan zijn glas bij de onze op tafel. Dat betekent dat hij zijn laatste verdedigingslinie opgeeft, veronderstel ik.

'Het begon met postings. Hoe noemen ze dat op het internet? Memes. Op een dag werd hij wakker en ontdekte hij dat hij het mikpunt was van een hele stortvloed aan grappen, en ik stel me zo voor dat hij daardoor totaal van streek raakte. Hij heeft me er nooit over verteld. Hij probeerde er zelf mee om te gaan, maar dat was olie op het vuur gieten. Als een troep wilde honden joegen ze achter hem aan. Ze zetten zijn persoonlijke gegevens online, net als gestolen therapiedossiers. Ze gingen elke dag verder. Mijn zoon had een

dochter van drie. Ze beweerden eerst dat hij haar had mishandeld en vervalsten toen papieren die daarvan het bewijs zouden zijn. Foto's. Ze plaatsten die... afgrijselijke video's van...' Rivards stem laat het afweten en voor het eerst heb ik medelijden met hem. Ik ken dit verhaal. Ik heb het zelf meegemaakt.

Hij schraapt zijn keel. 'Het ergste was dat veel mensen het geloofden. Er werden websites gebouwd met het doel hem het leven zuur te maken. De politie onderzocht de beschuldigingen van mishandeling. Ze bleken niet waar te zijn en de zaak werd geseponeerd, maar de kruistocht ging verder. Er volgde een hele lawine smerige brieven. Faxen. Telefoontjes. Hij kon... Hij kon er niet aan ontsnappen. Na een tijdje vond hij het waarschijnlijk zelfs zinloos dat nog te proberen.' Rivard richt zijn waterige ogen opeens op mij. 'U begrijpt het natuurlijk. Dat weet ik zeker, gezien wat u is aangedaan.'

Ik knik langzaam. Vanaf de dag dat Melvins gruwelkamer werd opengebroken, zijn mijn kinderen en ik het doelwit geweest. Niemand zal ooit begrijpen hoe kwetsbaar je in dit tijdperk van sociale media bent, totdat er een of andere hetze tegen je losbarst, en dan... dan is het te laat. Je kunt je accounts op Facebook, Twitter en Instagram afsluiten, je kunt je telefoonnummer en e-mailadres wijzigen. Je kunt zelfs verhuizen. Maar voor de echt gemotiveerde kwelgeesten is dat geen barrière. Het is een uitdaging. Ze vinden het leuk om wild in het rond te slaan. Ze geven er niet echt om of de klappen ooit ergens terechtkomen, en in feite is het een wedstrijd wie het schokkendste en meest vernederende materiaal kan posten. De stortvloed komt uit het niets en overal vandaan opzetten, en de haat... het is een soort vergif dat vanaf het scherm in je hersenen dringt.

Er is maar weinig van Absaloms giftige cocktail nodig om je uit evenwicht te brengen en het vertrouwen in jezelf en de mensen om je heen te ondermijnen. Wanneer je vijanden gezichtsloos zijn, zijn ze overal. Paranoia wordt realiteit. Als ik op een willekeurig moment online ga, stuit ik op een stortvloed aan haat die tegen mij en mijn

kinderen is gericht. Zelfs nu nog. Ik kan er live naar kijken. Het is een voortdurende golf van grove beledigingen, die zichzelf in stand houdt.

Ik kan me de hopeloosheid die de zoon van Ballantine Rivard voelde dus goed voorstellen. Er waren dagen dat er een eind aan maken de enige uitweg leek te zijn. Ik overleefde het maar ternauwernood. Hem was dat niet gelukt. Het is niet eerlijk of juist, maar wel verschrikkelijk menselijk zoals we elkaar verscheuren.

‘Het moet vreselijk zijn geweest wat hij heeft doorstaan,’ zeg ik tegen Rivard. Ik wacht een moment voordat ik bij het onderwerp terugkom. ‘Hoe heeft hij zich van het leven beroofd?’

Rivard staart hol in het niets. ‘Hij is van deze wolkenkrabber gesprongen. Hij had hier een appartement. Het glas was dik, en hij moest echt moeite doen om het te verbrijzelen. Ik geloof dat hij een marmeren buste gebruikte. Toen sprong hij. Achtentwintig verdiepingen.’

Ik zwijg even om mijn respect te tonen en vervolg dan: ‘En na zijn dood... heeft u die privédetective aangesteld om de mensen die op hem joegen op te sporen?’

‘Nee. Ik heb Sauer lang daarvoor al ingehuurd om te onderzoeken wie hem tot aan de rand van de waanzin dreef. Maar Sauer verdween opeens vlak voor de dood van mijn zoon.’ Hij tikt nerveus met zijn handen op de armleuningen van zijn stoel. Dan grijpt hij ze stevig vast, totdat ik zijn knokkels bijna kan horen knakken.

Nu komen we echt ter zake. ‘Heeft hij u regelmatig verslag gedaan of informatie gegeven?’

‘Het een en ander,’ zegt hij. ‘Niet zoveel als ik had gehoopt. Op de dag dat hij verdween had hij me meer details moeten geven. En nu is het tijd dat jullie uitleggen hoe jullie mijn vermiste medewerker precies hebben gevonden.’

We voldoen aan zijn verzoek. We zwijgen over Lustig, maar vertellen hem wel over de video die we hebben ontdekt, al zeggen we niet waar we die hebben gevonden. Mike Lustig heeft de usb-stick, maar Sam heeft die uit voorzorg naar de cloud gekopieerd en

biedt aan die voor Rivard af te spelen. Rivard zorgt voor een laptop en Sam geeft hem de link. Ik kijk niet. Ik probeer ook niet te luisteren, maar hoor wel dat Sauer de naam Rivard opgeeft.

Rivard stopt de video. We zijn allemaal een moment stil en dan zegt Sam: 'Herkent u iemand? Bepaalde stemmen?'

'Nee,' zegt Rivard. Hij klinkt gelaten en nadenkend. 'En hebt u zijn lichaam daar gevonden?'

'Ja.'

'Hebt u nog meer gevonden? Bepaalde aanwijzingen?'

'Alleen zijn portemonnee. De politie zal alles inmiddels in bezit hebben.' Ik overweeg de FBI te noemen, maar besluit dat niet te doen.

'Bent u bereid ons de informatie te verschaffen die u over Absalom heeft?' vraagt Sam. Mijn impuls zou zijn geweest om die op te eisen, maar Sam heeft gelijk. Rivards is eerder bereid om mee te werken als hij op beleefde wijze wordt benaderd, althans wat hij als beleefd beschouwt. Het gaat erom wat het beste werkt. Mijn ego staat niet op het spel. 'Meneer Rivard, ik weet dat u hier wel honderd privédetectives op kunt zetten, maar wij zijn hier nu. Wij zitten er helemaal in. En we gaan er met of zonder u mee door, dus u kunt zich evengoed bij ons aansluiten, denkt u niet?'

'U stelt een alliantie voor.' Hij werpt een blik op me en kijkt dan weer naar Sam. 'U beseft vast dat ik een zeer bekend persoon ben. Ik zal u moeten vragen om op geen enkele wijze van mijn betrokkenheid melding te maken. Ik kan u echter middelen verschaffen om u te ondersteunen. Houdt u me dan op de hoogte van wat u heeft ontdekt?'

'Ja,' zegt Sam. 'Bij elke stap.' Hij klinkt volstrekt betrouwbaar. Maar tegen mij heeft hij ook met succes gelogen, een hele poos zelfs. Als het moet, is hij een eersteklas bedrieger.

Rivard lijkt het allemaal voor zoete koek te slikken. 'Goed. Hij heeft me een paar namen gegeven. Absalom lijkt het meest te werven onder jongeren van niet ouder dan vijftien of zestien jaar. Sociopaten, zeker, maar te jong om strafrechtelijk vervolgd te

kunnen worden, en allemaal volgers en zeker geen leiders. Van de volwassenen die Sauer kon traceren, waren er twee al overleden toen hij hun identiteit vaststelde.' Rivard ademt haperend in. 'Hij had die informatie doorgegeven op de ochtend dat hij verdween, maar ik hoopte op meer. Hij zei dat hij weer contact zou opnemen. Maar dat deed hij niet.'

Ik probeer nu rustiger en op zachtere toon te spreken. Vrouwelijker, waar Rivard vatbaar voor lijkt te zijn. 'Kunt u ons de laatste naam geven die Sauer aan u doorgaf?' Ik vraag het voorzichtig. Zachtjes. Ik kijk niet rechtstreeks naar hem, uit angst dat hij zijn nekharen weer opzet.

Rivard denkt na. Hij zwijgt een hele tijd. Er wordt discreet op de deur geklopt, die zo ver opengaat dat de man in het blauwe kostuum net naar binnen kan leunen. 'Meneer,' zegt hij. 'Het is bijna tijd voor de behandelingen.'

'Juist ja,' zegt Rivard. 'Een moment nog, meneer Chivari.'

Chivari wacht binnen bij de deur. Rivard is even in stilte op de laptop bezig. Terwijl hij op de toetsen drukt, zegt hij half afwezig: 'De laatste naam die ik van Sauer heb gekregen, is Carl David Suffolk. Hij woont in Wichita, Kansas. Uw oude woonplaats, naar ik meen, mevrouw Proctor. Ik laat het aan u over hem precies te traceren. Aha, hier. Ik geloof dat er nog één laatste ding is dat u moet zien.'

Hij draait het scherm van de laptop naar ons toe. Ik werp een blik op zijn gezicht en dan op het scherm, en Sam leunt naar voren. Ik verwacht iets over Carl David Suffolk te zien, maar hij dient me een klap uit het niets toe, die ik helemaal niet zie aankomen.

Ik herken het huis in de video. Het is... Het is van mij. Het duurt een moment voordat het gevoel van vertrouwdheid binnensluipt, en het lijkt alsof ik buiten mijn lichaam treed. Even denk ik: *iemand heeft onze garage zeker hersteld*, maar dat slaat nergens op. De garage is nooit meer hersteld nadat de bakstenen muur door dat wrak was opengebrosen en de geheimen van mijn man aan het daglicht kwamen. Het hele huis werd zelfs afgebroken. Nu is daar een park. Ik ben ernaartoe geweest.

Maar deze video is van ons oude huis, daarvoor. Voordat de wereld wist wie we waren en wat Melvin was.

Ik weet niet waar ik naar kijk en werp snel een blik op Rivards gezicht.

‘Wacht nog even,’ zegt hij.

De video is wat korrelig, maar alles is prima te volgen. Het is donker en de beveiligingslampen rond het dak van het huis – op instigatie van Melvin geïnstalleerd – zijn allemaal uit. Ze hadden een bewegingssensor, herinner ik me. Er is een straatlantaarn rechts op de stoep, die de zijkant van het huis fel belicht en het huis daarnaast, en ik weet nog hoeveel moeite ik had gedaan om verduisteringsgordijnen te vinden die Melvin bevielen, want hij had er een hekel aan om in een kamer te slapen die niet helemaal donker was, en...

Ik zie een SUV het beeld in rijden. De lampen gaan uit en hij rolt kalmpjes de oprit van ons huis op.

Dat is onze oude MPV. Ik weet nog heel goed dat ik in die auto zat, dat ik erin reed op de dag dat alles fout liep. Ik word weer overweldigd door het gevoel dat de wereld in een hel verandert. Ik weet niet waarom Rivard me dit laat zien, maar ik ben doodsbang.

De auto schakelt de bewegingslamp aan de achterkant van het huis in. Degene die aan het filmen is, beweegt zich schokkerig en krijgt de oprit in beeld op het moment dat de auto onder de carport aan het eind stopt. Het is donker onder de overkapping. Remlichten gaan aan en weer uit, en als het portier opengaat, zoomt de camera in en schokt het beeld totdat het blijft rusten op de persoon die aan de chauffeurskant uitstapt.

Het is Melvin. Hij is jonger dan de laatste keer dat ik hem heb gezien. Griezelig *aanwezig*. Hij kijkt rond en ondertussen denk ik: *hij lijkt zo normaal. Gewoon een normale man in een geruit overhemd en papa-spijkerbroek. Gewoon een normaal monster.*

Dan realiseer ik me dat er aan de andere kant van de auto ook iemand uitstapt, en die iemand ben ik.

Nee. Het is Gina Royal.

Ze ziet er anders uit dan ik. Haar haar is langer, het krult en is zorgvuldig gestyled. Ze draagt een jurk (*hij zag mij altijd graag in jurken*), die in het schemerlicht lichtblauw lijkt. Hoge hakken. Ik herinner me de jurk niet, maar ik word er kotsmisselijk van om naar Gina te kijken, naar iemand die ik ooit was. Ze houdt haar hoofd omlaag. Haar schouders hangen af. Ik heb nooit gedacht dat ik een vrouw was die misbruikt werd. Ik heb zelfs nooit ingezien hoe hij me beheerste, me pestte en mijn leven manipuleerde. Maar nu ik de vrouw zie die ik ooit was, wordt het me duidelijk. Het lijkt wel alsof ik een geest zie.

Melvin opent de achterdeur van het busje en zegt iets. Gina loopt naar achteren en ik word getroffen door een raar besef – het allervreemdste ooit – van onwerkelijkheid.

Wat zie ik? Ik herinner me hier helemaal niets van.

Melvin bukt zich en schuift iets de auto uit.

Het is een vrouw. Een slappe, bewusteloze vrouw. Terwijl hij haar onder haar armen optilt, zwaait haar lange haar heen en weer, en dan pakt Gina Royal haar bij haar voeten. De jonge vrouw draagt een grijs topje, een korte blauwe broek en hardloopschoenen, en Gina pakt haar stevig bij de enkels. Ze laat het lichaam bijna vallen terwijl ze probeert het achterportier van de auto dicht te doen.

Ik ben verbijsterd. Kan niets meer zeggen. Verbluft door een gevoel dat echt helemaal verkeerd is.

Want ik heb dit niet gedaan.

Dit is nooit gebeurd.

En toch herken ik het huis en de auto. Melvin. Mezelf. De bewegingslampen die aanfloepen terwijl ik Melvin Royal help een slachtoffer ons huis in te dragen.

Mijn verbijstering wordt verbroken als het licht op het gezicht van de vrouw valt die door Melvin en de vrouw die ik niet ben naar binnen wordt dragen, en ik hoor Sam kreunen. Het is een diep, laag geluid, alsof iemand het uit zijn binnenste heeft getrokken. Het is zijn zus. Callie.

Hier klopt niets van, denk ik. Mijn hoofd voelt vreemd en

gewichtloos aan, en de wereld klopt niet meer, niets klopt meer. Ik ben dit niet. Ik ben dit nog nooit geweest.

Het beeld wordt zwart.

Rivard sluit de laptop en geeft hem met een hoofdknik als bedankje aan zijn assistent terug.

Ik wil het op een gillen zetten. Ik wil die klootzak wurgen. Ik wil kotsen. Maar in plaats daarvan blijf ik afwezig en verstard zitten, wachtend tot de wereld weer normaal wordt. *Zou ik het toch geweest kunnen zijn?* Nee. Nee, dat zou ik me beslist herinneren. Ik zou het weten. Ik herinner me dit niet.

Ik ben Melvins Hulpje niet.

Na een tijdje lik ik mijn droge lippen en zeg: 'Dat ben ik niet.' Mijn stem klinkt onzeker en zacht en lijkt niet van mezelf. 'Dat ben ik niet.' Ik heb het koud en voel me alleen. Het lijkt alsof ik in een eindeloos diepe put val.

'Dat was mijn zus,' zegt Sam. 'Dat was Callie...' In tegenstelling tot mij klinkt Sam niet lamgeslagen. Hij klinkt agressief, alsof hij kookt van woede en zich nauwelijks kan beheersen. Ik voel de bank verschuiven als hij opstaat en wegbeent. Ik draai mijn hoofd niet naar hem toe, want dat kan ik niet. Ik kan de afschuw en walging in hem nu niet aanzien. Rivard volgt hem met zijn vale ogen. 'Is dat echt?'

'Nee,' zeg ik. 'Onmogelijk. Ik heb dat niet gedaan. Sam, ik...'

'Is dat écht?' Het is een schorre, afschrikwekkende schreeuw, die niet tegen mij is gericht, maar toch deins ik achteruit. Hij praat tegen Rivard. Als ik iets schever ga zitten, kan ik Sams gezicht zien. Maar ik kan niet kijken. Ik kijk niet.

'Nee, ik geloof niet dat het waar is,' zegt Rivard kalm. 'Ik denk dat dit onmiskenbaar aantoonde hoe goed ze in staat zijn om bewijsmateriaal te vervalsen. Toch moet u weten dat dit knappe stukje bedrog op het darkweb te vinden is. Tot nu toe hebben niet veel mensen de video gezien, en er zijn er nog minder die de implicaties ervan begrijpen.' Hij schakelt de besturing van zijn gestroomlijnde dure rolstoel in, waarna de grote dubbele deuren

achter hem opengaan. Chivari houdt de ene deur vast en Dougherty, de beveiliging, de andere. Ik blijf zitten en kijk toe, niet goed wetend wat ik nu moet doen, terwijl Rivard zijn stoel vlotjes omdraait. Hij stopt en draait langzaam terug, totdat hij mijn blik treft. 'Sauer heeft ontdekt dat het fabriceren en verkopen van allerlei vals bewijs een van de belangrijkste inkomstenbronnen van Absalom is... zoals de vervalste mishandelingsvideo die ze tegen mijn zoon hebben ingezet. Toen u vandaag belde, heb ik dit bijzondere special-effectskunstwerkje van hen gekocht.'

'U... hebt het gekócht.' Ik weet niet wat hier allemaal gebeurt. Ik voel me ellendig en heb het ijskoud. 'Waarom hebt u dat gedaan?'

'Misschien moet ik zeggen dat ik een kopie heb gekocht. Ik geloof er namelijk in dat ik mensen die ik niet ken onder druk moet kunnen zetten, en ik ken u niet, mevrouw Proctor. En u evenmin, meneer Cade. Absalom heeft deze video duidelijk met een bepaald plan gemaakt, namelijk om u in diskrediet te brengen als u ooit tegen hen in het geweer zou komen. Ik kan hen daarvan weerhouden door de oorspronkelijke video te kopen, zodat die van de markt wordt gehaald. De prijs is krankzinnig hoog, maar als u met mij samenwerkt, zal ik ervoor betalen en zo uw veiligheid garanderen. In ruil daarvoor is dit mijn prijs: zoek Carl David Suffolk op en zeg tegen hem dat ik met hem wil praten. Zeg dat ik hem daarvoor een groot bedrag wil betalen. Ik zal u een verzegelde boodschap over zijn betaling meegeven. Ik verwacht dat dat hem zal verleiden om met u mee terug te gaan.'

'Hoezo? Wat wilt u met hem doen?'

'Wat kan u dat schelen, als dat u naar de rest van Absalom en uw ex-echtgenoot leidt?' vraagt hij mij. 'Ik begrijp dat u even de tijd wilt om na te denken. Dougherty zal u beneden opvangen als u zover bent. Tot ziens, mevrouw Proctor, meneer Cade.'

Ik wil niet dat hij vertrekt. Ik wil niet dat die deuren dichtgaan. Ik wil niet met Sam alleen in stilte achterblijven.

Het mijnenveld waarop we eerder zijn gestuit en dat we niet zijn overgestoken, is gegroeid tot een kilometerslang gebied vol dodelijke

valstrikken, en ik durf hem inmiddels niet eens meer aan te kijken. Ik leun achterover op de bank en wacht tot hij iets zegt. Hij zwijgt. De stilte is ondraaglijk.

Eindelijk zeg ik: 'Sam, ik...'

'We moeten gaan.' De woorden treffen me alsof er een ijzeren staaf tegen mijn buik wordt geslagen, en de adem wordt me benomen. 'We moeten Suffolk vinden. Als iemand die video ooit ziet, is het gebeurd met je.'

Ik wil tegen hem zeggen dat ik het niet heb gedaan, dat ik Melvins slachtoffers nooit heb gezien, dat ik hem nooit had geholpen, echt nooit. Maar het klinkt zwak, en erger nog, het klinkt als een leugen. Zelfs het vertrouwen in mezelf heeft een opdonder gekregen door wat ik op dat scherm heb gezien. De werkelijkheid om me heen is verdraaid en verwrongen geraakt. Ik weet het verschil tussen waarheid en leugen niet meer.

Sam loopt langs me heen naar de deur. Hij kijkt me niet aan.

Ik volg hem.

12. Sam

Ik kan haar niet aankijken. Gwen. Gina. *Haar*. Na alle gruwelen waarmee we geconfronteerd zijn, meende ik haar te kennen. Ik dacht dat ze... iemand was die ik kon vertrouwen.

En nu is het al moeilijk te verdragen om met haar in dezelfde auto te zitten. Ik wil schreeuwen en aan de portiergreep rukken om hier zo snel mogelijk weg te komen, maar alles is vergiftigd en bezoedeld. De aanblik van Callies gezicht heeft mijn wereld vernietigd. De laatste keer dat ik haar heb gezien, was tijdens een Skype-gesprek. Ik was in Afghanistan, waar ik me op een missie voorbereidde. Zij was vol enthousiasme over iets alledaags, ze had net een nieuwe baan, nu herinner ik het me weer. Een baan waar ze nooit in zou beginnen. Ik had mijn zuster jarenlang niet gekend. We werden van elkaar gescheiden toen mijn ouders overleden en werden in verschillende adoptiegezinnen ondergebracht. Ik had haar zelfs nog nooit gezien voordat ik werd uitgezonden. Ik had haar nog nooit in het echt gezien, alleen op beeldschermpjes.

Dit was ook weer zo'n beeld op afstand van haar, licht van een dode ster, en ik herinnerde me weer dat haar lippen omkrulden als ze glimlachte en dat haar ogen glinsterden als ze lachte, en dat ze een kat had die Frodo heette, en nu kan ik die vrouw die zwijgend naast me zit wel vermoorden. De vrouw die ik helemaal niet ken.

We hebben onze gewone kleren weer aan. De Rivard Luxe-trainingspakken hebben we in de kleedkamers laten liggen. We hebben onze rugzakken, onze wapens, onze telefoons. Alles zou weer normaal moeten zijn. Maar dat is allesbehalve zo.

Ik heb overal pijn en voel me uitgeput en verwond. We hebben onze huurauto laten staan - het hoofd beveiliging van Rivard verzekerde ons dat zij hem zouden terugbrengen en dat de schadevergoeding zou worden betaald - en nu zitten we in een luxe sedan met Rivard-logo, op weg naar het vliegveld. Niet de enorme

luchthaven Hartsfield, maar een kleiner, exclusiever vliegveld: DeKalb-Peachtree. Dit is het soort vliegveld waar de rijken van Atlanta hun zakenjets en helikopters stallen, en even mis ik het vliegen weer, de eindeloze vrijheid hoog in de blauwe lucht. Een passagier zijn die is weggestopt in de cabine is niet hetzelfde.

Ik zou kunnen weglopen, denk ik. Het is voor mij heel duidelijk, duidelijk genoeg om aan te raken. *Ik kan uitstappen bij het volgende stoplicht, een taxi aanhouden, een vlucht nemen, ergens heen gaan. Ik ben haar niets verschuldigd. Rivard kan me niets maken.* Het beeld van de bewusteloze Callie, terwijl ik wist wat er de uren of dagen daarna met haar zou gebeuren... dat heeft iets in mij kapotgemaakt. Ik dacht dat ik wel meer kon verdragen, maar dat klopte niet.

Het enige wat me bij het volgende rode licht doet aarzelen, is dat ik dan niet alleen van Gwen weg zou lopen. Haar kinderen zijn er ook nog, onschuldige kinderen, die nooit iets verkeerd hebben gedaan, wier vader een moordenaar bleek en die het niet verdienen om verscheurd te worden door de wolven die zeker naar hen op jacht zullen gaan. Als deze video eenmaal op het internet te vinden is, zal Gwen nooit meer ergens veilig zijn. En de kinderen zullen in even groot gevaar verkeren. Ik denk aan Connor, het stille, introverte jochie dat uit zijn schulp kroop toen we samen dakleien op het dak van hun huis aan Stillhouse Lake vastspijkerden. Ik denk ook aan Lanny, een levendig, eigenzinnig meisje dat onder haar pantser de nodige wonden verbergt. Dappere, lieve kinderen.

Jij bent hun redder niet, zeg ik tegen mezelf. Je bent hun niets schuldig. Dat is waar. Ik wil gewoon weer een compleet mens zijn. Toen ik hiermee begon, meende ik dat wraak de oplossing was. Vervolgens dacht ik dat ik zonder die verdomde wraak zoiets als rust kon vinden.

Nu weet ik het niet meer. Ik weet niet of ik ooit weer een compleet mens zal zijn.

Ik heb onderweg niet op de route gelet, maar word uit mijn duistere overpeinzingen weggerukt als we voor een slagboom stoppen. We zijn op het vliegveld en rijden meteen door naar het

platform. Ik ken dergelijke kleine vliegvelden goed. Toen ik nog een tiener was, was er een waar ik vaak kwam om te helpen met reparaties en onderhoud, alleen maar om bij de vliegtuigen in de buurt te zijn. Toen ik oud genoeg was, heb ik motoren gebouwd en leren vliegen. Dit vliegveld komt me onverwacht heel bekend voor.

Een beetje gezond verstand, precies op het moment dat ik het nodig heb.

Eindelijk durf ik een blik op Gwen te werpen. Haar gezicht is bleek en glad als marmer, maar het raakt me dat ik traansporen op haar wangen zie. Vochtige plekken op de kraag van haar shirt. Ze heeft stilletjes zitten huilen, en dat is bij haar een zeldzaam teken van zwakte. Als ze merkt dat ik naar haar kijk, reageert ze niet. Ze staart recht voor zich uit, en aan haar gezichtsuitdrukking te zien ziet ze daar nachtmerries.

Op dat moment lijkt ze meer op Gina Royal dan ik ooit eerder heb gezien. De zelfverzekerdheid en het fanatieke, zwaarbevochten zelfvertrouwen die Gwen kenmerkten zijn verdwenen.

De auto stopt bij een privéhangar en ik stap uit. Ik haal diep adem en ruik de penetrante geur van kerosine en olie. Weer heb ik de sterke aandrang om me om te draaien, weg te lopen en mijn opgekropte woede in de koele buitenlucht te laten wegvloeien, om daarna helemaal opnieuw te beginnen. Die video heeft alles op losse schroeven gezet. Alles wat ik ooit van Gwen en mezelf meende te weten.

Maar terwijl ik hoor hoe haar portier opengaat en ik me naar haar toedraai, valt het me op dat Gwen dezelfde crisis doormaakt. Alleen zal die van haar vast nog dieper zijn. Helemaal tot op het bot. Ze ziet eruit alsof ze heeft kennisgemaakt met de hel en dat de hel haar van harte heeft verwelkomd.

‘Je kunt beter vertrekken,’ zegt ze tegen me. ‘Je kunt me niet vertrouwen, Sam. Ik neem het je niet kwalijk. Ik zou zelf ook niet weten wat ik ervan moest denken.’

Ik vraag haar zonder omhaal: ‘Heb je tegen me gelogen? Heb je hem geholpen?’

Ze schudt heftig met haar hoofd voordat ze de eerste paar woorden uitspreekt. ‘Nee. Nee! Ik weet niet wat dat was, maar... Nee!’ Haar stem klinkt onvast, maar fel. Ze haalt diep adem en veegt boos de tranen van haar wangen. ‘Ik ga Suffolk zoeken. Ga je mee of niet?’

Ik kijk naar de gestroomlijnde zakenjet die op ons staat te wachten, met een piloot in uniform ernaast, en zeg: ‘Voorlopig wel.’

Het verbaast me niet dat het interieur van de G-7 maatwerk van topkwaliteit is, met lederen fauteuils, glimmende houten tafels en echte kunstwerken aan de wanden. Rivard heeft zijn bedrijf niet voor niets Rivard Luxe genoemd. Hij stelt duidelijk prijs op comfort. Het vliegtuig biedt plaats aan maximaal twaalf passagiers. Er zijn zes fauteuils en twee banken tegenover elkaar, waarop nog eens zes personen comfortabel kunnen zitten. De piloot verdwijnt nadat hij ons de vluchtduur heeft meegedeeld. Een geüniformeerde beambte uit de hangar scant onze legitimatiebewijzen voor een onvoorzien noodgeval en wenst ons een goede reis. Dan komt er een stewardess aan boord van wie ik bijna zeker weet dat ze een beroemd model is, die ons de menukaarten geeft. We hebben de keuze uit steaks van Bone’s of een speciale lunch van Cakes & Ale, met een dessert van Alon’s Bakery. Ik kom niet uit Atlanta, maar ik was er zo dichtbij gestationeerd dat ik genoeg restaurants van naam ken.

Ik bestel de biefstuk. Gwen schudt alleen haar hoofd. Ik steek mijn hand uit naar de stewardess en zeg: ‘Breng haar toch maar iets, want ze moet eten.’ Niet dat het me wat kan schelen, zeg ik tegen mezelf. Het gaat erom dat ik ermee opgescheept zit als ze instort. We worden momenteel voortgedreven door adrenaline, woede en angst – nou ja, eerlijk gezegd gaat het bij mij voornamelijk om woede – en dat is geen goede manier om je in een situatie te begeven waarin het gevaar op de loer ligt. Ik geloof er niets van dat Rivard ons op pad heeft gestuurd omdat dat hem goed uitkomt. Hij had ook anderen

kunnen inhuren voor deze klus, en heeft dat vast ook gedaan.

Hij stuurt ons op pad omdat we omdat we vervangbaar zijn. De kosten van de beste vliegtuigmaaltijden ter wereld en de kerosine om ons daarheen te brengen staan voor hem gelijk aan die van een kop koffie.

Mijn telefoon gaat, waar ik zo van ineenkrimp dat ik een spier verrek. Ik ben veel te gespannen. Ik baal ervan dat Gwen het zag.

‘Ja?’ zeg ik bij het opnemen.

‘Ik dacht dat je dit wel zou willen weten: Melvin Royal is mogelijk gezien in Texas.’ Het is de stem van Mike Lustig. ‘Zit je nog steeds in Atlanta?’

‘Ik vertrek net,’ zeg ik tegen hem, wat in elk geval niet gelogen is. ‘Is het geloofwaardig, denk je?’

‘Shit man, je weet toch dat niks geloofwaardig is tot we bewakingsfoto’s, vingerafdrukken of DNA hebben?’ zegt hij. ‘Het ellendige is dat we net in Texas een lijk hebben aangetroffen met een vergelijkbaar profiel, en geografisch past het ook bij de meldingen. Het zou hem kunnen zijn.’

Ik kijk naar Gwen. Ik kan mijn instinct niet uitschakelen. Ze weet dat ik met Mike in gesprek ben, maar ze weet niet waar het over gaat. Gisteren had ze het me vast wel gevraagd.

Vandaag, nu de schaduw van wat er daarnet is gebeurd nog tussen ons in hangt, zegt ze niets en wendt haar blik af.

‘Hé, Sam, ben je daar nog? Heb je enige redenen om aan te nemen dat hij in Texas ondersteuning krijgt? Met name Oost-Texas, dicht bij de grens met Louisiana?’

‘Ik weet het niet.’

‘Nou, kun je het haar dan vragen?’

‘Niet nu,’ zeg ik. ‘Is dit een recente ontdekking?’

‘Behoorlijk recent. Het meisje is een dag of zes geleden ontvoerd. Lichaam in een moeras gedumpt, gevonden omdat een alligator haar been afbeet op de plek waar het aan een betonblok was vastgeketend. De jagers die haar zagen schrokken zich rot. Ze was voor het laatst levend gezien in een winkelcentrum. Haar ex had

toch ook de gewoonte om vrouwen op zulke locaties op te pikken?’

Callie werd op de parkeerplaats van een plaatselijk winkelcentrum ontvoerd. Ik zeg niks. Mike is even goed op de hoogte van Melvin Royals werkwijze als ik.

‘Dit slachtoffer had kwetsuren van een stungun,’ zegt Mike. ‘Hetzelfde als de meeste van zijn slachtoffers. Dus het spoor klopt. Maar Texas is nog een eind weg van de plaatsen waar we de andere meldingen binnenkregen. Het lijkt mij een afleidingsmanoeuvre. Maar uiteraard doen we wel onderzoek.’ Hij is even stil. Blijkbaar wacht hij tot ik iets zeg. Ik zeg nog steeds niets. ‘Je klinkt niet in orde. Alles goed daar?’

‘Zeker,’ zeg ik. ‘Ik denk gewoon even na. Heb je Ballantine Rivard gesproken?’

‘Ik heb hem gebeld. Hij is niet bereikbaar, aanhalingstekens in de lucht, je snapt het wel. Ik heb het gevoel dat ik bij de rechtbank toestemming moet halen om die protserige poort te openen.’

‘Ik denk niet dat je daar veel wijzer wordt, zelfs als je binnenkomt,’ zeg ik.

‘Waarschijnlijk niet, maar ik heb voortdurend met steenrijke psychopathische klootzakken te maken. Ik heb hem nagetrokken: de gebruikelijke rechtszaken tegen hem wegens onderbetaling, onterecht ontslag, contractschendingen en zo meer. Ik beeld me echt niet in dat iemand die zo’n groot bedrijf runt schone handen heeft. Maar zijn zoon maakte er een bende van.’

‘Ja, dat weet ik.’ Ik word afgeleid doordat de stewardess met een kar langskomt. Die staat boordevol exclusieve sterkedrank. ‘Luister, ik moet ophangen. Doe voorzichtig, Mike.’

‘Jij ook,’ zegt hij. ‘Je doet toch geen domme dingen, hè?’

‘Waarschijnlijk wel,’ zeg ik, en ik hang op.

Ik bestel nog een whisky.

Gwen houdt het bij water. Geen ijs. Ik vermoed dat ze de smaak van whisky nu associeert met de herinnering aan die video, en nu ik eraan denk, is de nasmaak in mijn mond inderdaad iets zurig. Ik leeg mijn glas in één teug en geef het terug.

De stewardess glimlacht tegen me zonder echte warmte en haalt van onder de kar een verzegelde manilla envelop tevoorschijn. Ze geeft die aan mij. ‘Van meneer Rivard,’ zegt ze. ‘Met de complimenten.’

Ze duwt de kar verder en ik kijk opzij naar Gwen. Ze neemt een slokje water en zegt: ‘Ik denk dat hij jou aardiger vindt.’

In de envelop zit een dossiermap. Die zit vol fotokopieën en ik bekijk ze allemaal voordat ik ze aan haar doorgeef. De pasfoto van Carl David Suffolk op zijn rijbewijs uit Kansas, dat in kleur gekopieerd is, is niet echt flatteus: hij blijkt een pafferige, bleke man met een terugwijkende haarlijn, die een sikje heeft gekweekt, waarschijnlijk om zijn terugwijkende kin te verbergen. Onder het rijbewijs staan zijn persoonlijke gegevens: alleenstaand, geen kinderen. Verder het saldo van zijn bankrekening, dat weliswaar positief is, maar niet indrukwekkend.

De volgende pagina is een kopie van zijn personeelspas, waarop hij er nog minder innemend uitziet. Hij werkt bij een bedrijf dat Imaging Solutions heet. Vast een copyshop of drukkerij. De rest van het dossier bestaat uit een lijst telefoonnummers die hij regelmatig belt en sms't. Bij de meeste nummers staat een naam en adres. Bij sommige niet, wat betekent dat het om prepaidtelefoons gaat. Rivard heeft ook een lijst met gebruikersnamen bijgesloten waarachter Suffolk schuilgaat, met daarbij de websites waarop ze gebruikt worden. De meeste zijn onschuldig.

Er zijn er een paar waarvan mijn nekharen overeind gaan staan. Suffolk bezoekt chatsites die voornamelijk op jonge kinderen en tieners zijn gericht. Gezien zijn leeftijd en het feit dat hij kinderloos is, is dat alarmerend.

Het laatste document in de map is een handgeschreven notitie. De tekst luidt:

In deze envelop heb ik een verzegelde boodschap gestopt, en ik vertrouw erop dat u die aan Suffolk overhandigt. Daarin staan de bijzonderheden over het bedrag dat ik aan hem betaal als hij

ermee akkoord gaat om met u mee te gaan. Als hij het er niet mee eens is, dient u op uw eigen oordeel af te gaan.

Zoals afgesproken heb ik het aanbod gedaan om de video van het darkweb te kopen en die geheel te verwijderen. Er is echter een belangrijke complicatie. Het lijkt erop dat de video al bij een andere, niet te traceren koper is afgeleverd, en daar heb ik geen controle over.

Wellicht is het onmogelijk te voorkomen dat de video wordt gepubliceerd.

Dit bevalt me helemaal niet. Mijn intuïtie zegt me dat Rivard een spelletje met ons speelt, maar ik heb geen idee hoe of waarom. Rijkaards beschouwen het gewone volk niet als mensen. We zijn slechts pionnen die ze heen en weer schuiven en hendels die ze overhalen om hun doel te bereiken.

Er zit een verzegelde, duur uitziende envelop met Suffolks naam erop onder in de map. Ik overweeg serieus om die open te maken, maar doe het niet. Nog niet.

We moeten een back-upplan hebben. Daarom stuur ik Mike Lustig een bericht.

Ik vind het niet leuk om je alweer om een gunst te vragen, maar kun je me misschien back-up bieden?

Mikes antwoord luidt:

Best wel, maar je schuld loopt wel op met samengestelde rente, vriend. Ik heb een bloedhekel aan Wichita.

Hoe in godsnaam...

Ik tuur naar de tekst en schrijf simpelweg terug:

???

Dacht je echt dat ik niet wist waar je zat, Sam? Kom op. Ik heb je de hele tijd laten volgen. Hoe vliegt dat Rivard-toestel? Nog een beetje comfortabel? Ik hoop het. Ik moest goddomme een middenstoel in de

economyclass kopen. Vlucht vertrekt over een halfuur.

Ik weet niet of ik kwaad moet zijn omdat hij ons bespioneerd heeft, dan wel opgelucht dat hij ons niet het bos in heeft gestuurd. Op dit moment waarschijnlijk het laatste. *Waar spreken we af?*

Nergens, zegt Lustig. Daarna krijg ik helemaal geen reactie meer.

Tien minuten later zijn we opgestegen en scheren we door de lucht alsof we over ijs glijden, en de hemel buiten de ovale raampjes is egaal helderblauw, met alle wolken onder ons.

Ik vertel Gwen niet wat Rivard in de brief heeft gemeld en ik vertel haar ook niets over Mike Lustig. Ik laat haar genieten van dit kalme intermezzo, van het exclusieve steakgerecht en het exclusieve dessert, want ik weet dat het gedaan is met de rust zodra we geland zijn.

De oorlog gaat altijd verder.

13. Lanny

Toen ik om internet vroeg, wilde ik echt alleen op sociale media kijken om te zien hoe het met iedereen ging. Ik wilde niet posten of zo, alleen maar wat lurken. Want ik verveelde me.

En toen zag ik Dahlia's foto, en brak er opeens iets in me. Ik miste haar zo erg dat het pijn deed. Ik wilde haar bellen. Ik wilde haar stem horen en haar vertellen wat er was gebeurd, en ik wilde... wilde allerlei dingen, woeste dingen die door me heen schoten terwijl ik naar haar foto keek en waarvan ik gewoon een opvlieger kreeg. Ik had me al eerder zo gevoeld, voordat alles in ons oude huis vernield werd en ik had ook geprobeerd erachter te komen wat het betekende en wat ik eraan kon doen. Nu denk ik dat ik het weet. Maar ik kan niets doen.

Ik ben zo *dichtbij*. Maar tegelijk helemaal niet dichtbij.

Dat Connor me uitlacht is echt de druppel, en als ik woest op hem word, dan meen ik dat echt *ontzettend*. Ik ren naar mijn kamer en lig zeker een kwartier in mijn kussen te janken. Daarna voel ik me nog altijd ellendig en alleen, maar ik ben ook te uitgeput om me er druk om te maken. Ik rol me op met mijn vochtige kussen stevig in mijn armen en staar in de verte. Buiten achter het raam is het een koude middag en hier is het ook ijsig. Ik doe de elektrische kachel aan, trek dikke sokken aan en ga onder de dekens op bed liggen. Ik heb pijn onder in mijn buik. Ik kijk op de kalender, maar het duurt nog een week voordat ik ongesteld word. Ik heb voorlopig genoeg tampons, maar ik moet Kezia vragen of ze nog een pak voor me haalt. Ik kan het Javier niet vragen. God nee. Het zoveelste gedoe waar mijn broer geen last van heeft.

Een uur later sta ik op, schuifel over de vloer en pak het vel papier op dat onder de deur door is geschoven. Ik weet dat het van Connor komt, en ik moet een beetje glimlachen om zijn hakerige letters.

De foto van Dahlia maakt me bijna weer aan het huilen, maar ik zet die met een standaard erachter toch op mijn nachtkastje zodat ik ernaar kan kijken. Misschien kan ik er een lijstje voor vinden.

Omdat ik ontzettende trek in pindakaas-chocoladerijstwafels heb, haal ik na een tijdje de deur van het slot en schiet de keuken in. Javier kijkt me aan vanaf de plek waar hij achter de computer zit te werken. Ik merk dat hij nadenkt over wat hij moet zeggen, maar ik wil met niemand praten. Ik maak snel mijn snack klaar en ben terug naar mijn kamer, maar loop toch niet hard genoeg.

‘Hé,’ zegt hij, ‘je broer heeft gezegd dat hij meer te doen wil hebben. Wat dacht je ervan om op de schietbaan te leren schieten?’

Ik vergeet bijna dat ik me beroerd voel. ‘Echt?’

‘Ja.’

‘Mam heeft ons nooit meegenomen.’

‘Ik zal het eerst met haar opnemen. Maar heb je belangstelling als zij akkoord gaat?’

‘Jemig, ja, natuurlijk!’ Alleen het idee al geeft me het gevoel dat ik alles onder controle heb. ‘Wanneer?’

‘Zodra zij het goed vindt. Maar niet al te enthousiast, revolverheld, want het zal nog een hele tijd duren voordat je echt mag schieten, zelfs als zij ja zegt. Weet je wat: we gaan na sluitingstijd naar de baan, en dan kies je een wapen uit. Ik geef je de keuze uit drie verschillende. Dan ga je leren hoe je het uit elkaar haalt, schoonmaakt en weer in elkaar zet.’

‘Wacht, is dat alles? Ik weet al hoe dat moet!’ Ik heb al honderd keer gezien hoe mama haar pistool schoonmaakt. Hij antwoordt niet. Ik knabbel aan mijn snack. ‘O, kom op. Echt?’

‘Dat is alles wat we in het begin gaan doen. Wapen kiezen, uit elkaar halen, schoonmaken, in elkaar zetten. Goed?’

‘Maar ik wil op een doelwit oefenen!’

‘Dat weet ik.’

‘Waarom mag ik dat dan niet?’

‘Omdat ik het op mijn manier doe. Als dat je niet bevalt, kunnen we evengoed thuisblijven.’

Hij is even erg als mama. Ik denk er serieus aan om hem dat te vertellen, maar ik hou mijn mond, omdat ik er helemaal niks mee opschiet, behalve dat ik hier moet blijven voor het zoveelste spelletje Monopoly.

‘Goed,’ zeg ik, maar op zo’n manier dat duidelijk wordt dat ik er anders over denk. ‘Zeker. Vast wel.’

‘Super.’ Javier sluit de laptop. ‘Dit is geen spelletje, Lanny. Dat begrijp je toch? Een pistool is een verantwoordelijkheid. Op het moment dat je er eentje oppakt, heb je de macht over leven en dood, en dat mag je nooit te licht opvatten.’

‘Dat weet ik!’ Zijn blik zegt me dat hij me niet op mijn woord gelooft. Ik probeer er kalm en volwassen uit te zien, want ik weet dat hij dat wil. ‘Oké. Ik zal een pistool uitkiezen en dan leer ik wat ik volgens jou allemaal moet weten. En mag ik dan eindelijk schieten?’

‘Als je moeder zegt dat het mag,’ zegt hij tegen mij. ‘Maar niet vanavond. Stapje voor stapje.’

Hij heeft nu een pistool op zijn heup. Het lijkt op het pistool dat mama heeft, dus het is waarschijnlijk een halfautomatisch 9 mm-pistool. Mam is uiterst voorzichtig met haar pistolen, maar af en toe heb ik er toch eentje kunnen oppakken om te voelen hoe zwaar zo’n ding is. Hij heeft gelijk. Er verandert iets als je een vuurwapen in je hand hebt. Het voelt geruststellend en spannend, zeker. Maar er is nog iets anders. Ik heb nooit precies kunnen zeggen wat het is. Als hij me uiteindelijk een keer laat schieten, zal ik misschien weten wat ik mezelf probeer te vertellen.

Het is een begin, zeg ik tegen mezelf. *Stop met zeuren.*

Ik heb er een hekel aan geduld te moeten oefenen. Ik denk dat ik dat van mama heb geërfd.

Op zachtere toon zeg ik: ‘Heb je de afgelopen dagen met mama gesproken?’

‘Ja, eventjes. Ze moest weg voordat ik de telefoon aan jou kon doorgeven. Het gaat goed met haar.’

‘Heeft mam iets over... hem gezegd?’ Ik zei bijna *papa*, maar ik weet dat ik hem niet zo moet noemen, in elk geval niet hardop. We

weten allemaal over wie ik het heb.

Javier schudt zijn hoofd. 'Nog niet,' zegt hij. 'Er is geen reden om aan te nemen dat hij in de buurt is, maar we moeten wel alert blijven. Blijf zoveel mogelijk binnen. Ga niet online. Hoe langer we geheim kunnen houden waar je zit, hoe beter en veiliger dat voor ons allemaal is.'

'Maar ik mag toch zeker wel met mijn vriendinnen praten?' zeg ik tegen hem. Ik bedoel eigenlijk Dahlia. 'Die zullen ons niet verraden.' Zij zal me niet verraden.

'En dan vertellen je vriendinnen het aan andere vriendinnen en dan weet iedereen in Norton binnen de kortste keren dat je terug bent. Denk je ook niet dat je moeder hier voortdurend over de tong gaat? Niemand zal de kans voorbij laten gaan om over haar te roddelen.'

Uiteraard heeft hij gelijk. Dat vriendinnen-argument is halfslachtig. Javier neemt zijn opdracht serieus. En dat geldt ook voor Kez, die momenteel naar haar echte werk als agent is en onderzoek doet naar een inbraak aan de overkant van het meer. Ik hoop maar dat het niet om ons huis gaat. Ik maak me daar zorgen over... best mogelijk dat de jongens van school ons huis binnendringen, alles vernielen en in mijn slaapkamer selfies maken terwijl ze op mijn kussen liggen te bonken. En dat ze mijn spulletjes doorzoeken. Niet dat ik veel spulletjes heb nu we al zoveel jaar op de vlucht zijn. Het is nog steeds pijnlijk om me voor te stellen dat mijn toch al geringe privacy geschonden wordt.

Maar misschien gaat het niet om ons huis. Misschien is die gigantische flatscreen-tv van de Johansens eindelijk gejat. Of hun Mercedes SUV.

Of misschien heeft iemand het oude huis van Lancel Graham geplunderd. Wij mogen dan vanwege mijn vader voor moordenaars doorgaan, maar Graham heeft echt mensen omgebracht. Als Grahams huis wordt vernield, dan vind ik dat niet alleen niet erg, ik keur het zelfs goed. Hij was een smerige schurk en als mama en Kez en Sam ons niet op tijd hadden gevonden... God mag weten wat er dan was

gebeurd. Nee. Ik weet het eigenlijk wel. Dan zou er hetzelfde zijn gebeurd als wat zijn twee andere slachtoffers was overkomen, en alle meisjes die mijn vader heeft vermoord.

Ik probeer er niet aan te denken.

Connor komt binnen. Hij is een tijdje buiten geweest, want hij heeft een jas en handschoenen aan. Hij trekt die uit en ploft op de bank neer, waar hij meteen een boek pakt. Hij kijkt me even aan maar zegt niets. Misschien denkt hij dat we nog steeds niets tegen elkaar zeggen.

En misschien is dat ook wel zo.

‘Hoe laat vertrekken we?’ vraag ik Javier, want dat geeft tenminste een beetje afleiding.

‘Ik zei toch dat we eerst met je moeder moeten overleggen.’

‘Je zei ook dat ik niet met een pistool zou gaan schieten. Dus er valt nog niks te vragen.’

Hij kijkt me geërgerd aan. ‘Ik bel echt wel. Als ik haar niet te pakken krijg, laat ik een bericht achter.’

‘Waar ga je heen?’ vraagt Connor. Ik negeer hem.

‘Naar de schietbaan. Die gaat om acht uur dicht,’ zegt Javier. ‘Ik ga erheen om de boel op slot te doen, alles op te ruimen en om te controleren of er niemand meer in het gebouw is. Dan kom ik terug om jou op te halen, Lanny. Kez kan hier bij jou blijven, Connor.’

‘Wacht even, gaan jullie naar de schietbaan? Waarom mag ik niet mee?’ vraagt mijn broer, precies zoals ik al had verwacht.

‘Omdat je nog een kind bent,’ zeg ik tegen hem. ‘Dus nee, je mag niet mee.’

Maar Javier blijft naar hem kijken en zegt: ‘Wil je dan mee?’

Connor haalt zijn schouders op en leest stug door.

‘Betekent dat ja?’

‘Zeker,’ zegt hij. Maar langs zijn kaken en oren zie ik dat zijn huid donkerder wordt. Hij bloost nog net niet, maar het scheelt niet veel. Mijn broer laat zulke dingen niet gauw zien, maar hij is ook blij dat hij even weg mag. Misschien vindt hij vuurwapens zelfs spannend, maar hij zegt altijd tegen mij dat hij er niet van houdt.

Ik kijk op de klok en kreun. Het duurt nog uren voordat we vertrekken. Ik kijk bij de computerspellen, stop uiteindelijk Assassin's Creed in de gameconsole en duw mijn broer met mijn heup opzij. Hij staat op, loopt naar zijn kamer en sluit de deur. Prima. Mooi. Ook al had ik min of meer verwacht dat hij zou aanbieden om samen te gamen. Hij vindt dit een gaaf spel. Daarom heb ik het ook uitgekozen.

'Eikel,' zeg ik zachtjes, en ik start op in single-player mode. Ik zet het spel op pauze, sta op en open zijn slaapkamerdeur zonder te kloppen, omdat ik weet dat hij dan pissig wordt.

Hij staat met zijn rug naar me toe, en even denk ik dat ik hem bij iets heel persoonlijks betrapt heb, maar dan zie ik dat hij zijn telefoon in zijn hand heeft. 'Bel je met mama?' vraag ik hem.

'Nee.' De blik in zijn ogen verrast me.

'Wie was je dan aan het bellen?'

'Niemand,' zegt hij.

'Want als je mama belt...'

'Ik bel helemaal niemand!'

'Dan...'

Hij ontploft. Dat verrast me echt, want ik weet weliswaar dat Connor door het lint kan gaan, maar het duurt altijd een tijdje voordat het zover is, terwijl hij nu ineens begint te schreeuwen. 'Donder op, ja? Hou op met net te doen alsof je mama bent, je kunt er niks van!'

Ik loop achteruit en hij springt naar voren en slaat de deur dicht in mijn gezicht. Ik moet een stukje achteruit springen, anders had ik die recht op mijn neus gekregen. 'Jezus!' schreeuw ik terug en tref de deur met de zijkant van mijn vuist. 'Doe niet zo hysterisch, stom ettertje!'

Hij reageert niet, wat ik ook niet verwacht. Ik staar een paar seconden boos naar de deur en draai me dan om. Javier zit me aan te kijken. 'Wat nou?' snauw ik.

'Vind jij het wel goed als hij jouw kamer binnenstormt terwijl de deur dicht is?' vraagt hij.

‘Echt niet.’

‘Doe dat dan ook niet bij hem. Ik weet dat je moeder het je anders heeft geleerd.’

Als hij ook maar *iets* minder aardig was, had ik hem verteld zijn kop te houden, maar nu zeg ik niks. Ik plof weer neer op de bank, pak de controller en start het spel weer. Ik ben hier niet zo goed in als mijn broer, maar echt slecht ben ik ook niet. Een tijdlang laat ik me lekker meeslepen in de gamewereld. Ik ben blij dat ik alles even kan vergeten en het lijkt alsof de muren om me heen terugwijken.

Maar alles komt terug als Javier opeens opstaat en de tv uitzet. ‘Nou zeg!’ protesteer ik, omdat ik midden in een sprong zat en nu een leven ga verliezen, maar hij zet een vinger tegen zijn lippen en de blik in zijn donkere ogen is zo intens dat ik meteen niks meer zeg.

Ik hoor iets. Banden op grind. Javier loopt naar het raam en schuift het gordijn een stukje opzij. Het wordt me niet duidelijk of het wel oké is, en dan haalt hij zijn pistool uit de holster en zegt: ‘Haal je broer en blijf uit het zicht. Geen geluid. Nu meteen.’

‘Wat is er dan?’ fluister ik. Mijn hart bonst en ik krijg het ontzettend warm en dan weer koud. ‘Is hij het soms?’

‘Ik denk het niet,’ zegt hij. ‘Maar toch moet je uit het zicht blijven. Ga nu.’

Ik kijk rond. We hebben niets laten liggen wat ons in het volle zicht zou verraden. Ik ren naar Connors kamer en klop zachtjes voordat ik de deur open. ‘Connor, kom mee, we moeten...’

Ik maak de zin niet af, want hoewel het boek ondersteboven opengeslagen op zijn bed ligt, is hij er niet. Ik buk me en kijk onder het bed. Niets. Ik kijk in de garderobekast.

Opeens voel ik tocht in mijn nek, ik kijk om en zie dat het raam bij het bed openstaat. De gordijnen bewegen langzaam in de wind.

Godsamme, nee toch.

Ik heb niet de kans om het Javier te vertellen, want ik hoor Boot buiten luid blaffen. Ik trek het gordijn open en kijk naar buiten, maar zie mijn broer nergens. Onder het raam staat een houten kratje, zodat je gemakkelijk naar buiten kunt klimmen. *Waar zit je in*

hemelsnaam? De oude schuur is het enige gebouw in het zicht, en nadat ik heel even heb gearzeld zwaai ik mijn been over de vensterbank, buk en stap op de krat. Die kraakt een beetje, maar houdt mijn gewicht. Ik sluit het raam. Als ik al geluid maak, wordt dat door Boots gegrom en geblaf gecamoufleerd, en nu hoor ik dat Javier hem naar de veranda terug fluit. Ik stap van de krat af en ren zo stil als ik kan over het open terrein naar de schuur.

Daar zit Connor ook niet.

De schuur is vol gereedschap en de gebruikelijke rommel die zich op het platteland altijd ophoopt – grotendeels oude onderdelen – en als er ooit een zolder is geweest, is die allang verdwenen. Je kunt je hier nergens verstoppen.

Het is te laat om te proberen het huis weer in te gaan, dus loop ik het donker weer in en probeer niet aan de spinnen te denken, waar het hier vol mee zit, of aan de slangen die zich op een warm plekje willen oprollen. Ik ga op mijn hurken zitten en luister. Ik heb geen pistool, maar ik pak een hooivork en hou die met beide handen vast. Als ik moet vechten, zal ik vechten. Ik luister of ik een gewerschot of lawaai van een gevecht hoor, maar hoor alleen maar mannenstemmen. Ze klinken best kalm, geloof ik. Dat gaat een tijdje door, en uiteindelijk hoor ik een auto starten en bandengeknars als hij keert en wegrijdt. Ik wacht tot ik de auto niet meer hoor, sta op en leun op de hooivork, omdat mijn knieën knikken.

Ik ga naar buiten en kijk rond, maar zie mijn broer nergens. Ik klim weer door het raam en gluur door de deuropening. Javier sluit net de voordeur en doet die op slot. Boot is binnen, los van de ketting, en drementelt naar me toe, naar me opkijkend.

‘Wie was dat?’ vraag ik Javier. Mijn mond is droog en slikken is pijnlijk.

‘Rechercheur Prester,’ zegt hij. ‘Hij zegt dat hij wilde kijken of alles goed ging met me, omdat ik zoveel minder op de schietbaan ben. Hij vertrouwt het duidelijk niet...’

Ik onderbreek hem haastig. ‘Connor is weg!’

‘Hoe bedoel je, weg?’

‘Hij is niet in zijn kamer. En hij is ook nergens buiten. Ik heb gekeken.’

‘En in de kasten? De schuur?’

‘Hij is niet in...’

‘Lanny, kijk in de kasten!’

Ik open mijn deur en kijk op alle plekken waar mijn broer zich misschien kan verbergen, maar vind hem niet. Ik loop terug en zie nog net hoe Javier een plastic mat op de keukenvloer wegtrekt – we staan er elke dag op bij de afwas – waaronder een ring in het hout zit. Ik knipper met mijn ogen, omdat ik niet wist dat die ring daar zat. Hij heeft dat nooit gezegd. Ik neem aan dat hij dit voor een noodgeval bewaarde.

Als hij het luik opentrekt, zie ik dat er een houten trap het donker in loopt en dat er een lamp met een trekkoord hangt. Javier trekt aan het koord en haast zich de trap af. Boot krabbelt met zijn poten aan de rand en blaft, maar volgt hem niet. Javier blijft maar even weg, schakelt het licht uit en klapt het luik weer dicht als hij eruit klimt. Hij schopt de plastic mat terug over het luik. ‘Beneden is hij niet. Heeft hij iets tegen jou gezegd? Zou hij ergens naartoe gaan?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik bedoel, soms vindt hij het leuk de tuin in te gaan, maar...’

Hij is al weg voordat ik nog iets kan zeggen, en Boot krabbelt met zijn klauwen op de houten vloer en sprint achter hem aan. Ik voel me hartstikke ellendig. Beverig. Ik kijk nog eens in de kamer van mijn broer en in mijn eigen kamer. Ik kijk echt overal.

Hij is niet hierbinnen.

En wanneer Javier met een grimmig gezicht terugkomt, besef ik dat er iets vreselijks is gebeurd.

Mijn broer is echt zoek.

Rustig maar, zeg ik streng tegen mezelf. Hij zit gewoon ergens te pruilen. Hij is boos op me. Hij is ervandoor om mij te straffen.

Zou hij echt zoiets doen? Hij kent de regels en hij weet dat papa ontsnapt is. Hij weet dat mama zo ver weg is dat we haar niet kunnen vinden, dus waarom zou hij dan naar haar proberen te

vluchten? Hij is vast alleen maar boos en stom. Misschien is hij Norton ingegaan. Ik weet het niet.

Ik kan absoluut niet aan mam vertellen dat ik hem ben kwijtgeraakt. Als ik hem vind, zal ik hem een knuffel geven en dan geef ik hem zo'n oplawaai dat hij het nooit meer vergeet. En dan knuffel ik hem nog eens. *Vertel het alsjeblieft niet aan mama*, wil ik tegen Javier zeggen, maar dat kan ik niet. Hij voelt zich ook verantwoordelijk.

Ik loop naar buiten, de veranda op. Boots ketting ligt hier opgerold in een spiraal. Ik ga ernaast staan en kijk rond. Javier is inmiddels helemaal om het huis heen gelopen, met Boot naast hem trippelend. Hij kijkt over het hek naar het omliggende bos, en ik weet wat hij denkt: *Welke kant op?* Ik heb geen idee.

'Kan Boot hem niet vinden?' vraag ik.

'Misschien wel. Hij heeft al eerder wild gelokaliseerd. Misschien kan hij het spoor van Connor volgen.'

Ik loop weer naar Connors garderobekast en kom terug met een hevig stinkend T-shirt van de stapel vuile was. Ik geef het aan Javier, die het aan Boot laat zien. Hij snuift er enthousiast aan en kijkt ons dan aan alsof hij geen idee heeft wat we willen. Ik hurk neer en zeg: 'Zoek hem.'

Ik spreek geen honds en Boot likt aan zijn poten en houdt zijn kop schuin in mijn richting. Ik pak het T-shirt en duw het weer tegen zijn neus. Hij waggelt achteruit en gromt me waarschuwend toe. 'Toe maar,' zeg ik tegen hem. 'Toe maar, zoek.'

Hij gaat zitten en niest. Javier vloekt zachtjes in het Spaans - hij denkt waarschijnlijk dat ik niet weet wat hij zegt - maar bukt zich toch, geeft de hond klopjes en zegt: 'Sorry, jongen, jij kunt er niets aan doen.'

Boot lijkt nog steeds in de war, maar opeens schieten zijn oren omhoog. Het lijkt een besluit te nemen. Hij krabbelt op, blaft kort en springt in één gespierde beweging over het hek, met nog zeker vijftien centimeter vrije ruimte. Javiers mond valt open.

'Wist jij dat hij zo over het hek kon springen?' vraag ik.

‘Nee. Verdomme, zeg.’

Javier opent het hek en loopt het grindpad op, waar Boot ijverig aan de kiezelsteentjes snuffelt, terwijl hij met zijn neus grind opzij schuift en stofwolkjes opwerpt. Hij werkt zo de hele oprit af en draaft vervolgens richting de weg. Javier rent achter hem aan, en ik volg hem en haal hem even later in. Ik moet mijn moeder in stilte bedanken dat ze me steeds heeft meegesleept als ze rond Stillhouse Lake ging hardlopen. Het valt niet mee om over het grind te rennen, maar we houden pas in als Boot ook vertraagt, halverwege de hut en de hoofdweg. Het grind gaat hier over in grotendeels opgedroogde modder. Boot snuffelt verder in een acht-figuur, loopt naar een bepaalde plek terug en gaat daar zitten. Hij kijkt ons ietwat medelijdend aan. *Stomme mensen.*

Ik ben degene die de voetafdrukken opzij in de modder bij de bomen ontdekt. Ik herken het loopvlak. Het zijn Keds, en die schoenen had Connor inderdaad aan.

Ik sprint het bos in zonder op Javiers geroep te letten – *Wacht, Lanny* – want ik ben doodsbang. Ik ben doodsbang dat hij verdwenen is, of erger nog, dat mijn broer iets overkomen is, en dat hij het bos in is gelopen en in elkaar is gezakt of...

Ik zie Connors gezicht het eerst. Hij kijkt in de richting van de hut en het middaglicht tussen de bomen valt precies op hem. Zijn blik is bedroefd en bedachtzaam en misschien ook wel een beetje schuldig. Hij staat daar maar zo’n beetje.

Dan draait hij zich om, kijkt me aan en zegt: ‘Lanny...’

Ik luister niet. Ik blijf vlak voor hem staan, grijp hem bij zijn schouders en schud hem door elkaar alsof ik de idioot uit hem wil schudden. Pas dan zie ik dat Connor huilt. *Hij huilt.*

Ik stop met schudden en omhels hem. Hoewel ik altijd de grootste van ons tweeën ben geweest, denk ik dat hij zich nog nooit zo klein en kwetsbaar heeft gevoeld.

Hij zakt in elkaar, en ik laat me met hem mee op de grond zakken, en we blijven allebei op onze knieën zitten, elkaar vasthoudend. We zwaaien een beetje heen en weer en zeggen geen

woord. Ik weet niet of een van ons wel in staat is om iets te zeggen. Er is hier iets heel erg mis, maar ik weet niet wat precies. Ik ben bang om het te weten te komen.

Connor steekt zijn telefoon uit. Zijn handen beven. Mam schakelt altijd eerst internetfuncties uit en activeert ouderlijk toezicht voordat ze de telefoons aan ons geeft, maar het verrast me niet echt dat hij dat allemaal heeft weten te omzeilen. Dat moet wel, want er speelt een video op het scherm. Op het moment dat ik de telefoon van hem overpak, is die afgelopen. ‘Wat is dit?’ Ik hoor Javier achter me arriveren, en Boot is er ook. Hij wurmt zich hijgend onder Connors arm door om zijn gezicht te likken. Ik slik en leun achterover. Connor slaat zijn armen om de hond heen, alsof hij zich ergens aan vast moet houden. ‘Connor? Wil je dat ik die video bekijk?’

Hij knikt zwijgend. Ik druk op ‘afspelen’.

En als ik zie wat erop staat, verandert de hele wereld. Voorgoed.

14. Gwen

Laat in de middag landen we in Wichita, waar de zon al laag staat. De ijzige, bijtende kou wijst op sneeuw in de lucht, maar het is nog steeds helder. Ik herinner me nog dat dit soort weer betekende dat je een goede voorraad hout voor de open haard en zout voor de trap moest klaarleggen, en dat het tijd was om je winterbanden te controleren. Het lijkt wel alsof ik hallucineer als ik de trap van de Rivard Luxe-zakenjet afloop en in het verkeerde decennium in mijn leven stap. Ik word duizelig van de geur hier.

Mijn telefoon zoemt. Ik heb hem voor de vlucht uitgezet en hij heeft net verbinding gemaakt met het nieuwe roamingnetwerk. Ik kijk op het scherm en zie een bericht: *911*.

Het is van Lanny.

Ik heb ook een voicemail van Javier, maar die beluister ik niet. Ik blijf meteen stilstaan op het platform, op twee stappen van het toestel, en kies het nummer van mijn dochter. Mijn maag draait zich om en ik haal tegen beter weten in opgelucht adem als ik haar ‘Hallo?’ hoor zeggen.

‘Schatje, wat is er aan de hand?’ vraag ik. Ik hoor niets. ‘Ben je er nog? ‘Schatje? Hallo?’

‘Kutwijf!’ zegt ze, en dan hangt ze op. Meer niet. Ik denk dat de verbinding verbroken is, maar dan begin ik aan verontrustender mogelijkheden te denken. Ze klonk anders dan normaal. Ze klonk kil. Boos. *Anders*. En ze heeft me nog nooit zo genoemd. Nooit.

Sam vertraagt zijn pas terwijl hij de trap afdaald, omdat hij de blik op mijn gezicht heeft gezien. We zijn niet meer zo close als voordat we in de lift in de Ivoren Toren stapten, maar toch maakt hij zich blijkbaar nog ongerust over me. ‘Wat is er?’ vraagt hij. ‘Iets met de kinderen?’

Ik bel nogmaals. Lanny neemt op, maar zegt niets. Ik hoor ruis, alsof de telefoon wordt afgepakt, en dan hoor ik Javiers stem:

‘Gwen?’

‘O godzijdank, is alles in orde daar? Ik kreeg een sms en Lanny...’

‘Ja, luister. Je moet meteen terugkomen.’ Javier klinkt ook al niet goed. Ik heb het akelige idee dat iemand een pistool tegen zijn hoofd houdt, dat ze allemaal gegijzeld worden en dat Melvin Royal zich over hem heen buigt en elk woord hoort dat we zeggen. Is dat mogelijk? *Ja*. Ja, dat is mogelijk, hoe afschrikwekkend het idee ook is.

‘Javier, als je onder dwang spreekt, zeg dan mijn naam eenmaal.’

‘Nee, er is geen sprake van dwang,’ zegt hij. Het klinkt afgemeten en boos, maar niet angstig. ‘Je kinderen vragen om antwoorden. Je moet een paar zaken verduidelijken. Goed? Wanneer kun je hier zijn?’

‘Ik begrijp het niet. Wat is er gebeurd? God nog aan toe, zijn jullie allemaal in orde?’

‘Ja,’ zegt hij. Ik weet niet of ik hem moet geloven. ‘Kom hierheen.’

‘Ik...’ Ik heb geen idee wat er aan de hand is. ‘Zal ik doen. Morgen rond de middag. Ik ben niet vlak in de buurt, het zal even duren.’ Ik vraag me af of Rivard erg boos wordt als ik zijn vliegtuig op de terugweg kaap.

‘Oké,’ zegt hij. Hij klinkt beslist anders dan de man die ik de zorg over mijn kinderen heb toevertrouwd. Alsof er iets is gebeurd waardoor hij radicaal van gedachten is veranderd.

‘Morgen,’ beloof ik, en zonder gedag te zeggen hangt hij op. Sam staat nu met gefronste blik naast me. Terwijl ik de telefoon wegstop, kijk ik naar hem op. ‘Er is iets mis. Ik moet morgen bij Javiers huis terug zijn.’

‘Is alles goed met de kinderen?’

‘Ik... Ik hoop van wel. Ik geloof niet dat ze gedwongen werden om te bellen, zeker niet.’ Ik overweeg nog om Connor te bellen om te zien of hij spraakzamer tegen me is, maar zie ervan af. Mijn diepste intuïtie vertelt me dat dat geen goed idee is. *Maak dit af, dan kun je naar hen terugkeren. Denk er niet te veel over na.*

De vliegtuigcrew heeft professioneel glimlachend afscheid van ons genomen, maar ze verspillen verder geen tijd. Terwijl we nog met elkaar praten, wordt de trap ingetrokken, gaat de deur dicht en

komen de motoren op toeren zodat het toestel naar een hangar kan taxiën. Sam en ik lopen naar de kleine aankomsthal. We lopen er snel doorheen en weer krijg ik een sterk déjà-vu gevoel. Ik ben hier eerder geweest, toen ik mijn moeder ophaalde nadat ze hier met het vliegtuig was aangekomen voor een bezoek aan haar kleinkinderen, toen die nog klein waren. Dat was voordat alles veranderde en mijn leven een surrealistische, eindeloze nachtmerrie werd.

In de aankomsthal ligt nog precies hetzelfde tapijt.

Er is een taxistandplaats – dat wil zeggen, een plek voor één taxi – en Sam loopt erheen, buigt zich naar voren en geeft een bestemming op, die ik niet kan horen. Ik stap bij hem achterin de auto en we schieten weg van de parkeerplaats. De taxichauffeur is niet echt spraakzaam. Dat is maar goed ook.

Sam geeft me het dossier dat hij aan boord van het vliegtuig uit de bruine map heeft gehaald. Ik had op dat moment niet gevraagd wat erin zat, omdat ik hem niet onder druk wilde zetten. Dat wil ik nog steeds niet, maar nu moet ik het toch vragen.

‘Thuis of eerst op kantoor?’ vraag ik. Het is bijna vijf uur. Afhankelijk van de werktijden kan Suffolk op beide locaties zijn, of onderweg.

‘We proberen eerst het kantoor. Ik hou ervan om mensen daar te verrassen. Onder het toeziend oog van de baas zullen ze je niet zo gauw proberen te vermoorden.’ Sams droge gevoel voor humor klinkt nu geforceerd. Ik voel me alsof ik in een vrije val omlaag duikel. Ik probeer tijdens de taxirit niet uit de ramen te kijken, want aan alles wat we passeren is een herinnering aan mijn oude leven verbonden. Het park waar ik met de kinderen naartoe ging. De winkel waar ik mijn favoriete jurk heb gekocht.

Het restaurant waar Melvin me voor onze laatste trouwdag mee uit eten nam.

Ik heb een droge mond en mijn keel zit dicht wanneer ik probeer te slikken. Had ik in het vliegtuig maar wat meer water gedronken. Sam en ik hebben er niet over gesproken, maar het is niet al te waarschijnlijk dat Suffolk veel zal tegenstribbelen, daar lijkt hij niet

het type voor. Ik wil gewoon doen wat Rivard wil en anderen ervan weerhouden ooit die video te bekijken. Ik weet niet of ik ervan uit mag gaan dat Rivard zijn belofte gestand doet om die video te kopen en verspreiding te voorkomen, maar een andere optie heb ik niet. Dat het een nepvideo is, doet er niet toe. Het gaat erom dat hij echt lijkt, zelfs voor mij, alsof ik de herinnering heb verdrongen. Je hoort vaak dat *camera's niet liegen*, maar dat is onzin.

En als ze liegen, gelooft iedereen het.

Het is maar een korte rit naar het adres dat Sam de taxichauffeur heeft opgegeven en we stoppen op een modern bedrijventerrein. Er staan diverse kantoorgebouwen van meerdere verdiepingen, maar Imaging Solutions lijkt een kleine zaak in een winkelpromenade. Ik betaal de taxichauffeur van mijn steeds kleinere stapel bankbiljetten en volg Sam naar de winkel.

Binnen hangt een sterke geur van chemicaliën en ozon. Het tapijt is zuiver functioneel, zonder dempingslaag. Er staat een toonbank van nephout, een kassa en er hangen een paar kleurige posters met informatie over bebording en drukwerk. Achter een wand hoor ik machines brommen en klikken, en links is een open deur die naar de werkplaats voert. In de wand is een rij glazen blokken geplaatst en in het vertekende doorzicht zie ik mensen bewegen.

Bij onze binnenkomst klonk er een deurbel, en nu verschijnt er een jongeman van achteren die zijn handen schoonveegt. Hij draagt een wit overhemd met korte mouwen en een zwarte stropdas, en zelfs zijn kapsel is fantasieloos en lijkt recht uit de jaren vijftig afkomstig. 'Goeddag,' zegt hij. 'Wat kan ik voor jullie doen?'

Sam zegt: 'We zijn op zoek naar Carl David Suffolk.'

De jonge man glimlacht. 'Juist, maar hij is nu aan het werk, en bezoekers mogen niet in de werkplaats komen, dus...'

'Ik ben geen bezoeker,' zeg ik tegen hem. 'Ik ben zijn zus. Er is een noodsituatie in de familie.'

'O. Juist ja. Dan zal ik hem even halen...'

'Ik ga met je mee,' zegt Sam. Terwijl de winkelbediende zich omkeert, fluistert hij tegen me: 'Ren naar de achterkant voor het

geval dat hij ervandoor gaat.'

'Ik hoop dat alles in orde is', zegt de bediende. 'Meneer...?'

'Suffolk,' liegt Sam vlotjes. 'Ik ben zijn broer. En u bent...?'

'David Roberts. Ik ben de assistent-bedrijfsleider.'

'Prima. Bedankt, meneer Roberts.'

Roberts klapt de toonbank open bij een scharnier en Sam loopt met hem mee de hoek om. Zodra ze uit het zicht zijn, ben ik weg en ren naar het eind van de rij winkels, de steeg door en verder langs de treurige achterkant. Het staat er vol afvalcontainers bij laadperrons, en onder het rennen tel ik de winkels af. Gelukkig hebben de meeste een naambord bij de achterdeur. Als ik Imaging Solutions heb gevonden, vertraag ik mijn pas. Op dit moment staan er geen vrachtauto's bij het laadperron.

De roldeur van de garage is gesloten, evenals de stalen deur ernaast, maar als ik onderaan de trap ben, wordt de deur met een klap opengegooid en komt er een forse blanke man van halverwege de veertig tevoorschijn. Net als Roberts draagt hij een wit overhemd met korte mouwen en een zwarte das, maar in tegenstelling tot zijn baas is hij er niet zo voorzichtig mee geweest, want rond zijn middel zie ik zwarte inktvegen. Hij ziet er bleek en verwilderd uit en als hij ziet hoe ik onderaan de traptreden de doorgang versper, zet hij grote ogen op. Hij draait zich om, maar het is te laat. Sam komt achter hem door de deuropening naar buiten. Hij sluit de deur en zegt: 'Carl, wees nou verstandig...'

Hoewel ik het aan zie komen, heb ik geen tijd om Sam te waarschuwen. Carl springt op hem af. Sam ontwijkt hem met het gemak van een matador, en Carl schiet langs hem heen. Hij struikelt, zwaait heen en weer en valt dan met een paniekerige kreet van het laadperron.

Hij komt op zijn rug terecht en lijkt verdoofd door de klap. Als we bij hem aankomen, ligt hij nog steeds plat op de grond. Hij lijkt verder in orde en als Sam hem een hand aanbiedt, neemt hij die aan. 'Iets gebroken?' vraagt Sam. 'Hoe gaat het met je hoofd?'

'Goed,' zegt Carl. 'Het gaat wel. Ik ben...' De eerste schok is voorbij

en het dringt tot hem door wat er is gebeurd. Hij strompelt achteruit, maar hij hinkt, en terwijl Sam en ik elkaar aankijken, maakt Suffolk zich slingerend en met zijn been trekkend in slow motion uit de voeten, op zoek naar de vrijheid.

Ik zeg: 'Hé, Carl, stop nou maar. Daag me nou niet uit om je knieschijf kapot te schieten.'

Suffolk draait zich om. Hij lijkt asgrauw en voor het eerst kijkt hij ons nu een voor een met een scherpe blik aan. Als hij mij opneemt, verandert zijn gezicht. Zijn blik wordt kwaadaardig, alsof er een demon aan het oppervlak is gekomen. Zijn voorhoofd wordt rood. Zijn mond valt open en in zijn ogen manifesteert zich zo'n kille lust dat ik achteruit wil stappen. Toch blijf ik staan.

'Jij,' zegt hij zacht. 'Jij bent dat *wijf* van hem.'

Dan spring hij op me af, en omdat ik niet naar achteren ben gestapt, kan hij mij makkelijk bereiken. Ik denk dat hij me wil neerslaan, maar daar ben ik op voorbereid.

Met een regelrechte moordaanslag heb ik geen rekening gehouden.

Hij klemt zijn handen om mijn hals en zonder een moment van aarzeling knijpt hij die met verpletterende kracht dicht. Dit is geen spelletje meer en geen poging. Hij wil niets anders dan me vermoorden. Mijn verstand gaat op nul en er resteert slechts blinde paniek. Ik voel hoe ik door zijn enorme kracht van de grond word getild, en door de pijn en de verstikkende paniek terwijl mijn longen wanhopig naar adem snakken, ben ik niet meer in staat om echt na te denken.

Ik hoor gefluister in mijn oor. Het is zo duidelijk dat het lijkt alsof hij naast me staat. *Zo zul je sterven, Gina.* Melvins stem. Die lijkt er al een eeuwigheid te zijn. Ik probeer te vechten en weg te draaien, terwijl ik mijn nekspieren zo strak mogelijk probeer te houden tegen zijn verpletterende greep, maar ik weet dat mijn pijnlijke strijd daardoor alleen maar langer duurt.

Daar is Melvins stem weer. *Het kost veel tijd om iemand te wurgen. Minstens drie of vier minuten. Misschien langer.*

Het lijkt een eeuwigheid, maar ik besef dat het hoogstens een paar seconden geduurd kan hebben. Ik zie dat Sam Suffolk hard in zijn nierstreek stompt. Suffolk merkt het niet eens. Zijn woede is een harnas geworden.

Schiet hem neer, wil ik Sam toeschreeuwen. In godsnaam...

Ik schraap met mijn tenen over een hard oppervlak. Met mijn zwaaiende vingers tref ik iets zachts. Ik dacht dat ik vlak bij zijn ogen zat, maar dit zijn niet zijn ogen. Het is een lip, en ik zet mijn vingernagels erin en trek en draai uit alle macht. Een donderend gebrul doet mijn oren tuiten, maar zijn handen laten niet los.

Het wordt steeds donkerder. Ik hoor het weefsel knerpen terwijl het wordt samengeperst. Ik hoor hoe mijn lichaam wordt gekraakt.

Opeens val ik omlaag. Ik plof met mijn zwaaiende voeten op de grond, maar mijn knieën zijn zo zwak dat ze knikken en ik achterwaarts struikel. Nog in mijn val haal ik opgelucht maar pijnlijk adem.

Sam vangt me op.

Ik zak tegen zijn borst in elkaar en hij slaat zijn armen om me heen om me rechtop te houden tot mijn knieën niet meer knikken. Het enige wat ik een moment lang kan is diep inademen en weer uitademen, al is dat verdomd pijnlijk. Zodra mijn lichaam voldoende zuurstof heeft binnengekregen, kan ik de hele situatie weer in me opnemen.

Carl Suffolk ligt met een bloedende hoofdwond op de grond. Naast hem ligt een metalen buis. Sam heeft hem daarmee zo hard getroffen dat hij uiteindelijk door die woedende schil heen brak.

‘Gwen?’ vraagt Sam me. ‘Kun je ademen?’ Hij klinkt angstig. Het lukt me om te knikken, maar ik weet zeker dat de blauwe plekken rond mijn keel over een paar dagen zwart zullen zijn. Ik slik. Er lijkt niks gebroken. Als het Suffolk gelukt was mijn strottenhoofd te vermorzelen en mijn tongbeen te breken, was ik niet meer te redden geweest. Volgens mij scheelde het niet veel.

De achterdeur van de printshop is inmiddels omhoog gerold en vanaf het laadperron staat een groep medewerkers – zowel mannen

als vrouwen – ons aan te gapen. Met zijn telefoon in zijn hand baant Roberts zich een weg tussen hen door. ‘Ja, nu meteen!’ zegt hij. ‘De politie moet meteen komen. Een van mijn medewerkers wordt in elkaar geslagen...’

‘Eh, meneer, zo is het niet gegaan,’ zegt een van zijn ondergeschikten. ‘Hij heeft haar aangevallen!’

‘Ik heb altijd al gezegd dat hij niet goed snik was,’ zegt een ander, en nu knikken er nog meer collega’s. ‘Een doodenge eikel.’

‘Oké, oké, rustig maar!’ zegt Roberts. Zijn gezicht is vuurrood en hij weet duidelijk niet meer hoe hij het heeft. ‘De politie moet dit verder regelen...’

‘Allemaal naar binnen, mensen!’ roept een vrolijke basstem en als ik de steeg in kijk, zie ik niemand anders dan Mike Lustig op ons afbenen. Hij draagt een FBI-scherfvest en een windjack, met daarop zijn penning duidelijk zichtbaar, het metaal glinsterend in het lage westelijke licht als echt goud. Hij heeft nog twee agenten meegebracht, die vlak achter hem lopen en met wie zo te zien niet te spotten valt. Ze dragen alle drie zonnebrillen tegen het licht van de ondergaande zon. ‘Rol die deur naar beneden en ga verder met je werk. Bedankt voor jullie medewerking. Niemand mag weg. Aan de voorzijde heb ik ook agenten geposteed. Blijf zitten waar je zit.’

Hij klinkt zo ongelofelijk zelfverzekerd dat Roberts zijn collega’s weer naar binnen leidt en de deur zonder enig protest omlaag rolt. Ik zie hem nieuwsgierig uit het raam kijken, nog steeds met zijn telefoon in de hand. Waarschijnlijk hangt hij weer aan de lijn met de plaatselijke politie.

‘Jezus, jongen, je hebt hem flink te grazen gehad,’ zegt Mike, terwijl hij neerhurkt naast de kermende Suffolk. ‘Voordat we iets ondernemen, moet hij eerst onderzocht worden.’

‘Geloof mij nou maar,’ zegt Sam. ‘Je moet hem eerst handboeien omdoen.’

‘Deze man hier?’

‘Hij heeft Gwen bijna gewurgd,’ zegt Sam. ‘Daarom heb ik die metalen pijp gebruikt.’

Mike kijkt naar me op en even betreft zijn gezicht. Dan knikt hij. 'Oké,' zegt hij. 'We slaan hem in de boeien. Dan naar de dichtstbijzijnde eerste hulp en het dichtstbijzijnde bureau. Niemand doet zijn mond open totdat wij op de hoogte zijn. Heren, haal alles op wat hij daar gebruikt. Computers, printers, bureau, de hele mikmak. Ik wil alles hebben. Als de bedrijfsleider problemen maakt, roep je mij.'

Ik kijk Sam verontrust aan en weet schor fluisterend een opmerking te maken. 'Maar Rivard wilde dat we...'

'Dat weet ik,' zegt hij. 'Ik heb Rivards bericht aan Suffolk doorgegeven. Toen hij het had opengemaakt, ging hij ervandoor. We kunnen verder niets doen.'

'Heb je de envelop? Hoe luidde dat bericht?'

Sam haalt de envelop uit zijn zak. Die is opengescheurd.

Er zit niets in.

Door een beroep te doen op FBI-voorrang kunnen we de wachtrij bij de spoedeisende hulppost ontlopen en worden we meteen nagekeken door een arts. Hij vindt geen ernstige complicaties, behalve pijnlijke zwellingen, gezwollen stembanden en schaafwonden. Verder zal mijn hals er de komende weken uitzien alsof ik een tijd aan een strop heb gehangen. Volgens hem mag ik van geluk spreken dat ik nog leef. Dat ben ik met hem eens.

Uit röntgenfoto's en een CT-scan blijkt dat Suffolk een lichte hersenschudding heeft door zijn eerste val op de grond of doordat Sam hem een flinke klap op zijn kop heeft verkocht, maar hij mag hoe dan ook naar huis, net als ik. Een halfuur later zitten we in een kale verhoorkamer in het FBI-bureau in Wichita. De tijd van versterkt spiegelglas is inmiddels voorbij. Tegenwoordig is het goedkoper om diverse camera's in de kamer te monteren, die het gesprek vanuit elke hoek opnemen.

Ik krijg geen stoel aan de tafel. Sam en ik mogen met onze badges

voor ‘bezoekers onder begeleiding’ samen met een FBI-medewerker plaatsnemen in de observatieruimte, terwijl Lustig bij Carl Suffolk gaat zitten. Na ruim een halfuur keuvelen teneinde Suffolk het idee te geven dat hij veilig is, kijkt Lustig op naar de camera en zegt: ‘Wil je nu die video waarover we spraken aan meneer Suffolk laten zien?’

De technisch rechercheur in de observatieruimte, die alleen maar een korte blik op onze bezoekersbadges heeft geworpen, drukt op een paar knoppen, waarna er op een flatscreen-tv in de verhoorkamer beelden worden vertoond die ik niet kan zien, maar hier in de studio zie ik ze tegelijkertijd op een apart scherm. De video die wordt vertoond heb ik nog nooit gezien, maar het is meteen duidelijk dat het om gruwelijke beelden gaat. En de beelden komen me bekend voor.

De video is gemaakt in Melvins garage, voordat de muur kapot werd gereden. Voordat zijn geheimen aan het daglicht kwamen. Ik herken alles, zelfs het ovale gevlochten kleed op de vloer.

Op dat kleed staat een vrouw met vastgebonden handen en een metalen strop om haar nek, en heel even ben ik opgelucht dat het ditmaal niet Sams zus is. Ik denk dat hij eraan onderdoor was gegaan als ze het was geweest.

Lustig zet de video stil bij een close-up van het gezicht van de jonge vrouw. Het is een knappe blondine met smekende, doodsbange ogen. Ik herken haar. Het is het vierde slachtoffer van mijn man, Anita Jo Marcher.

‘Af en toe stuit ons team op echt gore troep,’ zegt Lustig tegen Suffolk. ‘We weten allemaal van de kinderporno. Zeker, meneer Suffolk, we hebben uw telefoons, tablets en computers geconfisqueerd, op uw werk en thuis. Alles met uw digitale vingerafdrukken erop wordt nauwkeurig geanalyseerd. Dat is een gepasseerd station. Is dat duidelijk?’

Suffolk zegt niets, maar hij knikt. Zijn gezicht is weer lijkleek en hij lijkt volkomen van zijn stuk gebracht en hulpeloos. Als ik de demon in zijn binnenste niet had gezien, had ik medelijden met hem gekregen. Maar nog altijd voel ik de pijn van zijn verstikkende

vingers om mijn hals.

‘Vertel me nu waar deze specifieke video vandaan kwam’, zegt Lustig. ‘Die lijkt niet bij uw gebruikelijke perverse voorkeuren te passen.’

‘Ik weet het niet,’ mompelt Suffolk. Maar ik herken hoe zijn kin omlaag zakt en zijn ogen een kille, duistere glinstering krijgen.

‘Vast niet. De computers op uw werk waren trouwens schoon, maar het aparte is dat we deze video op een usb-stick in uw bureau op het werk hebben aangetroffen. Kijkt u daar af en toe naar op de computer als u helemaal alleen in de nachtdienst zit? Houdt u die beelden bij de hand voor als u zich verveelt, meneer Suffolk?’

Suffolk beweegt zijn kin op en neer, alsof hij achter zijn gesloten lippen voortdurend een bijtbeweging maakt. Hij knippert niet met zijn ogen. En hij antwoordt niet.

‘Misschien hebt u er niet over nagedacht, maar ofwel u gaat vandaag de cel in vanwege een federale aanklacht voor bezit en verspreiding van kinderporno, ofwel u gaat verschrikkelijk uw best doen om het op een akkoordje te gooien. En daarvoor is dit het aangewezen moment, beste man. Hier en nu. Hoe komt u aan deze video?’

Suffolk kijkt plotseling omhoog, in de richting van de camera. ‘Zit zij te kijken?’

‘Wie?’

‘Zij.’

Lustig zegt niets. Terwijl Suffolk naar de camera staart, krijg ik het gevoel dat ik vlak bij hem in die verhoorkamer zit.

‘Vuil klerewijf,’ zegt hij. ‘Hij had jou ook moeten vermoorden. Ik hoop dat hem dat alsnog lukt. En ik hoop dat hij dat helemaal gaat filmen, want als hij dat doet, zal ik er graag voor willen betalen om zo’n gruwelvideo te zien. Is dat duidelijk? Ik betaal ervoor om te kijken!’ Hij is steeds harder gaan praten en schreeuwt uiteindelijk zelfs. Ik heb geen idee waarom hij me zo haat, maar het voelt als brandend zuur op mijn huid.

Mike Lustig verroert zich niet. Hij trekt zelfs zijn wenkbrauw niet

op. Zijn lichaamstaal laat nog steeds zien dat hij ontspannen is en belangstelling toont. Ik heb geen idee hoe hij dat flikt. Als Suffolk stopt met schreeuwen, blijft het een tijdje stil, waarna Lustig opmerkt: 'Laat me weten wanneer die driftbui voorbij is. Ik heb alle tijd. Want weet u wat het geval is? Er zijn vast meer lieden bij betrokken, maar u bent de enige die hier zit. Niemand zal voor u in de plaats in zo'n ellendige federale cel gaan zitten, zolang u geen antwoord geeft op mijn vragen. Dus vertel op. Waar hebt u deze video vandaan?'

Suffolk is stilgevallen. Hij staart naar de tafel. De demon is teruggekeerd in zijn schuilplaats, ergens diep in zijn binnenste. Hij zit wat te friemelen, lijkt slecht op zijn gemak en mompelt uiteindelijk één woord. 'Absalom.'

'Juist,' zegt Lustig. 'En wat nog meer?'

'Absalom heeft me de video verkocht. Ik heb het een en ander aan hen verkocht, en zij op hun beurt aan mij. Gewoon tegen de gangbare prijs, u kent dat wel.'

'Hoe dan?'

Suffolk tilt zijn ene schouder op en laat die als een nukkig kind weer zakken. 'Ik heb in bitcoins betaald. Toen kreeg ik een link.'

'Dus u maakt geen deel uit van Absalom. U bent gewoon een klant.'

'En een leverancier.' Hij kijkt Lustig ineens met een scheve grijns aan. 'Ik krijg korting.'

'Wat levert u?'

'Ach, dat weet u toch.' Hij haalt zijn schouders weer op. 'Geretoucheerde foto's. Bewerkte video's. Alles wat ze maar vragen.'

'Daarover komen we nog uitgebreid te spreken, maar laten we doorgaan. Wie kent u dan bij Absalom?' Weer haalt hij zijn schouder op. Geen antwoord. 'Zegt de naam Merritt Van Der Wal u iets?'

'Nee.'

'Napier Jenkins?' Ik heb die namen nooit gehoord, en ik ga ervan uit dat hij ze ter plekke verzint... of hij heeft zonder ons al meer - Absalom-leden ontmaskerd. Dat is het meest waarschijnlijke.

‘Nee.’

‘En Lancel Graham dan?’

De korte aarzeling verraadt Suffolk. Hij had die naam niet verwacht, en uiteraard kent hij die. We kennen die naam allemaal. Ik krimp ineem als ik de naam hoor, maar hou mijn blik op Suffolk gericht. ‘Die ken ik ook niet.’

Dat kan niet kloppen. Van alle namen moet juist die naam een belletje bij hem doen rinkelen.

‘Carl, je stelt me teleur. Ik weet dat je Lancel Graham kent, omdat je die video helemaal niet met bitcoins van Absalom hebt gekocht. Je hebt die rechtstreeks van Lancel Graham gekregen, van zijn harde schijf gekopieerd. Je weet toch dat we die digitale voetafdruk kunnen volgen? Je bent echt niet achterlijk. Dus nu krijg je een enorme federale douw wegens criminele samenspanning en bezit en distributie van kinderporno, waarbij je ook nog uitgebreid met het gerechtelijk systeem van de staat Kansas zult kennismaken wegens samenspanning met het oogmerk een moord te plegen.’

‘Ik heb nog nooit iemand vermoord!’

‘Laat die andere zien,’ zegt Mike en hij kijkt omhoog naar de camera. De technisch rechercheur bij mij in de ruimte drukt op een paar knoppen en er wordt een nieuwe video afgespeeld. Dezelfde setting, maar toch net een beetje anders vanwege de krappere ruimte. Het dringt tot me door dat dit in de kelder van de hut boven Stillhouse Lake gefilmd is. De hut van Lancel Graham. Dit is zijn versie van Melvins martelkamer... en ook in deze video is een meisje te zien.

Het meisje met de vliedertatoeage, het eerste slachtoffer van Graham, wier lijk hij in het meer dumpte om mij de schuld in de schoenen te schuiven. Mijn adem stukt, omdat ik me haar uit Norton herinner. Ze zat tegenover mij en Lanny in het restaurant waar we cake zaten te eten en was gewoon een leuke jonge meid.

Nu zie ik haar in deze video in de laatste, gruwelijke minuten van haar leven.

De technisch rechercheur stopt de video zodra iedereen een

indruk heeft, en ik merk dat ik zit te beven. Ik draai me opzij zodat ik niet naar de still van haar gezicht hoeft te kijken.

Mike Lustig zegt op zijn gewone kalme toon: 'In die video is Lancel Graham bezig zijn eerste slachtoffer te vermoorden en uit het vastgelegde tijdstip van de opname leid ik af dat jij deze video op dezelfde usb-stick had opgeslagen, voordat de tweede vrouw werd vermoord. Dus inderdaad, samenspanning tot moord, Carl. Ik denk niet dat je nog een computerscherm zult zien voordat we allemaal rechtstreeks via onze hersenen met het internet verbonden zijn. Tenzij je met me wilt praten.'

Suffolk zit te trillen op zijn stoel, zie ik. Hij is een sadistische lafaard en weet verdomd goed dat al deze aanklachten tegen hem kunnen worden ingebracht, en waarschijnlijk nog meer.

Hij is ook gevaarlijk. Gezien de beslistheid waarmee hij me aanviel en de resolute wijze waarop hij me probeerde te wurgen, zal het vast niet de eerste keer zijn geweest dat hij geprobeerd heeft iemand om te brengen. Dit was misschien wel de eerste keer dat hij faalde.

'Ik weet niets over Absalom,' zegt Suffolk uiteindelijk. Lustig slaakt een zucht en begint zijn stoel achteruit te schoppen. 'Behalve een paar namen, meer niet! Alleen een paar namen. Nicknames, niet eens echte namen. Je weet wel. Graham heeft nog een paar dealtjes met me gesloten, meer niet. Hij en ik hadden... dezelfde belangstelling. We ruilden video's met elkaar. Ik wist niet dat hij die meisjes vermoordde! Ik dacht dat hij ze van iemand anders had gekregen.'

'Natuurlijk wist je dat niet. Laten we met de nicknames beginnen,' zegt Lustig, terwijl hij een schrijfblok en een viltstift over de tafel schuift. 'En schrijf vooral ook alles op wat je kunt bedenken om te voorkomen dat je vijftwintig jaar of zelfs levenslang in een federale gevangenis moet doorbrengen. Ik kan je namelijk vrij precies vertellen hoe aangenaam dat verblijf voor jou zal worden. En volgens mij kun je dat zelf ook wel.'

Het duurt een halfuur voordat Lustig een volledig beeld heeft van

alles wat Suffolk verzameld heeft, behalve de foto's en video's die hij op het forum van Absalom heeft aangeboden. Hij genoot van een heel speciale vorm van gewelddaden: gruwelijke video's waarop gemarteld en vermoord werd. Snuffmovies. Het officiële FBI-standpunt is sinds jaar en dag dat die niet bestaan, maar het verbaast me niet dat dat wél het geval is en dat ze op het darkweb worden aangeboden.

Maar het is wel een akelige verrassing dat Absalom erin handelt, evenals in kinderporno. Die nevenactiviteiten op het gebied van chantage en internetgruwelen zijn niet meer dan een hobby, maar op die manier kunnen ze wel potentiële klanten werven en identificeren. Psychopaten die andere psychopaten herkennen en vervolgens in hun specifieke genoegens voorzien. En voor al deze gruwelen werden lagen en niveaus ingesteld, en de kern werd gevormd door een meedogenloze, ziellose hebzucht.

Melvin Royal was volgens Suffolk een leverancier op het gouden niveau. Toen hij nog actief was, filmde hij zijn misdrijven, waar - Absalom dan na het plegen van de moord een markt voor vond. Ik walg er intens van, maar ik ben niet verrast. Tijdens het proces werden alleen de teruggevonden foto's getoond. In de garage was weliswaar ook een videocamera aangetroffen, maar geen banden of digitale bestanden.

Er is één ding dat me echt beangstigt: als Melvins videoverzameling alsnog aan het licht komt, zal die nepvideo waarin ik medeplichtig lijk te zijn aan zijn misdaden er alleen maar geloofwaardiger op worden. Er zou zeker een officieel onderzoek komen - misschien zou Mike daar zelfs de leiding over hebben - en uiteindelijk zou ik worden vrijgesproken.

Maar zoals ik al wist, betekent het voor de meeste mensen niet veel als je van een misdrijf bent vrijgesproken... en dat geldt des te meer als ze iets tastbaars hebben om hen van het tegendeel te overtuigen.

'Ja, Melvin Royal verkocht zijn smeerlapperij rechtstreeks aan - Absalom,' zegt Suffolk tegen Mike. 'Bij elke nieuwe video werd er een

pay-per-viewssessie georganiseerd, waarna je de video tegen betaling kon downloaden. Het ging om vele duizenden. Als het op dezelfde wijze werkt als bij mijn deal met hen staat het geld dat ze hem betaalden op een bitcoinrekening waar hij overal toegang toe heeft. Maar ik weet dat niet zeker. Dat heb ik net al verteld. Ik ben slechts een klant die in de marge rommelt.'

Een klant die video's verzamelt waarin onschuldige slachtoffers worden gemarteld en vermoord. Ik krijg braakneigingen nu ik weer aan die handen om mijn nek denk.

Mike is klaar met zijn aantekeningen. 'Verder nog iets?'

Op het scherm leunt Suffolk achterover in zijn stoel en zegt: 'Nog één ding.' Hij kijkt naar de camera op en lacht. Hij *lacht* alleen maar. Het is griezelig en beangstigend om te zien, en des te meer omdat hij ook nog knipoogt. 'Vergeet niet die eerste video die u me hebt laten zien, die van Royal, helemaal af te kijken. Helemaal aan het eind zit er nog iets leuks voor u bij.'

Lustig staat op en schuift zijn stoel netjes tegen de tafel aan.

'O, dat zal ik zeker doen,' zegt hij. 'Maar als je denkt dat je nu nog van een laatste pleziertje kunt genieten door er met mij naar te kijken, vergis je je. Wen er maar vast aan dat je een poosje alleen in een afgesloten ruimte zult verblijven. Zie het maar als een voorproefje van de rest van je leven.'

Binnen een minuut is hij in de observatieruimte, knikt ons toe en loopt meteen naar de technisch onderzoeker. 'Raj, heb je een stoel voor me?'

'Je kunt achterin kijken, ik ben nu bezig hem klaar te zetten,' zegt de technisch onderzoeker. Hij kijkt omhoog en kijkt Lustig langs ons heen bezorgd aan. 'Weet je zeker dat je dit wilt zien?'

'Ik zou mijn plicht verzaken als ik het niet deed. Heb jij de hele video gezien?'

De technisch onderzoeker kijkt weg. 'Ik ben nog niet klaar.'

'Zwaar werk, ik weet het,' zegt Lustig bijna zachtjes. 'Ik zal het wel afmaken en meteen de tijdcodes registreren.'

Raj lijkt enorm opgelucht en ik besef dat dit tot zijn werk

behoort. De ene na de andere gruwelpraktijk bekijken, gereduceerd tot pixels, geluid, licht en donker. 'Ik spoel hem door tot de plek waar ik met loggen ben gestopt. De koptelefoon ligt naast de monitor. Bedankt.'

Sam pakt Lustig bij zijn arm terwijl hij passeert. 'Zeg, ben je echt van plan dit spelletje te spelen...'

'Ik moet wel,' zegt Lustig. 'Geloof me, ik wou echt dat het niet nodig was. Wacht hier.'

We wachten. Af en toe werp ik een blik op Lustig. Het duurt lang, en het is doodstil in de kamer, op het gekraak van onze stoelen en het gekras van Lustigs pen op het papier na. Na bijna een halfuur gebeurt er eindelijk iets, als Ludwig plotseling op zijn stoel van het kleine grijze bureau wegrolt. Ik kijk op, net als Sam. Lustig is opgestaan. Hij heeft nog steeds zijn koptelefoon op. Heel even blijkt uit zijn gezichtsuitdrukking dat hij hoogst verrast is. Hij moet zich tegen de gruwelijke wreedheden gewapend hebben, dus wat kan hem dan in hemelsnaam nog zo hebben verrast dat hij van zijn stoel opstaat?

Lustig drukt op een toets van de computer, rukt de koptelefoon van zijn hoofd en komt op me af. *Op mij*. Hij grijpt mijn arm beet en trekt me terug, waarbij zijn vingers pijnlijk in mijn arm drukken, en wanneer ik probeer me te verzetten, sleept hij me mee. Instinctief voel ik me in gevaar gebracht en ik moet me inhouden om hem niet uit alle macht en met volle kracht te slaan. Ik laat me door niemand op deze wijze behandelen.

Maar dit is een FBI-agent en ik weet dat verzet me slechts in nog grotere problemen zal brengen.

'Hé!' roept Sam, maar Lustig negeert hem. Sam loopt achter ons aan, terwijl ik naar de computer word getrokken. 'Mike, waar ben je in godsnaam mee bezig? Je...'

Zijn stem stekt als we allebei zien wat er op het scherm gebeurt.

Ik raak bevangen door een prikkelend onwerkelijk gevoel. Ik word weer duizelig en ben ineens blij dat Lustig me zo stevig vasthoudt, want op het scherm is het stilstaande beeld van een bloedend,

gillend slachtoffer te zien. Voor haar strekt Melvin zijn hand naar een vervaarlijk ogend mes uit.

Iemand geeft het mes aan hem.

Die iemand ben *ik*. Ik kan mijn silhouet zien. Ik sta vlak voor de camera, naast een muur vol messen en hamers. Melvins gereedschap.

En ik *grijns*.

‘Ik zou je nu meteen moeten arresteren,’ zegt Lustig, ‘behalve dat ik de bevoegdheid niet heb en Kansas je jammer genoeg al heeft vrijgesproken. Ga verdomme zitten en vertel me alles wat je over Melvin Royal weet. *Nu meteen.*’

Ik ben perplex. Ik ben gewoon... leeg. Ik ga zitten, nog steeds naar het scherm starend. Naar mijn gezicht, het gezicht van Gina Royal. Het doet pijn om te praten, maar toch weet ik de woorden uit mijn mond te krijgen. ‘Het is nep,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik ben daar niet geweest. *Nooit van mijn leven*. Absalom heeft die beelden vervalst...’

‘Flikker op met die nonsens,’ zegt Lustig, en hij draait mijn stoel rond zodat hij met zijn gewicht op de armleuningen kan steunen en zijn gezicht vlak bij het mijne kan brengen. ‘*Jij was daar wel degelijk*. Aan dat hele slachtofferverhaal van jou heb ik de hele tijd al getwijfeld, en geloof me, ik ben er helemaal klaar mee dat er met me gesold wordt. Vertel me wat je weet!’

‘Dat ben ik niet!’ Uit pure paniek en wanhoop schreeuw ik het in zijn gezicht, een schorre, haperende schreeuw, en het doet pijn. God, wat is dat pijnlijk. ‘Ik weet het niet! Ik heb hier *niets* mee van doen!’

Hij duwt mijn stoel weg en ik rol met zo’n kracht tegen de muur dat ik er bijna uitgegooid word. Ik sta op, klaar om te vechten, maar Lustig komt niet dichterbij. Hij staart me aan, draait zich om en loopt weg. Raj heeft zich naar ons toegekeerd en kijkt met halfopen mond verbijsterd toe.

Sam is ook niet naar me toe gekomen. Zijn blik is kalm en onbewogen, totdat hij plotseling de monitor oppakt en die tegen de muur gooit. Het apparaat spat in een vonkenregen in plastic brokstukken uiteen en Raj slaakt in protest een kreet, terwijl hij opstaat uit zijn stoel.

‘Sam!’ schreeuw ik hem toe, en daar heb ik meteen spijt van, want de blik waarmee hij me aankijkt doet mijn maag omdraaien. Hij wil me met die blik te gronde richten. Ik vraag me af of hij op het punt staat het karwei af te maken waar Suffolk mee begonnen is.

Lustig blijft bij de kantoordeur staan en zegt tegen Raj: ‘Laat haar deze kamer niet uit voordat ik terug ben. Begrepen?’ Hij beent weg. Raj knikt en komt weer tot zichzelf. Hij verspert de doorgang.

Ik heb het gevoel in de val te zitten. Opgejaagd. Ik heb een brandende keelpijn en als ik slik, proef ik bloed.

Sam loopt ook op de deur af. Ik wil hem volgen, maar durf dat nu niet. Raj blijft in zijn pad staan, totdat Sam op een toon die ik helemaal niet herken zegt: ‘Hij zei dat zij hier moest blijven. Niet ik.’

Raj stapt aarzelend opzij, en dan is Sam vertrokken. Ik ben alleen met de technisch rechercheur en de kapotgeslagen monitor. De kamer ruikt naar ozon. Raj kijkt me geen moment aan. Ik kan zien dat hij nerveus is. Zijn keel trilt en hij houdt me vanuit zijn ooghoek in de gaten voor het geval ik iets onverwachts doe. Maar dat doe ik niet. Ik blijf gewoon als verdoofd staan. Ik weet niet wat ik anders kan doen.

Mike Lustig opent de deur. Zijn gezicht staat op onweer en Raj gaat dankbaar weer in zijn techstoel zitten. ‘Je kunt vertrekken, Gina,’ snauwt hij me met een verbeterd blik toe. Ik ben voor hem niet langer Gwen Proctor. ‘Maar je zult je slecht op je gemak voelen. Je zult niet lang vrij rondlopen. En nu als de sodemieter wegwezen uit mijn gebouw, voordat ik iets doe waar ik spijt van krijg.’

Er staat nog een agent met een onbewogen blik naast hem, die me kennelijk het gebouw uit moet escorteren. Alles voelt nu volstrekt onwerkelijk. Ik vraag me af wat ze zullen doen als ik mijn zelfbeheersing verlies en begin te schreeuwen. Waarschijnlijk slepen ze me toch weg. Het is geen bewuste beslissing van me om te vertrekken. Ik loop gewoon weg. Opeens ben ik uit de duistere observatieruimte in een gang beland. De agent houdt me bij mijn arm vast, stevig, maar niet overdreven.

Hij begeleidt me naar buiten, neemt me mijn bezoekerspas af en

brengt me naar de ontvangstruimte, waar de receptioniste de pas van hem overneemt. Ze kijken me allebei vol verwachting aan.

Ik heb geen idee waar ik nu heen moet of wat me te doen staat.

Uiteindelijk realiseer ik me dat ik moet vertrekken, en daarom loop ik de voordeuren uit, die automatisch achter me sluiten. Het is donker, de zon is al lang onder en er waait een koude wind. Ik blijf in verwarring staan, met het idee dat de tijd verdwenen is. De ruimte. Dit is Wichita. Ik heb door deze straten gereden. Ik ben dat winkelcentrum daar in de verte in gelopen. Ik heb bij het tankstation op de hoek getankt.

Ik zou hier niet moeten zijn.

Het dringt nu tot me door hoe ingrijpend de gebeurtenissen van daarnet zijn en ik strompel naar een van de brede betonblokken die de ingang van de receptie op de begane grond moeten beschermen. Het blok is niet laag genoeg om op te zitten, maar ik kan er tegenaan leunen, bevend, naar adem snakkend. Het verleden stort nu als een waterval op me neer, in geuren en kleuren en in al zijn smaken en gruwelen. Zou het dan toch waar zijn dat ik ooit deel heb uitgemaakt van wat Melvin allemaal uitspookte, dat ik de dag voordat alles instortte inderdaad in die garage ben geweest? Dat ik hem heb geholpen, en dat ik dat allemaal vergeten ben?

Ben ik krankzinnig?

Ik weet niet hoeveel tijd er verstrijkt. Minuten waarschijnlijk, maar het lijken uren, en dan hoor ik schrapende voetstappen. Iemand loopt op me toe. Even denk ik dat het Melvin is. *Zo eindigt het dus*, denk ik.

Maar dan loopt hij onder een straatlantaarn door en herken ik Sams gezicht. Hij steekt zijn hand niet uit, maar toch, hij is er. Hij houdt zijn blik op de kantoren achter me gericht.

‘Sta op,’ zegt hij tegen mij. ‘Ik heb met Rivard gesproken. Het vliegtuig staat klaar. Het zal ons in Knoxville afzetten. Ik breng je terug naar het huis van Javier.’

‘En dan?’ vraag ik. Het klinkt als schor gefluister.

Hij antwoordt niet. En hij wacht niet op me. Ik moet zelf achter

hem aan strompelen, verloren, maar blij dat er een uitweg uit deze nachtmerrie is.

Ik kom hier nooit meer terug.

Gezien de manier waarop ik de woorden fluister, beseft ik dat het een gebed is geworden.

15. Lanny

Als we buiten het grind horen kraken, grijp ik de hand van mijn broer steviger vast. Ik heb die het afgelopen uur niet losgelaten, en hij de mijne ook niet. We zijn terug in de tijd dat we nog klein waren, nadat papa en mama opeens weg waren: allebei op dezelfde dag gearresteerd. Dat herinner ik me nog levendiger dan al het andere: mijn broer en ik op de achterbank van een politieauto. Het voelde alsof ik in een kooi zat, het rook naar zweet en naar voeten en we hielden de hele rit elkaars hand vast. We zeiden niets tegen elkaar. Ik denk dat we geen van tweeën iets wisten te zeggen. Ik weet nog dat ik niet zozeer bang als wel versuft was. Ik verwachtte de hele tijd dat het voorbij zou zijn en dat mama ons zou komen halen. En dan kregen we een ijsje en gingen we naar huis. Brady – nu Connor – had zitten huilen en ik herinner me ook nog dat ik ongeduldig tegen hem was omdat hij zich zo kleuterachtig gedroeg. Ik zei de hele tijd tegen mezelf dat het niets voorstelde. We zouden snel weer thuis zijn.

Maar er was helemaal geen thuis meer.

En niet ik maar Brady had eindeloos lang angstig vragen gesteld toen we eenmaal op het politiebureau waren. *Waar is mama? Wanneer kunnen we haar zien? Mogen we naar huis? Waar is papa?* Als oudere en wijzere zus begreep ik meteen dat de politieagenten die vragen niet gingen beantwoorden, en ik bleef mezelf maar wijsmaken dat het er niet toe deed omdat het allemaal een grote, stomme vergissing was.

De politie gaf ons frisdrank en snacks en bracht ons naar een kamer met speelgoed dat kapot was en spellen waar we te groot voor waren. Ik weet nog dat ik een boek bij me had dat ik die dag aan het lezen was, maar ik heb het daar niet uitgelezen. Brady – *nee, ho, ik moet hem geen Brady noemen, zijn naam is Connor, het is nu Connor* – haalde het boek uit de prullenbak toen ik het weggooid. Ik

weet de titel niet eens meer. Volgens mij was dat het eerste boek dat hij echt las. Hij begon met lezen op de dag dat ons leven in vlammen opging.

Het is het enige boek waarvan ik zeker weet dat ik het nooit zal kunnen uitlezen. Misschien kan ik me daarom niet herinneren hoe het heet of waar het over gaat.

Oma kwam ons ophalen, nadat ze de hele nacht in het vliegtuig had gezeten, en nam ons mee naar haar huis. Zij moest ons uitleggen dat papa een moordenaar was en dat mama gearresteerd was omdat ze hem had geholpen. *Mama heeft niets verkeerd gedaan*, zei ze telkens weer tegen ons, en op dat moment leek dat ook de waarheid. Ze lieten haar in elk geval vrij. Ze bleek onschuldig en toen ze weer thuiskwam was ik ontzettend blij, zo blij dat ik eindelijk huilde.

Maar nu ben ik vanbinnen helemaal kapot en kan ik niet huilen. Ik voel helemaal niets meer, behalve pure, allesvernietigende angst.

Ze heeft de hele tijd tegen ons gelogen. Ze liegt dat ze barst.

Ik kijk op als Javier, die met een kop koffie in zijn hand voor het raam staat, opmerkt: 'Daar is ze.' Hij draait zich om en kijkt naar Kezia, die in de keuken is. Ze is in werkkleding, wat inhoudt dat ze een jack en een nette broek draagt en ook een pistool en politiepenning, wat me eraan herinnert dat ze net als haar baas Prester rechercheur is. Mooi. Misschien kan ze mama arresteren en haar weer meenemen, en ditmaal voorgoed. 'Sam is bij haar.'

'Kalm aan,' zegt Kezia tegen hem. 'Laten we Gwens kant van het verhaal beluisteren.'

Ik kijk naar Connor. Ik houd zijn hand vast, maar die ligt stil en slap in de mijne. Ik vraag me zelfs af of hij het wel heeft gehoord, maar dan tilt hij toch zijn hand op, schuift een bladwijzer in het boek dat hij aan het lezen is en legt het opzij. Als hij opstaat, volg ik hem.

Boot begint dreigend en doordringend te blaffen, wat me een veilig gevoel geeft. Mijn handen zijn koud. Ik stop ze in mijn zakken. Alles lijkt wat mij betreft nu heel helder te zijn, en tegelijkertijd is alles ook vernietigd. Ik weet dat ik haar niet kan vertrouwen. Ik kan

niemand ooit nog vertrouwen, omdat ik haar geloofde en mijn moeder tegen ons loog.

Ik wil alleen maar dat dit allemaal snel voorbij is, en tegelijkertijd wil ik ook janken, op iets inslaan, wegrennen, in elkaar zakken en me helemaal oprollen. Het lijkt alsof ik helemaal in stukken ben gebroken en ik niet weet hoe ik ze ooit weer in elkaar moet zetten.

Connor lijkt kalm. Echt veel te kalm.

Javier stapt uit en Boot valt stil. Ik hoor zacht gepraat en dan gaat de deur open. Het is mam.

Het eerste wat ik denk is: *ze ziet er moe uit*. En het tweede wat ik denk: *waarom draagt ze zo'n sjaal? Ze houdt helemaal niet van sjaals*. Ik heb er ooit eens eentje voor haar gekocht. Ze vond hem mooi, zei ze, maar heeft hem maar één keer gedragen. Dit is een saaie, grijze sjaal, die ze hoog om haar hals heeft geslagen.

Misschien is ze ziek. Het kan me niet schelen. Ik hoop dat ze sterft. Ik hoop dat ze nu omvalt en sterft, dan kan ik over haar heen stappen en vertrekken.

Ze snelt op ons af om ons te knuffelen, maar haar opgeluchte blik verdwijnt ineens als Connor en ik, zonder daarover te communiceren, allebei achteruit stappen. Ze lijkt gekwetst en in verwarring. Ze blijft staan en zegt: 'Lieverd, wat is er?' Ze praat eerst met Connor, en haar stem klinkt niet goed. Rasperig, diep, zwak. Misschien is ze echt ziek. Ik wil haar op haar keel slaan en zie dat zo echt voor me dat het rood voor mijn ogen wordt en ik over mijn hele lichaam begin te beven. *Waag het niet hem aan te raken*.

Connor zegt niets. Hij heeft niet veel gezegd sinds we hem in het bos aantreffen. Mam kijkt me aan. De tranen staan in haar ogen, neptranen van een nepmoeder, en ik haat haar zo intens dat ik er bijna van moet braken.

'Lanny, wat is er?'

En dan begin ik te gillen. Ik schreeuw het uit in een woeste, onbeheerste uitbarsting. *Val dood, mens!*

Javier stapt tussen ons in, wat maar goed is ook, want ik werp me op haar en hij weet me tegen te houden. Hij probeert iets te zeggen,

maar ik kan hem niet horen. Vreemd genoeg hoor ik Kezia heel duidelijk zeggen: *Noem je dat kalm aan?* Ze heeft zich nog niet verroerd, maar is er wel klaar voor. Ze kijkt Connor aan.

Ik moet voor mijn broer zorgen, dus ik stop met schreeuwen, draai me weg en probeer te kalmeren. Ik sla mijn armen om Connor heen, maar hij lijkt het niet eens te merken.

Hij kijkt mama aan alsof hij haar nog nooit heeft gezien.

Mama probeert te praten. Ze fluistert schor. 'O schat, God, wat is er mis, wat heb ik verkeerd gedaan?'

'Ik weet het niet, *Gina*, wat denk je dat je verkeerd hebt gedaan? Dat je altijd tegen ons hebt gelogen?' Mijn stem is weer normaal, maar ik praat heel hard, en ik wil haar wegduwen, haar uit ons leven verwijderen. Ik wil mijn broer verdedigen omdat ik weet dat dit hem zoveel pijn doet dat ik dat nooit meer goed kan maken. Het is mijn taak om hem te beschermen, en daarin heb ik gefaald. Ik kon het niet.

Want *zij* heeft hem dit aangedaan. En ons.

Mama huilt. De tranen stromen over haar wangen, terwijl ze nog steeds haar armen uitsteekt en wij terugdeinzen. Javier verspert haar nog steeds de doorgang. Hij zegt: 'Ga zitten, Gwen.'

'Ze heet geen Gwen,' zeg ik tegen hem. 'Ze heet *Gina*. Gina Royal. Ze is altijd Gina gebleven.'

'Ik weet niet wat hier allemaal gebeurt,' zegt mama. Maar iets in haar ogen – een soort blinde, opgesloten paniek – zegt me dat ze het al weet. Ik heb mijn moeder altijd als een ijzersterk, bijna bovenmenselijk persoon gezien: ik heb gezien hoe ze steeds het gevecht aanging, ook al wist ze dat ze het niet kon winnen. *Voor ons*, fluistert een stem in mijn binnenste, maar ik leg die meteen het zwijgen op.

Ik weet dat ze geen superheld is. Ze is een mens, zoals ik. Zoals Connor. Zoals iedereen. Ik heb het gevoel dat ik iets belangrijks leer, en ook iets droevigs. Uiteindelijk is ze gewoon een mens.

En ze is slecht. Ze is *net als papa*. Nee, ze is erger dan papa, omdat hij ons niet voor de gek hield en ons liet geloven dat onder boven

was en slecht goed. Papa heeft ons nooit laten geloven dat hij onschuldig was.

Maar zij wel. Dat is zoveel erger dat ik haar daarom altijd diep zal haten.

‘Ga zitten,’ zegt Javier weer tegen haar. Hij klinkt alsof hij er genoeg van heeft. Mam kijkt naar Sam, die haar nu zelfs niet meer aankijkt, en laat zich in de fauteuil zakken. Javier loopt met zijn tablet naar haar toe, tikt erop en geeft hem aan haar. ‘Hoe verklaar je dit?’

Mama’s gezicht wordt zo bleek dat ik denk dat ze gaat flauwvallen, maar dat gebeurt niet. Ze staart naar de tablet, maar ik denk niet dat ze echt iets ziet, en als de video afgelopen is, geeft ze hem terug aan Javier, buigt zich naar voren en slaat haar handen voor haar gezicht. Even denk ik dat ze huilt, maar als ze zich weer opricht, zijn haar ogen droog en bijna dof. ‘Dat ben ik niet,’ zegt ze. Haar stem klinkt schor en rasperig. ‘Het is nep. Absalom heeft deze video gemaakt.’

‘Sorry, nee,’ zegt Javier. ‘Een willekeurige hater zou nooit zoiets goeds kunnen fabriceren. Ik zie jóú, en je helpt hém.’

‘Het is nep! Als deze video echt was, waarom werd die dan niet tijdens mijn proces vertoond? Denk alsjeblieft eens na, Javi! Ik weet dat ik de schijn tegen heb, geloof me. Ik ben er kotsmisselijk van en tegelijk ook woest over. Maar echt, *dat ben ik niet*. Dit is nooit gebeurd!’

‘Hou toch je kop,’ zeg ik tegen haar. ‘Het staat gewoon op die video, hoeveel echter kan het nog zijn? *Jij was het echt.*’

‘Lanny, schatje...’

‘Hou op,’ snauw ik. Ik wil dat ze nu vertrekt. Ik kan het niet meer verdragen om naar haar te kijken. Ik moet kotsen van haar. ‘Hou je kop, want ik heb genoeg van je kulpraatjes.’

Ze begint weer te huilen. Mooi. Ik ben blij dat het pijn doet. Ze heeft geen idee hoeveel pijn het mij doet.

‘Hoe kom je hieraan?’ fluistert ze.

Connor kijkt voor het eerst op en zegt: ‘Ik heb hem gevonden.’ Hij

klinkt niet boos, alleen maar leeg. Dat maakt me bang, want mijn broer is niet zo boos als ik wil dat hij is, voor zover ik kan zien tenminste. Het lijkt wel alsof hij verwachtte dat onze wereld in zou storten.

‘Waar heb je...’

‘Wat doet dat er nou toe?’ Ik kom tussenbeide. ‘Hij heeft hem echt gevonden. Deze video bewijst dat je een leugenaar bent.’

‘Hij bewijst dat sommige mensen graag willen dat jij dat gelooft,’ zegt ze. ‘Alsjeblieft, Lanny...’

‘Praat niet tegen me!’

Stilte. We kijken allemaal naar haar, behalve Sam. Hij is bezig voor zichzelf koffie in te schenken en probeert net te doen alsof alles normaal is, maar ik zie hoe stijf hij zijn rug houdt. Zijn gezichtsuitdrukking is zo wezenloos dat het wel een Halloween-masker lijkt. Geldt voor hem hetzelfde? Is hij ook een leugenaar? In het begin loog hij tegen ons. Misschien kunnen we hem ook niet vertrouwen. Of Javier. Of Kezia.

Misschien kunnen we helemaal niemand meer vertrouwen in deze wereld, behalve elkaar.

Mama draait zich naar Javier en Kezia. ‘Waar heeft hij dit vandaan? En hoe?’

‘Ik heb hem gevonden,’ zegt Connor nogmaals. Hij kijkt niemand aan.

Kezia kijkt naar hem alsof ze hem op wil pakken en knuffelen. Als de situatie niet zo gespannen was geweest, had ze het vast gedaan. ‘Ik heb zijn telefoon gecontroleerd,’ zegt ze. ‘Hij heeft de instellingen voor het kinderslot gehackt. Slimme jongen. Helaas kwam hij toen hierbij terecht. En wij ook.’ Ze richt haar blik nu op mama. ‘En je schiet er zelfs niets mee op als je te weten wilt komen waar hij die video heeft gevonden. De vraag is wat je allemaal nog meer voor ons achterhoudt.’

‘De FBI is op de hoogte van de video,’ zegt mama. ‘Ze zijn die aan het analyseren. Ze zullen bewijzen dat het een nepvideo is, omdat dat zo is.’

Sam zegt, op zo'n kille toon dat ik dat ondanks mijn woede nog voel: 'Er zijn nog meer video's. Op een andere video is te zien dat Gwen hem in de garage helpt.'

'*Dat ben ik niet!*' roept mama bijna schreeuwend tegen hem.

Hij haalt alleen zijn schouders op. 'Oké. *Gina* dan.'

'Nee, Sam, ik heb dat helemaal nooit gedaan, ik...'

Sam draait zich naar haar toe en zet de koffiemok met een harde klap op het aanrecht. 'Godverdomme, je bent nota bene vrijgesproken van moord en medeplichtigheid aan moord, dus stop nou eens met liegen! Waarom zou Absalom in hemelsnaam nepvideo's fabriceren? Die ene video stond al een jaar op Suffolk's usb-stick!'

Mama slaakt een diepe zucht en zegt: 'En Absalom heeft mij en mijn kinderen vier jaar lang achtervolgd. Gefotoshopte foto's. Intimidatie. Doodsbedreigingen. Dreigen voor eigen rechter te zullen spelen. Ze hebben mijn leven tot een hel gemaakt, dat weet je heel goed! Waarom denk je dat dit anders is? Waarom kun je mij niet geloven, Sam?'

'Omdat ik zie wat er vlak onder mijn neus gebeurt,' zegt hij. 'Anders dan de jury in die rechtszaak.' Sam draait zich nu naar mij, en naar Connor. Hij praat nu zachter. 'Jongens, het spijt me, echt waar. Dit is absoluut niet jullie schuld. Ik wou dat ik jullie kon helpen. Maar dit...' Hij schudt zijn hoofd. 'Nu is het echt... genoeg.'

'Sam!' Mama staat op terwijl hij naar de voordeur loopt. 'Sam, alsjeblieft niet!'

'Laat hem met rust,' zeg ik tegen haar. 'Je hebt hem al genoeg pijn gedaan.'

Ik weet niet eens of ze me wel hoort, maar ze doet geen pogingen meer om hem op andere gedachten te brengen. Ze kijkt toe hoe Sam vertrekt. De deur valt achter hem dicht.

Ze lijkt nu volkomen hulpeloos en doodsbang. 'Jullie kunnen dit toch niet echt geloven? Van Sam begrijp ik het nog wel. Maar van jou niet, Lanny, jij zou beter moeten weten. Jij weet wie ik ben.'

Ze strekt haar hand naar me uit, maar ik ga niet naar haar toe. Ik

deins terug.

‘Ik wil je nooit meer zien. Je bent mijn moeder niet. Ik heb geen moeder.’ Ik meen het. Ik meen elk woord, en mijn stem beeft van woede. Ik wil haar zo hard slaan dat mijn hand al warm wordt als ik er alleen al aan denk. Ik wil haar straffen. Ik wil dat ze zich net zo lamgeslagen en gesloopt voelt als ik.

En volgens mij is dat ook zo, want de ontzetting en afschuw die ik in haar gezicht zie, zijn bijna genoeg. Bijna.

‘Ik heb je vader nooit geholpen!’

Ze schreeuwt het uit, maar het lijkt alsof haar keel intussen wordt dichtgeknepen, en ik geloof haar niet. Ik denk dat ze het zelf niet eens gelooft.

Connor zegt: ‘Wel waar. Dat hebben we zelf gezien. Hou op met zeggen dat je het niet hebt gedaan. We zullen je nooit meer geloven.’ Daar laat hij het bij. Het is het meeste wat hij heeft gezegd sinds hij de video heeft gezien.

Mama wordt er diep door getroffen en ze hapt naar adem alsof ze in haar maag is gestompt. Ze kijkt naar Javier en dan naar Kezia. Niemand wil nog iets tegen haar zeggen. Ik zie dat er iets in haar breekt en ze gaat weer zitten. Mijn moeder ziet eruit alsof ze liever dood is.

Het is pijnlijk om dat te zien, maar dat is mijn zwakkere ik, dat stom genoeg altijd wil geloven dat alles goed komt, terwijl dat nooit zo is. Het is vanaf het begin al misgelopen. Misschien is dit echt de allerlaatste keer dat ik die stomme, kinderachtige onzin geloof.

‘Wat willen jullie dat ik doe?’ vraag mama eindelijk. Ze klinkt nu verslagen. Ze heeft het opgegeven. Ik wacht af tot ik me opgelucht voel, want dat zou eigenlijk moeten, maar ik voel me alleen maar leeg. De woede die me heeft voortgedreven begint weg te vloeien. Er resteert alleen nog stilte en verwoesting, en nog nooit in mijn leven heb ik me zo alleen gevoeld.

‘Je moet nu vertrekken, Gwen,’ zegt Javier. ‘En kom niet terug voordat dit allemaal voorbij is en je je beweringen echt kunt bewijzen. Het is voor niemand goed als je nu bij je kinderen blijft.’

Dat verbaast me in zekere zin. Ik had niet gedacht dat hij aan onze kant zou staan. En van Kezia had ik dat ook niet echt verwacht. Maar ze staan aan onze zijde en hebben zich tegen mam gekeerd.

Dat helpt.

Mama kan het ook niet geloven. 'Javi...'

'Als je kunt bewijzen wat je beweert, namelijk dat Absalom hierachter zit, dan kunnen we verder praten,' zegt Kezia. 'Ik zal de eerste zijn om mijn ongelijk toe te geven. Maar op dit moment zou het dwaas zijn om te ontkennen wat ik vlak voor mijn neus zie gebeuren, namelijk dat je Melvin Royal helpt om een arm meisje naar binnen te dragen en in stukken te snijden. Als daar ook maar iets van waar is, verdien je het niet deze kinderen ooit terug te zien.'

Mama slaat haar hand voor haar mond, alsof ze wil gillen of overgeven. De blik op haar gezicht duidt op hevige schrik, paniek, ik weet het niet. Maar het is duidelijk dat ze het heel moeilijk heeft. Dat kan me niet schelen, zeg ik fel tegen mezelf. *Mooi. Ik hoop dat het pijn doet.*

'Als ik echt zo ben als in die video te zien is, waarom ben ik nu dan naar hem op jacht?' vraagt mama. Haar stem beeft zo erg dat het lijkt of die zal breken. 'Dat is toch niet logisch?'

'Het is wel logisch als je probeert bij hem terug te komen om met hem samen te werken,' antwoordt Kezia, en mijn moeder valt stil. Mijn maag keert ervan om, want het zou waar kunnen zijn. Misschien hebben papa en mama altijd al samengewerkt. Misschien hebben ze nog altijd iets gruwelijks samen.

'Dat wil ik helemaal niet,' zegt mam even later. Het klinkt zwak. Het klinkt als een leugen, en mijn haat tegen haar groeit weer aan.

'Ja, dat zeg je. Misschien was het meteen vanaf het begin een leugen om het onschuldige slachtoffer uit te hangen en had Absalom de hele tijd gewoon gelijk. En dat is ook een reden dat ik deze kinderen niet aan zulke toestanden bloot wil stellen.'

Opeens dringt zich een beeld in me op, dat mijn woede wat doet afnemen. Mama die in Lancel Grahams kelder de trap afloopt. Het afgrijzen op haar gezicht toen ze beseftte waar ze naar keek.

De intense vreugde toen ze zag dat Connor en ik ongedeerd waren.

Dat klopt niet met al die andere dingen, en toch is dit het waarachtigste moment dat ik ooit heb beleefd, het moment waarop ik werkelijk zag hoeveel ze van ons hield. Terwijl ik dacht dat we in dat duistere hol in eenzaamheid zouden sterven, kwam mama ons daar ophalen. Ze bloedde, was gewond en had daadwerkelijk gevochten om ons te redden.

Een leugenachtige moordenaar zou zoiets nooit doen. Nee toch?

Misschien houdt ze toch echt van ons, denk ik. En dan: *maar misschien houdt ze gewoon meer van papa*. Dat is een afschuwelijke gedachte, waar ik helemaal niet goed van word, en ik sla mijn arm om Connor heen. Ik mag geen risico nemen. Ik moet hem beschermen. En dat betekent dat ik moet zorgen dat mama vertrekt.

Ik ben opeens doodmoe. Ik wil me alleen nog maar op mijn bed oprollen en janken.

Mama's sjaal glijdt zo ver omlaag dat er een hele reeks blauwe plekken verschijnt, donkerrode vlekken, met daartussen rode strepen van gesprongen adertjes. Iemand heeft haar mishandeld, en even ben ik bang en maak ik me zorgen om haar. Ik moet dat gevoel meteen van me afzetten, want *ze is een leugenaar* en had het waarschijnlijk verdiend.

Ik heb hoofdpijn, waar ik vreselijk van baal. Ik baal overal van. Dus ik zeg: 'Ga nou weg, mam. We willen je niet.' Ik bedoelde te zeggen: *we willen je niet hier*, maar het kwam eruit zoals ik het echt voelde. *We willen je niet*. Dat is het ergste wat ik tegen haar kon zeggen, en dat weet ik heel goed.

Mam haalt diep adem en legt een hand op haar buik, alsof ik haar daar heb gestoken. Ze vormt met haar lippen mijn naam, maar zegt die niet hardop. Misschien kan ze dat niet.

Kezia zegt: 'Lanny heeft gelijk. Ga, en kom niet terug voordat dit voorbij is.'

'Ik zweer je dat ik deze kinderen zal beschermen alsof het mijn eigen kinderen zijn,' voegt Javier eraan toe. 'Ik zal ze tegen elke

mogelijke bedreiging beschermen, en momenteel hoor jij daar ook bij. Begrijp je?’

Mama’s ogen vullen zich met tranen, maar ze huilt niet. Ze zegt: ‘Dat is alles wat ik wil.’

En dan kijkt ze ons aan. Ik zie dat ze naar ons toe wil komen om ons te knuffelen, om te huilen. Ik voel dat haar drang als een soort onweer om haar heen hangt.

Mijn hele lichaam verlangt daar eveneens naar, want lichamen zijn stom. Ze willen alleen maar liefde krijgen. Maar ik sta daarboven. Ik ben sterker. Mam heeft me geleerd om sterker te zijn, en dat ben ik ook. Hoe pijnlijk het ook is, ik staar haar alleen maar aan en dwing haar zo om te vertrekken.

En mam vertrekt.

Ze vertrekt.

Ik wacht tot ze achterom kijkt, maar dat doet ze niet. De deur gaat achter haar dicht. Ook al wilde ik nog zo graag dat ze vertrok, nu ze echt weg is bezorgt me dat toch het gevoel alsof ze ons alweer heeft verraden. Ik heb last van mijn maag en pijn op mijn borst. Niets ter wereld deugt meer.

Ik heb nog steeds mijn arm om Connor heen geslagen en houd hem dicht tegen me aan. Meestal wurmt hij zich onder me uit als ik dat doe, maar nu niet. Mijn omarming zegt hem: *ik ben hier, ik ben bij je, ik laat je niet los.*

En ook: *ik ben niet zoals zij.*

We blijven allemaal een tijdje zwijgend zitten. Ik denk dat Sam buiten stond te wachten, want we horen de motor starten en het grind knarsen, en als het geluid weg is, slaakt Kezia een diepe zucht en zegt: ‘Verdomme zeg. Neem me niet kwalijk. Dat was me een toestand. Alles goed met jullie?’

Ik knik. Connor doet niets. Hij staart naar de grond met de glazige blik die hij altijd opzet als hij ergens zo door overweldigd is dat hij helemaal niets meer voelt. Ik weet niet wat de gevolgen hiervan voor hem zijn, maar veel goeds kan het niet zijn. Kezia draait zich naar Javier toe, en hoewel ze heel zacht praat, kan ik het toch

verstaan. 'Ik kan nu niet weg. Ik zal Prester bellen.'

'Je zult hem hier toch van op de hoogte moeten brengen,' zegt hij. 'Kez, hij is hier al eens langs geweest om erachter te komen waarom jij en ik zo vaak absent zijn. Of hij maakt zich zorgen om je, of hij is achterdochtig. Geen van beide is goed. Je bent nog niet lang genoeg bij de recherche om een vrijbrief te hebben. Ga aan het werk.'

Ze kijkt hem een tijdje aan en schudt dan haar hoofd. 'Nee, ik heb een beter idee.'

'Kez. *Querida*.'

'Ik meen het.'

Javier schudt zijn hoofd, maar hij zegt geen nee als ze haar telefoon pakt en een nummer kiest. Terwijl ik haar versuft aankijk, loopt ze heen en weer. Mijn woede is verdwenen. Het lijkt wel alsof die met mam is vertrokken en er niet meer dan een kille, lege ruimte over is waar mijn binnenste zou moeten zitten. Ik zak onderuit op de bank, trek het zware geknoopte Afghaanse kleed van de rugleuning en drapeer dat om mijn schouders, want ik zit nu zelfs te bibberen.

Kezia zegt: 'Prester? Ik moet je iets vertellen. En ik denk dat je misschien beter direct naar Javiers huis kunt komen om alles te horen.'

Rechercheur Prester is een oude man, zo oud dat het me verbaast dat hij niet met pensioen is, maar hij is nog steeds goed bij. Dat zie je zodra hij je aankijkt.

Hij neemt alles in één lange blik in zich op, waaronder ook ons tweeën op de bank. We hebben ditmaal niet te horen gekregen dat we de kamer uit moesten en ons moesten verbergen, en ik weet ook niet zeker of we dat hadden gedaan. 'Verdomme zeg,' zegt hij, de deur achter zich sluitend. 'Ik denk dat mijn vragen over de kinderen daarmee beantwoord zijn. Waar is Gwen?'

'Niet hier,' zegt Kezia. 'Ga zitten.'

Prester neemt plaats aan de keukentafel. Javier heeft koffiegezet,

schenkt drie mokken in en gaat op de derde stoel zitten. Prester bedankt voor zijn koffie en neemt een slokje, maar blijft naar ons tweeën kijken. Ik vraag me af wat hij ziet. *Kleine weeskinderen*, denk ik, en daar baal ik van. Maar het is waar. We zijn nu alleen. Mama komt niet terug, en zelfs als ze terugkwam, ging ik niet met haar mee. Ik kan best voor mezelf zorgen, maar hoe zit het met Connor? Hij is niet oud genoeg. Hij heeft hulp nodig. Ik ben slim genoeg om te weten dat ze niet zullen toestaan dat ik de rol van zijn moeder op me neem.

Wij hebben hulp nodig.

Voor het eerst word ik geconfronteerd met de enorme gevolgen van wat er is gebeurd en ik voel de tranen in mijn keel en ogen branden. Ik kijk naar Connor. Hij zit weer met zijn neus in zijn boek, maar heeft de bladzijde al minutenlang niet omgeslagen. Hij leest geen letter. Hij verstopt zich. Dat kan hij heel goed.

Nu benijd ik hem, want ik weet niet wat ik moet doen.

‘Gwen en Sam...’ begint Kezia, maar Prester steekt zijn hand op, die lichtjes beeft.

‘Nee, Claremont. Ik doe dit werk inmiddels al een tijdje en ik denk dat ik dit kleine mysterie kan oplossen. Gwen en Sam zijn ervandoor gegaan om zelf onderzoek te doen. Ze meenden dat de kinderen hier bij jullie veiliger zouden zijn. Hoe doe ik het tot nu toe?’

‘Je zit helemaal goed.’

‘En aan de blik op al deze gezichten te zien, is er iets flink misgegaan,’ zegt hij. ‘Faliekant misgegaan zelfs. Zijn ze zoek?’

‘Nee,’ zegt Javier. ‘Maar het is allemaal nogal ingewikkeld geworden. Je moet niet denken dat Kezia geen goede rechercheur is of dat we familieproblemen hebben of zo. Daar gaat het niet over.’

‘Toch heeft dit alle schijn van familieproblemen,’ zegt Prester. ‘Alleen niet van je eigen familie.’

Bij wijze van antwoord start Javier zijn tablet op en geeft hem aan Prester. Die bekijkt de video, maar ik kan niet aan hem zien of hij erdoor getroffen wordt. Hij knikt alleen maar en geeft de tablet

terug. ‘Geloof jij dat?’

De vraag blijft een paar seconden lang in de lucht hangen, en dan zegt Kezia: ‘Ik wil het niet geloven. Het lijkt wel verdomd goed uit te komen dat deze video er was en dat niemand die voor het proces tegen haar aan de politie kon overhandigen. Waarom zouden ze die hebben achtergehouden?’

‘Tja, zo zijn mensen,’ zegt Prester. ‘Het antwoord is altijd hetzelfde. Geld of macht. Iemand hoopte er poen voor te vangen, als die video tenminste echt is. Als dat niet zo is, gaat het over macht. En dan hangt het er maar helemaal van af wie ervan profiteert.’

Ik denk daarover na. Wat bedoelt hij daarmee? Wie zou er baat hebben bij zoiets vreselijks? Wat zou je daaraan kunnen hebben?

Ik kom er niet uit totdat Javier zegt: ‘Als je dit aan de grote klok hangt, wordt Gwen in de verdediging gedrongen. Dan gaan allerlei lieden naar haar op zoek en moet zij de speurtocht naar haar ex stopzetten omdat ze voor haar eigen hachje moet vrezen.’

Papa. Papa heeft er baat bij. Mijn hoofd bonkt. Het is niet logisch, en toch ook weer wel. Ik kan gewoon niet geloven dat iemand zoiets *opzettelijk* zou doen.

‘En Absalom heeft er ook baat bij,’ zegt Kezia. ‘Ja toch?’

‘Zeker, want zij is die gasten ook op het spoor,’ bevestigt Prester. ‘Ik beweer niet dat de video niet echt kan zijn, maar zoals jij al zei, Kez, lijkt het te gemakkelijk. En dan moet je jezelf afvragen: wie kroop er in godsnaam in de bosjes rond om dit te filmen? Wie bleef toekijken toen ze een bewusteloos meisje naar binnen droegen en verzuimde om de politie te bellen? Als dit op mijn bureau terecht zou komen, zou ik eerst vragen waar dit vandaan kwam, en waarom.’

Ik begin me nu echt een beetje ellendig te voelen. Zoals hij het doet voorkomen, lijkt het eerder een verhaal uit een film. Maar dat is het niet. Helemaal niet. Zoals hij het vertelt, lijkt het alsof mama onschuldig is.

Maar dat kan niet waar zijn, want ik heb ervoor gezorgd dat ze is vertrokken.

‘Ik heb met Connor al kort besproken hoe hij de video heeft

gevonden,' zegt Kezia. 'Ik kan het je laten zien. Hij heeft blijkbaar een forum bezocht waar de misdrijven van zijn vader worden besproken. Daarin stond een link. Die is inmiddels verwijderd, maar zo heeft hij die video binnengehaald.'

'Geloof je haar verhaal dat het nep is?' vraagt Javier. 'Het ziet er verdomd echt uit.'

'Ben je de laatste tijd nog naar de bioscoop geweest? Met een pc en de juiste vaardigheden kun je tegenwoordig het onmogelijke verdomd echt laten lijken. Alleen via forensische analyse kun je te weten komen wat echt is en wat niet. Ik denk dat iedereen hierdoor eerder emotioneel dan puur verstandelijk wordt getroffen.'

'Dus jij gelooft het niet,' zegt Kezia.

'Ik zeg dat ik meerdere opties openhoud, totdat de technische recherche me iets anders vertelt.' Prester neemt nog een slok koffie en richt zijn blik op mij en Connor. 'Weet je zeker dat dit de beste plek voor deze kinderen is?'

'Nee,' zegt Javier. 'Maar ik weet wel zeker dat het beter is dan hiervandaan meegesleept worden op een eindeloze dwaaltocht vol problemen. Als Gwen vindt wat ze zoekt, wil niemand van ons dat die twee in de vuurlinie belanden.'

Prester knikt instemmend. 'Ik stel het op prijs dat jullie me hiervan op de hoogte brengen. Ik zal het voor me houden.' Hij wendt zich tot Kezia. 'Wat mij betreft, kun je het grootste deel van de tijd gewoon je surveillancewerk doen. Als dat inhoudt dat je naar hen op zoek gaat, is dat ook prima. Als we iets binnenkrijgen wat een onderzoek waard is, bel ik je. Voor de rest blijf je hier in de buurt. Het mag niet gebeuren dat anderen hen belagen. Dat kan een smet op mijn conductestaat worden.'

Hij neemt zijn mok mee naar de gootsteen en spoelt die om, geeft Javier en Kezia een hand en loopt weg. Hij heeft geen woord met ons gewisseld.

Wanneer de deur achter de rechercheur dichtslaat, kijken Kezia en Javier elkaar een paar momenten lang aan, waarna Kezia plaatsneemt in de fauteuil tegenover ons tweeën. 'Alles goed met

jullie?' vraagt ze.

Ik schiet bijna in de lach. Echt. Het gaat helemaal niet goed met ons. Hoe zou het ooit goed kunnen gaan? Ik beef over mijn hele lichaam.

'Met mij is het best,' zeg ik. Ze kent me niet goed genoeg om te weten dat ik lieg als ik mijn kin intrek en mijn haar over mijn gezicht laat vallen. 'Wat wil je dat we zeggen? Ze heeft ons voor de gek gehouden. Ze heeft ons allemaal voor de gek gehouden. Ze zou met papa in de gevangenis moeten zitten.'

Kezia vindt dit helemaal niet leuk. Net als Javier is ze er goed in om mensen te beschermen, maar niet om ze te troosten. Maar ze doet wel een poging. 'Ik dacht dat je me misschien kunt vertellen hoe je je voelt over deze hele toestand.'

Ik rol met mijn ogen. 'Kwaad. Woest. Teleurgesteld. Wat wil je nog meer van me horen? Het is nou eenmaal gebeurd! Ze is wég!'

Zelfs ik kan horen hoe schor mijn stem aan het slot klinkt en ik doe er het zwijgen toe. Ik sla mijn armen over elkaar en zak onderuit op de bank. Ik zend maar één boodschap uit: *praat niet tegen me*, en Kezia accepteert dat. 'Oké. Connor?'

'Ze had niet tegen ons moeten liegen over wat ze met papa heeft gedaan,' zegt hij.

'Dat weet ik, maar ben je ook bedroefd? Of ben je boos?'

Ze doet te veel haar best, en ik denk dat ze even kwaad op mama is als wij. We zijn nu geen gunst meer die zij en Javier graag bewijzen. Wij zijn een verantwoordelijkheid geworden. Ik durf te wedden dat ze allebei hetzelfde denken: hoe zijn we hierin verzeild geraakt en hoe komen we hier weer uit?

Ik durf te wedden dat we dat allemaal denken, maar Connor en ik zullen dat echt niet zeggen. Wij zijn de kinderen van onze moeder. We hebben geen zin om over onze gevoelens te praten. Toen mam ons naar onze therapie sessies meesleepte nadat ze uit de gevangenis was vrijgelaten, heb ik volgens mij het duurrecord 'zwijgen tijdens gesprekstherapie' verbroken.

Als ik er al over wil praten, dan zeker niet hier. En zeker niet

terwijl Connor meeluistert. Voor hem moet ik sterk lijken.

Connor haalt zijn schouders op als antwoord op Kezia's vraag, en ze glimlacht een beetje bedroefd tegen ons, alsof ze het weet. Ze weet niks. 'Goed dan, maar jullie weten dat jullie altijd bij een van ons terecht kunnen, hè? Altijd, en met elk probleem. Dit is een zware dag en we willen er voor jullie zijn.'

'Ja. Supertof. Zijn we nu klaar?' zeg ik. 'Kan ik naar mijn kamer gaan?'

'Zeker,' zegt Kezia. Ze klinkt vriendelijk. 'Ga maar wat rusten als je daar zin in hebt. Wij blijven hier.'

Voordat ik vertrek, buig ik me naar voren en leg mijn arm om de schouder van mijn broer. Alleen voor hem fluister ik: 'Je kunt naar me toe komen, dat weet je toch?'

Hij knikt nauwelijks merkbaar. Hij zal zeker komen, als hij zover is.

Ik loop mijn kamer binnen en sla de deur dicht. Ik ga languit op bed liggen en staar naar het plafond. Ik draai me een paar keer om en zet mijn koptelefoon op, maar niets helpt. Ik kan niet rusten. Ik kan niet slapen. En daarom loop ik de kamer op en neer. Ik denk aan mama. Ik herinner me alles wat ze voor me en met me heeft gedaan, al het plezier en gelach dat ze me heeft bezorgd, en ik vraag me af of ik niet een vreselijke fout heb gemaakt. Daardoor word ik kwaad op mezelf, eerst omdat ik haar pijn heb gedaan, en dan omdat ik het niet heb volgehouden om kwaad te blijven.

Ik voel me nu ontzettend alleen en uitgeput en verlang ernaar dat iemand om me geeft. Maar niet in abstracte zin. Ik wil dat iemand me recht in mijn gezicht kijkt en me laat weten dat het hem echt kan schelen wat mij is overkomen, en ik verlang daar zo naar dat het gewoon pijn doet. Maar niet Kezia, en ook niet Javier.

Nee. De enige met wie ik echt wil praten is Dahlia, maar ik mag niet naar de stad of haar bellen. Ik weet best waarom, en het is ook verstandig, maar ik voel me momenteel helemaal niet verstandig. Het gevoel van wanhoop en leegte in mijn binnenste lijkt me te verstikken, alsof er niet genoeg lucht in de kamer is.

Dus pak ik mijn telefoon, kies uit mijn hoofd haar nummer en sms haar waar ze me kan ontmoeten. Ik sluit af met *Tana*, wat een afkorting is van *lantana*, haar favoriete bloem, en zij heeft me een tijdje terug de bijnaam *Lannytana* gegeven.

Ze antwoordt binnen een paar seconden. *1/2 uur oké?*

OK, typ ik terug en dan beëindig ik de oproep.

Ze aarzelde geen moment. Ik krijg het er warm van, in mijn zenuwen.

Connor is me voorgegaan. Ik klim uit het raam en sluit het achter me. Boot blaft als ik over het hek aan de zijkant klim, maar slechts eenmaal, alsof hij niet precies weet hoe hij moet melden dat ik de regels overtreed, of omdat hij me eigenlijk niet wil verraden. Uiteindelijk loopt hij op een drafje langs het hek, klimt de veranda weer op en gaat liggen. Ik denk dat hij Connor wil bewaken. Mooi. Dat is namelijk precies wat hij voor me moet doen.

Ik heb al een hele tijd niet gerend en wil dat gevoel weer terugkrijgen. Zowel de beheersing als de pijn. De rust vanbinnen als je je alleen maar op dat ene doel richt. Er is dan geen ruimte meer voor alle ruis.

En daarom ren ik. Eerst loop ik door het bos, waarbij ik ervoor oppas niet te struikelen op de hobbelige wildpaadjes, totdat ik bij een weg kom, waar ik tempo kan maken. Na nog geen halfuur zie ik de blauwe glinstering van Stillhouse Lake door de bomen en vertraag ik mijn pas tot wandeltempo, omdat mijn benen beginnen te trillen. Ik kom van de andere kant, bij de schietbaan, waar Javier nu zou moeten werken, maar die heeft langdurig vrijaf genomen om over onze veiligheid te waken.

Ik vraag me af hoelang het duurt voordat hij tot de ontdekking komt dat ik nu helemaal niet in veiligheid ben en hoeveel tijd het hem kost om mij te vinden.

Ik blijf in het bos, waarbij ik me steeds verberg als ik een auto of mensen denk te zien. Het is vandaag niet druk. Het is koud en nogal bewolkt. Voor de meeste mensen weer om binnen te blijven. Het waait te hard om een eind te gaan varen.

Ik passeer nu Sams hut. Die staat vast leeg. Hij heeft alles afgesloten en in dezelfde staat achtergelaten, dus in een noodgeval kan ik me ergens verstoppen. Maar ik wil me ook niet schuldig maken aan inbraak.

Vanuit zijn hut kan ik ons oude huis zien.

Het staat een stukje van de weg en de aanlegsteigers af, maar het meer is nog steeds zo dichtbij dat je kunt zeggen dat het aan het meer staat. Gelukkig staat het huis wat hoger op de helling, zodat we ons geen zorgen hoeven te maken over overstromingen of toevallige bezoekers. *Ons huis*. Nou ja, niet echt, denk ik. Al die keren dat we er plezier hadden, al onze herinneringen aan het schoonmaken en schilderen om er echt ons huis van te maken, de avonden dat we samen aten, films keken en een echt gezin waren... dat blijkt nu allemaal niet te deugen. Ik weet niet wat ik ervan moet vinden.

Het lijkt wel een museum over het leven van iemand anders.

Ik glip tussen de bomen vandaan en ren op een drafje verder, waarbij ik net doe alsof ik een eindje aan het hardlopen ben en absoluut niet de dochter van de beruchtste seriemoordenaar van de afgelopen tien jaar ben, nee, echt niet. Ik zie niemand. Ik versnel weer als ik bij de oprit kom en ren in flinke vaart omhoog, zodat ik een goed overzicht krijg.

Voor ons vertrek, toen het uitkwam van papa en bekend werd wie wij in werkelijkheid waren, hadden vandalen het huis met graffiti beklad. De garage en de muur zitten nog steeds vol beledigende leuzen. Er zitten ook nieuwe tags bij. Een ervan is een primitieve tekening van een hangende vrouw en twee kleinere figuurtjes op hetzelfde schavot. Goh, subtiel, jongens.

Ik blijf hijgend bij de drempel staan en probeer mijn hartslag tot bedaren te brengen. *Dit is echt stom, Lanny. Superstom. Dat weet je best*. Ja, en ik begon het ook al een slecht idee te vinden. Maar ik ben nu eenmaal hier. Ik weet niet echt waarom, maar het lijkt wel alsof dit de enige plek ter wereld is waar ik me nog normaal kan voelen.

Het raam aan de voorkant is ingeslagen. Ik zie dat de wind erdoorheen waait. De jaloezieën zijn kapot en fladderen als gewonde

vogels.

Ik had de sleutels in mijn zak gestoken en maak nu de deur open, waar nog steeds een oude verzegeling van de politie op zit. Met de sleutels verbreek ik de verzegeling en duw tegen de deur. Geen licht, ook niet wanneer ik de schakelaar overhaal. Geen stroom dus, en o, ook geen alarm. Het paneel is donker, zie ik.

Ik doe de deur dicht en op slot. Ik ruik ineens een enorm smerige stank. *Godsamme, wat is dat? Is het een lijk?* Terwijl ik een beetje verloren in de half duistere woonkamer sta, waar alleen door de gekreukte, klapperende jaloezieën licht naar binnen valt, stel ik me voor dat er in de gang iemand aan een touw hangt, en als ik de deur net niet op slot had gedaan, was ik meteen naar buiten gevlucht.

Doe niet zo achterlijk, er is hier geen lijk, zeg ik tegen mezelf. Ik kijk rond. De woonkamer ziet er nog best netjes uit, op de baksteen na die door het raam is gegooid. Oké, en hier en daar zijn de muren creatief met spuitbussen beschilderd. De tv is verdwenen, evenals de gameconsole en de meeste games. Ze zijn hier vast binnengedrongen om de boel te vernielen, maar werden afgeleid omdat er spullen waren die de moeite waard waren om te stelen.

De stank wordt erger als ik de keuken in loop en de troep daar zie. Nog meer rode spuitbusverf, met druipers alsof het vers bloed is, maar degene die hier in het rond heeft gespoten was niet bedreven genoeg om de letters leesbaar te maken. Misschien dat er *kutwijf* staat, maar dan moet ik mijn ogen toeknijpen.

De keuken is de oorzaak van de stank. Iemand heeft de koelkast geopend en al het eten over de vloer gegooid. Het is een beschimmelde zooi, waarin zelfs in de kou nog vliegen rondkruipen. Ik moet bijna braken, maar pak toch de bezem en het blik en schep zoveel mogelijk etensresten in een vuilniszak. Het afval in de vuilnisbak stinkt ook, want we hadden helemaal geen tijd om die te legen voordat we vertrokken.

Op de een of andere manier had ik nooit gedacht dat ik Dahlia nog eens op een misdaadlocatie zou uitnodigen. Ik doe mijn best om alles op te ruimen voordat ze arriveert.

Ik stop de troep in vuilniszakken en neem ze mee naar buiten om ze in de grote container te gooien die beren op afstand moet houden, al heb ik hier nog nooit een beer gezien. In elk geval kunnen de wasberen er ook niet bij.

Op het moment dat ik de container afsluit zie ik een schaduw en besef ik dat er iemand vlak achter me staat. Ik draai me om en sta op het punt het op een gillen te zetten en sleutels tussen mijn knokkels te klemmen, zoals mama me heeft geleerd...

Maar het is Dahlia.

‘Hoi,’ zegt ze, terwijl ze haar uit haar ogen veegt. Dahlia, precies zoals ik me haar herinner, behalve dat haar haar wat langer is geworden. God, wat is ze mooi. Knapper dan ik ooit zal zijn. Ik kan wel janken, want het is echt heerlijk om haar weer te zien, en tegelijkertijd wil ik haar omhelzen, maar ik weet niet zeker of ik dat wel moet doen. ‘Dus je hebt me gewoon laten zitten, trut. Wat mankeert jou in godsnaam?’

Ze gaat op de picknicktafel zitten die op het achterplat staat en die mama en ik samen hebben gemaakt maar nooit echt hebben kunnen gebruiken, en ik wip omhoog en ga zo dicht naast haar zitten dat onze dijen elkaar van opzij raken. Mijn hart gaat tekeer. Niemand mag me hier zien, en al helemaal niemand die me kent. Ik heb alle veiligheidsregels overtreden.

Maar dit voelt zo goed. Zo ontzettend goed. De leegte in me is verdwenen en nu, op dit moment, heb ik rust gevonden.

‘Ik moest vertrekken,’ zeg ik. ‘Sorry. Ik wilde je bellen, maar het was echt een enorme toestand. En toen waren er mensen die probeerden ons te pakken te krijgen. Dat heb je toch wel gehoord?’

‘Ja,’ zegt ze zacht. ‘Is het waar dat jij Lancel Graham hebt vermoord?’

Graham is inderdaad dood. Maar ik schrik omdat mijn vriendin denkt dat ik dat op mijn geweten hebt. ‘Wat? God, nee. Wie heeft dat nou weer gezegd?’

‘Iedereen,’ zegt ze, haar schouders ophalend. ‘Nou, ze hebben hem begraven, dus het zou best waar kunnen zijn, toch? En jij bent een

ijzervreter. Ze zeiden dat hij een verwarde moordenaar was. Net als je vader?' Dat is nogal een kutvraag, en ik heb geen zin die te beantwoorden. Totaal niet. Ze vraagt het heel zachtjes, maar het overheerst alles. Ik had Dahlia nooit over papa verteld. Niet dat ik dat niet had gewild, maar er waren nu eenmaal regels. Mama's regels.

Laat mama de klere krijgen. Mama kan alleen maar liegen, tegen ons en misschien zelfs tegen zichzelf. Maar ik wil nooit meer tegen Dahlia liegen. Nu ik hier met haar in de zon zit en echt iets voel, zonder precies te weten wat het is... dat betekent iets.

Ik steek mijn hand uit en streel haar vingers. Ze kijkt me niet echt aan, maar ze draait haar hand om en onze vingers verstrengelen zich. Mijn hart slaat over, want dit is heel intens. Het voelt *goed*. We hielden wel vaker zo elkaars hand vast. Ik dacht dat dat kwam omdat we gewoon beste vriendinnen waren.

Maar nu denk ik dat het iets anders is.

Ik kan Dahlia vertrouwen. Ik moet haar vertrouwen, want als ik dat niet doe, ben ik net als mama. Een leugenaar.

'Mijn vader is een monster,' zeg ik tegen haar. 'Het is allemaal waar. Hij heeft meisjes verkracht, gemarteld en vermoord die maar net iets ouder dan wij waren.'

Ze draait zich naar me toe en kijkt me met opengesperde ogen aan. 'God, wat erg. Was je niet bang?'

Ik haal mijn schouders nauwelijks merkbaar op. 'Ik wist het niet. Voor ons was hij... gewoon onze pa. Soms verloor hij zijn humeur, maar hij sloeg ons nooit. Hij wilde gewoon dat je je aan zijn regels hield.'

Ze bijt op haar lip, wat ze vooral doet als ze nerveus is. Ik zie haar half verborgen tanden oplichten. 'Ik heb gehoord dat hij al die dingen in jullie huis deed.'

'Niet in huis. In de garage,' zeg ik. 'Die had hij afgesloten.'

'Maar toch.'

'Ja,' zeg ik zachtjes. 'Weet ik. Het is echt waanzin.'

Het voelt alsof er een loden last van me af valt nu ik dit aan haar

vertel. Ik voel me zo licht dat ik er duizelig van word. Zo veilig.

Dahlia houdt nog steeds mijn hand vast en ik kan elk randje van haar vingerafdrukken voelen, elke polsslag. Het is lekker warm in de zon en ik word er loom van. Voor het eerst sinds lange tijd zakt alle chaos weg.

‘Hé,’ zeg ik. ‘Sta je nog steeds onvoldoende voor Spaans?’

‘Hartstikke,’ zegt ze, en dan lacht ze, niet omdat het grappig is, maar uit opluchting dat we van onderwerp veranderen. ‘*No se hable*, echt niet.’ Maar haar lach sterft snel weg en ze kijkt me van onder haar dikke fluwelen wimpers aan. Dahlia’s wimpers zijn vol en zacht en niet borstelig als de mijne wanneer ik mascara aanbreng. Ik heb vandaag helemaal geen make-up op, en nu voel ik me naakt. Dahlia heeft blauwe ogen, heel helder, die de kleur van het meer in de zomerhitte hebben. En met een vleugje groen in het midden. Ze draagt een dikke trui met een hoodie eroverheen, verder vingerloze zwarte handschoenen en in haar blonde haar zitten groene strepen die aan het begin smaragdkleurig zijn en voor de haarpunten vervagen. Ze lijkt op een punkzeemeermin.

‘Trouwens,’ zegt ze, ‘ik heb je wel duizend berichtjes gestuurd. Echt gestalkt. Je hebt nooit geantwoord.’

‘Kon niet,’ zeg ik tegen haar. ‘We moesten al onze telefoons weggooien en nieuwe nemen.’

‘Omdat...Omdat de politie achter je aan zat?’

‘Niet de politie,’ zeg ik tegen haar. ‘Wij hebben niets verkeerd gedaan. Nee, dat kwam door mijn vader. Hij is ontsnapt.’

‘Ja, dat weet ik, maar ik dacht dat ze hem gepakt hadden?’ Dahlia heeft nu grote ogen opgezet en staart me aan alsof ik tegelijkertijd geweldig, zielig en angstaanjagend ben.

‘Nee, alle anderen die met hem ontsnapt waren zijn gepakt. Maar hij is nog steeds voortvluchtig.’ Ik zucht. ‘Daarom kon ik jou geen berichten sturen of je bellen, of wat dan ook. We moeten proberen te voorkomen dat hij ons kan vinden.’

‘Maar zou je hier dan wel moeten zijn?’

‘Nee joh, en ze zouden hartstikke kwaad worden als ze erachter

kwamen.'

'O, en waar woon je dan nu?'

Ik wil het haar graag vertellen, echt, en ik zou het doen als het alleen om mij ging. Maar dan zou ik Connors leven in haar handen leggen, en niet alleen het mijne, en dat kan ik niet. Ik moet op hem letten, vooral omdat mama... ik weet niet wat ze precies is. 'In de buurt,' zeg ik tegen haar. 'Maar ik kan het je niet vertellen. Niet omdat ik je niet vertrouw, maar gewoon...'

'Nee, nee, ik snap het. Ik zal niets zeggen. Ik heb je hier nooit gezien.' Ze draait zich om en kijkt me nu recht aan, en dat is oogverblindend. 'Ik wil niet dat jou iets overkomt, Tana.'

Mijn adem stukt en ik huiver, en ik hoop maar dat ze het niet ziet. Ik verander weer van onderwerp. 'Wie heeft hier zo'n bende gemaakt?' Ik maak een gebaar naar de gang, de keuken, alle schade.

'O, dat.' Dahlia draait een vinger in haar haar en trekt eraan. Dat is zo schattig. 'Tja, nou, je kent Ernie toch wel, die eikel uit de stad? Hij en een paar van zijn honkbalvriendjes van de middelbare school. Ze zijn twee of drie keer door de politie gepakt. Sorry hoor. Ik wilde nog hierheen gaan om schoon te maken, maar ik was bang dat ik ook gearresteerd zou worden. Mijn ouders zouden het nooit begrijpen. Ze begrijpen de meeste dingen trouwens niet.' Ze kijkt me weer even aan en in haar blik zie ik iets wat ik intuïtief ken, en dan weer niet, maar opeens krijg ik het bloedheet in de verstikkende kleren die ik aanheb.

'Geeft niet. De politie heeft ze in elk geval te pakken gekregen voordat ze nog meer schade konden aanrichten. Hé, laten we naar binnen gaan,' zeg ik tegen haar. 'Ik kan beter niet buiten zitten op een plek waar iedereen ons kan zien.'

'Ik...'

Dahlia denkt er een paar seconden over na. Ik glij van de tafel af en loop naar de achterdeur. *Ze gaat weg*, denk ik, en ik weet niet goed wat ik daarvan vind. Balen, denk ik. Ik weet het niet. Maar als ik omkijk, zie ik dat ze achter me aankomt. 'Goed.'

Ik doe de deur open, loop naar binnen en doe de deur op slot. 'Sorry,' zeg ik tegen haar. 'Dat is een regel. De deur moet altijd op

slot zijn. Ik bedoel, je kunt er natuurlijk altijd uit en zo. Het is niet dat ik je wil gijzelen.'

'Wat een waanzin, joh. Weet je wel dat er een groot gat in het raam zit? Wat heeft het voor zin om de deur op slot te doen?' Dahlia trekt een vies gezicht. 'Getver, wat is dat voor stank?'

'Eikel Ernie en zijn vrienden hebben overal eten op de grond gegooid. Ik heb het opgeruimd. Het zal nog wel even duren voordat de stank verdwenen is.'

'Ernie heeft trouwens jouw games en zo. Hij scheidt er overal in de stad over op, die zak. God, wat haat ik hem. Ik heb erover gedacht om zijn banden door te snijden.'

'Echt waar?'

'Het enige waar hij over praat, is hoe slecht jij bent. Ik wil de voorruit van zijn auto met een honkbalknuppel bewerken. Ik bedoel, zijn banden doorsnijden is nog best vriendelijk, daarmee vergeleken. Bijna een goede daad.'

Onder het praten lopen we de gang door, van de stank vandaan. Niet dat er bij een van ons een plan achter zit. Ik voel me nu minder bang. Dahlia verandert de wereld om me heen altijd in iets beters, iets wat bijna normaal is.

Mijn deur staat nog half open en ik duw hem verder.

Ernie en zijn maten zijn blijkbaar niet zo ver gekomen, want het lijkt wel alsof we een droom binnenstappen. Alles ligt nog op dezelfde plek waar ik het heb laten liggen, in een even grote wanorde. Ik blijf een paar seconden roerloos staan, met Dahlia vlak achter me. Ik voel de warmte van haar huid tegen mijn rug en haar warme adem in mijn nek als ze zegt: 'O God, hebben ze alles kapotgemaakt? Hebben ze...'

Ik loop verder de kamer in, omdat ik niet weet of ze kan voelen dat ik ril, en ik pak spullen van de vloer op en leg die in de hoek, alleen maar om iets omhanden te hebben. Kledingstukken, meestal. Ik zie mijn favoriete zwarte T-shirt liggen, dat naar oud zweet ruikt, maar dat leg ik opzij om mee terug te nemen.

De stank van verrot eten is hierbinnen nauwelijks te verdragen,

maar als ik de deur dichtdoe en het raam openzet, wordt het een stuk beter. Ik ga met mijn benen over elkaar op het bed zitten. Dahlia ploft naast me neer en omklemt mijn kussen. Ik mis mijn kussen. Die van Javier zijn niet zacht genoeg. Misschien neem ik dat ook wel mee.

‘Hé, dat is de mijne,’ zeg ik tegen haar, en ze gooit het kussen naar me toe, terwijl ze overdreven met haar ogen rolt. Ik vang het voordat het mijn gezicht raakt. Het ruikt nog steeds naar wasmiddel, wat me aan mama doet denken en hoe ze tweemaal per week de was deed, die ik moest helpen opvouwen. Elke week lakens en handdoeken. Vaste routine. Veiligheid.

Waarom moest ze nou zo’n leugenaar zijn?

Ik vermijd de pijn door van onderwerp te veranderen. ‘En wat ga jij vandaag doen?’

‘Ik ga naar de Rots.’

O. Oké. De Rots is een grote vooruitstekende steenklomp ongeveer halverwege de heuvel. Hij zit onder de graffiti en het is een verzamelplek voor jongeren uit de buurt die daar willen roken en drinken en in het algemeen van alles doen wat hun ouders niet goedvinden. Ik kom er niet zo vaak, maar ik weet waar het is. Iedereen weet het.

‘O. Dus dat is de plek waar je nu zit te chillen?’ Ze buigt haar schouders naar voren, wat voor een soort ongeïnteresseerd schouderophalen moet doorgaan. ‘Je wordt nog eens opgepakt als je daarmee doorgaat.’ Ik aarzel even en vraag het toch. ‘Heb je daar met iemand afgesproken?’

Ze grinnikt ineens en ik wou dat ik het niet had gevraagd. Denk ik. ‘Niet speciaal. Ik wilde alleen kijken wie daarboven was, en of ze iets leuks hadden meegenomen om te delen. Soms neemt Mary Utrecht valium van haar moeder mee.’

‘O, dus nu ben je aan de pillen? Ik ben nog niet vertrokken of jij duikt meteen in de *dark side*?’ Ik gooi het kussen naar haar toe, dat ze in de lucht opvangt.

‘Relax, joh, ik doe het maar af en toe. Het is niet zo dat ik naar

pillenparty's ga of zo.' Ze werpt me een vluchtige blik toe. 'Hé, hoe ben je hier eigenlijk gekomen? Ik heb de auto van je moeder niet op de weg zien staan.'

'Ja, nou, ik ben komen lopen,' zeg ik tegen haar, en daar heb ik meteen spijt van. Als ze het aan iemand vertelt, weten ze dat ik op loopafstand van dit huis woon. Waren we maar ergens anders. Ik ben dol op mijn kamer, maar alles erin herinnert me aan mama, die hier altijd voor me was om me een knuffel te geven als ik die nodig had, om een probleem op te lossen of om me met haar leven te beschermen.. Dat Dahlia hier is helpt natuurlijk, maar dat neemt niet weg dat de waarheid steeds doorsijpelt.

Ik ben niet meer boos op mama, besef ik. Ik ben verdrietig. Ik ben teleurgesteld. Ik ben in de war.

'Alles goed?' vraagt Dahlia zacht.

'Ik weet het niet.' Ik slik, en dat doet pijn, en mijn ogen branden. 'Ik... mijn moeder en ik hadden ruzie. Ik ben heel gemeen tegen haar geweest.'

Ze buigt zich naar voren en kijkt me aan. 'Ik schreeuw de hele tijd tegen mijn moeder.'

'Nee, dat is het niet... ik denk dat ik haar echt gekwetst heb. En misschien verdiende ze dat ook, ik weet het niet meer. Maar...' Ik kan er niets aan doen. Ik begin te huilen, rol op mijn zij en baal er vreselijk van dat ik huil en dat Dahlia dat ziet, maar het geeft me een goed gevoel als ze haar hand op mijn schouder legt en door mijn haar streelt en traag over mijn rug wrijft.

'Je bent een goeie meid, Lanny Proctor,' fluistert ze in mijn oor. 'Het komt goed met jou. Oké?'

'Oké.' Ik slik mijn tranen in. Ik huil om allerlei dingen. Dat mama tegen ons liegt, dat ik haar met woorden verpletterd heb, dat het huis waar ik me zo thuis voelde vernield is. Ik huil zelfs omdat ik Dahlia ben kwijtgeraakt, maar ik ben haar juist helemaal niet kwijtgeraakt. Stom. Ik voel me zo stom.

Dahlia weet hoe je mij hieruit kunt halen.

Het kussen klapt op mijn neus, ik trek het weg en roep: 'Hé!'

‘En nou geen bedroefd gezicht meer. Tijd om blij te zijn, lieffie!’

Ik ben tegelijk boos en gek op haar. Ik proef tegelijkertijd tranen en blijdschap. Ik pak het kussen beet en sla dat tegen haar aan, en we worstelen erom. Dan zit ik ineens op haar en kijken we elkaar aan, en ze lacht als een gevallen zilveren bal en ik denk... ik denk...

Ik denk niet.

Ik kus haar gewoon.

Het is alsof alles om me heen in stilte uitbarst en dan is zij het enige wat ik nog voel, haar lippen (zoveel zachter dan van de jongens die ik heb gekust, kleiner, liever), haar lichaam dat zich tegen het mijne buigt, onze borsten die onder alle lagen kleding tegen elkaar aan drukken, en God, ja, dit voelt als het beste moment van mijn leven. Het lijkt alsof ik tot op dit moment alles verkeerd heb gedaan en uiteindelijk zoiets belangrijks heb ontdekt dat alles in mij op zijn plek valt. Het is heerlijk en tegelijk beangstigend. Ik bibber van de schrik over wat ik heb gedaan, en ik trek me terug, me afvragend of Dahlia nu tegen me gaat schreeuwen en me uit zal foeteren.

Ze schreeuwt niet. Ze huilt niet, ze gilt niet. Ze lacht alsof ze net uit een schitterende droom ontwaakt en ze kijkt me op die speciale manier aan, de manier waarop Javier naar Kezia kijkt en Sam soms naar mijn moeder heeft gekeken, en ik kom weer tot rust omdat ik inderdaad gelijk had: het is heerlijk. Het voelt heerlijk.

‘Hallo zeg, ik vroeg me al een tijd af wanneer je eindelijk eens zover zou zijn,’ zegt Dahlia, waarop ik in paniekerige verbazing in lachen uitbarst. Haar lome, lieve glimlach zakt weg. ‘Ik heb mezelf in slaap gehuild nadat je vertrokken was. Wist je dat?’

‘Nee. Hoezo?’ Het is een eerlijke vraag, want het komt nu allemaal razendsnel op me af en ik heb er nog niet echt grip op.

‘Omdat ik van je hou, gekkie.’ Ze grijpt het kussen en slaat me er weer mee, zodat mijn haar in mijn gezicht vliegt. Ik begin te lachen, en weer kust ze me.

Het is nog steeds stom. Ik weet dat het stom is. En gevaarlijk. Maar het voelt niet verkeerd.

Ik voel me niet meer verkeerd.

16. Gwen

Niets deugt meer. Ik heb het gevoel dat ik ben opengereten en beroofd van alles wat ertoe doet, en ik kan zelfs niet zeggen dat dat pijn doet, want ik voel helemaal... niets. Geen boosheid, geen angst, geen woede, geen liefde, niets dan een echoënde stilte vanuit mijn hoofd en mijn hart.

Geen persoon, maar slechts een lege huls. Misschien ben ik altijd slechts een omhulsel geweest, want als die video's echt zijn, ben ik nooit degene geweest die ik meende te zijn.

Sam rijdt. Na een lange, akelige stilte zegt hij: 'Waar moet ik je afzetten?' Het is duidelijk dat hij deze vraag eigenlijk al te veel vindt, gezien de snauwende toon. Ik slik moeizaam en sluit mijn ogen.

'Dus dat is het,' zeg ik. 'We zijn nu echt klaar.'

'We zijn al klaar sinds Atlanta,' zegt hij. 'Dacht je daar werkelijk nog anders over?'

God, wat is het pijnlijk, maar tegelijkertijd kan ik niet ontkennen dat hij gelijk heeft. Het is duidelijk dat hij zich zo snel mogelijk van mij moet ontdoen. Hij weet niet meer wie of zelfs wat ik ben. Sam kan niet anders dan concluderen dat ik een stille handlanger van Melvin kan zijn of hem probeer tegen te werken, of allebei tegelijk. 'Ik begrijp het,' zeg ik, en dat meen ik.

Ik ben helemaal uit balans. Het verlies van mijn kinderen heeft mijn wereld vernietigd. Het kan me niet schelen waar hij me achterlaat, langs de kant van deze plattelandsweg of midden in een stad. Hij kan me neerschieten en me in de oceaan dumpen, en ik geloof niet dat me dat veel zou kunnen schelen. Ik ben dood vanbinnen. Ik wil mijn kinderen terug, maar mijn kinderen willen mij niet, en hoe kun je daarna nog verder leven?

Sam zegt al heel lang niets meer tegen me. We nemen de afslag en laten Norton achter ons en gaan terug naar de snelweg, en laten de kilometers onder de banden door razen. De gevoelloosheid

verdwijnt niet, maar tegelijk komt er iets anders op. Een onbeheerst gevoel van roekeloosheid. Van wilskracht. Als ik mijn kinderen niet op de ene manier kan beschermen, dan zal ik ze op een andere manier beschermen.

Absalom heeft van mij de ergste van alle vijanden gemaakt: de vijand die niets meer te verliezen heeft, en niets meer overheeft om voor te vrezen. Het enige pressiemiddel dat Melvin tegenover mij nog bezat waren mijn kinderen, maar als de verantwoordelijkheid voor hun veiligheid niet langer in mijn handen is, heb ik geen enkele reden meer om nog voorzichtig te zijn.

Of onzichtbaar.

Ik vraag Sam: 'Hoe ver is de volgende stad?'

'Een halfuur tot een plaats van enige omvang,' zegt hij. 'Hoezo?'

'Zet me daar af,' zeg ik. 'Dan zal hij me vinden.'

'Waar heb je het over?'

'Melvin zal me vinden. Ik zal ervoor zorgen dat hem dat lukt.' Ik stel me voor hoe het in zijn werk zou gaan: een moment van onoplettendheid en opeens is hij er. Hij komt op me af en slaat me neer of bezorgt me een beroerte van angst. En dan word ik wakker zoals zijn slachtoffers: hulpeloos, hangend, doodsbang, creperend van de pijn. En die pijn zal pas ophouden als ik eraan sterf. 'Ik moet er alleen voor zorgen dat jij hem vindt en hem vermoordt. Het kan me niet schelen wat hij met mij doet. Ik kan ervoor zorgen dat hij uit zijn hol komt.'

'Dat meen je niet.'

'Zeker wel. Hij zal me zo lang mogelijk in leven houden, dus je hebt de tijd. Zelfs als het te laat is om me te redden, zal hij mijn lichaam na afloop bij zich houden. Hij zal niet op de vlucht slaan voordat hij verzadigd is. Ik zou de laatste zijn, Sam, zelfs als je me niet kunt redden voordat het te laat is. Jij kunt hem stoppen. Ik kan ervoor zorgen dat hij de tijd neemt en het zo lang laten duren dat jij hem kunt vinden. *Hij kan niet bij mijn kinderen komen.* Dat is het enige wat voor mij momenteel telt.'

Plotseling stuurt hij de pick-up het grind langs de kant van de

weg in en terwijl we in onze stoelen op en neer stuiteren, dendert er een zware vrachtauto langs, met een tweede in zijn kielzog. Hij zet de versnellingspook in de parkeerstand en draait zich in zijn stoel naar me toe. Ik heb geen idee wat hij denkt, totdat hij zegt: 'Godverdomme, Gwen. Als je mij de waarheid over die video vertelt...' Hij sluit zijn ogen even en dan herken ik de uitdrukking eindelijk. Het is de strakke, afwezige blik van iemand die iets afschuwelijks voor zich ziet. Ik vraag me af of ik die blik ook heb. 'Je moet er voor je kinderen zijn als je die misdrijven niet hebt gepleegd. Dat weet je.'

Ik doe niets anders dan aan mijn kinderen denken. Ik denk aan Lanny, die me recht aanstaart en me voorgoed afwijst. Mijn kinderen verdienen het dat ik nog een ultieme poging waag om hen te redden, zelfs als ik daarmee voorgoed van hen gescheiden word. Ik kan niet bewijzen dat ik onschuldig ben. Maar ik kan hen wél redden, of ze nu in mij geloven of niet.

'Dit is de juiste manier,' zeg ik tegen hem. 'Dit is de enige manier.'

'Je mag dat niet doen.'

'Je kunt me niet tegenhouden.'

Hij schudt zijn hoofd en zegt: 'Het beste wat je kunt doen is naar Rivard teruggaan. Rivard neemt contact op met Absalom. Absalom leidt naar Melvin. Je hoeft het echt niet op deze manier te doen.'

'Dat duurt te lang.'

'Je kunt jezelf niet als een of ander... offerdier aanbieden.'

'Waarom niet?' Ik draai me naar hem toe en zie hem terugdeinzen voor wat hij daar ziet. 'Als ik voor de mensen van wie ik hou al dood ben, kan ik net zo goed voor hen sterven.'

Het is een sombere conclusie, maar voor mij volstrekt logisch. Het lijkt erop dat Sam Cade voor het eerst echt medelijden met me heeft, alsof ik een gebroken mens ben. Maar dat is niet zo. Ik ben uit keihard staal gesmeed. Er zit geen enkele tederheid meer in mij.

Ik ben te zeer gebroken om nog gebroken te kunnen worden.

'Als je me hier wilt achterlaten, moet je dat doen,' zeg ik tegen hem. 'Ik zal dan in mijn eentje verdergaan. Maar ik ga beslist achter Melvin Royal aan. Dat is het enige wat hij voor mij in de hele wereld

heeft overgelaten.'

Hij slikt. Ik weet niet wanneer ik Sam voor het laatst onzeker heb gezien, maar nu is dat absoluut het geval. Ik heb een vergezicht van de hunkering die ik eerst voor hem koesterde, de hopeloze wens dat we het mijnenveld dat tussen ons in lag konden oversteken en het verleden in elk geval een poosje konden laten rusten.

Maar het verleden blijft altijd bij ons. Het zit in elke ademteug, elke cel, elke seconde. Dat weet ik inmiddels zeker.

'God, Gwen,' fluistert Sam. 'Doe dit toch niet, alsjeblieft.'

Ik maak mijn veiligheidsriem los, open het portier en stap uit, de nevelige winterkou in. Er is regen op komst, van het soort dat ineens kan bevriezen. IJzel die je niet ziet aankomen en ineens je hele leven op zijn kop kan zetten.

Ik loop weg in de berm, met het verkeer mee. Het is een gevaarlijke plek voor een voetganger; de berm tussen het grind en het wegdek is smal en aan de rechterkant loopt de helling steil omlaag. Daarachter staan alleen scherp gepunte bomen.

Alles doet pijn. Niets is veilig, niets deugt, niets is nog aangenaam. Als ik val, zal ik geen pijn lijden. Als Melvin me neersteekt, zal het niet bloeden. Ik ben niet hier. *Ik ben niet hier.*

Als Sam zijn armen van achteren om me heen slaat, stribbel ik tegen. Ik worstel. Vanuit de passerende auto's en vrachtwagens zal het lijken alsof hij me aanvalt, maar niemand stopt. Het kan niemand iets schelen.

Alles doet vreselijk pijn.

Ik gil. Mijn kreet stijgt op in de nevels en wordt verzwolgen alsof die er nooit is geweest, en alles stort in elkaar. Ik word verpletterd onder het gewicht van zo'n intens verdriet dat het de aarde zelf lijkt.

Ik heb de tomeloze drang me in het constant voorbijrijdende verkeer storten, en dat zou ik ook moeten doen. Ik zou er hier gewoon een eind aan moeten maken, in een bloederige chaos van claxons, piepende remmen en koplampen, maar daarmee zijn mijn kinderen niet gered.

'Kalm maar,' zegt Sam, zijn lippen dicht bij mijn oor. Hij houdt me

zo stevig vast dat ik me niet los kan wurmen. ‘Kalm, Gwen. Haal rustig adem.’

Ik haal adem, maar te snel. Ik word duizelig. Misselijk. De wereld is grijs en niets doet er nog toe, maar zijn lichaam is warm en stevig en dat houdt me hier nog aan het leven vast. Aan de pijn.

En daarom haat ik hem.

Maar dan smelt de haat weg, en daaronder bevindt zich iets wat ruw en gekwetst is en ook vreselijk dankbaar. Ik hijg nu minder snel. Ik verzet me niet meer tegen hem.

De tranen komen langzaam druppelend op maar vormen al snel een stroom, en dan verslapt zijn greep iets, zodat ik me om kan draaien en op hem kan steunen. Hij laat me altijd op hem steunen, een geste die ik nooit heb verdiend. En nu verdien ik die ook niet. Zijn aanwezigheid is het enige wat echt is in deze ijzige mist, nevel, pijn.

‘Ik ben mijn kinderen kwijtgeraakt,’ breng ik tussen mijn gesnik door uit. ‘O God, *mijn kinderen.*’ De pijn zit in mijn hart, in de lege ruimte van mijn baarmoeder waar ze zijn gegroeid, en is zo intens dat ik niet weet hoe ik die ooit kan overwinnen.

‘Nee, dat is niet waar,’ zegt hij tegen me, en ik voel zijn baardstoppels schrapen als hij zijn wang tegen de mijne drukt. ‘Je bent niemand kwijtgeraakt. Maar wil je echt dat hun moeder door hun vader wordt vermoord? Denk je dat ze daarmee gered zijn? Ik wéét hoe het voelt om een ander te overleven, en mijn leven is erdoor overhoop gehaald. Doe hun dat niet aan.’ Ik voel hoe hij slikt. ‘Doe mij dat niet aan.’

We blijven heel lang in de kou staan, gezeseld door het verkeer in de dichte mist, en dan zeg ik: ‘Ik zal het proberen.’ Ik bedoel daarmee: *ik zal proberen te leven.*

Ik geloof er bijna in.

Dat Sam niet wil dat ik mezelf in het verkeer werp of me aan Melvin

overlever, betekent nog niet dat onze vriendschap weer hersteld is. Ik weet niet of er nog iets is tussen ons. De bruggen die we de laatste tijd zo zorgzaam hadden gebouwd, zijn nu slechts ruïnes, en de kloven zijn diep. We rijden ongeveer een uur in een beklemmende stilte, totdat Sam zegt: 'We moeten tanken. En iets eten kan ook geen kwaad.'

Ik moet er niet aan denken om iets te eten, maar ik knik. Ik wil geen ruzie maken. Ik ben bang dat we bij de geringste onenigheid allebei reddeloos de rivier in tuimelen.

Hij stopt bij een parkeerplaats voor vrachtwagens, zo'n gelegenheid van een grote keten met plek voor tientallen auto's en allerlei voorzieningen, waaronder een aantal luxewinkels, een restaurant en douches voor vermoeide vrachtrijders. We gaan aan een tafel in het restaurant zitten en eten gebakken kipfilet met aardappelpuree. Daar knap ik een beetje van op.

'Ga je terug naar Stillhouse Lake?' vraag ik hem uiteindelijk. 'Of... naar huis?' Ik weet niet eens waar zijn huis is, besef ik. We hebben nooit echt besproken waar hij vandaan komt.

'Dat heb ik nog niet besloten,' zegt hij. 'Ik denk nog na.' Hij werpt me zo'n korte blik toe dat ik me afvraag of hij echt naar me kijkt. 'Als je niet hebt gedaan wat je volgens die video's hebt uitgespookt...'

'Echt niet.' Op de een of andere manier lukt het me dat kalm te zeggen, terwijl ik eigenlijk wil schreeuwen en met mijn vuisten op tafel slaan tot ze bloeden.

'Als je het niet hebt gedaan,' herhaalt hij zonder enige nadruk, 'dan kan ik niet toestaan dat je jezelf in gevaar brengt zonder dat iemand je in de gaten houdt.'

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang, merk ik, om te voorkomen dat ik iets stompzinnigs doe. Ik proef koper in mijn mond en besef dat het bloedt. Ik heb de krankzinnige aandrang om hem te vertellen dat ik het allemaal wél heb gedaan en dat hij moet opdonderen en mij mijn gang moet laten gaan, omdat ik weet dat dat het beste voor mij zou zijn. Dit verscheurt hem. Dat merk ik aan de voorzichtige manier waarop hij zich beweegt, alsof hij alles wat

hij doet moet overdenken, hoe gewoon het ook is. We hebben elkaar weten over te halen met het idee dat we dit allemaal konden overwinnen, maar nu blijkt dat een illusie.

‘Iemand die je kunt aanbevelen?’ vraag ik hem.

Sam legt zijn vork neer en leunt tegen de versleten rugleuning van de bank. Voor de eerste keer kijkt hij me recht in de ogen, maar ik begrijp niets van zijn blik. Een en al beheersing, geen enkele emotie aan de oppervlakte. ‘Een heleboel mensen,’ zegt hij. ‘Maar niemand die niet door jou belazerd zou kunnen worden.’

‘Sam...’

‘Nee.’ Het klinkt als een zachte, maar scherpe uitval en ik zie de flikkering in zijn ogen. Onderdrukt geweld. ‘Als je tegen me liegt, ga ik ervandoor en zal ik je ten onder laten gaan, want dat verdien je dan. Begrijp je me?’

Ik zou hem moeten toesnauwen om weg te rijden, nu meteen. Ik weet dat ik dat zou moeten doen. Sam is een goeie vent die het tot nu toe allerminst gemakkelijk heeft gehad. Maar ik heb de keuze tussen eerlijk en wreed zijn, dan wel aardig zijn en liegen.

Hij zou me niet bedanken als ik aardig tegen hem was. En het is nu eenmaal zo dat ik hem nodig heb.

‘Ik zal niet tegen je liegen,’ zeg ik. Ik meen het. ‘Ik heb hem nooit geholpen en zal dat ook nooit doen. Hij moet dood, en jij kunt me daarbij helpen.’

Hij knippert geen moment met zijn ogen. Hij verroert zich niet. Ik kan zien dat hij wacht op een teken van misleiding of zwakheid van mijn kant.

Dan knikt hij, prikt een stuk kipfilet aan zijn vork en zegt: ‘Dan hebben we een deal. We zullen hem vinden. We vermoorden hem. En dan zijn we zijn klaar.’

Mijn sjaal is afgezakt en nu zijn de donkere vlekken in mijn hals zichtbaar, en terwijl de serveerster blijft staan om onze waterglazen te vullen, zie ik dat ze me bezorgd aankijkt. Ik herschik de sjaal, zeg niets en blijf dooreten. Wanneer ze met de rekening komt, draait ze die vlak onder mijn neus om. Op de achterkant staat met de hand

geschreven: *Mishandelt die man u?*

De ironie ligt er zo dik bovenop dat ik er bijna om moet lachen. Ik schud mijn hoofd en betaal de rekening contant, en ze loopt met een gefronste blik weg.

Ik vertel niet aan Sam dat ze dacht dat hij me mishandelde. Dit is werkelijk een heel lugubere grap, want ik ben degene die *hem* pijn doet.

Sam zit inmiddels uit het raam te staren. Het is beslagen, maar als ik een plek schoonveeg, zie ik dat er een fijne, dichte hagel valt. Het koude trottoir begint al wit te worden, en op de wegen buiten de stad zal het niet veel beter zijn.

‘Met dit weer komen we niet ver,’ zeg ik tegen hem.

Hij knikt. ‘Hiernaast is een motel.’

We rijden de SUV naar de parkeerplaats. Deze keten is niet zo anoniem als de French Inn en ik moet een prepaidcard als garantie gebruiken, ook al betalen we contant.

‘Eén kamer?’ zegt de receptioniste, en het lijkt niet echt een vraag totdat Sam zegt: ‘Twee.’ Dat levert ons een licht verbaasde blik op, waarna ze ons aldus inboekt. Het is twee keer zo duur, maar ik snap het wel. Het is beter nu de ruimte te hebben.

In de stilte van de anonieme kamer ga ik op het bed zitten en staar in het niets, me afvragend of deze leegte ooit zal worden opgevuld. Al mijn paniek en de pijn zijn nu verdwenen, maar wat resteert is... niets. Niets dan het verlangen om Melvin *op te sporen*.

Tussen mijn kamer en die van Sam is een verbindingsdeur. Ik trek mijn schoenen uit en wikkel me in de dekens, en terwijl ik nog steeds naar die stille gesloten deur lig te staren, val ik in slaap.

Zonder te weten waarom schrik ik met bonzend hart wakker in het donker, totdat ik de telefoon naast me voel vibreren. Met mijn vermoeide ogen duurt het even voordat ik het nummer kan lezen. Het komt me bekend voor.

Het is het nummer waarmee Melvin me eerder heeft gebeld.

Ik druk op de spreektoets. Ik zeg niets.

‘Zware dag?’ Melvins stem.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat was precies je bedoeling.’ Ik glij onder de dekens vandaan en knip het lampje naast het bed aan. Mijn adem stukt een moment omdat ik zeker denk te weten dat hij in de hoek van de kamer zit, maar ik zie niemand. Ik loop snel naar de verbindingsdeur, open die aan mijn kant terwijl ik de op mute-toets van de telefoon druk en tik zachtjes op het hout.

‘Je hebt jezelf dit aangedaan, Gina. Je blijft maar pushen en pushen, en binnen de kortste keren beland je dan ergens waar je niet wilt zijn. Of... Ik weet het niet. Misschien is dit wel precies wat je wilt. Misschien schep je er nu zelfs genoeg in.’

Sam reageert niet, en heel even ben ik bang dat hij me hier heeft achtergelaten, dat hij van gedachten is veranderd en in het donker is weggereden... maar dan hoor ik hoe het slot wordt omgedraaid en opent hij de deur. Net als ik is hij volledig gekleed. Aan de donkere kringen onder zijn ogen te zien lijkt niet geslapen te hebben, en het licht geeft de ruwe stoppels op zijn kin en wang een zilveren glans.

‘Wil je hier een eind aan maken?’ vraag ik Melvin. Ik zie dat Sam het snapt, en hij verplaatst zijn gewicht, alsof hij zich schrap zet voor een gevecht. Het helpt dat hij daar staat. Zo wordt de alles doordringende gruwel van Melvins stem op afstand gehouden, ook al brengt dat maar tijdelijk opluchting. ‘Prima, laten we er een einde aan maken. Je komt me halen. Ik zal me niet tegen je verzetten. We kunnen dit nu meteen afhandelen. Je hoeft er alleen maar akkoord mee te gaan dat je onze kinderen met rust laat.’

Dit is verleidelijk voor hem, zoveel is zeker. Het is een soort vibratie in de lucht tussen ons, een verschrikkelijke verlokking die me zwak en ellendig maakt. Ik herken de lagere toonhoogte van zijn stem als hij weer spreekt. Dit is voor hem het voorspel. ‘We zullen dit met zijn tweeën regelen,’ zegt hij. ‘Maar pas wanneer ik zover ben. En jij mag daarop wachten, schat. Je moet wachten en toekijken en je bezorgd afvragen wanneer ik je kom halen.’ Zijn woorden hebben een dubbele betekenis: ze seksualiseren mijn angst en maken die tot een fetisj. ‘Ik wil dat je wacht. Ik wil dat je het steeds weer voor je ziet. En als je het niet meer kunt verdragen, is dat moment

aangebrosken.'

'Ik zal je vertellen waar ik nu ben. Je hoeft alleen maar langs te komen.'

Melvin zegt op laatlunkende toon: 'Ik jaag niet op jou. Nog niet.'

'Dat zou ik maar wel doen, anders vind ik jóú nog.'

'Weet je waarom ik met jou getrouwd ben, Gina? Omdat je de perfecte vrouw bent. Je bent blind, doof en stom voor alles wat jou niet aangaat, en je hebt de ruggengraat van een worm. Je kunt helemaal niet achter mij aan gaan.'

'Maar nu heb je het over Gina,' zeg ik, diep vanuit mijn pijnlijke keel. 'Ik ben Gwen. Gwen zal je vinden en zal een kogel door je zieke hersenen jagen. En dat beloof ik.'

'Wat ben je toch dapper als je aan de telefoon bent en Cade in de buurt is. Misschien moet ik hem eens een bezoekje brengen, dan kun jij de rotzooi opruimen.'

'Jij vermoordt alleen vrouwen,' zeg ik. 'En je hebt niet eens het lef om iemand uit te dagen die misschien tegen je op kan. Mij inbegrepen.'

Hij zwijgt. Ik denk dat ik hem kwaad heb gemaakt, maar als hij eindelijk antwoordt, klinkt hij rustig en beheerst. 'Er is voor alles een eerste keer. En de eerste keer is het opwindendst.'

Hij hangt op voordat ik een andere manier kan bedenken om hem te bespotten en zijn aandacht op mij gericht te houden, *alleen* op mij. Het voelt als een mislukking, en daarvan raak ik van de kaart. Ik moet ervoor zorgen dat hij de kinderen niet vindt.

Sam neemt zwijgend de telefoon uit mijn hand en pakt zijn autosleutels.

'Waar ga je naar toe?'

'Ik ga dit ding weggooien,' zegt hij. 'Een heel eind hiervandaan. Op de terugweg koop ik een nieuwe voor je. Sluit alles af. Schiet iedereen neer die binnenkomt, behalve mij.'

'Nee! Als ik hem aan de praat kan houden...'

Sam grijpt mijn arm beet terwijl ik naar de telefoon grijp. Hij doet dat niet hardhandig, wat niet in overeenstemming is met de

stoom die ik uit zijn oren zie komen. 'Als je hem aan de praat houdt, wordt dat jouw eigen dood,' zegt hij. 'En de mijne. Wij jagen op hém, niet andersom.'

Dan is hij weg en heb ik geen andere keuze dan de deuren op slot te doen en weer te gaan zitten en te wachten op wat komen gaat.

17. Sam

Ik vraag me af hoe Melvin Royal haar steeds weer weet te vinden en haar telefoonnummer te weten komt. Er klopt iets niet. Dit zijn prepaidtelefoons en je moet het nummer zelf doorgeven. Hij kan onmogelijk allerlei logbestanden doorzoeken om haar te vinden. Zelfs Absalom is niet zo goed en zo snel. Hoe kan hij haar vinden? *Misschien wil ze juist dat hij haar vindt. Misschien heeft ze hem dat verdomde nummer ge-sms't en dan ben jij wel de grootste dwaas ter wereld om haar ook maar enigszins te geloven.*

Ik kan een hoop dingen over Gwen geloven. Ik kan zelfs geloven dat een door doodsangst bevangen vrouw ooit iets heeft gedaan wat ze uit haar geheugen wil verdrijven.

Maar ik weet dat ze volstrekt oprecht is in haar verlangen om deze man om te brengen. En dus moet ik de mogelijkheid dat ze met hem samenwerkt schrappen.

De eerste keer dat hij belde, moet Absalom hem die informatie hebben geleverd. Maar op de een of andere manier heeft iemand anders haar nummer eruit weten te pikken en is het uiteindelijk weer in handen van Melvin Royal gekomen. Maar hoe?

Ik kan de puzzel niet oplossen. Ik rij voorzichtig vanwege de glibberige wegen, de auto's die in de berm terecht zijn gekomen en de glinsterende fijne hagel die nog steeds voortjaagt in het licht van de straatlantaarns. Ik zou graag zo'n honderdvijftig kilometer rijden om deze telefoon te dumpen, maar dat is te gevaarlijk. Ik neem genoeg met veertig kilometer, wat me bijna twee uur ingespannen rijden kost. Ik wis de contactpersonen, de geschiedenis en de sms-berichten, verniel de simkaart, haal de batterij uit het toestel en gooi de telefoon op een braakliggend terrein zo ver mogelijk van me af. Die is nu nutteloos afval, en als hij hem door een bizarre goocheltruc alsnog kan traceren, moet hij er maar onder het ijs naar zoeken.

Op de terugweg naar het hotel gaat mijn eigen telefoon over. Ik

wacht even en stop op de parkeerplaats van een benzinstation om op te nemen. 'Ja.' Geen naam, geen enkele hartelijkheid.

'Mond dicht en luisteren.' Het is een vervormde elektronische stem, en als ik naar het nummer wil kijken, blijkt het anoniem. 'We kunnen je helpen wraak te nemen op degene die verantwoordelijk is voor de dood van je zus. Voor eens en voor altijd.'

Ik blijf een moment stil en zeg dan: 'Ik neem aan dat ik nu met - Absalom spreek.'

'Ja.'

'Ik ben niet geïnteresseerd in ook maar iets wat jullie te koop aanbieden. Niet in jullie porno, jullie martelingen of welke andere smerige troep jullie...'

'We verkopen niets. Niet aan jou. We willen je iets gratis aanbieden.'

Ik denk erover om op te hangen, maar dat Absalom nu *praat* lijkt toch een soort overwinning. Ze zijn inmiddels zo bang dat ze contact zoeken. Het minste wat ik kan doen is ze aan het lijntje houden. Hoe langer ze met mij in verbinding staan, hoe minder tijd ze aan de bescherming van Gwens ex spenderen. 'Ik weet niet zeker of ik iets van jullie wil, of het nou gratis is of niet.'

'Stel dat we Melvin Royal aanbieden?'

'Denk je dat ik hem zonder jullie niet te pakken kan krijgen?'

'We weten dat je dat niet kunt.' Wat een zelfvoldane klootzak is die Absalom toch. Ik zou het liefst dwars door de telefoon heen zijn ingewanden uit zijn mond willen trekken. 'Hij zal altijd sneller en slimmer zijn dan jij. Zonder ons kom je niet eens in de buurt.'

Ik kijk naar het passerende verkeer op de snelweg. Niemand rijdt op volle snelheid, vooral de grote trucks niet, iedereen is bedacht op het gevaar. 'En vanwaar die ommekeer? Eerst hielpen jullie hem.'

'Eerst verdienen we geld aan hem, en nu kost hij alleen maar geld.'

Op een bizarre manier klopt dat. 'Wat willen jullie dan van me?'

'Een eerlijke ruil,' zegt de stem. Vlak, gemoduleerd, onmenselijk. 'Als jij ons de vrouw geeft, geven wij jou de echtgenoot.'

‘Waarom willen jullie haar? En kom niet met lulverhalen over goede daden en het bestraffen van de slechteriken. We weten allebei dat jullie zo niet zijn.’

De stem van Absalom – griezelig genoeg ben ik ervan overtuigd dat ik de stem zonder dat digitale filter zou herkennen – zegt: ‘Je hoeft niet te weten waarom wij haar willen. Het enige wat je moet weten, is dat ze haar verdiende loon krijgt. Je hebt de video’s gezien. Je weet dat ze dat verdiend heeft.’

Ik zwijg. Als ik met mijn ogen knipper, zie ik die vreselijke, volstrekt normale glimlach op het gezicht van Gina Royal in de video, terwijl ze haar man een mes overhandigt om zijn slachtoffer in stukken te snijden. Ik kan me diezelfde glimlach voorstellen terwijl mijn zus daar hulpeloos hangt. Die video’s mogen dan misschien nep zijn – en ik hoop van harte dat ze dat zijn – maar ze lijken verdomd echt, en daar valt moeilijk tegen te vechten. Ze appelleren aan mijn weggestopte haat en woede, dezelfde woede die mij tot online bedreigingen en stalking aanzette en zelfs tot het plannen van Gwens dood. Ik heb er nooit naar gehandeld.

Maar ik kan niet ontkennen dat die gevoelens nog steeds in mijn binnenste opborrelen.

Ik verwoord het zo: ‘Hoe kan ik zeker weten dat jullie mij ook maar iets zullen geven?’

‘Bijna een kilometer verderop is een afslag naar Willow Road. Neem die. Sla rechtsaf. Na twee dwarsstraten zie je op de hoek een koffiebar. Zeg tegen de barista dat je je tablet daar hebt laten liggen. Er ligt er eentje klaar onder jouw naam.’

Shit. De telefoon voelt warm aan in mijn hand en ik ben meer van streek dan goed voor me is. Natuurlijk kunnen ze me volgen. Ze hebben dit nummer. Ik zal mijn telefoon eveneens moeten dumpen. Dat had ik al moeten doen, maar ik maakte me zoveel zorgen om Gwen dat ik er niet aan dacht dat zowel haar telefoon als de mijne een gevaar vormde.

‘Oké,’ zeg ik tegen de stem. ‘Ik zal kijken. Waar moet ik je terugbellen?’

‘Je belt niet terug.’ De stem blijft vlak en uitdrukkelingsloos, maar ik kan me voorstellen dat de man aan de andere kant nu glimlacht. Misschien grijnst. ‘Kijk gewoon wat erop staat. Het wachtwoord is 1-2-3-4.’

De kou kruipt nu in de cabine van de SUV, of misschien is dat de schok, die eindelijk grip op me krijgt. Hoe dan ook, mijn donsjack lijkt inmiddels niet warm genoeg meer.

Ik hang op, leg de telefoon op de stoel naast me en begeef me tussen het verkeer dat op weg is naar Willow Road.

In de koffiebar – een lokaal tentje en geen filiaal van een grote keten, en vrijwel leeg vanwege het slechte weer – bestel ik een kop koffie en vraag om de tablet. Die ligt achter de bar met een gele post-it erop. Als ik vraag wie hem heeft gevonden, oogst ik slechts een onverschillig schouderophalen.

Als ik op de startknop druk, licht het scherm op. Ik voer het wachtwoord in dat de stem me heeft opgegeven. Ik heb uit voorzorg een plekje in de hoek van de bar gekozen en ga zo zitten dat voorbijgangers of zich vervelende barista’s geen blik op het scherm kunnen werpen. Niet dat iemand ook maar enige interesse toont.

Op het scherm verschijnt een bestand. Het is een video. Ik zet hem stil om mijn oortjes te pakken en in te pluggen. De gedaante op het scherm is gehuld in een zwarte mantel met een kap en zijn gezicht blijft verborgen achter een rood duivelsmasker. Achter de gedaante is een kale witte wand. Het licht is slecht en het geluid is niet veel beter, maar toch nog duidelijk genoeg.

‘Als je dit ziet, weet je wat we aanbieden. Je weet wie dit is. We zullen je na akkoord de locatie geven.’

Het is een kort intro, bedoeld om niets te verraden als iemand anders de video per ongeluk zou bekijken... maar ik ken de context.

Zelfde plaats van handeling, ander tijdstip. Ik herken Melvin Royal onmiddellijk. Hij kijkt naar de camera, maar weet duidelijk niet dat

hij wordt gefilmd. Hij heeft een honkbalpet en een zonnebril op en heeft een warrige baard laten groeien. Hij valt niet op: spijkerbroek, flanellen overhemd, donsjack dat precies lijkt op dat van mij, dat achter me ligt. Hij ziet er niet uit als een voortvluchtige gevangene. Misschien ziet hij er niet uit als iemand uit de buurt, maar hij zou heel goed een toevallige bezoeker kunnen zijn.

Hij staat vlak bij een hoek een rek met ansichtkaarten te bekijken, waarschijnlijk onder een luifel. De zon schijnt, dus het is niet hier in de buurt, maar het is wel zo koud dat alle passanten meer aanhebben dan alleen een trui.

Hij staat daar niet om een ansichtkaart te kopen. Hij observeert mensen. Als er een jonge vrouw passeert, zie ik dat ze zijn aandacht trekt. Hij trekt een kaart uit het rek en doet alsof hij die bestudeert, maar achter zijn zonnebril volgt hij haar. Hij beoordeelt haar.

Hij stopt de kaart weer in de gleuf en loopt achter de vrouw aan. Onopvallend en losjes. Een jager in zijn habitat.

Het is ronduit vreselijk om te zien, en ook al wil ik dat niet, de hele tijd denk ik: *dat meisje is nu dood*. Dit brengt beklemmende nachtmerries tot leven over mijn zus die een donkere parkeerplaats op liep en voorgoed verdween, uit het leven weggerukt door een roofdier dat even snel en meedogenloos was als een bidsprinkhaan.

Op basis van deze van dichtbij gefilmde opname durf ik niet te zeggen waar hij is. Ik probeer het ansichtkaartenrek uit te vergroten om meer details te zien, maar het beeld wordt te onscherp. Het kan overal zijn waar de winterkou voet aan de grond heeft gekregen, maar waarschijnlijk gaat het toch om een plek die ten zuiden en ten westen van hier ligt. Ik zie geen sneeuw of ijs op de grond.

Natuurlijk weet ik evenmin wanneer dit is gefilmd. Ik probeer de metadata van het bestand op te roepen, maar de gegevens ontbreken. Dit is niet Absaloms eerste karwei.

Er wordt een chatvenster op de tablet geopend. De contactnaam is Abs, voor Absalom.

Ik zie hoe er een bericht verschijnt: *we geven jou locatie als jij ons Gina geeft*.

Hoe moet ik haar dan precies geven? Ik ben gewoon de tijd aan het doden en probeer na te denken. Ik verzet me tegen een vloedgolf van herinneringen en misselijkheid en het gevoel dat er nog meer vrouwen zullen sterven als ik niets doe. Dat is zo klaar als een klontje.

Moteladres en kamernummer, zegt het volgende bericht. Blijf uit de buurt. Geef haar aan ons.

Wat gaan jullie met haar doen?

Wat jij wilde.

Het antwoord komt snel, en het volgende moment wordt er een nieuw venster geopend, waarin de documenten steeds sneller op elkaar worden gestapeld. Screenshots, en met een misselijkmakende schok herken ik wat het zijn.

Mijn woorden. Berichten in forums. E-mails die ik naar Gina Royal heb gestuurd. Brieven die ik aan haar postbus schreef, telkens als ze verhuisde en zich probeerde te verbergen. De haat is duidelijk zichtbaar in de pixels en de pagina's.

... hielp mijn zus als een beest te slachten...

... nooit klaar zijn met jou. Je hebt geen schuilplaats...

... absoluut schuldig en ik zal dat nooit vergeten en nooit vergeven...

... Ik hoop dat je dezelfde marteling zult ondergaan als zij...

Dat ben ik. Mijn ziekelijke woede geregistreerd en op het scherm getoond. Een nachtmerrie die werkelijkheid is geworden. Ik heb al die dingen geschreven. Ik meende ze.

Ze is absoluut schuldig, zegt Absalom, mijn eigen woede citerend. Ze verdient het om te boeten voor de meisjes die zijn gestorven.

Fuck you, typ ik met trillende vingers. Je helpt Melvin Royal.

En nu helpen we jou. Alles heeft een prijs. Zij is van jou. We zullen jou Melvin geven. Jij geeft ons Gina.

Ik zwijg langdurig. Ik staar naar al het bewijs van mijn woede, en ik weet dat die nog altijd in me zit. Ik geloof nog steeds half dat die video's van Gina Royal echt zijn, al wou ik dat het anders was. Ik wil dat deel van mezelf verscheuren, maar dat lukt me niet, want daarmee zou ik ook de herinneringen aan mijn verloren zusje uitwissen. Het mag dan misschien een negatieve emotie zijn, belangrijk is die wel.

Dat denk ik tenminste. Mijn koffie staat onaangeroerd af te koelen, terwijl de fijne hagel tegen de ruiten tikt en het buiten steeds donkerder wordt. Ik denk aan Gina Royal, die zei dat ze haar man nooit had geholpen. Ze zwoer dat onder ede. Ik denk aan de video, of die nu nep is of niet, waaruit blijkt dat ze loog.

Ik denk aan Gwen, die in de ijzige wind staat te schreeuwen, terwijl ik haar vasthoud om te voorkomen dat ze zich in het verkeer stort.

En dan typ ik drie woorden.

Ik doe mee.

18. Connor

Papa zei dat Javier en Kezia er nooit achter zouden komen wat ik heb gedaan, en daarin had hij gelijk. Hij heeft me alle instructies gestuurd: hoe ik de video op zijn telefoon kon downloaden, hoe ik die kon overzetten op de telefoon die mama me heeft gegeven, hoe ik het kinderslot kon uitschakelen zodat ik het internet weer kon gebruiken en net kon doen alsof ik die video op een of ander forum had gevonden. Hij heeft zelfs een vals bericht geplaatst, zodat Javier een verbroken link kon vinden toen hij op dat forum keek. Ik wist al welke code mama gebruikte om het kinderslot te verwijderen. Het was niet moeilijk om daarachter te komen.

Papa zei dat ik dat allemaal moest doen en zijn telefoon moest verbergen, voordat ik naar de video keek op de telefoon die mama me heeft gegeven.

Hij wist dat het pijn zou doen. Dat heeft hij me verteld, en ook dat het hem speet.

Papa had overal gelijk in.

Dat heeft hij bewezen.

Ik sms hem regelmatig, wanneer ik maar kan. Ik zit nu in mijn slaapkamer met de deur op slot, voor het geval Lanny opeens wil binnenvallen om me te controleren, en ik zit zijn laatste bericht te lezen. *Ik heb je geschreven, jochie. Ik heb je brieven, verjaardagskaarten en cadeautjes gestuurd. Heb je die ook ontvangen?*

Daar is maar één antwoord op. *Nee.*

Ze was echt vastbesloten om jou tegen mij op te zetten, jongen. Het spijt me. Ik had nog meer moeite moeten doen.

Waren er echt cadeautjes? Kaarten? Brieven? Ik weet het niet, maar ik weet nog dat Lanny zei dat ze er een had gezien die hij aan mama had gestuurd. Maar niet aan ons. Maar het ging over ons. Mam was

nooit van plan dat allemaal aan ons te laten zien.

Misschien hield ze alles voor ons verborgen. Alles wat papa zei, schreef en verstuurde.

Dat lijkt me logisch. Alles wat hij zegt, maakt me in de war, alles is logisch.

Maar ik weet nog steeds niet of ik hem kan vertrouwen. Mama heeft tegen ons gelogen. Misschien liegt hij nu ook. Ik weet echt niet meer of ik nog iemand kan vertrouwen. Daarom sms ik niet terug. Maar ik blijf wel de hele tijd zijn verontschuldiging lezen.

Na nog een minuut komt er weer een bericht. *Nou, denk er maar eens over na, Brady. Je kunt me alles vragen wat je wilt, onthoud dat. Groeten van papa, nu stop ik.*

Ik sms *Dag* terug en zet de telefoon uit. Dan haal ik de batterij eruit. Ik ben daar nog steeds voorzichtig mee. Ik wil niet dat er iemand pijn wordt gedaan. Vooral Lanny niet.

Ik moet eigenlijk niet met hem sms'en, dat weet ik best. Ik weet dat het verkeerd is. Lanny zou woest zijn. En mama... ik wil niet weten wat mama zou doen. Mama doet er niet meer toe, en ik kan niet net doen alsof ik haar ooit zelfs maar gekend heb. Papa heeft tenminste niet tegen me gelogen. Papa zegt dat ze hem heeft geholpen. Hij heeft daar bewijs van. Het enige wat mama heeft is *Geloof me alsjeblieft*, en ik geloof haar gewoon niet meer.

Papa's telefoon is een soort geheime belofte, een ontsnappingsluik, en ik hou hem nu altijd bij me. Ik leg hem alleen aan de oplader als ik slaap, en dan schuif ik hem onder mijn kussen.

Ik heb nu een dubbel leven. Brady heeft een mobiele telefoon. Connor heeft er een. Maar ik ben bijna twee verschillende mensen.

Papa sms't maar af en toe terug. Hij sms't me nooit als eerste en we hebben elkaar nog nooit gesproken, nog niet tenminste. Hij zei tegen me dat het mijn keuze was, en als ik nooit wilde bellen, was dat ook best. Hij zou er niet op aandringen, en dat heeft hij ook niet gedaan. Niet zoals alle anderen.

Hij laat me zelf beslissen.

Ik hou de telefoon vast en denk eraan om hem aan te zetten om

papa te bellen, maar dan zie ik Lanny over het hek klimmen. Ze gaat niet weg, ze komt terug. Ik wist niet eens dat ze weg was. Ze klimt er behendig overheen, maar toch begint Boot te blaffen en jaagt hij achter haar aan, alsof hij ruzie met haar maakt. Ze pakt een stok en gooit die weg zodat hij erachter aan kan rennen, wat een goed excuus is voor het geval Javier uit het raam kijkt.

Papa klinkt helemaal niet gestoord in deze berichten. Hij klinkt als een vader. Hij vraagt hoe het met me gaat en wat ik allemaal voel. Wat ik aan het lezen ben. Hij laat me de verhalen vertellen uit de boeken die ik echt leuk vind. Hij vertelt mij ook verhalen. Niks raars of zo, wat je misschien wel zou verwachten. Hij vertelt me over opgroeien en pijlpunten zoeken, kikkers vangen, vissen. Normale dingen, die ik niet doe. Ik ben niet iemand die rent en springt. Dat is meer iets voor Lanny. Ik ga meestal stilletjes mijn gang en kijk toe bij wat er allemaal gebeurt. Misschien is dat slecht, ik weet het niet. Zo vind ik het gewoon het leukst.

Papa heeft me nog nooit iets over mama gevraagd, of waar we zijn. Dat zou ik hem ook niet vertellen. Ik weet dat ik hem daarin niet kan vertrouwen. Maar soms zou ik willen dat hij daarnaar vroeg, wat raar is, en ik vraag me af waarom ik dat wil. Het komt denk ik doordat ik wel eens fantaseer dat hij naar ons toe komt en me meeneemt, en dat we dan misschien wel... beter af zijn. Hij zal een goede papa zijn en dan zullen we allerlei avonturen beleven. Ik stel me zelfs voor in wat voor soort auto hij dan rijdt, wat voor kleren hij draagt en welke muziek er op de radio speelt. Papa was altijd gek op oude hits uit de jaren zestig. Dus vast wel van dat soort muziek. Soms luister ik er ook naar, niet omdat ik het leuk vind, maar omdat ik me afvraag waarom hij het leuk vindt. Ik zou hem kunnen leren nieuwe muziek leuk te vinden. Ik zou een playlist voor hem kunnen maken.

Dat doet me er weer aan denken dat ik die altijd voor mama maakte, en dat ze dan samen met mij ging zitten luisteren en zei: *‘O, dit is een leuk nummer, van wie is dat?’* En ze speelde niet alleen maar mee, want ze wist het later ook nog. Die herinnering doet nu pijn en

ik voel me ziek en heb spijt dat ik dit doe. Maar het is niet mijn schuld.

Mam is bij *ons* vertrokken.

Ik loop de veranda op en ga in de stoel zitten.

Lanny blijft staan als ze me ziet en ik zie haar aarzelen voordat ze de stok weer voor Boot weggooit en naar me knikt. ‘Hé, wat doe jij hier nou, mafkees? Het is hartstikke koud.’

‘Lezen,’ zeg ik tegen haar. Dat is geen leugen. ‘Wat ben jij aan het doen?’

Haar wangen zijn rood, en ik denk niet dat dat van de kou is. ‘Niets.’

‘Afspraakje met je vriendin?’

‘Nee!’ snauwt ze meteen, op zo’n manier dat het misschien wel waar kan zijn. Maar haar wangen worden steeds roder. ‘Hou toch je kop, je weet niet eens waar je het over hebt. Bovendien weten we dat we nergens heen mogen waar ze ons kunnen zien. Ja toch?’

‘Klopt. En we doen nooit iets wat niet mag. Nee toch?’

‘Ik in elk geval niet,’ zegt ze met de verwaandheid van een oudere zus. ‘Weet je, je verpest je ogen nog als je hier buiten zo zit te turen. Het is donker.’

‘Ik ging net naar binnen,’ zeg ik tegen haar. ‘En zo verpest je je ogen echt niet. Als je meer zou lezen, zou je dat weten.’

‘Stop met een boek lezen, dat is wat ik zeg. Kom, we gaan naar binnen.’

‘Wacht,’ zeg ik tegen haar. ‘Alles goed met je? Echt? Over mama?’

‘Zeker,’ zegt ze, en ik zie hoe ze koppig haar kin beweegt en boos haar wenkbrauwen optrekt. ‘Ik ben blij dat ze weg is. We waren het eens. We hebben hier al over gesproken, Connor.’

‘Wil je dat ze terugkomt?’ vraag ik haar. ‘Ik bedoel niet nu. Ik bedoel... over een tijdje.’

‘Nee. Nooit. Ze heeft tegen ons gelogen.’

‘Iedereen liegt,’ zeg ik.

‘Wie heeft jou dat verteld?’

‘Ik hoorde dat Kezia dat zei. Iedereen liegt.’

‘Ze bedoelt wanneer ze met de politie praten. Niet met hun kinderen. Niet met elkaar.’

Maar je loog daarnet tegen me over waar je bent geweest. En ik loog tegen jou over de video. Iedereen liegt. En nu lieg je daarover. Ik krijg er hoofdpijn van als ik eraan denk. Ik mis mama. Ik mis het dat ik geen normale plek heb waar ik weet dat het veilig is.

Ik mis het dat ik geen huis heb. Een echt huis.

Ik mis mama.

Nee, ik mis haar niet. Ik mis mama niet. Ze is een leugenaar, ze is weggegaan en ik ga daar niet om janken, want met huilen schiet je niks op. Je krijgt er alleen maar troep van. Papa zei dat een keer tegen mij, en net als sommige andere dingen die hij me vertelde, is dat ook echt waar.

Ik ben blij dat Lanny iets heeft gedaan waardoor ze zich nu beter voelt. De minuten die ik met die telefoon bezig ben geweest, hebben me niet echt blij gemaakt. Ik voel er wel iets bij, maar dat niet. Ik ben gewoon minder alleen. Minder in de war.

Misschien zit het niet in mijn aard om blij en gelukkig te zijn. Net als papa. Ik wil Lanny naar papa vragen, maar ik weet dat ze dan tegen me begint te schreeuwen dat mijn vader een monster is.

‘Kom mee,’ zegt Lanny en ik loop achter haar aan naar de trap, het huis in. Boot volgt ons naar binnen en rent naar zijn fleecebed naast de open haard. Ik klop hem op zijn kop en hij geeft me een lik. Dan ga ik zitten om uit het raam te kijken.

Javier is niet binnen. Tenminste, hij is niet ergens waar ik hem kan zien, wat niet hetzelfde is, denk ik, maar het is toch raar. Ik ga naar mijn kamer en kijk uit het raam, en dan zie ik hem buiten bij de schuur heen en weer lopen. Hij is aan het bellen. Het lijkt nogal heftig.

Ik voel me een soort geest, alsof niemand me nog ziet. Vroeger zag mama me wel. Maar Lanny ziet me vooral als iemand die alleen maar ruimte inneemt, denk ik. Soms noemt ze me een irritant ettertje. Soms meent ze dat echt.

Maar voor papa ben ik wel belangrijk.

En ook al is het niet slim, ik haal steeds de telefoon weer uit mijn zak en dan vraag ik me af hoe het zou zijn om zijn stem te horen.

We hebben het avondeten op en ik zit in mijn kamer te lezen, als ik Lanny met Javier hoor praten. Ze praat niet echt hard, en normaal gesproken zou ik er geen aandacht aan besteden, maar ze heeft het over papa. Ik vermoed dat Javier en Kezia nog steeds proberen ons therapie te geven. Ik heb geen zin hun te vertellen dat mijn zus een hele tijd helemaal niets meer tegen ons zei toen ze de vorige keer bij een therapeut was. Ze vertelt niks.

Nou ja, dat is niet helemaal waar. Ze vertelt niks over *zichzelf*. Maar ze vertelt wel over mij.

‘... niet echt een groot probleem voor mij,’ zegt ze als ik begin te luisteren en mijn boek omgekeerd op mijn borst leg. ‘Papa, bedoel ik. Ik was eigenlijk nooit echt bang voor hem. Hij gaf nooit veel om me. Het draaide bij hem altijd vooral om Connor. Hij vertroetelde hem echt, als hij eens een keer aandacht aan iemand besteedde.’

Leugenaar, denk ik. Ze is juist hartstikke bang voor dat beeld van papa. En de rest dan, over mij? Dat is toch een soort leugen? Ik weet het niet zeker. Mijn herinneringen aan mijn vader zijn altijd een beetje wisselend, alsof ik ze verzonnen heb.

Misschien geldt dat ook voor die van Lanny.

Ik kan niet verstaan wat Javier zegt. Hij klinkt verder weg en zijn stem is te zacht. Maar ik kan het antwoord van mijn zus wel horen.

‘Hij is altijd stil, maar sinds we uit ons huis weg zijn is het veel erger geworden. Hij doet echt raar. Misschien komt het doordat hij nog steeds zo slecht met angst kan omgaan of doordat hij op een vreemde plek logeert. Ik weet het niet. Connor zegt nooit wat hij voelt. Hij kan nogal stiekem doen.’ Ze lacht wat, maar het klinkt vlak.

Stiekem. Net als papa, bedoelt ze.

Ik haat haar meteen weer. Pure haat, die me bijna laat stikken. *Jij bent zelf een stiekemer. Je bent vandaag over het hek geglipt. Maar dat*

durf je niet te zeggen.

Ik ben niet graag boos. Ik krijg het er koud van en ik begin te beven, en ik wou dat ze *stopte met praten*.

Maar ze gaat door en zegt: 'Het is niet Connors schuld. Hij dacht altijd dat papa een goeie vent was, waarschijnlijk omdat mama altijd te bezorgd was om hem de waarheid te vertellen, de hele waarheid. Hij is nu oud genoeg om die te horen. Papa is een monster. Ik laat Connor nooit in zijn buurt komen.'

Ze zegt het alsof zij de baas is.

Zij is niet de baas.

Zolang ik deze telefoon heb, ben *ik zelf* de baas.

19. Gwen

Ik voel me naakt zonder mijn telefoon, ook al geeft het me enige rust. De motelkamer is koud en leeg, zonder ook maar iets eigens, en Sam blijft te lang weg. Veel te lang. Ik probeer tv te kijken, maar alles irriteert me. Leven en dood worden als entertainment gezien, seriemoordenaars als een geslaagde Halloween-grap. Ik walg ervan. Ik kijk een stukje van een horrorfilm en voel me vies, en uiteindelijk zit ik duf naar het nieuws te kijken, de langzame desintegratie van de wereld zoals ik die kende aanschouwend.

Sam belt me eindelijk op de hoteltelefoon. Het is bijna middernacht. Ik ben helemaal afgedraaid, maar tegelijk te gespannen om te slapen. Naar adem snakkend pak ik de zware hoorn op en breng die naar mijn oor. Dit is wel erg ouderwets, om met een spiraalsnoer aan de telefoon vast te zitten, en ik trek de hele boel dan ook vrijwel meteen van tafel.

Het toestel valt met een klap op de grond. 'Hallo? Shit! Sorry. Hallo?'

Even blijft het stil, zodat ik vrees het toestel kapotgemaakt te hebben, maar dan hoor ik Sams stem. 'Hoi, het leek me beter om maar even te bellen.'

Hij klinkt vreemd. Misschien komt het door de slechte verbinding, maar ik zeg niets, alsof ik op het slechte nieuws wacht. 'Wat is er aan de hand?'

'Het weer is nu veel slechter,' zegt hij. 'Ik moest van de snelweg af, die is een ijsbaan geworden. Het kan uren duren voordat ik terug ben. Ik wilde je alleen laten weten...'

'Weten...?' Ik heb het idee dat er nog meer is. Meer dan hij me vertelt.

'Je hoeft me niet voor de ochtend terug te verwachten,' zegt hij dan. 'Ik zoek hier een kamer en probeer het nogmaals als deze troep in de zon een beetje is weggesmolten. Goed?'

‘Maakt dat uit?’ vraag ik. ‘Jij hebt geen keuze, dus ik evenmin.’

‘Klopt,’ zegt hij. ‘Sorry, Gwen. Het spijt me echt.’

Ik vraag me ineens af of hij ooit nog wel terugkomt. Ik kan het hem niet kwalijk nemen als hij wegblijft, als hij van gedachten veranderd is nu de afstand tussen ons groter is. Ik ben een zwart gat vol pijnlijke problemen en alleen al samen zijn met mij moet voor hem nu een ware kwelling zijn. Hij verdient het niet om meegesleept te worden in de hel waarin ik leef.

Het maakt niet echt uit, zeg ik tegen mezelf. Ik ga sowieso door, met of zonder hem.

‘Goed,’ zeg ik. Ik klink ook niet echt zelfverzekerd. ‘Dat is goed. Hier gaat het goed. Bedankt, Sam, voor alles.’

Dit is definitief. Ik hoor in de toon dat dit het einde is, en mijn adem stukt omdat dit echt pijn doet, terwijl ik juist geloofde dat niets me meer kon raken. Ditmaal blijft er een litteken achter.

‘Gwen...’ Er is iets met zijn stem, en ik merk dat hij me iets wil vertellen, maar ik hoor alleen de ruis van de verbinding. ‘Tot gauw.’

Dit voelt onwerkelijk. Ik dwing mezelf te glimlachen, want ik weet dat als je aan de telefoon lacht, het opgewekter klinkt. Dat heeft iets met de verandering van toonhoogte te maken. Er is niets magisch aan. ‘Goed,’ zeg ik tegen hem. ‘Pas goed op jezelf daar.’

Hij wenst mij niet hetzelfde. Een laatste groet en dan luister ik naar een kiestoon. Langzaam leg ik de telefoon op de haak. Het telefoonsnoer rolt meteen op tot een onhandelbare knoop. Ik maak het los van de hoorn, ontwar de knoop zodat het weer vrij ligt en steek de plug weer terug.

Een beetje orde in een wereld die onbeheersbaar dreigt te worden.

Ik heb een bijna onbedwingbare aanvechting mijn kinderen te bellen. Ze zouden dit nummer niet herkennen. Misschien zouden ze opnemen en dan zou ik een van hun stemmen horen. De drang is zo hevig dat ik het gevoel heb erdoor op te branden.

Ik ga weer languit op bed liggen, zet de tv aan en wacht. Morgenochtend zal ik een plan maken.

Morgenochtend zal ik een uitweg zoeken.

Ik probeer wakker te blijven, maar naarmate de nacht vordert vallen mijn ogen steeds weer dicht. Als ik ze open, zie ik Melvin Royal over het bed geleund staan.

Onmogelijk dat hij hier is. *Onmogelijk*. Ik denk even dat ik het me inbeeld, en dat uitstel om in actie te komen komt me duur te staan.

Ik strek mijn hand uit naar mijn pistool. Het ligt niet op de plek waar ik het heb neergelegd. Ik zie het op het andere bed liggen. Buiten bereik.

Ik ga het gevecht aan. Mijn eerste stoot, die vanwege de verende matras onder me kracht mist, is niettemin raak.

Melvins gezicht slaat opzij, en een moment lang kijk ik vol afgrijzen toe. Ik krijg koude rillingen door de onwerkelijkheid van wat ik zie en ik voel mijn huid straktrekken, alsof die door de onmogelijkheid ervan krimpt.

Dit is Melvin niet. Het is iemand die een horrormasker van Melvins gezicht draagt.

Zijn stoot heeft niet het nadeel dat die vanaf een bed wordt uitgedeeld. Het komt hard aan. De matras absorbeert een deel van de schok, maar niet genoeg. Ik ben half versuft door de klap en ik kan me nauwelijks meer verzetten als hij me van het bed af op het tapijt sleept. Daar rolt hij me op mijn buik. Ik neem de kans waar om mezelf op te drukken en deel een harde trap uit met mijn rechterbeen.

Hij zit over me heen gebogen, maar zover naar voren dat de trap hem nauwelijks raakt. Dan zet hij een knie in mijn rug en drukt me weer op de grond. Ik graai met mijn handen in het rond en vind het telefoonsnoer. Ik trek eraan en net als daarstraks valt het hele toestel van tafel. Het komt op mijn schouder terecht, maar ik voel de pijn nauwelijks. Ik probeer het oude, zware toestel op te pakken en zodra me dat lukt, draai me ik half om en slinger het naar zijn hoofd.

Hij deinst naar achteren, weet mijn zwaaiende linkerarm vast te grijpen en verdraait die tot ik de telefoon weer laat vallen.

Hij heeft geen woord gezegd, wie het ook is. Niet Melvin. Hij draagt zo'n afschuwelijke Halloween-masker dat na Melvins showproces een paar jaar lang in de handel was. Mijn ex was een populair kostuum als je voor klootzak wilde doorgaan, vooral onder studentjes. Maar als je er dan een in het echt ziet, is dat een vreselijke schok.

Alsof een nachtmerrie werkelijkheid is geworden.

Ik concentreer me alleen nog maar op het gevecht, maar dan schiet me te binnen dat ik in een *motel* zit. En dankzij het winterweer zijn alle kamers waarschijnlijk bezet.

Ik doe mijn mond open om het op een gillen te zetten.

Hij prikt de contactpunten van een verdovingspistool in mijn nek, en ik voel de stroom door me heen schieten. De wereld wordt niet donker maar fel verlicht. Alle zenuwen in mijn lichaam raken geprikkeld en ik zie achter mijn ogen een daverend geluidloos vuurwerk. De pijn is vertrouwd. Ik ben al eerder getaserd. *Hou vol, hou vol...*

De tweede schok duurt langer en breekt mijn nog resterende weerstand.

Terwijl ik lig te beven, merk ik dat ik voor hem nu net een lappenpop ben. Mijn handen worden met een soort boeien op mijn rug vastgebonden. Hij pakt me op en gooit me over zijn schouder. Hij blijft staan om mijn pistool op te pakken, neemt ook mijn rugzak mee die tegen de muur staat en is binnen enkele seconden de deur uit. Hij sluit de kamerdeur en stelt het masker bij zodat het recht voor zijn gezicht hangt. Ik zie in een waas een verroeste ijzeren leuning langsschieten. Er ligt een dik, waterig laagje ijs op, restant van de fijne hagel. Sam en ik hebben ditmaal kamers op de begane grond genomen en aan de andere kant van de reling staat de parkeerplaats vol met auto's, die met een laagje ijs bedekt zijn. In een paar kamers zie ik licht branden. Ik probeer weer bij mijn positieven te komen. *Schreeuw dan*, zeg ik tegen mezelf, maar dat kan ik niet. Ik

kan nauwelijks iets zien. Mijn lichaam lijkt een afgesloten kooi.

Als hij me in de laadruimte van een bestelbus stopt, glijdt mijn ontvoerder een beetje uit op het ijs. Ik hoop dat hij valt, maar hij weet zich vast te houden aan de open deur. Hij klimt naar binnen, sleept me naar voren en doet iets wat ik niet kan zien, maar ik voel wel een ruk aan mijn slappe, vastgebonden handen. Ik hoor een klik. Ik lig op rafelig tapijt, maar daaronder voel ik koud metaal.

Ik ben hem stom genoeg dankbaar wanneer hij een dikke fleecedeken pakt en die over me heen gooit. Ik zal in elk geval niet doodvriezen.

Hoewel dat misschien veel humaner is dan wat me nu te wachten staat.

Ik heb geen telefoon. Sam is niet hier.

Niemand zal ooit weten wat er van me geworden is. Tenzij ze de bewakingsvideo bekijken – als ze die al hebben – zullen ze niet eens weten dat ik niet uit vrije wil ben vertrokken.

Mijn ontvoerder is klaar en ik hoor de holle dreun van deuren die achter me dichtslaan. De bestelbus ruikt naar roest, olie en bedorven gefrituurd voedsel. Het gevoel in mijn lichaam begint terug te komen en ik heb nu overal pijn, maar dat stelt niets voor, vergeleken met de angst die me dreigt te verstikken. *Ik ben alleen. Ik ben alleen en Sam zal nooit weten waar ik gebleven ben.*

Er schiet me nog iets te binnen, en die gedachte doet me helemaal wanhopen. Sams vreemde gedrag aan de telefoon. Zijn aarzelingen. Wat wilde hij me vertellen? Dat ze me zouden komen halen?

Heeft Sam dit gedaan?

Ik probeer niet te denken aan wat er met me gaat gebeuren, maar kan het niet van me afzetten. Ik weet het. Ik heb gezien waar Melvins waanzin toe leidt. Tranen vloeien uit mijn pijnlijke ogen en ik beseft dat ik niet om mezelf huil. Ik huil om mijn kinderen, die nooit zullen weten hoeveel ik van ze hou. Ik verdwijn in het donker. Ik zal als een verzameling botten op de bodem van een meer eindigen, waar ze me nooit zullen vinden.

Alstublieft, bid ik tot een God van wie ik niet zeker weet of hij luistert. Alstublieft, laat ze niet denken dat ik ze in de steek heb gelaten. Doe met me wat u wilt, maar bezorg ze niet die pijn. Laat hun weten dat ik voor hen heb gevochten. Alstublieft.

Ik hoor dat hij achter het stuur plaatsneemt en dan rijden we met een schok de ijzige nacht in, en ik heb geen idee waarheen. De angst en schrik beginnen nu zoveel af te nemen dat ik weer vrijer kan ademen en kan nadenken over wat me te doen staat.

Dit is wat je wilde, zeg ik tegen mezelf. Je wilde toch dat Melvin je kwam halen? Nu hoef je alleen nog maar lang genoeg te blijven leven om nuttig te zijn voor je kinderen.

Blijf in leven.

Ik kan nu niet op Sam vertrouwen. Ik kan op niemand vertrouwen, behalve mezelf. Dit is er van mijn leven geworden.

Ik ben er niet klaar voor.

Maar toch begin ik.

20. Sam

‘Rustig,’ zegt Mike tegen me. ‘Blijf geconcentreerd.’

Ik kijk toe vanuit zijn koude zwarte Jeep. We staan in de verste hoek van de parkeerplaats onder een schijnwerper die ons niet in het licht zet, maar wel iedereen verblindt die deze kant opkijkt. Het verraste me eigenlijk niet dat Mike naar Knoxville was teruggekeerd. Hij wist waar we naartoe gingen toen we uit Wichita vertrokken en ik meende dat hij Gwen in de gaten hield en op het FBI-bewijs wachtte op grond waarvan hij een federaal arrestatiebevel tegen haar kon verkrijgen.

Maar in plaats daarvan zit hij nu bij mij in een ijzige vriesnacht toe te kijken hoe Gwen ontvoerd wordt.

Hij heeft gelijk dat hij me waarschuwt, omdat ik mijn uiterste best moet doen om mijn pistool niet te trekken en die vent met dat rubberen Melvin Royal-masker door zijn kop te schieten en dan zijn ballen onder hem vandaan te trappen. Mijn woede is zo groot dat mijn hoofd lijkt te ontploffen.

Dat komt niet alleen doordat hij Gwen zo heeft mishandeld dat ze slap over zijn schouder hangt, maar omdat hij juist *die vermomming* droeg om dit karwei uit te voeren. Dat is doodgewoon smerig en ik probeer me voor te stellen wat er door haar heen moet zijn gegaan toen ze dat zag.

Ik heb haar dit aangedaan. Ik haat mezelf net zo intens als ik die klootzak haat die haar heeft mishandeld.

‘Toch zou hij het kunnen zijn, onder dat masker,’ zeg ik tegen Mike. Het valt me momenteel zwaar om te praten, maar toch pers ik de woorden uit mijn mond, zodat ik niet helemaal buiten zinnen raak. ‘Melvin zou het vast grappig vinden.’

‘Zou kunnen. Waarschijnlijk is hij het niet. Wacht nou maar. Ze mankeert niks. Ze willen haar levend hebben.’ Hij kijkt me snel even aan. Ik weet dat hij de woede kan zien. ‘Je kunt hiermee stoppen

wanneer je maar wilt, Sam. Wanneer je maar wilt.'

Ik zou willen dat ik het al had gedaan. Vanaf het moment dat ik ja zei, heb ik aan deze beslissing getwijfeld. Het was nooit mijn bedoeling dat Absalom Gwen echt zou ontvoeren, maar om dit plan te laten slagen moesten ze denken dat ik me aan de afspraak hield. In theorie was er alleen maar lef voor nodig.

Maar in de praktijk keek ik naar een vrouw om wie ik nog steeds gaf en die willoos en onder het bloed werd meegesleept. Ze ging zeker haar dood tegemoet, en dat leek absoluut geen slimme zet. Ik had het gevoel dat ik medeplichtig was aan de moord op haar. *Als hij weg weet te komen...*

'Hij komt niet ver,' zegt Mike. Zijn stem klinkt kalm en beslist en zorgt ervoor dat ik wat minder beef door de adrenalinevloed. 'Door al dat ijs kan hij niet hard rijden. Het zal geen enkel probleem zijn hem op te pakken, wanneer dan ook. Dat weet jij ook. Verpest het nou niet. Hebben ze het al gestuurd?'

Ik kijk nog eens op de tablet die ik in de koffiebar heb gekregen. De batterij geeft nog steeds 80 procent aan. Er is mobiel signaal, maar er zijn geen nieuwe berichten. Nog niet. Zodra we weten waar Melvin zit, vertrekken we. Christus, wat is het moeilijk om te moeten toekijken hoe die klootzak haar behandelt. Dit roept herinneringen op aan mijn zus, en ik dreig daarin te verzuipen.

Ik weet dat Gwen bereid is haar eigen leven op het spel te zetten. Ze zou de eerste zijn om me dat te vertellen. Ze zou me in de ogen kijken en tegen me zeggen: *Laat mij dit doen*. Ze zou zeggen dat Melvin oppakken de eerste en enige prioriteit zou moeten zijn.

Maar dat is niet zo, en daarmee verdwijnt ineens de twijfel over mijn gevoelens voor haar. Als sneeuw voor de zon. Het gaat er niet om wat ze heeft gedaan. Het gaat erom wie ze is en wat ik voor haar voel.

Kom op, klootzakken. Verstuur dat bericht. Het is ijskoud, maar ik ben daar blij om. Ik heb het gevoel dat mijn huid in brand staat en mijn bezorgdheid om haar welzijn brandt als fosfor in mijn borst. Elke seconde uitstel is een seconde waarin ze in groter gevaar komt.

‘We moeten vertrekken,’ zeg ik tegen Mike. ‘Als we haar verliezen...’

‘We gaan haar niet verliezen,’ zegt Mike. ‘Ik gebruik haar niet graag als lokaas, maar of ze is de dapperste vrouw die ik ooit heb ontmoet, of ze is een psychopaat, en in beide gevallen is dat de beste aanpak voor ons. Als Absalom denkt dat ze haar hebben, geven ze Melvin Royal op en krijgen we haar terug.’

Ik zou willen dat dit een officiële FBI-operatie was, met volgauto’s en drone-ondersteuning, maar we zijn in dit geval overeengekomen zonder toestemming te werk te gaan. Mike is toch al op zichzelf aangewezen nu hij ons er in Wichita bij heeft betrokken, om over die hut in Georgia nog maar te zwijgen. Als hij succes boekt, zal alles vergeven en vergeten zijn, maar voorlopig kan er geen sprake van zijn dat we gebruikmaken van federale middelen, en zelfs niet van de plaatselijke wetshandhavers.

En dan nog iets anders wat op mijn zenuwen werkt: Mikes zelfvertrouwen. Je weet nooit precies hoe hij echt over iets denkt.

‘Nog niets,’ zeg ik tegen hem. De tablet geeft geen verdere info. We kijken toe hoe de man in het Melvin Royal-horror masker voorzichtig naar een witte bestelwagen loopt en bijna op de grond valt als hij zijn gewicht verplaatst om Gwen erin te gooien. Het lijkt alsof ik een klap tegen mijn maag krijg, zoals ze als een zandzak in de laadruimte valt en geen poging onderneemt om haar val te breken. *Leeft ze nog?* Mijn God, stel je voor dat hij haar in de motelkamer heeft vermoord? Die gedachte brengt me bijna zover dat ik uit de auto spring, maar ik weet me nog net te beheersen. *Absalom wilde haar voor iets bijzonders. Ze zullen haar niet zomaar doden.*

Dat klinkt wanhopig, zelfs in mijn gedachten. Misschien heb ik dit helemaal verkeerd ingeschat.

Dit had Gwens dood kunnen worden.

Doordat de man op het ijs is uitgegleden, ligt Gwen maar half in de bestelbus, en ik zie hoe ze trilt en langzaam haar voeten beweegt, alsof ze een ondergrond zoekt.

‘Met haar is alles goed,’ zegt Mike. ‘Ze beweegt toch nog? Niks

aan de hand.'

Nee, het is helemaal niet goed met haar. Ik ken Gwen. Als ze had gekund, had ze uit alle macht gevochten tegen deze lafbek. We zien hoe de man met het Melvin Royal-masker achter in het busje klimt en verdwijnt. Weer voel ik een stoot tegen mijn maag, maar ditmaal dringt die nog dieper door. Wat is die vent verdomme aan het doen?

Terwijl haar voeten zwakjes bewegen, wordt Gwen het donker in gesleept, en een paar zenuwslopende momenten lang kan ik niet zien wat er gebeurt. Nog voordat ik mijn hand echt op de portiergreep heb gelegd, hoor ik Mike zeggen: 'Wacht even.' Hij grijpt me bij mijn jack beet en trekt me naar zich toe. 'Wacht.'

'Waarop dan? Weet je wel met wat voor types we hier te maken hebben?'

Als ze nauwelijks kon bewegen, kon ze waarschijnlijk ook niet schreeuwen, en die gedachte brengt me ertoe zijn hand van me af te slaan en mijn pistool te trekken. Mike steekt langzaam zijn hand op om aan te duiden dat hij zich overgeeft.

Maar wanneer ik mijn aandacht weer op het busje richt, zie ik dat die klootzak weer uit de laadruimte klimt. Ik kan nog net de zachte onderkant van Gwens sokken zien, die in het weerkaatste licht een onheilspellend vale kleur hebben.

Ik zie haar bewegen. Godzijdank, ik zie haar bewegen.

'Nog iets gehoord van...'

'Kijk zelf maar,' zeg ik tegen hem, terwijl ik de tablet naar hem toe schuif. Ik wil deze man geen moment uit het oog verliezen. Terwijl hij zijn evenwicht probeert te bewaren, slaat hij de deuren dicht en ik zie dat hij die met een sleutel afsluit. Geen ramen in de laadruimte. Ze is nu onzichtbaar.

Maar ze leeft. Ze leeft nog. En nu moeten we ervoor zorgen dat ze in leven blijft.

'Nog niets,' zegt Mike. Ik merk aan hem dat hij nu ook gespannen is. Voor een man die nooit iets laat merken, wil dat zeggen dat hij hier net zo'n slecht gevoel over heeft als ik. 'Geef ze nog een minuutje.'

‘Die minuut is verdomme allang om,’ zeg ik tegen hem. ‘Ze belazeren me. Ze zullen hem niet opgeven.’

‘We wisten dat dat een mogelijkheid was. We pakken hem als hij van de parkeerplaats af is. Misschien houdt iemand anders de boel in de gaten. We moeten proberen die informatie te krijgen.’

‘Niet als we het risico lopen haar te uit het oog te verliezen.’

‘We gaan haar niet uit het oog verliezen.’

De rode achterlichten van de bestelbus branden iets eerder dan de koplampen, en dan rolt hij heel voorzichtig op het ijs achteruit, hoewel hij winterbanden heeft tegen het wegslijpen.

Ik pak de tablet terug. *Kom op, kom op, klootzakken...*

‘Mike,’ zeg ik. De bestelbus manoeuvreert over de parkeerplaats naar de uitgang. De achterlichten flitsen weer op, rood als de ogen van een demon, en hij maakt een bocht naar rechts. *‘Mike!’*

‘Vertrouw me nou,’ zegt hij. ‘We raken hem niet kwijt. Maar er is niet veel verkeer om ons te dekken. We moeten op afstand blijven.’

‘We moeten haar in het zicht houden! Vertrek nou!’

Hij start de motor, schakelt de versnelling in en dan rijden we weg, maar te traag. Kon ik het gaspedaal maar verder indrukken. De parkeerplaats baadt in koud wit licht, dat op het ijs weerkaatst. Hij draait naar rechts en corrigeert zonder moeite een lichte slip.

Mike knikt naar het witte busje verderop. Het slaat linksaf onder de autoweg. Daar zal hij keren en de oprit in de andere richting nemen.

Mike pakt zijn telefoon van het dashboard en geeft die aan mij. ‘Hou het scherm in de gaten,’ zegt hij. ‘Zorg dat we het signaal niet verliezen.’

Ik heb het trackingapparaat zelf onder de bestelbus bevestigd, nadat de gemaskerde man in Gwens motelkamer verdwenen was. Ik was nog maar net bij de Jeep terug toen haar belager alweer naar buiten kwam, terwijl hij haar op zijn schouder droeg. Maar het was echt geen optie om haar zonder gps-tracking te laten vertrekken, geen sprake van. En godzijdank blijft het merktekentje op het scherm voortdurend groen. De bestelbus komt aan de overkant van het

autowegviaduct weer tevoorschijn en slaat weer linksaf. Op de kaart rijdt hij noordwaarts.

Terwijl ik me op het groene lichtje concentreer, geef ik Mike zachtjes richtingaanwijzingen. Het lichtje staat voor veiligheid. Zolang we dat kunnen zien, gaat het goed met haar en kan ik me daaraan vasthouden.

We nemen de eerste afslag naar links. Na het gladde ijs komt de plotselinge grip op het asfalt als een schok, maar dat duurt maar een paar seconden, omdat we alweer links afslaan en Mike weer moet voorkomen dat we wegslijpen.

Het groene lampje flikkert.

Ik kijk op van het scherm. Ik kan de bestelbus niet zien, maar voor ons is een flauwe helling. Hij rijdt nu vast in de bochtige afdaling. We moeten inhouden omdat de rechterrijstrook van de oprit door een geslipte personenauto geblokkeerd wordt. Er zit een somber kijkende vrouw achter het stuur die met haar te gladde banden grip op het wegdek probeert te krijgen. In andere omstandigheden zou ik medelijden met haar hebben, maar nu ben ik alleen maar kwaad omdat ze de doorgang verspert. Als we langs haar glijden, zie ik haar grimmige, doodsbange gezicht. Mike is een zeer ervaren chauffeur, maar ik hoop vurig dat we niet vast komen te zitten achter een gestrande vrachtwagen.

Het lampje knippert opnieuw, maar op de kaart rijdt de bestelbus nog steeds voor ons. ‘Wat is het bereik van dit apparaat?’ vraag ik aan Mike.

‘Een paar kilometer,’ zegt hij. ‘Hoezo?’

‘Het knippert,’ zeg ik tegen hem.

Mike zegt niets. Geen enkele geruststelling. Wanneer ik naar hem kijk, doet zijn gezicht me denken aan onze tijd in het leger, toen hij zo overtuigend kon voorwenden dat alles in orde was dat zelfs ik het geloofde.

We bereiken de top van de glibberige heuvel en ik zoek de bestelbus voor ons.

Ik zie hem niet. Maar ik zie wel een volgende heuvel. De bestelbus

lijkt steeds voor ons te blijven rijden, maar net buiten het zicht. Op de kaart zie ik hem nog steeds.

‘Godverdomme, sneller,’ zeg ik tegen Mike. Mijn hart bonkt, mijn handpalmen zweten. Volop adrenaline, maar geen goede manier om die weer kwijt te raken. Het enige waaraan ik kan denken is aan Gwen in dat busje, vermengd met telkens opflitsende beelden van Melvin Royals gruwellocaties.

‘Niks aan de hand,’ zegt hij. ‘Rustig aan. Het wordt er echt niet beter op als jij zo paniekerig doet.’

Ik wil dat busje zien. Ik wil weten waar ze is. Ik *moet* het zien.

De afdaling lijkt op een gecontroleerde slippartij. Ik voel hoe de achterbanden proberen los te komen. Het is inmiddels droog geworden. De oranje lichtjes van de stad worden door het dichte wolkendek gereflecteerd en vormen zo een onwerkelijke sciencefictionhemel.

Alles lijkt verkeerd en gevaarlijk en... *Waar is die bestelbus nou toch?*

Het signaal knippert weer, en als we de volgende heuvel oprijden, die steiler is, lijkt het op de kaart alsof de bestelbus bijna een kilometer voor ons is gestopt, want we lopen op hem in. Ik zeg niets tegen Mike. Hij kan in deze omstandigheden trouwens toch niet sneller rijden.

Ik zie de pick-up van de autoweg afglijden, vlak voordat hij zijn lading verliest. De chauffeur rijdt te hard, en zodra de auto begint te slippen, gooit hij paniekerig het stuur om: de pick-up – die te licht is voor deze omstandigheden – draait rond, raakt de vangrail, slaat over de kop en tolt over de betonnen rijbaanwand. De auto komt met een harde klap op zijn dak terecht en glijdt naar ons toe. Mike probeert luid vloekend om de pick-up heen te rijden. Het lukt hem bijna.

De pick-up raakt de achterbumper van de Jeep. We verliezen de grip op de weg en terwijl ik een handgreep probeer te vinden raakt de auto in een onbeheersbare slip, waarbij we steeds meer vaart krijgen. Mike slaagt erin om de auto naar opzij te sturen en weer recht op de weg te krijgen, en we kijken allebei achterom naar de

gecrashte pick-up. Het dak is half geplet en we zien in de cabine geen teken van leven. De chauffeur moet daar nog zitten, gewond of mogelijk dood.

‘Niet stoppen,’ zeg ik tegen Mike. Het valt me zwaar om het te zeggen, maar er is geen keuze. ‘We kunnen hem niet helpen, Mike.’

‘Shit,’ zegt Mike. ‘Waar is dat busje?’

Ik kijk op de telefoon. ‘Ze zijn gestopt,’ zeg ik. ‘Achthonderd meter verderop.’ We hebben al een minuut verloren, maar in elk geval staat de bestelbus nu stil. Ze zijn blijkbaar van de weg geraakt.

‘*Shit!*’ Hij pakt de telefoon van me af en pleegt een telefoontje om het ongeluk te melden. In staccato bewoordingen geeft hij ook het nummer van zijn politiepenning en contactinfo. Het klinkt als een pistoolsalvo. Het duurt zeker een minuut, terwijl we die tijd helemaal niet hebben, en ik moet mijn best doen om de telefoon niet uit zijn hand te rukken. Hij verbreekt de verbinding, gooit de telefoon naar me toe en rijdt weer langzaam verder. Onze Jeep lijkt geen schade te hebben opgelopen, in elk geval niet zoveel dat we niet verder kunnen rijden.

Ik kijk weer op de kaart op het scherm.

Er is geen bliep.

Dat is maar tijdelijk, hou ik mezelf voor. *Wacht*. Ik wacht. Ik tuur een seconde naar het scherm. Vijf seconden. Tien. Ik begin onpasselijk te worden. Het zweet staat op mijn voorhoofd. *Nee. God, nee.*

Er is geen signaal.

Ze is weg. Ze is weg.

‘Mike,’ zeg ik. Ik denk dat hij de wanhoop in mijn toon hoort.

‘Ik rij zo hard als ik kan,’ zegt hij. Dat klopt. De heuvel is steil en de weg spekglad, en als de auto begint te slippen, hebben we helemaal geen grip meer en glijden we omlaag.

‘Het signaal is weg,’ zeg ik. Ik heb het nu echt helemaal gehad. ‘Zorg dat we daar komen, nu meteen.’

‘Ze zitten recht voor ons,’ zegt hij. ‘Kalm maar. We zullen ze zeker zien zodra we op de heuveltop zijn. Gewoon kalm blijven.’

Ik blijf naar het scherm kijken, vurig hopend op een bliep, een flikkering, *wat dan ook. Dit kan niet waar zijn. Onmogelijk.* Ze kunnen niet zomaar een hele bestelauto laten verdwijnen.

Maar dat kunnen ze wel als de tracker hebben gevonden en vernield.

We bereiken de top van de heuvel en kunnen kilometers vooruitkijken. We zien vier auto's voor ons over de weg kruipen. Een rode personenauto. Een politie-SUV met brandende zwaailichten die heel langzaam vooruitkomt. Een zwarte Jeep van een ouder model dan de onze die veel te hard rijdt. Een grote truck met oplegger die traag helemaal rechts rijdt.

Ik zie de bestelbus niet. Ik zie helemaal geen bestelbus zelfs. Onder deze omstandigheden kunnen ze niet zo ver voorliggen. Ze kunnen niet verdwijnen.

Ik voel me echt ellendig en zweet hevig. De zwaailichten van de politieauto zetten alles in een fel opvlammend licht. 'Misschien rijdt hij vlak voor de vrachtauto,' zegt Mike. Hij heeft de auto nu niet zo goed meer onder controle en ik hoor een bezorgde toon. 'Waar zit die klootzak toch?'

'Rij nou maar,' zeg ik tegen hem. 'Geef gas.' Ik klink wanhopig. Ik ben ook wanhopig.

We rijden weg en houden een hoger tempo aan. We rijden even hard als de Jeep, zodat we de personenauto en de politie passeren. De agenten kijken ons boos aan, maar het interesseert me geen donder of we nu aangehouden worden. Ik heb Gwen in gevaar gebracht. Ik heb gewoon passief zitten toekijken hoe ze werd ontvoerd. Ik zal nu de strijd aangaan met iedereen die me de doorgang verspert, penning of geen penning, want we moeten haar vinden.

We zien geen busje voor de truck met oplegger.

Er is nergens een busje te zien.

Er is geen signaal.

En Gwen is er ook niet.

We zijn haar kwijt, en ik voel de ijskoude paniek opkomen.

'Rij terug,' zeg ik tegen Mike. Ik hoor de urgentie in mijn stem. 'Ze moeten een afslag hebben genomen. Misschien zijn een zijweg

ingeslagen of hebben ze van auto gewisseld.'

'Sam...'

'Doe het nou maar!' Mijn maag keert zich om. Ik herinner me het rubberen Melvin-masker en voel de gal omhoogkomen. Het lukt me om die weer in te slikken. 'We moeten haar vinden!'

We keren op de gladde weg en rijden terug. We controleren elke zijweg, elke parkeerplaats, elk gebouw.

De bestelbus is verdwenen. Mike klopt me hard op mijn schouder, maar ik wil niet getroost worden. Dit mag gewoon *niet gebeuren*, want als ik dit gedaan heb, als ik haar gedood heb...

Het scherm van de tablet licht op. Ik was dat ding bijna vergeten. Er is een bericht binnengekomen. Ik pak de tablet en terwijl ik hem weer aanzet, parkeert Mike de Jeep op de lege parkeerplaats van een gesloten restaurant.

Het bericht is van Absalom. Er staat: *Je hebt vals gespeeld. Dacht je dat we dat niet wisten? Maar wij houden woord.*

In het volgende bericht staat een link. Ik klik erop.

Er verschijnt een kaart op het scherm. Die zoomt in en met trillende vingers maak ik een knijpbeweging op het scherm om een overzicht te krijgen. Waar kijk ik naar?

Het is een kaart van Kansas. Er staat een speld op de kaart, in een landelijk gebied buiten Wichita.

Ik kijk op naar Mike. Zijn gezicht verraadt niets. Ik vraag me af of hij ook wordt verteerd door schuldgevoelens of dat dit voor hem gewoon een manoeuvre is. Een tactische zet die geen succes bleek.

Ik switch naar het berichtenvenster. *Waar is ze?* Ik kan in een sms niet tegen hen schreeuwen, en de letters lijken grimmig en wanhopig. *Stelletje klootzakken, wat is er in Wichita?* Het lijkt volstrekt logisch dat Melvin naar zijn oude jachtterrein zou terugkeren en dat hij Gwen daar mee naartoe zou nemen.

Het duurt een tijdje voordat er een reactie komt, en ik wil intussen die stomme tablet vernielen en in stukjes breken die te klein zijn om terug te vinden, omdat er niemand anders is die ik kan straffen. Ik kan alleen mezelf maar straffen.

Opeens staat het antwoord op het scherm. *Vergeet dat wijf. Ze is jouw probleem niet meer.*

Ik slaak een luide kreet en sla zo hard op het dashboard dat ik in mijn hand iets pijnlijk voel knappen, maar het kan me geen donder schelen. *Nee, godverdomme, nee, niet zo, niet zo...*

Ik schrijf terug: *Fout, klootzakken, zij is mijn probleem wél en ik zal haar vinden. Jullie hebben haar mishandeld en ik zal het tot mijn missie maken om jullie allemaal vol lood te pompen.*

Ik laat mijn woede de vrije loop. Ik heb geen idee hoe ik die lui kan vinden. Het is een loos dreigement, maar ik moet het gewoon uiten.

Het blijft weer lang stil, maar uiteindelijk volgt er een bericht. *Wil je spelen? We hebben je verteld waar je Melvin Royal kunt vinden. Als je hem snel genoeg te pakken krijgt, leeft ze misschien nog.*

Mijn adem stokt in mijn keel. *Jullie liegen.*

Nee. We willen dat je daarheen gaat. Zodat je het zelf kunt zien.

Mijn handen doen pijn. Ik snak naar adem en wil de tablet doormidden breken en dat glas als brekende botten zien versplinteren.

Maar dat is precies wat Absalom doet. Tergen. Misleiden. Bedreigen.

‘Ze willen dat we naar Wichita gaan,’ zeg ik hardop. Mike kijkt me oprecht bezorgd aan als ik me naar hem toe draai. ‘Waarom is dat?’

‘Dan kunnen we niet elders zoeken,’ zegt hij. ‘Al sinds Atlanta vertrouw ik het niet meer. Ze hebben jou én mij gemanipuleerd. Ze hebben ons naar plekken gestuurd waar ze ons willen hebben om hen van hun ballast te ontdoen, zoals Suffolk. Die klootzak stond sowieso al bij de FBI op de radar. Toen we te dichtbij kwamen, probeerden ze ineens een wig tussen ons te drijven. Sam, we moeten nu goed nadenken.’

Ik wil niet nadenken. Dat is echt het allerlaatste wat ik wil. Maar diep vanbinnen denk ik dat Mike gelijk heeft. Ze hebben Gwen te pakken. We kunnen daar geen eind aan maken door naar elk aas te happen. We moeten proberen die lui te slim af te zijn.

Ik haal diep adem, houd de lucht vast en blaas uit. ‘Goed,’ zeg ik. ‘Wat eerst?’

‘We bekijken de video die je uit de hut hebt meegenomen nog eens aandachtig,’ zegt hij. ‘Omdat ik denk dat ze ons daarmee de verkeerde kant op hebben gestuurd.’

Ik staar hem aan. ‘Denk je dat ze juist wilden dat we die usb-stick vonden?’

‘Nee, dat denk ik niet, en alles wat ze sindsdien hebben gedaan, waren tegenmaatregelen. We hebben die aanwijzing nog maar net of opeens duikt er een video op waarin Gwen verdacht wordt gemaakt. En dan volgt er nog een, als we Suffolk grijpen, en ik weet tamelijk zeker dat Absalom hoe dan ook van die klootzak af wilde, omdat hij onzorgvuldig was. Iemand leidt ons een mooi paadje op, maar we moeten daar onmiddellijk van af.’

Ik bedwing de drang om ruzie te maken, om Mike uit de auto te schoppen, het stuur te grijpen en *door te rijden totdat ik haar heb gevonden*. Hij heeft namelijk gelijk.

Rustig aan. Alles doorsnijden. Opnieuw beginnen.

Want dat is de enige manier om Gwen nog te kunnen vinden.

Wij moeten hen te slim af zijn.

21. Connor

Ik hoor Lanny naar de badkamer gaan. Ze neemt 's avonds graag een douche en ik wacht totdat ik het water hoor stromen voordat ik mijn deur dichtdoe en op slot draai, de Brady-telefoon tevoorschijn haal en die aanzet. Het duurt een volle minuut om op te starten en naar een signaal te zoeken en als hij zover is, volgt er een nauwelijks hoorbaar klokkenspel. Zolang ik zachtjes praat zal mijn stem verloren gaan in het geraas van stromend water.

Ik ga in mijn kast staan en doe de deur dicht. De kleding en dekens hier zullen het geluid nog meer dempen. Niemand mag me horen. Het duister stelt me op mijn gemak en als ik de batterij in de telefoon doe en hem aanzet, krijgt alles om me heen door het tv-blauwe licht van het scherm scherpe schaduwen. Ik ga in kleermakerszit op de bodem zitten en leun tegen de opgevouwen dekens in de hoek. De kast is gemaakt van cederhout en door de warme, scherpe geur moet ik bijna niezen.

Ik kan dit niet doen, denk ik, maar het erge is dat ik weet dat ik het wél kan. Ik weet dat het moet. Ik heb een stel vragen en wil zijn stem horen wanneer hij ze beantwoordt. Het is gemakkelijk om in sms'jes te liegen. Misschien is het aan de telefoon minder gemakkelijk.

Ik kies het enige nummer in het telefoonboek. Mijn hart bonst zo hard dat mijn borst pijn doet.

De telefoon gaat over en blijft overgaan, en dan schakelt hij over op de voicemail en hoor ik een mechanische stem die zegt: *Laat een bericht achter*, en dan hang ik op. Ik voel me warm en bezweet en teleurgesteld, en tegelijkertijd voel ik me opgelucht. Ik heb het geprobeerd, maar hij nam niet eens op. Ik weet niet of ik dit ooit nogmaals kan proberen. Dit was al moeilijk genoeg.

Als je in de kast zit, lijkt het alsof je van de wereld bent afgesloten. Het is raar en tegelijk ook vredig. Ik vraag me af hoelang

ik hier kan blijven zitten voordat er iemand komt kijken als de telefoon in mijn hand zoemt, en ik laat hem bijna vallen. Ik druk op de gesprekstoets en zeg zachtjes: 'Hallo?' Mijn stem klinkt hoog en onzeker. Mijn stem is er minder zeker van dan ikzelf dat dit het juiste is om te doen.

Papa zegt: 'Dag jongen, het spijt me. Ik kon niet op tijd bij de telefoon zijn. Bedankt dat je me belt. Ik weet dat dat voor jou een grote stap is.' Hij klinkt alsof hij aan het hardlopen was. Misschien lag de telefoon aan de andere kant van de kamer, in een jaszak of zo, en ging die de hele tijd over, maar stopte die op het moment dat hij hem wilde pakken. Als hij buiten adem is, vond hij het blijkbaar belangrijk genoeg om haastig bij de telefoon te komen. Dat wil toch wel iets zeggen, denk ik.

'Hoi,' zeg ik. Ik ben nog niet zover dat ik hem papa noem, niet hardop tenminste. 'Misschien had ik niet moeten bellen...'

'Nee, nee, het is prima,' zegt hij tegen me. Het lijkt wel of ik een deur hoor dichtslaan. Ik hoor windgeruis in de telefoonspeaker, alsof hij naar buiten is gegaan. 'Ben je alleen?'

'Ja.'

'Mooi.' Hij pauzeert even en ik hoor zijn ademhaling. 'Hoe gaat het met je?'

'Goed.' Ik weet dat ik eigenlijk iets meer moet zeggen en moet proberen echt met hem te praten, maar nu hij aan de lijn is, geeft dat me ineens geen goed gevoel meer. De fantasie was beter dan de werkelijkheid. En daarom praat ik snel verder. 'Het is koud, misschien gaat het sneeuwen of zo. Ik ben vandaag een poosje buiten geweest.'

'Ben je wezen wandelen?'

'Nee, gewoon naar buiten.'

'Je moet meer naar buiten, Brady. Je moet op verkenning uitgaan. Een eind gaan wandelen, als je ergens bent waar dat kan. Ik vond wandelen altijd leuk.'

Ik ben niet zoals hij. Ik ben geen eenling die op avontuur gaat. Ik hou van verhalen waarin ik in een team zit, waarin ik niet belangrijk

ben omdat ik hard kan rennen of goed kan vechten, maar omdat ik slim ben en een probleem kan oplossen dat voor een ander onoplosbaar is. Ik vraag me af of hij dat zou begrijpen. 'Ja,' zeg ik, want ik wil het niet met hem oneens zijn. 'Ik kan met de hond gaan wandelen.'

'Heb je nu een hond?'

'Boot,' zeg ik. 'Het is een rottweiler.'

'Kent hij leuke kunstjes?'

'Hij kan stokken ophalen en gaan liggen en omrollen,' zeg ik. 'Ik leer hem om een poot te geven.'

'Is hij een goede jachthond?'

'Dat weet ik niet.'

'Vind je op jacht gaan leuk?'

Er is iets aan de manier waarop hij dat zegt... Ik weet het niet. Het klinkt eng. Daarom praat ik snel verder, zoals je in het donker snel langs een kerkhof moet lopen. 'Nee, ik was... ik raakte verdwaald, en Lanny en...' Ik zeg niets meer, want ik heb bijna Javiers naam genoemd. 'Lanny had Boot meegenomen om me te zoeken.' Ik was niet verdwaald, niet echt. Nadat ik die video had gezien, was ik zo boos en gekwetst dat ik alleen nog maar weg wilde. Maar ik was nog niet eens ver weg toen ik bedacht dat ik nergens heen kon. Stom. Ik had door moeten lopen. 'Dus ik denk dat hij wel kan jagen. Het is een leuke hond, en hij is ook slim.'

'Ik hou van honden,' zegt papa. 'Maar niet van katten. Ik beschouw honden altijd als jongens en katten als meisjes. Jij niet?'

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Het klinkt raar, alsof hij ergens heen wil en ik hem niet wil volgen. Het voelt niet goed. Ik verschuif een beetje in de kast en hoor hangers boven me rinkelen. Die cederhoutlucht prikkelt in mijn neus. 'Ik belde omdat ik je iets moet vragen,' zeg ik. Ik besef eigenlijk nu pas goed dat ik dit ga doen, *echt* ga doen. Ik voel me rot, maar ik zet toch door. 'Je weet toch dat ze zeiden dat mama jou eh... hielp om die vrouwen te vermoorden?'

'Eh, ja.'

'Heeft ze je geholpen?'

‘Jongen, het spijt me. Ik heb gewoon... Jongen, ik geloof dat je oud genoeg bent om de waarheid te weten. Het grootste deel van je leven ben je over mij voorgelogen, dat heb ik je toch wel eens gezegd? Maar erger is dat het je moeder was die zo tegen je loog. Ze is niet onschuldig, neem dat van mij aan. Ik vond dat je te weten moest komen wat er echt gebeurd is toen je klein was.’

Hij zegt het op zo’n manier dat ik het van mezelf stom vind dat ik van streek raakte door wat ik in die video zag. Alsof ik beter had moeten weten en sterker had moeten zijn. ‘Goed,’ zeg ik. ‘Nou, ik heb de video bekeken, dat weet je.’

‘En heb je er ook voor gezorgd dat ze niet wisten dat je deze telefoon hebt?’

‘Precies zoals je zei,’ zeg ik tegen hem.

‘En heeft je zus de video ook gezien?’

‘Ja.’ Ik wou dat ik dat niet had gedaan. Ik vind het rot om haar te zien huilen en ik vind het rot om haar *niet* te zien huilen als ze dat zou willen. Maar ze moest weten wat ik zelf al wist: dat mama niet zo kon zijn als ze zelf beweerde.

‘Niemand weet toch dat je met me praat?’

‘Nee.’ Ik haal diep adem en blaas weer uit. ‘Is het echt waar dat je dat meisje dat je naar binnen droeg later hebt vermoord?’

‘Je bedoelt dat meisje bij wie je moeder me *hielp* om haar naar binnen te dragen?’ Zijn verbetering klinkt een beetje streng, maar hij wordt meteen weer vriendelijker. ‘Sorry, Brady. Het komt doordat ze jarenlang over me gelogen hebben en me hebben bespuwd. En je moeder is de dans ontsprongen.’

‘Maar heb je het gedaan?’

‘Wat?’

Ik slik. Ik heb een droge mond. Ik wil dit niet vragen. Maar toch wil ik het, en ik zet me ertoe. ‘Heb je ze vermoord, al die vrouwen?’

Hij geeft een hele tijd geen antwoord, en ik luister door de telefoonspeaker naar de wind en zelfs naar zijn ademhaling aan de andere kant. Ten slotte zegt hij: ‘Er zijn dingen die je gewoon niet zult begrijpen. Het is niet wat je denkt.’

‘Het is een simpele vraag.’ Ik klink nu ineens behoorlijk volwassen, denk ik. ‘Heb je ze vermoord of niet?’

‘Ik heb één meisje vermoord, maar dat was een ongeluk. We zouden haar vasthouden voor losgeld, dat is alles. We hadden geld voor jou en je zus nodig, en haar familie was rijk. Het was een *ongeluk*.’

‘Maar alle anderen...’

‘Er waren geen anderen. Al die andere dingen die ze over mij zeggen, de andere meisjes, dat is allemaal verzonnen. Nep. Ik zal je de links naar artikelen daarover sturen, hoe de onderzoekers in het politielab mijn DNA hebben verwisseld met dat van de echte moordenaar. Daarom moest ik de gevangenis uit. Ik moet mijn onschuld bewijzen. Toen ik achter de tralies zat, wilde niemand naar me luisteren.’

De echte moordenaar. Mijn hart begint te bonzen, want dit klinkt oprecht. Dit klinkt logisch. *Mijn* vader kan geen moordenaar zijn, niet echt. In tv-programma’s gaat het altijd over mensen die van een misdaad beschuldigd zijn maar het niet echt hebben gedaan, en dan wordt op het eind de echte moordenaar gevonden. Dus waarom kan dat nu niet waar zijn? Waarom kan papa niet onschuldig zijn? Is het niet logischer dat hij en mama iets stoms hebben gedaan om *ons* te helpen en dat de politie toen besloot dat hij aan al die andere misdrijven ook schuldig was? En dat mama tegen ons loog zodat ze bij ons kon blijven en voor ons kon zorgen?

Ik ben blij dat ik daaraan denk, want ik vond het maar niks om te geloven dat mama alleen maar loog om papa pijn te doen. Nee, ze probeerde ons te helpen, dat is alles.

Als het een ongeluk was, dan is dat logischer dan te proberen me voor te stellen dat mijn pa, die grote, lieve kameraad die me meenam naar mijn eerste honkbalwedstrijd en samen met mij tv keek en me ’s avonds soms verhalen voorlas... dat mijn vader een monster is.

In de verte hoor ik dat de douche stopt. Lanny is bijna klaar in de badkamer. Ze gaat haar haar nog föhnen en dan klopt ze op mijn deur om welterusten te zeggen. Dat doet ze altijd.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik snel tegen hem. ‘Sorry.’

‘Wacht! Brady... Jongen, ik wil je nog bedanken dat je met me hebt gesproken. Ik weet dat het niet gemakkelijk is. Maar het betekent een hoop voor mij.’ Ik hoor aan zijn stem dat dat waar is. Hij klinkt alsof hij gaat huilen. ‘Ik had nooit gedacht dat ik je stem weer zou horen.’

‘Oké.’ Ik voel me nu heel raar en een beetje misselijk. Is het beter om te weten dat mijn vader van me hield en nog steeds van me houdt, terwijl iedereen verwacht dat ik hem haat? ‘Ik moet stoppen.’

‘Nog één ding,’ zegt hij. ‘Heel kort.’

‘Wat?’ Mijn duim zweeft boven de toets om het gesprek te beëindigen, maar ik druk er niet op. Ik wacht.

‘Noem me gewoon pap’, zegt hij. ‘Eén keertje maar. Ik wacht er al zo lang op om dat te horen.’

Dat moet ik niet doen. Dat is een grens waar ik niet overheen moet stappen. Ik heb dat woord ge-sms’t, zeker. Maar ik heb het niet *gezegd*. Ik heb het gevoel dat ik dan voor mezelf iets toegeef dat te groot is om te begrijpen.

Maar ik heb geen tijd om daarover na te denken. Dus ik zeg snel ‘Tot ziens, pap’ en beëindig het gesprek. Mijn hart gaat tekeer en mijn handen trillen, en ik kan niet geloven *dat ik net met mijn vader heb gesproken*.

Er klopt iemand op mijn deur. Het is niet Lanny, want ik hoor de föhn net aangaan. Ik zet de telefoon uit, open de kastdeur en zeg: ‘Ja?’ Ik kijk toe hoe het cirkeltje op het scherm ronddraait. Het duurt een eeuwigheid om dit ding uit te zetten.

‘Connor? Mag ik binnenkomen?’

Het is niet Javier, maar Kezia. Ik geef geen antwoord, en nu probeert ze de deurknop. Ik ben blij dat ik hem op slot heb gedaan, want die stomme telefoon gaat niet uit... maar plotseling wordt het scherm toch zwart. Ik stop de telefoon in mijn broekzak en sta op om de deur te openen. ‘Hoi,’ zeg ik tegen Kezia. ‘Sorry.’ Ik ga weer in kleermakerszit op het bed zitten.

Ze komt niet binnen maar staart me alleen maar aan. ‘Ik maak

me zorgen om jou.'

Iedereen maakt zich zorgen om mij. Behalve pap, die denkt dat het goed met me gaat.

Als ik geen antwoord geef, gaat Kezia verder. 'Weet je, het is prima om boos op je moeder te zijn. Maar je moet weten dat ze nog steeds van je houdt, heel veel zelfs. Goed?'

'Zeker,' zeg ik en haal mijn schouders op. 'Je hoeft je geen zorgen over mij te maken. Met mij gaat het goed. Ik zit te wachten tot ik in de badkamer kan. Lanny zit daar altijd veel te lang in.' Ik hoop dat ik opgewekt klink, of in elk geval normaal. Vanbinnen tril ik en ik ben helemaal in de war. *Ik heb met hem gesproken. Ik heb zijn stem gehoord.* Ik heb hem pap genoemd. Ik weet niet hoe ik me voel. Opgetogen, omdat het me gelukt is. Doodsbang. Blij. Bezorgd. En dat allemaal tegelijk.

Nu kan ik die telefoon weggooien, zegt een stem in mij. Ik heb met hem gesproken. Dat is in elk geval gebeurd. Nu moet ik hem vernielen en de stukken begraven.

Maar dat kan ik niet. Want dit stukje technologie in mijn zak is een soort toverknop waarop ik kan drukken om me... een beetje normaal te voelen. Dan kan ik hem toch zeker niet weggooien? Maar het is een risico. Als ze erachter komen, zal iedereen woest op me zijn.

Ik herinner me hoe zijn stem trilde toen hij me vroeg hem pap te noemen, alsof dat het enige ter wereld was wat hij wilde, en ik denk: het kan me niet schelen als ze kwaad worden.

Ik heb mijn vader nodig. En ik denk ook dat hij mij nodig heeft.

Voor het eerst sinds weken slaap ik goed. Ik droom niet eens. Nu ik papa's stem heb gehoord, lijkt het wel alsof er iets in mij tot zwijgen is gebracht wat de hele tijd kabaal maakte.

En ik weet dat dat waarschijnlijk verkeerd is.

Als we de volgende ochtend opstaan, lijkt alles normaal, behalve

ik. We eten wafels en bacon. Ik overtuig ze ervan dat ik koffie met veel melk en suiker mag proberen, en als ik ervan drink, weet ik niet of ik het echt lekker vind, maar toch drink ik mijn beker helemaal leeg. Lanny's melk, alleen nu met haar koffie. Javier en Kez drinken hun koffie zwart.

‘Waarom doen jullie er niets in?’ Ik vraag het ze alleen maar om over iets te kunnen praten. Javier lacht en kijkt Kezia even aan.

‘De reden is waarschijnlijk voor ons allebei hetzelfde,’ zegt hij. ‘Toen ik bij de mariniers zat, mochten we blij zijn dat we koffie kregen. Ik kreeg het bijna nooit met iets erin. Je hebt maar beperkt ruimte in je rugzak, en als je alles op je rug moet meesjouwen, laat je de luxe dingen thuis.’

‘Op bivak raakte ik gewend aan zwarte koffie.’ Kezia knikt. ‘Je neemt snel even een bakkie. De melk is altijd op en de suiker meestal ook. Na een tijdje pas je gewoon je smaak aan.’

Dat klinkt erg volwassen. Misschien drink ik mijn koffie op een dag ook zwart.

Na de wafels doen we de afwas en dan ga ik onder de douche. Wanneer ik uit de badkamer kom, is Javier voor de hele dag naar de schietbaan. Kezia blijft bij ons. Het is maar goed dat er in Norton weinig criminaliteit is, denk ik. Ze krijgt in het uur daarop twee telefoontjes, maar geen ervan is zo belangrijk dat ze haar plannen moet wijzigen.

Lanny is druk bezig een soort gevlochten armband te maken. Ze probeert de hele tijd net te doen alsof alles cool en in orde is, en dit is weer iets nieuws. Ze kijkt niet eens op. ‘Staar niet zo naar me.’

‘Ik staar niet.’

‘Jawel. God, ga lekker iets anders doen.’

‘Ik baal ervan om zomaar wat te zitten.’

‘Gewoon geduld oefenen.’

Ik lach, maar ben niet echt vrolijk. ‘Echt? Sinds wanneer ben jij geduldig? Want als je een halve minuut op de magnetron moet wachten is dat voor jou al een ramp.’

‘Ongeveer op hetzelfde moment dat jij een eigenwijs ettertje

werd,' zegt ze.

'Voor wie is die armband?'

Ze mist de volgende vlecht, sist zachtjes en maakt de knoop weer los. 'Voor mezelf,' zegt ze, wat een leugen moet zijn. Lanny heeft haar hele leven nog nooit een gevlochten armband om gehad. En zeker geen zwart met roze armband. Zwart misschien wel, maar roze?

'Hou toch op.'

Een paar momenten lang zwijgt ze, en dan zegt ze: 'Een vriendin.'

Ik vraag het alleen omdat ze er verlegen van wordt. Ze schuift heen en weer en werpt me boze blikken toe dat ik op moet houden. 'Hé, het is best cool als je die armband voor Dahlia maakt, hoor.'

Ze kijkt op en kijkt me een tijdje met een vreemde blik aan. Dan zegt ze: 'Klopt.'

'Was dat niet het meisje dat je een optater op haar neus gaf?'

'Ze is al heel lang mijn vriendin, hoor.'

Ik haal mijn schouders op. 'En toch heb je haar op haar neus geslagen toen je haar ontmoette. En "heel lang" klopt ook niet. Dat is nog geen jaar geleden.' Ik doe alsof ik zit te lezen, maar ik kijk naar mijn zus. Ze blijft die ene omhaal maar proberen, en dan gromt ze, haalt de hele armband in losse strengen uit elkaar en staat op om uit het raam te kijken. 'En vind je haar echt leuk?'

'Misschien,' zegt ze, wat ja betekent. Ze slaat haar armen over elkaar. 'Ja. Gaat je niks aan.'

'Als je haar maar niet vertelt waar we zitten.' Als ik zie dat ze haar rug recht, leg ik een bladwijzer in mijn boek en sla het dicht. 'Ga me nou niet vertellen dat je het tegen haar gezegd hebt! Je mag het aan *niemand* vertellen, dat weet je heel goed!' Ik praat nu zachter zodat Kezia niet kan horen waar we het over hebben.

Lanny haalt alleen haar schouders op. Ze klemt haar kaken op elkaar, alsof ze verwacht dat ik haar een dreun ga geven. 'Dat was mama's regel, en mama is weg. En trouwens, ze zal het aan niemand vertellen.'

'Ze gaat het wél aan iedereen vertellen!' Ik ben nu echt kwaad. Ik heb zelf geen een van mijn vrienden gebeld en ben ook niet naar ze

op zoek gegaan. Ik heb precies gedaan wat mama zei dat ik moest doen. Tenminste... behalve de telefoon dan. Maar meer niet. 'Ben je naar haar toe geweest toen je over het hek klom?'

'Nee, ik ging...' Ze houdt haar adem in en bijt op haar lip, en ik zie tranen in haar ogen, maar die veegt ze weg. 'Ik ging naar ons huis kijken. Dat is alles. En daar heb ik haar ontmoet.' Ze kijkt me zo venijnig aan dat ik het gevoel heb dat ze me een klap heeft gegeven. 'Waarom lees je niet verder in dat stomme boek van je!'

Ik ben nu zo boos dat ik het boek op tafel gooi en zeg: 'Het is *jouw stomme boek*, heb je dat niet eens gezien?' Want zo is het. Het is het boek dat ze zat te lezen op de dag dat ons leven fout liep. Ze was het aan het lezen en ze keek niet op, zelfs niet toen mama voor de politie remde, en het enige wat ik kon bedenken was: *wat was er zo geweldig aan dat boek*, omdat ze het zat te lezen op de dag dat mam gearresteerd werd, op de dag dat ons huis en onze papa van ons werden afgepakt. Ze zat dit boek te lezen op de laatste dag dat er geen monsters waren en onze ouders ons nog konden beschermen. Ik heb het uit de vuilnisbak gehaald toen ze het weggooid. Ik wilde me aan iets vasthouden, iets van thuis. Iets van *vóór die dag*.

Ik heb het steeds bewaard.

En nu zit ik te beven en slaat mijn ademhaling zo op hol dat ik er buikpijn van krijg. Ik heb dit boek nu al zo vaak gelezen en opnieuw gelezen dat de pagina's loskomen, en twee ervan zijn eruit gevallen en steken nu uit als gebroken tanden.

Lanny steekt haar hand naar het boek uit en laat haar vingers over het omslag glijden, alsof ze het gezicht van een dode aanraakt. Dan pakt ze het boek op en loopt naar de open haard. Ik besef dat ze het wil verbranden, en dan stuif ik op haar af, weet het nog net te redden en druk het stevig tegen mijn borst.

We zeggen niets. We kijken elkaar alleen maar aan. En dan zakt ze op de vloer neer en begint te huilen. Ik ben haar broer en zou moeten proberen haar op te vrolijken, maar dat doe ik niet.

Ik ga naar mijn slaapkamer, smijt de deur dicht en draai die op slot. Ik hoor Lanny nog steeds huilen. Ik been een tijdje heen en

weer, pak mijn jas uit de kast en mijn handschoenen en pet.

Kezia heeft de ruzie aan de keukentafel gevolgd, zonder zich ermee te bemoeien. Als ik dik ingepakt naar buiten loop, zegt ze: 'Het is ijszig koud buiten, Connor.'

Ik voel me nu geen Connor. Ik ben gewoon op zoek naar warmte. Ik wil naar mijn vader.

'Ik ben zo terug,' zeg ik tegen haar. Boot is opgestaan van zijn plekje bij de knetterende open haard en springt driftig om me heen. 'Hij moet worden uitgelaten.'

Ze vindt het maar niks, maar knikt toch. 'Goed dan, maar alleen binnen het hek.' Ze staart me een paar seconden aan en ik durf niet weg te kijken. 'Connor, kan ik je vertrouwen?'

'Ja,' zeg ik tegen haar. Ik meen het. Ze kan Connor vertrouwen. Maar Brady niet.

'Oké.' Aan de manier waarop ze naar Lanny kijkt, zie ik dat ze me gelooft.

Terwijl ik de deur open, legt ze haar arm al om mijn zus heen, die zit te jammeren alsof ze een gebroken hart heeft.

Als ik buiten ben, merk ik dat ze gelijk heeft. Het is ijskoud, een vochtige, intense kou alsof er sneeuw valt, ook al is het droog. De donkergrijze wolken hangen zo laag dat het lijkt alsof ze boven op ons kunnen vallen. De mist hangt in de toppen van de bomen. Op het meer zal het vandaag vast ook mistig zijn, en er zou ook een ijslaagje op kunnen komen.

Boot springt op en neer, en ik pak een oude, kapot gekauwde tennisbal op en gooi die voor hem weg. Terwijl hij gulzig aan de bal begint te knagen, stop ik het boek in mijn zak en pak de telefoon. Ditmaal maak ik me geen zorgen. Ik denk niet na over wat er allemaal wel of niet kan gebeuren. Ik kies gewoon het nummer van mijn vader.

Hij neemt op bij de eerste beltoon. 'Jongen?'

Ik voel druk achter mijn ogen en in mijn keel, maar ik ga niet huilen, ik ga niet... en dan huil ik toch, net als Lanny, en ik zeg: 'Ik wil gewoon alles t-terug.' Ik gooi het er gewoon uit, alles wat ik

jarenlang niet heb kunnen uiten. Ik wil terug naar Wichita. Ik wil mijn oude naam terug. Ik wil weer in ons oude huis wonen en een moeder en een vader hebben en dat alles weer in orde is.

Mijn vader vraagt op ongeruste toon: 'Is er iets gebeurd, Brady? Gaat alles goed?'

'N-nee.' Dat is een goed antwoord op alle twee de vragen. 'Waar ben je, pap?'

Dit is de tweede keer dat ik hem zo noem, en nu gaat dat eigenlijk vanzelf. Ik moest zijn stem horen om te weten dat hij echt om me geeft.

'Je weet dat ik je dat niet kan vertellen. Ik wou dat ik dat kon. Maar jij kunt mij wel vertellen waar je bent. Dan kan ik je opzoeken, als je dat wilt, maar alleen als je dat echt wilt, goed? Ik zou dat nooit doen zonder jouw toestemming.'

Ik probeer me de laatste keer te herinneren dat mama me om toestemming vroeg. Ze vroeg niks toen ze ons liet verhuizen of toen ze ons vertelde dat we een andere naam kregen. Ze vroeg ook niks toen ze ons hierheen bracht en zonder ons vertrok. Mama geeft orders. Ze geeft orders en ze liegt, en ze is nooit geweest wat ze beweerde te zijn.

Papa *vraagt* tenminste iets.

Maar ik ben ook niet achterlijk. Ongeacht hoe ik me nu voel, papa blijft een misdadiger die op de vlucht is, en ik kan hem niet zomaar vertellen waar ik ben – niet vanwege mezelf, maar vanwege Lanny. Papa zou me nooit pijn doen, dat weet ik, maar diep vanbinnen fluistert een stemmetje dat ik Lanny's veiligheid niet in gevaar moet brengen.

'Jongen?' Ik ben te lang stil geweest. Papa's stem trilt weer. Hij hoest. 'Jongen, ik zweer je dat ik je geen kwaad wil doen. Je hoeft nergens heen met mij. Ik wil alleen – ik wil je alleen zien, meer niet. Ik mis je heel erg. Jij bent belangrijk, en ik wil dat je dat weet. Geloof me.'

Voor mama ben ik niet zo belangrijk dat ze hier blijft. Maar papa vindt dat ik zo belangrijk ben dat hij bereid is het risico te lopen om

opgepakt te worden, alleen omdat hij mij wil zien.

Dat is belangrijk.

‘Ik kan niet met je mee, pap,’ zeg ik tegen hem. Het doet pijn, maar dat is de waarheid. Ik wil niet tegen hem liegen. ‘Maar ik wil je wel heel graag ontmoeten. Kunnen we gewoon... praten? Eén keertje maar?’

Hij is even stil en zegt dan: ‘Ja. Ja, dat kan ik wel doen. Maar Brady? We moeten hier *heel* voorzichtig mee zijn. Als je hier met iemand over praat, zelfs als het je zus is, kan dat mijn dood worden.’

‘Dat doe ik echt niet,’ zeg ik. Ik snuif en veeg mijn neus aan mijn mouw af. ‘Ik zal het aan niemand vertellen.’

‘Zelfs niet aan je zus?’

‘Nee.’

‘Ik hou van je. Dat weet je toch?’

Ik verander van onderwerp. ‘Goed... wanneer?’

‘Ik moet je vragen waar je bent om je dat te kunnen vertellen. Is dat goed?’

‘Weet je dat niet?’ Ik ben verrast. Ik dacht dat hij mijn telefoon wel zou tracken. Mam zei altijd dat hij dat kon.

‘Welnee,’ zegt hij, en ik geloof hem. ‘Ik zou nooit proberen jou zonder je toestemming te vinden.’

Daarover heeft ze dus ook gelogen. Ik ben te boos om me af te vragen of ik er wel goed aan doe en zeg: ‘Ik ben in Norton. In Tennessee.’

Hij is een paar seconden stil en dan hoor ik een zacht lachje. Het klinkt bitter. ‘Dus ze heeft jullie helemaal niet ergens anders heen gebracht? Slim. Ze weet dat iedereen op andere plekken zal kijken en niet vlak bij waar jullie eerst woonden.’

Ik wil daar niet over praten. Over mama. Ik word er hondsberoerd van. ‘Wanneer dan?’

‘Ik ben nu niet zo ver bij je vandaan,’ zegt hij. ‘Luister, jongen... we kunnen elkaar het best ontmoeten op een plek waar je je veilig voelt. Waar is dat?’

Ik voel me nergens veilig, maar dat vertel ik hem niet. Ik probeer

een plek te bedenken, en de enige die me te binnen schiet, is wat Lanny zei. *Ze heeft Dahlia in ons oude huis ontmoet.*

Dat is veilig. Redelijk tenminste. En daar verraad ik niets mee.

Dus zeg ik tegen hem: 'Kom naar ons oude huis aan Stillhouse Lake. Weet je waar dat is?'

'Ik kan het wel vinden.'

'Wanneer?'

'Ik zei net al dat ik niet ver weg ben. Dus... wat dacht je van over een paar uur?'

Ik zal erheen moeten lopen, wat betekent dat het me minstens een uur kost. Minder als ik ga rennen, maar ik ben niet zoals Lanny. Ik vind daar niks aan.

'Ben je zo dichtbij?' Opeens krijg ik het benauwd, alsof ik *nooit* iets had moeten zeggen. Ik had dit niet moeten vragen. Ik wil de telefoon weggooien en naar binnen gaan om Kezia te vertellen wat ik heb uitgespookt. Ik wist niet dat je iets zo graag kon willen en er toch ook bang voor kon zijn.

Hij heeft het vast aan mijn stem gehoord, want papa zegt: 'Ik wil je niet onder druk zetten, jongen. Als je wilt wachten, kan ik best wachten. Ik zal niet naar je op zoek gaan, dat zweer ik. En ik zal je ook niet opbellen. Je belt mij als je me wilt ontmoeten. Is dat beter?'

Ik haal zo diep adem dat het pijn doet om hem in te houden. Ik laat de koude lucht opwarmen en als ik uitadem, blaas ik een witte wolk uit. 'Goed,' zeg ik. Hij klinkt volkomen normaal. *Ik* ben hier de mafkees. Papa doet alles wat hij kan om me het gevoel te geven dat ik hem kan vertrouwen en dat ik de lastpak ben. 'Ik ben er over twee uur. Maar pap, ik neem de hond mee.'

Hij lacht. 'Blij toe. Ik wil dat je je veilig voelt. Jij neemt Boot mee. Je zus staat onder de snelkeuzetoets. Je moet precies doen wat nodig is om hier vertrouwen in te hebben. Ik zal je dat echt niet kwalijk nemen.' Hij zwijgt even en dan verandert zijn toon. Hij praat zachter en op iets dreigender toon. 'Maar Brady... als je het aan je moeder of een andere volwassene vertelt, of zelfs aan Lanny, breng je mij in groot gevaar. Ik garandeer je dat de politie me doodschiet zodra ze

me zien. Ik vertrouw mijn leven aan jou toe. Jij hebt hier nu de macht. Ik geef me aan jou over, jongen.'

Ik krijg het gevoel dat ik verdrink. Ik wil graag het juiste doen, maar ik weet niet wat dat betekent. Hij is mijn vader. Hij heeft nergens om gevraagd. Ik heb *hem* gevraagd. Hij is bereid om zichzelf voor mij in gevaar te brengen.

En hij houdt van mij. Ik kan dat horen aan wat hij zegt en hoe hij het zegt.

'Goed,' zeg ik. Ik klink nog steeds niet erg zelfverzekerd, en daarom zeg ik het nog eens op luidere toon. 'Goed. Dan zie ik je daar.'

'Ik hou van je, Brady,' zegt hij.

Ik slik nog eens flink om mijn zenuwen te bedwingen en zeg: 'Ik hou ook van jou.'

Ik zet de telefoon uit en leg hem weg. Boot kruipt naar me toe. Hij is nog steeds bezig de tennisbal kapot te kauwen en terwijl ik op de grond neerzak gaat met zijn warme lijf over mijn benen liggen. Ik knuffel hem en hij kronkelt en kijkt me met zijn grote, bruine ogen aan, terwijl hij met zijn kaken de tennisbal vermorzelt. Dan laat hij de bal vallen en likt de tranen van mijn gezicht.

'Ben ik stom, Boot?' vraag ik hem. Hij blijft gewoon likken. 'Ik kan het beter niet doen. Ik moet het aan iemand gaan vertellen.'

Als ik het wel doe, moet ik slim handelen. Dus ga ik terug het huis in en zeg tegen Kezia dat ik buikpijn heb en op bed ga liggen om wat te slapen. Ze vraagt me of ze me iets kan geven tegen de buikpijn, maar ik zeg zo beleefd mogelijk nee en ga mijn kamer in. Ik maak een warboel van de dekens op bed en leg er een stapeltje kleren onder zodat het lijkt alsof ik daar lig en schrijf dan een briefje met de tekst: *'Sorry, maar ik heb afgesproken met papa in ons oude huis, wees alsjeblieft niet boos. Ik heb met hem gepraat en denk dat ik hem moet zien. Ik zal voorzichtig zijn. Ik heb Boot meegenomen.'* Ik leg het briefje op mijn kleren. Op die manier zal iemand het vinden als er iets gebeurt en ik niet terugkom. Ik schrijf het nummer van de telefoon die papa me heeft gegeven ook onderaan het papiertje. Voor

het geval dat. Dan doe ik de deur op slot, zet de tv aan, open het raam en klim naar buiten. Ik sluit het raam achter me. Ik fluit naar Boot dat hij naar de zijkant van het huis komt en doe hem een van de riemen om die Javier gebruikt om buiten het erf met hem te gaan wandelen. Boot lijkt opgewonden, maar strubbelt tegen als ik hem naar het hek leid en dat opendoe.

‘Kom op, jongen,’ fluister ik. ‘Kom op nou! We kunnen hier niet blijven. Als Lanny of Kezia naar buiten kijkt...’

Maar Boot besluit dat het toch oké is en schiet door de poort alsof het een geweldig avontuur is. Ik doe de poort dicht en we rennen het donkere bos in.

Het is een lange wandeling naar Stillhouse Lake.

Ik ren.

Het huis is een puinhoop. Ik geloof dat Lanny dat ook zei, maar ik luisterde niet echt. Ik heb geen sleutels meegenomen, dus ik ga niet naar binnen. Ik blijf in de schaduw aan de zijkant van het huis en probeer net te doen alsof ik een jongen ben die hier in de buurt woont en met de hond is gaan wandelen. Ik zie niemand. Doordat het zo koud is en het elk moment lijkt te kunnen gaan sneeuwen, is er nu niemand bij het meer.

Kezia heeft al twee keer gebeld. Ik heb niet opgenomen.

Ik heb het meer gemist en ik zit er een tijdje vanaf de zijkant van het huis naar te staren. Mistflarden trekken langzaam over het water, dat donker en ondoorzichtig begint te worden. Het begint al minder vloeibaar te worden, en vanavond zal er een dun laagje ijs op het meer liggen. Het meer zal niet erg diep bevroren. Het is hier mooi en stil, op de roepende vogels en een kettingzaag in de verte na. Ze zijn vast boomstammen in stukken aan het zagen om brandhout te hebben voor het slechte weer.

Ik friemel wat met Brady's telefoon en ik denk erover om papa te bellen en te zeggen: *kom niet*. Het leek me eerst een goed idee, toen

ik nog boos en bang en van streek was. Maar nu vind ik het raar. Ik weet niet wanneer iets juist is, maar nu denk ik dat ik een fout heb gemaakt.

Ik wil hem net bellen als de telefoon weer gaat. Ik haal hem snel uit mijn jaszak en kijk naar het nummer.

O shit. Ik denk er serieus over om niet op te nemen, maar druk toch op de toets en breng het toestel naar mijn oor.

Lanny begint al te schreeuwen voordat ik hallo kan zeggen. 'Waar denk jij verdomme mee bezig te zijn, achterlijke gek? Waar zit je?'

'Lanny...'

'Ik heb je belachelijke briefje gevonden. Ik ben naar binnen gegaan om je wakker te maken voor het avondeten en... O lieve God, Connor, waar zit je? Kezia gaat helemaal door het lint!' Mijn zus blijft maar schreeuwen, maar ik hoor aan haar dat ze bang is. Echt bang.

Brady, denk ik. *Mijn naam is Brady.* Maar dat zeg ik niet. 'Alles oké,' zeg ik tegen haar. 'Ik wil hem gewoon zien. Hij is over een paar minuten hier. Ik wil alleen wat met hem praten, en dan kom ik terug. Trouwens, ik heb Boot bij me. Met mij is alles goed.'

'Papa is een moordenaar en jij kent hem helemaal niet! Je herinnert je hem amper! Connor, je moet beloven dat je *meteen* terugkomt...'

Ik hoor haar niet meer. Tenminste, ze praat nog steeds door, maar ik hoor ruis op de lijn en haar stem klinkt veraf. Iemand anders moet de telefoon hebben gepakt. Ik hoor stemmen in de verte: Lanny en Kezia. *Wat is er aan de hand? Waar zit hij?*

Lanny heeft Kezia niet verteld dat ze het briefje heeft gevonden voordat ze me opbelde.

Het blijft nog een paar momenten stil, misschien omdat ze het briefje aan het lezen is, dan zegt Kezia op kalme toon: 'Connor, ben je nu bij het oude huis?'

'Ja,' zeg ik.

'Is je vader er al?'

'Nee.'

'Goed. Je moet het volgende doen. Loop naar het huis van de

dichtstbijzijnde buren, klop aan en ga daar naar binnen als je kunt. Ik stuur een patrouillewagen naar je toe en kom zelf ook zo snel mogelijk.'

Zoals zij het brengt is het niet eens een opdracht maar gewoon een feit. Ik ga haar bevelen absoluut opvolgen. Ze lijkt kalm en zelfverzekerd en lijkt alles onder controle te hebben. Het doet me denken aan de manier waarop mama soms dingen zegt.

'Maar ik wil met hem praten,' zeg ik tegen haar. 'Dat is alles. Stuur alsjeblieft niet de politie hierheen.' Ik weet dat ze dat zeker zal doen, want ze is rechercheur. En nu heb ik alles verpest door dat briefje achter te laten, omdat ze het moet rapporteren. Ik heb mijn vader in gevaar gebracht. 'Schiet hem alsjeblieft niet dood!'

'Connor, niemand wil hem iets aandoen,' zegt ze tegen me, maar dat is een leugen. Ze loopt nu weg. Ik hoor de deur dichtslaan en Kezia haalt nu sneller adem, maar haar stem klinkt nog steeds kalm. 'Je vader is veroordeeld voor echt ernstige misdrijven en is een gevaarlijke man. Hij moet in de gevangenis zitten, zodat hij niemand meer pijn kan doen. Ben je aan het lopen? Ik hoor niet dat je loopt. Je moet nu meteen naar de buren lopen.'

Ik loop drie of vier stappen van het huis af. Het dichtstbijzijnde huis is aan de andere kant van de heuvel, vlak bij de afrit. Ik loop langzaam. 'Ik ga al,' zeg ik tegen haar.

Ik hoor aan haar kant een auto starten. 'Connor, ik blijf aan de lijn,' zegt ze. 'Trouwens, ben je helemaal vanaf de hut komen lopen? Dat is best ver. Ben je niet moe?' Ze praat maar door zodat we allebei kalm blijven, vermoed ik. Ik zet nog eens vier of vijf stappen en dan stop ik, omdat ik haar tegen mijn zus hoor fluisteren. Ze denkt waarschijnlijk dat ik het niet kan verstaan, maar ik heb toevallig een heel goed gehoor. Als een vleermuis, zegt Lanny.

Ze zegt tegen Lanny dat ze de politie van Norton op haar eigen telefoon moet bellen.

Ik besef ineens dat ik nu het *lokaas* ben en dat ze mijn vader gaan oppakken. En dat allemaal door mijn schuld. Want ik heb dit zo bedacht, en als hij hierheen komt en in de val komt te zitten, zal hij

mij de schuld geven.

Ik ga echt niet naar de burens toe. Ik verbreek de verbinding met Kezia. Ik blijf voor ons huis staan en denk even na. Iemand heeft de voorruit kapotgemaakt en de gordijnen waaien in de ijzige wind die van het meer afkomt. Ze ritselen als droge bladeren. Ik kies het nummer van mijn vader. Hij neemt niet op. Ik krijg de voicemail en zeg dat hij niet moet komen, maar me moet sms'en als hij het bericht krijgt.

De minuten verstrijken. Lange minuten. Ik blijf mijn telefoon checken. Geen bericht van papa. Geen telefoontjes. Kezia blijft bellen, maar ik laat de oproepen gewoon naar de voicemail doorschakelen.

Een kwartier. Kezia zal niet veel langer nodig hebben om hier aan te komen, ook al neemt de politie van Norton de tijd.

Ik bel opnieuw het nummer van mijn vader. *Kom op, kom op...*

Ik word alweer verbonden met de voicemail en flap eruit: 'Pap, kom alsjeblieft niet, het spijt me, doe het niet, alsjeblieft niet, de politie gaat naar je op zoek...'

De telefoon gaat over en een stem vraagt of ik wil ophangen en het telefoontje wil aannemen. Kezia. Ik neger het verzoek, pak de telefoon en ren weg naar de oever van het bevrozende meer. Ik probeer het nummer van mijn vader nog eens. Nog eens. En nog eens. Als ik voor de zoveelste keer de voicemail krijg, zeg ik: 'Ik gooi deze telefoon weg, pap. Ik wil niet dat ze jou hiermee vinden! Kom alsjeblieft niet hierheen!'

Ik gooi de telefoon zover mogelijk het meer in.

Hij komt op de beginnende ijskorst op het water terecht en verdwijnt zonder geluid te maken of een rimpeling in het water te veroorzaken. Het is te koud voor rimpelingen.

Ik hoor een automotor. Ik denk: *daar heb je de politie* en draai me om, klaar om mijn straf te ondergaan. Boot houdt zich stil aan het eind van de riem en kijkt naar de weg.

Het is geen politieauto. Zelfs geen politieauto zonder merktekens, zoals die waarin Kezia rijdt. Het is een witte bestelwagen, een grote, lange bus zonder ramen aan de zijanten. Hij zit vol moddervlekken,

alsof hij door de sneeuwtroep is gereden.

Er zit een man in een zwarte jas met de capuchon omhoog achter het stuur. Hij parkeert op de weg en stapt uit, en ik kan zijn gezicht niet zien, maar ik weet wie het is. Ik weet wie het moet zijn.

De tijd vertraagt. Ik weet dat dat niet echt gebeurt, maar zo lijkt het, alsof ik in zo'n film zit waarin alles in slow motion gebeurt en de held uit de baan van een kogel weet te stappen. Alleen is er geen kogel.

Ik kan niet bedenken wat ik moet doen. Aan de ene kant wil ik wegrennen, en ik zet inderdaad ook een paar stappen naar achteren, maar waar kan ik heen? Het meer ligt achter me. Ik zou naar links moeten rennen, om de bestelauto heen, en naar het huis van de burens moeten gaan, zoals Kezia zei. Maar een luidere stem in mijn binnenste zegt: *Blijf. Het is je vader.*

De man stopt ongeveer anderhalve meter van me vandaan en doet zijn capuchon omlaag.

Het is papa niet.

Het is een oude man met dik wit haar opzij en bovenop kaal. Zijn priemende ogen zijn donkerbruin en als hij naar me lacht, zie ik alleen nog tanden. 'Hé, Brady,' zegt hij. Hij heeft een Tennessee-accent, alsof hij hier in de buurt woont. 'Je vader heeft me gestuurd om je op te halen. Kom maar met mij mee, dan breng ik je naar hem toe.'

In de verte hoor ik geloei. Een politiesirene. Hier klopt helemaal niets van, en ik weet niet waarom papa er niet is. Was hij bang? Vertrouwde hij me niet? Misschien had hij gelijk, want ik heb het helemaal verknald door dat briefje achter te laten. Dit is mijn schuld.

De sirenes lijken ver weg.

Boot gromt. Het is een zacht, grommend geluid dat ik nog nooit heb gehoord, tenminste niet zo. De manier waarop hij gromde toen we voor het eerst bij Javier kwamen was gewoon speels, maar dit klinkt anders. Als ik naar hem kijk, staart hij de man dreigend aan en hij laat met opgetrokken lip zijn lange, sterke tanden zien.

'Jongen, zeg tegen die hond dat hij ophoudt.' De man probeert

vriendelijk te lachen. 'Ik heb je net al verteld dat je vader me heeft gestuurd. Maar ik ga niet met die hond vechten. Ik vermoord hem als hij te dichtbij komt.'

Hij heeft een pistool. Ik zie dat hij er een in de tailleband van zijn spijkerbroek heeft geschoven. Hij legt zijn hand erop.

Boot begint angstwekkend hard te blaffen en springt, aan de riem trekkend. Hij is groot en sterk en ik kan hem niet houden.

'Boot, nee!' Ik schreeuw, maar de hond luistert niet naar me. Hij springt naar voren, raakt de grond en springt opnieuw. Alsof hij vliegt.

De man trekt zijn pistool, maar het blijkt helemaal geen pistool te zijn, want zodra Boot op zijn borst landt, zet hij het ding tegen de borst van de hond en hoor ik een sissend geluid. Boot begint op hoge toon te janken en rolt van de man af. Hij valt met krampachtig trekkende poten en wild schokkende kop op de grond. Zijn ogen zijn wijd opengesperd.

Ik slaak een kreet en ren op hem af, maar de man is me voor. Hij verspert de weg, grijpt me bij mijn arm en draait me rond. Zijn vingernagels zijn lang en vuil, en *hij is niet mijn vader*. Het loopt helemaal fout, Boot is gewond en *ik mag die bestelauto niet in*, want mama heeft ons altijd gezegd dat we nooit in iemands auto mogen stappen en dat we moeten schreeuwen en ons tegen elke stap moeten verzetten.

Ik probeer me los te rukken, maar hij omklemt me met beide armen en tilt me van de grond. Ik blijf worstelen, maar hij heeft mijn armen onder de zijne vastgeklemd. Ik schop naar hem. Boot ligt nog steeds te kronkelen en jankt alsof hij pijn heeft.

'Hou eens op, achterlijk jong,' roept de man. Ik ruik tandpasta in zijn adem, en koffie. 'En nu rustig of ik sla je buiten westen, hoor je me? De politie komt eraan! We hebben geen tijd voor deze flauwekul. Wil je je papa zien of niet?'

Ik blijf schoppen. Hij kan mijn mond niet bedekken zolang hij mijn armen vasthoudt, en ik begin weer te schreeuwen, maar de man sleept me snel naar de bestelauto en zelfs als iemand me hoort,

zal hij zeker niet op tijd komen. Ik moet iets verzinnen.

Mam zou het nooit zover laten komen als ze werd belaagd. Ik denk helemaal niet meer aan papa. Ik denk aan mama die ons altijd, echt altijd, voor gevaren behoedde. Zij zou nooit opgeven. Ik geef ook niet op.

Ik schop nog harder en ditmaal lukt het me de man hard in zijn kruis te raken. Ik hoor mijn knie klikken en voel een hevige pijnscheut, maar dat kan me niet schelen, en als hij een kreet slaakt en me loslaat, ren ik meteen weg. Ik kan de sirenes horen. Aan de andere kant van de heuvel zie ik stof in de lucht opstijgen. Ze zijn bijna hier.

Nog voordat ik meer dan vijf passen van hem vandaan ben, raakt hij me van achteren met iets. Ik strompel nog een paar stappen verder en val op de grond.

Alles wordt grijs en wazig en dan rood van de pijn, en ik kan niet meer denken. Ik voel dat hij me meesleept bij mijn voeten.

Ik hoor de sirene steeds luider worden en terwijl ik denk dat dat gewoon in mijn hoofd zit, zie ik de zwarte auto van Kezia de heuvel over rijden, terwijl de ingebouwde blauwe en rode lichten in de grille opflitsen.

Hij mag me niet in de auto laden. Dat weet ik. Ik blijf kronkelen en probeer de man uit zijn evenwicht te brengen terwijl hij me meetrekt.

Ik zie dat Kezia haar portier opengooit en al naar buiten springt terwijl de auto nog maar nauwelijks stilstaat. Het volgende moment heeft ze haar pistool al getrokken en terwijl ze het op ons richt, roept ze: 'Politie! Laat die jongen los!'

Het andere portier gaat ook open en Lanny rent meteen weg. Ze mag niet op ons afrennen, maar doet dat toch. Ze rent recht op ons af.

Ze loopt Kezia in de weg.

Lanny schreeuwt mijn naam – *Brady*, niet Connor, omdat ze zo kwaad en zo bang is – en ze werpt zich met zoveel kracht op de man die me probeert weg te trekken dat zijn greep verslapt, en door de

terugslag sla ik hard met mijn hoofd tegen de weg. Alles wordt wazig. Ik krabbel op, maar alles om me heen blijft draaien en ik kan niet bij Lanny komen omdat ze met de man in de winterjas aan het vechten is. Ik zie Boot. Hij probeert nu op waggelende poten op te staan en blaft ook, maar het klinkt verstikt, en hij zal ook niet veel kunnen uitrichten.

Kezia schiet in de lucht en roept: 'Lanny, verdomme, *liggen!*'

Lanny doet een poging, maar dan grijpt de man haar bij de haren en trekt haar naar achteren om haar als schild te gebruiken. Hij klimt achterwaarts door de open achterdeuren van de bestelwagen naar binnen, terwijl hij haar met zich meetrekt. Ik hoor het sissende geluid weer. Hij heeft haar getaserd.

Ik probeer bij haar te komen, maar hij heeft haar helemaal mee naar voren gesleept en gaat nu achter het stuur zitten, en *ik kan mijn zus niet bereiken...*

Het busje rijdt met gierende banden weg. Hij heeft de achterdeuren niet eens gesloten en ze blijven klapperen, totdat ze vanzelf dichtslaan als hij in de bocht bij Sam Cades hut vaart maakt. Hij neemt de weg rond het meer en het lijkt erop dat hij erin slaagt om weg te komen.

Opeens is Kezia bij me en ik voel haar warme hand op mijn gezicht. Ze draait zich naar me toe om te zien hoe ernstig mijn verwondingen zijn. Ik geloof dat ik bloed. Ik weet het niet. Het enige wat ik kan bedenken is: *ik heb dit gedaan*. Ik zeg het blijkbaar hardop, want Kezia drukt haar hand op mijn voorhoofd en zegt: 'Nee schat, je hebt het niet gedaan. Met jou is alles goed. We zullen haar vinden. Rustig maar, alles is goed.' Haar stem trilt en ze pakt haar telefoon en kiest een nummer. 'Godverdomme, waar blijft mijn assistentie? Witte bestelwagen, heeft de weg rond het meer genomen! Kinderontvoering bevestigd, ik herhaal, kinderonvoering bevestigd, slachtoffer is Lanny Proctor, blanke vrouw, veertien jaar, draagt een spijkerbroek en een rood donsjack, zwart haar. Heb je dat?'

Ik heb zo'n koppijn dat ik moet braken. Ik voel Lanny's oude boek tegen mijn ribben drukken.

Ik voel hoe Boot hinkend naar me toe komt en aan mijn gezicht begint te likken.

En dan voel ik verder niets meer.

22. Gwen

De pijn treft me in een trage, dikke golf.

Eerst is het niet meer dan een rode muur, niet meer dan een aankondiging door mijn hele lichaam dat er van alles niet in orde is, en dan vermindert die iets en kan ik bepaalde plekken aanwijzen: een kloppende, brandende pijn in mijn rechterenkel. Mijn linkerpols. Mijn rechterknie. Mijn kaak, hoewel ik me niet herinner dat ik daar ben geraakt, maar zo gaat dat in een echt gevecht: het wordt allemaal één grote waas. Mijn schouders doen vreselijk zeer.

Er zit iets in mijn mond dat zo strak is vastgebonden dat het tussen mijn tanden dringt. Een doek. Een prop. Daardoor doet mijn kaak zo'n pijn.

Ik herinner me... Wat herinner ik me nog? De motelkamer. De man met het Melvin-masker. Taser. Bestelbus. Het lijkt allemaal ver weg en vaag, maar ik weet zeker dat het echt is, omdat ik doodsbang ben. Nachtmerries zijn niet eng meer zodra je wakker wordt.

Herinneringen wel.

Ik herinner me dat ik in dat busje zat. Vastgebonden met... iets. Ik herinner me het geratel van kettingen. We reden een eind en zijn toen gestopt. Het busje reed een steile helling op, en daarna was het een tijdlang heel donker, waarna we weer verder reden.

Ik herinner me dat er met een zaklantaarn zo fel in mijn ogen werd geschenen dat het pijn deed en dat ik in mijn arm werd geprikt. Hij heeft me met iets geïnjecteerd, besef ik. Misschien wel meer dan eens, om me onder verdoving te houden. Dat verklaart de afschuwelijke bittere smaak in mijn mond, als vergiftigd krijt. Ik heb zo'n dorst dat mijn lippen gebarsten zijn en ik heb vreselijke keelpijn. Ik heb niet genoeg spuug in mijn mond om te slikken.

Ik bevind me ergens in het donker en ik heb het zo koud dat ik stuipachtig lig te rillen, ook al is er een deken om me heen gewikkeld. Ik ben nu niet meer in de bestelbus.

Ik lig in een kist. Ik lig opgevouwen met mijn benen tegen mijn borst gedrukt en mijn handen zijn nog steeds op mijn rug geboeid. Daardoor doen mijn schouders pijn. Mijn hoofd bonst zo hevig dat ik zou willen dat iemand het komt afhakken, zodat de gruwelijke pijn me verder bespaard blijft. Ik denk dat het nawerkingen van de verdoving zijn. Het is aardedonker en ik kan de kist waarin ik lig niet zien, maar als ik met mijn vingers over het oppervlak schraap, voel ik ruw hout. Splinters. Het ruikt hier muf, maar ik voel van de ene kant tocht komen. Er zijn luchtgaten, en als ik me omdraai en in die richting kijk, zie ik een vaag lichtschijnsel.

Apart hoe je in een flintertje hoop toch kracht vindt.

Oké, zeg ik tegen mezelf. Je hebt het koud en je bent gewond, maar je leeft nog. Eerste taak: uit deze kist zien te komen. Ik vraag me af of ik ergens ben gedumpte om te creperen in een langzame, akelige marteling. Maar dat is niet Melvins stijl. Als hij het zelf niet kan zien en zijn handen niet vuil kan maken, is dat geen geschikte manier om mij om te brengen. En ik weet dat dit zijn handwerk is. Als er iemand is die mij de dood in wil jagen, is het mijn ex wel.

Ik probeer mezelf schrap te zetten en tegen het deksel van de kist te duwen, maar omdat er zo weinig ruimte is, kan ik geen kracht zetten. Ik probeer mijn voeten tegen de zijkanten te zetten, maar de kist is gewoon te klein.

Ik probeer te schreeuwen, maar ik produceer niet meer dan een overslaand, gedempt kreetje dat zelfs een meter verderop niet te horen is, en ik hoor trouwens ook motoren en machines.

Nu ik wat helderder word, realiseer ik me dat ik niet in de buurt van auto's ben, ook al dacht ik daar het eerst aan.

Ik ben in de buurt van vliegtuigen. *Ik ben op een vliegveld.*

Ik begin weer te roepen, in de hoop dat iemand me hoort. Ik probeer de kist heen en weer te schudden, maar hij is zwaar en ik heb niet veel ruimte om mijn gewicht te verplaatsen.

Ik stoot met mijn elleboog hard tegen de zijkant van de kist. De pijn schiet als dynamiet door me heen tot in mijn gekwetste schouder, maar ik herhaal het nog eens, en nu harder. Misschien zal

iemand me horen kloppen.

En inderdaad. De bovenkant wordt losgewrikt en er wordt een zaklantaarn op me gericht. Ik kan er niet langs kijken. Ik kan alleen maar proberen om hulp te schreeuwen en proberen op te staan...

En dan hoor ik een mannenstem zeggen: 'Zorg dat ze stil is en onder zeil blijft totdat we daar zijn aangekomen.'

'Dat is een hoge dosis.' Tweede stem. Ik herken ze geen van beide. 'Er is een risico dat ze een hartstilstand krijgt of stopt met ademen. Als we haar doden...'

'Shit. Ja, goed. Geef haar zoveel als mogelijk is. Na de landing kunnen we de behandeling voortzetten.'

Nee nee nee... Mijn hart begint sneller te bonzen, de adrenaline giert door me heen en ik zet mijn schouders tegen het splinterende hout en probeer wanhopig uit de kist te komen...

Met een taser wordt me een bliksemende stroomstoot toegediend en ik val weer terug.

Ik voel de prik van de naald nauwelijks.

Tegen de tijd dat de kist weer dichtgaat, glij ik weg op een duister tij, en de laatste herinneringen die ik vasthoud, de enige die ertoe doen, zijn gezichten.

Mijn dochter. Mijn zoon.

Als zij het laatste zijn wat ik ooit zal zien, zal dat misschien genoeg zijn.

23. Lanny

Ik ben in het donker en als ik wakker word, denk ik heel even dat ik weer terug ben in die benauwde cel in de kelder van de berghut van agent Graham. Ik steek mijn hand naar mijn broer uit.

Connor is er niet.

Mijn hoofd bonst in een misselijkmakend donkerrood ritme waar mijn maag zich van omdraait. Ik weet niet meer wat er is gebeurd. Ik weet nog dat ik Brady met een man zag vechten en op hem afrende om hem te redden, en toen...

Ja, wat toen? Het ontglipt me steeds als ik me probeer voor te stellen wat er gebeurde. Ik herinner me dat de man me uiteindelijk een schok toediende. En toen sloeg hij me omdat ik bleef proberen om op te staan.

Brady! Is hij in orde? Nee, herinner ik me, zo mag ik hem niet noemen. Zijn naam is Connor. Noemde ik hem Brady toen ik tegen hem schreeuwde? Ik geloof dat ik me dat nog herinner.

Er was nog iemand anders...

Kezia. Dat herinner ik me zeker, het gebeurde allemaal in een flits. De auto remde hard en toen gooide ik het portier open en rende op mijn broer af. Kezia... Kezia had haar pistool getrokken.

Ik rende in het schootsveld van Kezia's pistool. Mam zal me nog vermoorden, ze heeft me altijd geleerd om nooit zoiets stoms te doen. Ik heb nu ineens de wanhopige behoefte om mijn moeder bij me te hebben. Ik wil dat ze me vasthoudt en me zegt dat alles in orde is en dat het weer goedkomt met mij.

Ik realiseer me nu namelijk dat ik in een grote metalen ruimte ben, die hevig heen en weer schudt en bonkt. Ik hoor geluiden van een motor en een weg en mijn hoofd slaat steeds pijnlijk tegen het metaal. Ik probeer mijn hand naar voren te brengen om mijn hoofd te ondersteunen, maar als mijn schedel op mijn knokkels knalt doet dat ook pijn. Ik ben bang om hem – wie het ook is – te laten weten

dat ik wakker ben, dus ik open mijn ogen maar een heel klein beetje, precies genoeg om de vage omtrekken te zien van waar ik ben.

Ik lig achter in een bestelbus. Er ligt nog wat tapijt op de vloer en een oude fleecedeken. In de zijkant zijn kettingen gelast. Bij elke hobbel – en dat zijn er heel wat – vliegen de kettingen omhoog en kletteren ze ratelend weer neer.

Ik zit niet aan een ketting vast. Ik test dat uit door mijn armen en benen te bewegen. Misschien had hij daar geen tijd voor. Misschien is hij bang om gepakt te worden.

Ik ben hier. Connor is niet hier. Dat betekent dat hij ontsnapt is. Hij is veilig. Ik ben bang – doodsbang – maar ik ben ontzettend trots dat ik voor hem heb gevochten. Als mij iets overkomt, heb ik Connor in elk geval niet in de steek gelaten. Dat kan niemand meer van me afnemen.

Ik hoor de man achter het stuur mompelen. Hij is aan het bellen met zijn mobiele telefoon. ‘Nou, het ging helemaal niet zoals jij had gezegd! Ja, die hond was verdomme een groot probleem! En toen wilde die jongen helemaal niet mee, zoals jij had gedacht. En toen dat meisje, en die politieagent – ik heb hier niet voor getekend, dat weet jij ook. Ik hou me alleen met vervoer bezig. Dat is alles. Ik ga hier niet mee akkoord... Geen sprake van. Je kunt opsodemieteren met die klotebonus!’

We rijden heuvelopwaarts op een slechte weg. Een bergpad, denk ik. Zoiets. We kunnen niet al te ver van Norton vandaan zijn, maar je hebt hier honderden kilometers onbewoond gebied en als het hem gelukt is uit Stillhouse Lake weg te glippen voordat er wegversperringen waren opgericht...

Hij zit met een mobiele telefoon aan zijn oor. Dat betekent iets. Het dringt eindelijk tot mijn trage, pijnlijke brein door waarom dat zo belangrijk is: ik heb er zelf namelijk ook een. Langzaam breng ik mijn linkerhand omlaag, helemaal tot in mijn jaszak.

Mijn eigen telefoon is weg.

Ik probeer de rechterzak, voor het geval ik vergeten ben waar ik hem in heb gestopt. Geen telefoon. Dan heeft hij hem afgepakt. Hij is

een ontvoerder, dat moet ik goed onthouden. Ik heb dat allemaal uitgebreid bestudeerd. Ik wilde het weten voor het geval papa ons ooit zou meenemen. Eerst gooien ze de mobieltjes weg zodat je niet meer te traceren bent. En dan...

Daar probeer ik maar niet aan te denken.

Met wie praat hij? Die vraag dringt zich langzaam aan me op, en ik beseft dat het een belangrijke vraag is. Wat ik nu allemaal ontdek, kan straks veel schelen. Deze man is niet mijn kwelgeest, maar gewoon een kleine crimineel. Sterk, snel, maar niet meer dan een kleine crimineel. Mama zou hem zeker te slim af zijn. Papa zou gewoon zijn hoofd in het voorbijgaan afhakken. Ik ben het kind van twee doodenge mensen, en dat moet ik nu niet vergeten. Ik heb macht hierover.

Ik moet alleen uitzoeken hoe ik die moet gebruiken.

Je bent nog maar een kind, klinkt een spottend stemmetje in mijn hoofd. *Je hebt helemaal geen macht. Dit wordt je dood.* Die stem. Het is dezelfde stem die me vertelt dat ik voor het volgende proefwerk een onvoldoende zal halen of dat ik niet mooi genoeg ben of nooit gelukkig zal zijn en alles gewoon moet opgeven. Soms heb ik naar die stem geluisterd. Ik heb een keer met een flesje pillen in de badkuip gezeten en die afgeteld, terwijl ik dacht: *het zou beter zijn als...* maar ik wist dat dat niet waar was. Mijn leven is toch wel iets waard. Die keer in de badkamer stopte ik die stem weg, en nu stop ik hem weer weg.

Ik ga *leven*.

‘Hoor eens, ik doe hier niet aan mee omdat jij zo nodig wraak wilt nemen, maar omdat jij bij mij in het krijt staat, en als ik jou was zou ik er maar voor zorgen dat die politie me niet meer lastigvalt, want als ze me te pakken krijgen, zal ik ze alles vertellen, en geloof maar dat dat genoeg is om...’ Hij zwijgt een moment. Het busje mindert vaart, merk ik, alsof hij zijn voet iets van het gas haalt. ‘Eh, nee, nee, Jezus, ik wil haar niet, wat zou ik in godsnaam met haar moeten beginnen? Ik ben niet zo’n enge freak, snap je?’

Ik probeer alles wat hij zegt te onthouden. Noemde hij nou ook

nog maar een naam, van wie dan ook.

En dan geeft hij toch nog een aanwijzing. ‘Geen sprake van. Ik neem beslist niet het risico om met haar helemaal naar Atlanta te rijden, dus ze gaat de kuil in. Het kan me niet schelen wat die ouwe klootzak wil.’

Daarmee is het gesprek afgelopen, want ik hoor dat hij de telefoon op de stoel naast zich gooit. Er zit een dik metalen schot tussen de laadruimte en de cabine van de bestelwagen, dus ik kan niet naar voren leunen om hem te grijpen. Uitstappen en het op een lopen zetten is het enige wat erop zit.

Het busje rijdt nog steeds bergopwaarts. Ik schuif langzaam naar achteren, in de hoop dat het net lijkt alsof ik wegglij door de trillingen en het momentum. Ik houd mijn hoofd naar beneden en opzij gedraaid, voor het geval hij in de binnenspiegel kijkt. Hij zit binnensmonds te mopperen, maar ik kan slechts één op de tien woorden verstaan... stomme... gevangenis... *Atlanta*. Hij had het niet over mijn volledige naam – Atlanta Proctor. Hij bedoelde de stad.

Ik stuit met mijn schoenen op iets hards. Ik lig tegen de achterdeuren aan.

Ik laat me op het ritme van de stuiterende bestelwagen naar achteren zakken, zodat ik de deuren goed kan bekijken. Aan de binnenkant zit een simpele portiergreep waaraan je alleen maar hoeft te trekken. Maar is de deur open of heeft hij die op afstand vergrendeld? Zodra hij ziet dat ik probeer te ontsnappen, zal hij beseffen dat ik niet bewusteloos ben, en ik weet niet wat hij dan zal doen. Hij heeft niet geschoten of me neergestoken waar Kezia bij was, maar Kezia is er niet meer.

Ik kan niet wachten tot de situatie verslechtert. Als de deur vergrendeld is, blijft die vergrendeld als het busje stopt.

Ik spring op, grijp de hendel beet en ruk eraan.

De deur zit niet op slot – ik hoor hem bewegen – maar hij zit klem.

‘Hé!’ schreeuwt hij, en ik weet dat ik geen tijd meer heb. Ik draai me om op mijn rug, trek mijn benen op tegen mijn borst en trap uit

alle macht tegen de deur. Eenmaal. Tweemaal.

Beide deuren vliegen open.

De bestelwagen stopt en ik schiet naar voren en kom op een modderig spoor terecht. Ik aarzel geen seconde en zet het op een lopen.

De oude man stapt uit en gaat me achterna, maar ik ben sneller. Ik ren net als mijn moeder, alsof de dood me op de hielen zit, en ik kijk niet achterom totdat het pad een bocht maakt en ik snel een blik naar achteren werp.

Hij zit weer achter het stuur en keert de bestelwagen.

Ik bevind me op een brede, glooiende heuvel. Ik zie alleen maar bomen en het vuile lint van de onverharde weg, maar dat doet er nu niet meer toe. Als ik hier blijf, zal de bestelwagen me inhalen. Ik moet van deze weg af. Ik bibber en mijn huid voelt aan alsof die verbrand is en er mieren over kruipen, misschien door de taser, en het kost me moeite om na te denken, maar ik moet het toch proberen, want niemand weet waar ik ben, ik ben helemaal alleen en ik wil alleen nog maar schreeuwen en wegrennen en mama vinden...

Mama. Ik ben nog steeds woest op haar, wat me al heel veel energie heeft gekost, maar zij is toch de eerste aan wie ik denk. De enige. En meteen kalmeer ik, alsof ze naast me staat. Ik hoor haar stem zeggen: *Maak dat je wekomt, schatje. Ga van de weg af. Nu meteen.*

Ik haal diep adem en strompel over de droge, koude sporen het wintergras in. Ik begin te rennen en struikel steeds in de wirwar van dode stengels. Ik hoor nu dat de bestelwagen over de weg terugrijdt, maar ik vertraag mijn pas niet. Ik kan het niet. Ik ren alsof mijn leven ervan afhangt, omdat dat zo is, en opeens ben ik in het koude, donkere bos tussen de bomen.

Ik loop zo ver het bos in dat ik niet meer te zien ben en hurk neer. Ik beef nog steeds en weet niet zeker of ik in dit bos heel goed kan rennen, want er dringt maar weinig daglicht tussen de hoge dennen door. Ik kan het me niet permitteren om te vallen, mijn hoofd te stoten of een been te breken. Ik moet heel voorzichtig zijn.

Ik wou dat ik een zaklamp had, of zelfs maar het valse licht van een telefoonschermje, maar ik heb helemaal niets. Ik begin te flippen. Ik beef niet meer, maar schok nu bijna spastisch en ik heb het ijskoud onder mijn dikke donsjack. *Mijn rode jas. Waarom heb ik die stomme rode jas aangetrokken?* Ik kan hem niet uitrekken, dan bevries ik.

Mam, help me.

Ditmaal hoor ik haar stem niet, maar wel ervaar ik dat warme gevoel dat ik in veiligheid ben weer. Mam raakt niet in paniek. Ze kan goed plannen. Ze vindt wapens en bereidt zich voor, en als het moment is aangebroken om te vechten, dan vecht ze. Ik moet nu haar zijn.

Langzaam vorderend dring ik steeds verder in de duisternis door. Ik stuit op een mooie gebroken tak die ongeveer even zwaar en dik is als een honkbalknuppel. En het mooie is dat het versplinterde eind scherp gepunt is. Ik pak de tak stevig vast en loop verder. Ik weet niet welke richting ik op loop. Het is te bewolkt. Ik ga op zoek naar mos – zit dat niet altijd aan de noordkant van de bomen? – en als ik een pluk vind, kies ik een koers die volgens mij naar Norton leidt. Ik hoef alleen maar een doorgaande weg te bereiken en iemand aan te houden.

De bestelauto rijdt door. Ik hoor hem over de weg rijden. Hij rammelt en kraakt en de remmen piepen bij de bocht.

Ik stop als ik me realiseer dat ik precies doe wat hij van me verwacht. Ik loop in de richting van Norton, op zoek naar veiligheid. Heuvelafwaarts.

Maar voor zover ik de weg verder kon inschatten, zal hij na die bocht mijn pad kruisen. En dan zal hij me kunnen vinden. De bomen staan hier dicht opeen, maar ik zie al dat het bos lager op de helling minder dicht is. Mijn rode jas zal daar zeker als een brandende fakkel opvallen.

Ik moet juist omhoog lopen. Hij wilde me toch ergens naartoe brengen? Misschien wel naar zijn eigen huis. En als het een blokhut of zo is, kan er een telefoon of een computer zijn, of zelfs een amateurzendstation.

Daar moet ik zeker niet heen. Het geeft me een ellendig gevoel om niet voor de ogenschijnlijke veiligheid te kiezen, maar voor het koude, duistere onbekende. Maar ik weet dat hij dat nu eenmaal niet zal verwachten.

Ik loop nog een eind tussen de bomen door maar houd de weg in de gaten. De bestelauto is niet teruggekeerd. Misschien rijdt hij lager op de heuvel heen en weer, op zoek naar mij. Ik begin me nu wat beter te voelen. Het beven neemt af en al ben ik nog steeds bang, ik heb in elk geval een slagwapen en strompel niet meer.

Als er iets gebeurt, zet ik het op een lopen. Ik kan hard lopen. Ik kan het halen. Ik zie iets, een eindje verderop. Metaal, zoals van een hek. Mijn hart slaat over en begint dan harder te bonzen, omdat een hek betekent dat er iets achter ligt. Ik had gelijk. Er is daar inderdaad iets.

Ik kijk weer naar de weg. In de verte zie ik vaag glinsterend glas, wat volgens mij de bestelauto moet zijn. Hij rijdt een heel eind lager op de helling. Ik moet het erop wagen. Als ik naar de weg loop, kan ik me sneller voortbewegen.

Ik kom uit mijn dekking. Ik ren zo hard dat ik het idee heb dat mijn pezen kunnen knappen, maar mijn lichaam kent dit gevoel en is erop getraind, en even later ren ik met een efficiënte langeafstandspas geroutineerd omhoog. Het is een tamelijk steile helling en mijn longen doen al pijn voordat ik halverwege ben, maar nadat ik een brede, stijgende bocht heb genomen zie ik dat de weg op een keerpunt lijkt te eindigen.

Eindpunt van de lijn.

Er staat een stevig hek van aan elkaar gelast oud ijzer, dat op sommige plekken bijna doorgeroest is. Verweerde verbodentoeegangborden, waarvan er een nog slechts op één gammele bout blijft hangen. Maar aan de andere kant van het hek zie ik niets. Ik klim eroverheen en luister of ik honden hoor blaffen. Honden zouden me verraden, en als ze me aanvallen, is het maar afwachten of ik sneller ben dan zij. Ik sluip verder tussen de bomen door, die achter het hek nog steeds dicht opeen staan en parallel

lopen aan de nauwelijks zichtbare geulen in de weg die rechtstreeks naar het hekwerk leidt. Ik weet niet zeker of ik er goed aan doe, maar één ding weet ik zeker: als ik in dit weer in het donker in het bos verdwaal, betekent dat mijn dood. Als het begint te sneeuwen, zal ik zeker doodvriezen.

Ik zie de hut alleen omdat ik in de verte gebroken glas zie glinsteren. Het is een doorgezakte, half vernielde hut waarvan alle ramen kapot zijn en de deur wagenwijd open staat. Hier woont niemand, al jarenlang niet meer. Ik vertraag mijn pas en kijk er aandachtig naar, want ik ben ervan overtuigd dat als er ooit een plek is geweest waar het spookt, het dit huis moet zijn. Er hangt hier een afschuwelijke sfeer, een loodzware last. *Hier zijn mensen gestorven. Je kunt voelen hoe ze schreeuwen.*

Kom op, zeg ik tegen mezelf. Als er geen telefoon is, kun je nog altijd bergafwaarts gaan. Maar je moet een kijkje nemen.

Ik steek het met onkruid overdekte terrein over, dat vroeger een erf was. Er is een overdekte ronde plek waar ze vroeger blijkbaar water uit een bron haalden of waar misschien een septic tank lag. Rond de zijkant van het huis groeien bosjes verwilderde rozen met doornen ter grootte van dierenklauwen. Er staat nu niets in bloei.

De deur staat open en ik stap naar binnen. Mijn hart bonst als een gek en ik ben ervan overtuigd dat er binnen iemand zit te wachten. Ik wil zo graag wegrennen dat mijn benen ervan trillen. Maar toch loop ik voetje voor voetje het duister in en ik slaak bijna een kreet als ik in de hoek ogen meen te zien glinsteren.

Het zijn geen ogen. Het is een videocamera. Het is nieuwe technologie, zeker niet van de Betamax-generatie uit het tijdperk waaruit deze hut dateert. Er zijn ook lampen, die allemaal op een kleine dieselgenerator zijn aangesloten. *Wat is dit in hemelsnaam?* Het gevoel van angst is hier zo sterk dat ik het zelfs kan proeven, en werkelijk *alles* wijst erop dat ik hier zo snel mogelijk weg moet en nooit meer terug moet komen.

Ik blijf stokstijf staan als ik het prinsesjesroze hemelbed aan de andere kant van de kamer zie. Het is nieuw of in ieder geval tamelijk

nieuw. Keurig opgemaakt met een roze spreij met ruches en witte donsokkussens. Hier klopt niets van – het is luguber en ongelooflijk griezelig en ik durf geen stap dichterbij te komen. Het zou me niet eens lukken. Ik loop terug naar de camera en de lampen en tref een dichtgeklapte laptop op een kromgetrokken appelkist aan. Ik open het deksel en zonder om een wachtwoord te vragen start ik de laptop op. Er is verbinding met het internet via een usb die signaal geeft.

Ik open het berichtenprogramma en bedank mama in stilte dat ze me telefoonnummers uit het hoofd heeft laten leren. Ik typ snel de nummers van Kezia, Javier, Connor en daarna alle andere die ik kan bedenken en zeg dat ze het mobiele adres van deze verbinding moeten doorgeven. Ik kan hun niet vertellen waar ik ben, maar als de computer gegevens verstuurt, zou dit moeten werken. IP-adressen kunnen worden vervalst, maar mobiele signalen moeten via masten worden verstuurd. En daarbij is vervalsen lastiger.

Ik kijk welke andere programma's er geïnstalleerd zijn en vind FaceTime. Ik start het snel op en bel Kezia's nummer. Ze neemt binnen een paar seconden op en in een waas van bewegende pixels kan ik haar gezicht herkennen. 'Lanny? Jezus, waar zit je?'

Opeens stromen de tranen over mijn wangen. Nu ik haar zie, is het ineens allemaal echt en kan ik me niet meer inhouden. Iemand moet me komen halen. *Nu meteen.* Ik probeer te praten. Een paar seconden lang lukt me dat niet. Als het me uiteindelijk lukt, zeg ik: 'Ik ben in orde, maar kom me meteen halen! *Alsjeblieft!*'

'Dat zal ik doen, dat beloof ik. Kun je me vertellen waar je bent?'

'Behoorlijk hoog,' zeg ik tegen haar, terwijl ik de tranen wegveeg die nog steeds over mijn wangen stromen. Mijn stem breekt steeds en ik kan de doodsangst erin horen. 'Ik heb de weg niet gezien. Maar dit is een oude hut. Ik weet niet waar die voor dient, maar...' Ik pak de laptop op en draai die rond, zodat ze de kamer, de lampen, de camera en het bed kunnen zien.

Als ik het scherm weer naar me toe draai, lijkt Kezia flink geschrokken. Voor het eerst sinds ik haar ken, zie ik echte angst op

haar gezicht. Ze probeert iets te zeggen, maar het lukt niet. Ze slikt en probeert het nogmaals. 'Goed. Goed, je moet het volgende doen. Je houdt deze verbinding open. We gaan dit signaal lokaliseren.'

'Het is een mobiel signaal,' zeg ik tegen haar. 'Ik geloof dat er maar één weg omhoog is. We zitten ergens ten westen van Norton. De weg loopt in een grote S-bocht omhoog.'

'Oké,' zegt ze, en ze probeert te glimlachen. 'Heel goed. We zullen je vinden. Kun je de deur van die hut op een of andere manier afsluiten?'

Ik slik moeizaam. Mijn neus druipt en ik veeg hem af met de zoom van mijn shirt. Mijn ogen zijn gezwollen en doen inmiddels pijn. Ik wil lekker in de hoek gaan liggen, maar sta toch op en neem de laptop met me mee naar de deur. 'Er zit geen slot op,' zeg ik tegen haar.

'Kun je hem met een voorwerp barricaderen?'

Ik zet de laptop neer en kijk rond. Ik probeer het bed weg te trekken, maar het is groot en zwaar en ik krijg het maar een paar centimeter van zijn plek. Ik kom terug en zie dat ze nu met rechercheur Prester aan het praten is. En met iemand anders.

Connor.

Het hoofd van mijn broer zit in het verband en ik zie gestold bloed op zijn kin. Maar het eerste wat hij vraagt als ik in beeld kom is: 'Lanny, is alles goed met je?'

'Ja.' Ik kan alleen nog maar fluisteren. 'Met mij is het goed. Ik ben alleen...' Ik slik. 'Ik ben bang dat hij terugkomt.' Ik denk ineens aan iets verschrikkelijks, en ik sta op en kijk rond. Ik kijk echt goed. Er zijn geen kasten. Geen verborgen plekken waar mijn vader zich kan verstoppen. 'Heeft papa je verteld dat hij je hier zou ontmoeten?'

'Nee,' zegt Connor. Hij ziet er heel ellendig uit. 'Hij zou me in het huis ontmoeten. Het was nooit mijn bedoeling dat dit zou gebeuren, dat zweer ik, ik wilde alleen...' Hij begint hartverscheurend te huilen. 'Hij zei dat hij van me hield.'

Ik kan me niet voorstellen hoe dat voelt of hoe belangrijk dat voor hem lijkt te zijn. Ik wil gewoon mijn armen om hem heen slaan

en hem knuffelen totdat hij zich niet meer zo beroerd voelt. Totdat hij weer mijn vervelende kleine broertje is.

Hij was steeds degene die zich de hele tijd stilletjes ellendig voelde, en ik wist daar helemaal niets van.

Connor slaakt een zucht en zegt: 'Kom alsjeblieft terug. Alsjeblieft. Je moet terugkomen.'

Hij loopt weg van de camera. Kezia buigt zich naar voren en ik zie dat ze even bezorgd een blik op hem werpt voordat ze haar aandacht weer op mij richt. 'Schatje, je moet beslist een plek zoeken waar je je kunt verbergen. Als je die daar niet kunt vinden, mag je niet in de hut blijven. We zijn bezig met een driehoeksmeting van het signaal en sturen zo snel mogelijk een politieauto naar je toe. Ik blijf hier en blijf met je aan de lijn. Neem de laptop mee als je kunt en zorg dat die aan blijft.'

Ik moet het deksel openhouden, wat onhandig is, maar als ik de hut uit stap, voelt dat als een enorme opluchting. Dat duurt helaas maar een paar seconden, en dan vraag ik me af waar de bestelwagen is. Komt die terug? Ik kan tussen de bomen door niets zien. Ik kan niets horen.

Stel dat hij te voet terugkomt? Ik heb mijn knuppel moeten achterlaten.

'Er is geen plek om je te verstoppen,' zeg ik bedroefd tegen Kezia. 'Er staat alleen een hut tussen de bomen.' Ik laat haar met de camera een panorama zien.

'Stop,' zegt Kezia. 'Wat is dat?'

Ik neem een kijkje op de plek waar ik al langs ben gelopen. 'Ik denk dat het misschien een put is? Moet ik hem openmaken?'

'Kijk of je een soort kelder ziet,' zegt ze. 'Maar je mag niet naar beneden gaan, alleen maar kijken.'

Met mijn hand pak ik de metalen dekplaat beet en schuif die terug. Ik kan niet veel zien. Er hangt een krakkemikkige ijzeren ladder aan de zijkant, maar ik kan niet zien of daar beneden een kamer is.

Ik zet de helderheid van het laptopscherm zo hoog mogelijk,

minimaliseer het Skype-scherf en roep een witte pagina op. Dan richt ik de laptop moeizaam over de rand en belicht de ruimte eronder.

Het is minder diep dan ik dacht. Als dit ooit een put was, dan is die deels weer opgevuld. Ongeveer drie meter lager eindigt de ladder op een betonvloer.

Er ligt een witte stapel stokken. Een heleboel stokken. Ik weet niet wat het zijn, totdat ik de bleke kromming zie van iets wat op een...

... schedel lijkt.

Ik kijk naar botten.

Ik laat de laptop bijna vallen. Ik hoor een hoog, ijl gesis in mijn oren, loop half struikelend naar achteren en ga snel zitten. De laptop valt naast me op de grond, maar het deksel klapt niet dicht. Alles ziet er korrelig en raar uit, en ik lijk te zweven.

Ik ben aan het flauwvallen, denk ik, en dat is ontzettend stom. Waarom zou ik flauwvallen? Mijn hart klopt niet, maar lijk bijna te fladderen, en ik ben misselijk. Het koude zweet breekt me uit in mijn nek, op mijn gezicht, onder mijn borsten en armen. Het ruikt goor.

Ik weet niet wat me overkomt.

‘Lanny!’

Ik knipper met mijn ogen. Kezia roept mijn naam nu al een tijdje. Ik draai me naar de laptop toe. Ik kantel het ding zo dat de camera mijn gezicht kan zien en breng het Skype-scherf in beeld. Kezia vult het camerabeeld bijna, zo ver buigt ze zich naar voren.

‘Er liggen dode mensen,’ zeg ik tegen haar. ‘In de put. Ze zijn dood.’

Ik zie haar slikken. Ik wil weer huilen, maar de verwarring in mijn binnenste is te groot. Ik weet niet of ik nog tranen heb. Ik voel alleen nog maar kou.

‘Kom je?’ vraag ik haar. ‘Kom alsjeblieft. Alsjeblieft.’

‘We komen eraan,’ belooft ze. Kezia huilt nu mijn tranen. Ik zie ze over haar wangen rollen. ‘Blijf gewoon ademen, liefje. We hebben...’ Ze pauzeert om naar iemand te luisteren die op de achtergrond iets

schreeuwt. Ze slaakt een diepe, haperende zucht. 'Goed, we hebben een driehoeksmeting op je signaal verricht. We komen eraan, Lanny. We komen er nu meteen aan. Ik stuur Connor met rechercheur Prester op pad en ik blijf hier bij jou. Hier ter plekke, en ik zal je niet alleen laten, goed?'

'Ik ben oké,' zeg ik. Het is een automatisme. Ik ben niet oké. Ik ben blij dat ze aan de lijn is gebleven. Ik weet niet wat ik zou doen als er niet iemand naar me keek. Schreeuwen, waarschijnlijk. Of gewoon... verdwijnen. Dit lijkt wel een plek waar mensen gewoon... verdwijnen.

Kezia blijft maar herhalen dat ik veilig ben, maar ik voel me helemaal niet veilig.

Ik blijf naar die open put zitten staren totdat ik de sirenes hoor naderen. Ik dacht de hele tijd te weten wat het kwaad was. Mam wist het. Ik deed alsof. Maar nu weet ik dat het kwaad die ruimte in de hut is. Die stapel botten. Het kwaad is een stille plek, en duisternis.

Kezia zegt: 'Zie je politieauto's al? Ze komen via die weg naar boven. Ze komen er nu aan. Maak je geen zorgen om de man in de bestelauto. Ze hebben hem net voor de grote weg opgepakt. Hij zit al in de cel. Hij kan jou geen pijn doen.'

Ik knik. Ik kijk weg van de put. Ik kijk haar aan en zeg: 'Hij zou Connor hierheen brengen. Ja toch?'

Ze antwoordt niet.

En daar ben ik blij om.

24. Sam

Mike Lustig en ik zitten in de koffiebar waar ik de tablet heb opgehaald. Terwijl de zon opkomt tegen een loodgrijze hemel, komen de eerste klanten binnen. Het wolkendek begint hier en daar dunner te worden. Het ijs zal rond de middag wegsmelten, belooft het nieuws, maar de wegen zullen voor het forensenverkeer voorlopig slecht begaanbaar blijven. Over een uur wordt het vliegverkeer vanaf de luchthaven hervat, waar de terminal nu overvol met gestrande reizigers is.

Gwen is weg. We hebben haar niet meer kunnen traceren. Elke kans daarop was verkeken toen de bestelbus de heuvel over was en in het niets verdween. Ik kan mijn verdriet, angst en woede nergens kwijt en moet die dus maar opkroppen. De snelkookpan kan de druk maar beperkte tijd weerstaan, maar voorlopig zal dat toch moeten lukken.

We moeten op zo'n manier bij Melvin Royal zien te komen dat ze die niet kunnen voorzien.

Mike en ik negeren de hervatting van het gewone leven dat langzaam weer op gang komt en kijken in de hoek naar de video, terwijl we verwoed naar een aanwijzing zoeken die we hebben gemist, hoe klein ook. In deze tablet kun je twee sets oortelefoontjes pluggen, en hij heeft die van hemzelf meegenomen. Wanneer we de video voor de eerste keer helemaal hebben bekeken, knikt Mike en maakt hij een cirkelgebaar met zijn hand. *Nogmaals afspelen*. Ik begin weer bij het begin. We kijken er nog een aantal malen naar, en ik ben de tel verloren als het om het aantal gruwelkreten, smeekbeden, vragen en antwoorden gaat. Ik zie niets wat ik niet eerder heb gezien.

En dan zie ik het opeens toch.

Het is eerder een geheugenflits dan iets wat op het scherm te zien is, getriggerd door de aanblik van een smerige truck met

oplegger die langs het raam van de koffiebar rijdt. En dankzij die toevallige glimp verandert mijn blikveld, en *dan weet ik het ineens*. Ik weet waarom dit allemaal gebeurt. Waarom ik deze schaduw, dit gewicht, bijna vanaf het begin heb gevoeld.

Ik zou me graag opgelucht voelen, maar dat is niet zo. Mijn maag krimpt ineen door de gruwelijke waarheid die nu tot me doordringt. *Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet kloppen.*

Mike ziet het in me als ik mijn oortjes uitdoe, en hij zet de video midden in een pijnkreet stil. ‘Wat? Vertel op.’

‘We hebben het verkeerd. Nee. Nee, ik heb het vanaf het begin verkeerd.’ Mijn stem klinkt schor en vervormd. *Het is mijn schuld*. Dat feit gaapt me nu aan in een zwarte, bodemloze afgrond van schaamte. ‘Christus, ik heb dit gedaan, Mike. Het is...’

‘Hé kerel, niet zo vaag. Wat heb ik gemist?’

‘Jij hebt niks gemist,’ zeg ik. ‘Kom mee. We hebben geen tijd te verliezen.’

Ik ben al opgestaan. Hij pakt de tablet en stopt de oortelefoon in zijn zak. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Het vliegveld.’

‘Vliegveld? Vertel me nou niet dat je in hun aas hapt en naar Kansas wilt, man. Jij bent toch wel slimmer dan dat...’

Op het toegangspad is flink zout gestrooid en terwijl we naar de Jeep lopen, knarst het onder mijn voeten. De lucht zit vol ijskristallen die in mijn longen dringen, maar de zon schijnt al wazig door het wolkendek heen. Het weer zal snel verbeteren. Ik denk daarover na, omdat ik de logistiek probeer te duiden. Logistiek is beter dan schuldgevoelens, want als ik in die afgrond val, kom ik er nooit meer levend uit.

‘Ik wil je een vraag stellen,’ zeg ik tegen hem. ‘Welke naam stond er gisteravond op die truck met oplegger op de toegangsweg?’

Mike blijft staan en kijkt me over de motorkap van de Jeep aan. ‘Waar heb je het in godsnaam over?’

‘Gisteravond hebben we die witte bestelbus achtervolgd. Die reed bijna een kilometer voor ons toen de pick-up verongelukte, weet je

nog? Toen we de heuvel over reden, zagen we een rode personenauto, nog een zwarte Jeep die te hard reed en een politie-SUV met zwaailichten. En een truck met oplegger.'

Hij trekt nu een frons en ik zie dat hij denkt dat ik helemaal de weg kwijt ben. Misschien is dat ook zo. Misschien valt dit alleen te begrijpen als je kierewiet bent. 'Wat is er met die truck met oplegger?'

'Rivard Luxe,' zeg ik tegen hem. 'Op de zijkant van die truck stonden de woorden Rivard Luxe. Mike, zo'n truck is groot genoeg om plaats te bieden aan een bestelbus.'

Ik zie het nog zo voor me: chique, vergulde letters aan de vuile kant van die truck, alsof het op een groot videoscherm recht voor me wordt vertoond. De meest levendige herinnering die ik ooit heb gehad. Ik heb het gezien, maar niet opgemerkt. Ik was te zeer op Gwen gefocust, op die bestelbus, om te kunnen zien wat er vlak voor me gebeurde.

Mike snapt het nog steeds niet. Ik open het portier aan de bestuurderskant en stap in, en zodra hij ook is gaan zitten, zegt hij: 'Misschien heb je gelijk, maar wat heeft die truck dan in hemelsnaam met de video te maken waarnaar we net hebben gekeken?'

'De eerste keer dat we het over de video hadden, vroeg ik of je de naam Rivard kende,' zeg ik. 'En toen zei je dat Ballantine Rivard een beroemdheid is. Vanaf dat moment hebben we voortdurend op het verkeerde spoor gezeten. En daarnet was dat weer het geval, toen we naar die video keken.'

'Jezus.' Mike spreekt het woord slepend uit, zo eerbiedig dat het bijna een gebed is. 'Die privédetective, die arme lummel, was niet door Ballantine Rivard ingehuurd. Hij zei gewoon Rivard.'

'Precies,' zeg ik, terwijl ik de jeep start. 'Hij was helemaal niet door die oude man aangesteld. Hij was door Rivards zoon aangesteld. En die is dood.'

'En dat is geen toeval,' zegt Mike. Nu dringt het pas goed tot hem door. 'Shit.'

Dus nu weten we het. Het probleem is alleen: wat kunnen we

eraan doen?

Er is een reden waarom ik wil dat Mike met me meegaat. FBI-agenten hebben status.

Mike heeft een vertrouwelijk gesprekje met de manager van een luchtvaartmaatschappij die op magische wijze twee vliegtickets voor ons regelt, ondanks de vele vertraagde passagiers, en dankzij zijn penning zijn we razendsnel door de veiligheidscontrole en nemen we op de eerste beschikbare vlucht naar Atlanta plaats in de businessclass.

Dat doet me denken aan de luxe fauteuils in de Rivard Luxe-zakenjet waarin we van en naar Wichita vlogen, en het frustreert me enorm dat ik daarvoor ben gevallen. Ik blijf er maar over piekeren. Inmiddels zie ik het hele scenario en elke stap daarin voor me. Ballantine Rivard heeft zijn uiterste best gedaan om ons te misleiden, de verkeerde weg te wijzen, Gwen te bedreigen en twijfel en angst te zaaien om ons uit elkaar te drijven.

Ik durf er heel wat onder te verwedden dat Rivards zoon nooit door Absalom de dood is ingejaagd. In elk geval niet op de manier zoals zijn vader ons beschreef.

‘Rivard zal nooit met ons praten,’ zegt Mike. ‘En ik heb geen enkele hoop dat ik op basis van een veronderstelling en een wilde gok een arrestatiebevel krijg.’

‘Dat weet ik.’ Ik klinkt verbitterd en boos, en dat ben ik ook, want ik heb me als een stupide dwaas gedragen. Het idee dat Gwen schuldig is kan de prullenbak in. Ik weet eigenlijk niet waarom ik daar ooit in ben gaan geloven, behalve dat ik daartoe geconditioneerd was. Tegen mij is ze de hele tijd eerlijk geweest. *Ik* was de leugenaar. *Ik* kwam in haar leven met het doel dat overhoop te halen.

En nu dat gelukt is, moet ik haar zo snel mogelijk zien te vinden en haar helpen het weer op de rails te krijgen. Dat is de enige manier

waarop ik weer een klein beetje kan goedmaken wat ik haar zojuist heb aangedaan.

‘Wat dacht je ervan om mij zonder die penning te helpen?’ vraag ik Mike, en hij zucht.

‘Ik denk niet dat ik die penning mag houden als dit allemaal voorbij is. De FBI is niet zo dol op agenten die hun boekje te buiten gaan en dat ik me daaraan schuldig heb gemaakt, staat als een paal boven water. Maar ik zal je helpen.’ Hij zwijgt even, misschien omdat hij nadenkt over de enorme blunder die we allebei hebben gemaakt en die ons hierheen heeft gevoerd, en dan vraagt hij: ‘Denk je dat Rivard achter de dood van zijn zoon zit?’

‘Dat moet wel,’ zeg ik. ‘Die wolkenkrabber is zijn vesting, en naar mijn bescheiden mening zijn die winkels niets anders dan een ingewikkelde witwasoperatie. Absaloms darkweb is zijn echte activiteit en hij was niet van plan zijn kip met de gouden eieren te laten slachten. Misschien wist zijn zoon iets te veel en kreeg hij gewetenswroeging, en dat kan een verklaring zijn voor zijn “zelfmoord”,’ zeg ik, met twee vingers aanhalingstekens in de lucht makend. Ik baseer mijn theorie voornamelijk op een truck met oplegger en een veronderstelling, maar voor mij klopt het allemaal precies.

Ik wist gewoon dat die oude gladjacker niet oké was. Dat gevoel had ik meteen vanaf het begin – de moeiteloze manier waarop hij ons die wolkenkrabber in lokte en ons in Wichita naar zijn pijpen liet dansen. Hij zocht een plausibele manier waarop de tweede valse video over Gwen zou worden ontdekt, en misschien was Suffolk iets te lastig geworden. Twee vliegen, één klap.

Dit is complexer en duisterder dan ik me ooit had voorgesteld. Melvin Royal mag dan een verachtelijke smeerlap zijn, hij is niet meer dan een stuk gereedschap voor Absalom, dat zijn eigen perverse fantasieën vervulde, en dan was Rivard ook nog bereid hem daarvoor te betalen. Ik word helemaal duizelig en misselijk van de reikwijdte en de gruwelijkheid van deze zaak.

‘Het kan me niet schelen wat we moeten doen,’ zeg ik op zachte,

besliste toon tegen Mike. ‘Maar Rivard gaat ons beslist vertellen waar Gwen is. Koste wat kost.’

‘Koste wat kost,’ zegt Mike. ‘Maar je moet wel een tandje terugschakelen, jongen, en je niet zo laten opfokken zolang het niet nodig is.’

Ongeduldig zit ik te wachten totdat het vliegtuig van de ijslaag is ontdaan en tot we op de startbaan aan de beurt zijn, maar uiteindelijk zijn we dan toch op weg naar Atlanta.

We landen om drie uur. Het weer is fris en helder en valt nauwelijks als herfstachtig te omschrijven, laat staan als winters, zoals in het gebied waar we vandaan komen. We huren weer een SUV, ditmaal op Mikes persoonlijke creditcard, en hij maakt gebruik van alle schadeverzekeringsopties. ‘Ach ja,’ zegt hij. ‘Nu hoef ik me tenminste geen zorgen te maken over lakschade.’

Na aankomst bij Rivard Luxe parkeren we op een van de bezoekersplaatsen in de garage. We blijven nog even zitten en Mike zegt: ‘Heb je zelfs maar een vaag idee van wat we nu gaan doen?’

‘Zeker wel,’ zeg ik. ‘Ik probeer alleen nog wat beters te bedenken, omdat deze tactiek betekent dat we het risico lopen in aangrenzende gevangencellen terecht te komen. Mike... het gaat hier om een federaal misdrijf.’

‘Je weet je plan goed te verkopen. Nou, ik heb gezegd dat ik meedoe, dus laten we aan de slag gaan. Je hoeft het me niet precies uit te leggen. Dat hoef ik allemaal niet te weten.’ Hij weet dat de tijd gaat dringen, net als ik. Gwen moet hier ergens zijn en onwillekeurig stel ik me steeds voor wat haar misschien allemaal al is overkomen. Ik kan daar maar beter niet aan denken, want als ik me daardoor laat leiden, zal ik overhaaste beslissingen nemen en is alles voor niets geweest.

‘Goed,’ zeg ik. ‘Je moet oversteken en naar die buurtwinkel lopen die we daarnet op de hoek zagen. Koop een honkbalpet, een

klembord, een papieren envelop, een fles water, een zonnebril en een pen. Als ze hoodies hebben, koop er dan twee – eentje voor mij en eentje voor jezelf. Heb je trouwens latex handschoenen bij je?’

‘Uiteraard,’ zegt hij, waarop hij zijn hand in zijn jaszak steekt. Hij haalt een setje tevoorschijn en geeft het aan mij. ‘Ik vermoed dat je me vraagt om een vermomming te kopen. Verder nog iets?’

‘Babypoeder.’

‘Wat voor soort feestje moet dit worden?’

‘Hou je mond en haal die spullen nou maar.’

‘Waar ga jij naartoe terwijl ik boodschappen doe?’

‘Naar de copyshop om de hoek,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik zie je hier over een kwartier terug.’

Een kwartier later sta ik met een dikke kartonnen envelop in mijn hand bij de SUV. Mike komt over het trottoir aanlopen met een plastic zak vol spullen. Hij heeft alles gevonden, zelfs de hoodies.

Als we de portieren van de huurauto hebben gesloten, haal ik de documenten die ik heb laten printen uit de envelop. ‘Hier. Bevestig die op het klembord.’

‘Oké,’ zegt Mike. Hij schuift de papieren onder de veerklem. ‘Aftekening voor ontvangst. Ik neem aan dat we iets bezorgen. Maar daarmee komen we niet verder dan de receptie.’

‘We moeten ervoor zorgen dat de hele wolkenkrabber geëvacueerd wordt,’ zeg ik tegen hem. ‘In een gebouw als dit zijn de brandalarmen gecompartmenteerd, zodat bepaalde verdiepingen het eerst ontruimd worden. Dat voorkomt dat het hele gebouw in één keer dichtgaat en maakt evacuaties eenvoudiger. Maar om het brandalarm voor zijn verdieping te activeren, zouden we in zijn penthouse of in het beveiligingscentrum moeten zijn.’

‘Dat gaat ons niet lukken.’

‘Nee, en daarom moeten we ervoor zorgen dat het hele gebouw in één keer leegloopt. Rivard zal naar ons toe moeten komen.’ Ik steek mijn hand uit. Hij ziet dat ik de latex handschoenen aanheb die hij me daarnet heeft gegeven. ‘Babypoeder.’

‘O, nee toch,’ zegt hij, al geeft hij me de flacon met poeder. ‘Je

meent dit toch niet echt, Sam? *Shit*. Staan er vingerafdrukken op die envelop?’

‘Nee,’ zeg ik tegen hem. Ik strooi een flinke hoeveelheid poeder in de envelop en met het flesje water maak ik de flap nat en plak de envelop dicht. Daarna schuif ik alles in de dikkere kartonnen envelop, keer die om en plak er het geprinte etiket op dat ik in de copyshop heb gefabriceerd. Er staat een vals maar officieel ogend adres van een lokaal advocatenkantoor op, met de woorden *Persoonlijk en Vertrouwelijk: Ballantine Rivard*, en op een aparte regel: *Spoed: onmiddellijk openen*. ‘Vertrouw me nou maar, ik wil geen aangrenzende cellen.’

‘Goed. Wat moet ik doen?’ vraagt Mike.

‘Jij wacht hier. Slechts een van ons tweeën hoeft op die camera te staan.’ Ik trek de ritssluiting van de hoodie dicht en zet de honkbalpet en de zonnebril op. Ik stop de kartonnen envelop onder het aftekeningsvel zodat ik alleen het klembord in mijn hand heb en trek de latex handschoenen uit. Ik moet nu voorzichtig zijn met wat ik aanraak. Het klembord is geen probleem. Ik kan mijn vingers niet op het papier of het pakket leggen.

Mike weet dat ik dit doe om hem erbuiten te houden voor het geval het verkeerd afloopt. ‘Hou je hoofd naar beneden en zet een zonnebril op. Gelukkig zie je eruit als een doorsnee bleekscheet.’

Als ik de lobby betreed, loop ik snel verder. Het is bijna einde werktijd, dus er is een hoop personeel op weg naar de uitgang. Ik loop in een rechte lijn op de receptiebalie af. Ik herken niemand van de medewerkers. De man achter de computer keurt me trouwens nauwelijks een blik waardig als ik het klembord over de balie schuif. ‘Sorry,’ zeg ik tegen hem. ‘Handtekening. Pakket voor...’ – ik doe alsof ik het etiket nauwkeurig bekijk – ‘Ballantine Rivard. Persoonlijk en vertrouwelijk. Spoedbestelling.’

Hij wordt er niet warm of koud van. Waarom zou hij ook? Hij zet zijn handtekening, vult de datum en zijn naam in blokletters in en pakt de envelop zwijgend aan. Hij schuift het klembord terug. Nu trekt de man in het Rivard Luxe-jasje een gekweld gezicht. ‘Geweldig,’

zegt hij. 'Je weet toch dat het bijna vijf uur is?'

'Fijn voor jou,' zeg ik tegen hem. 'Ik moet nog vier pakketten bezorgen voordat ik naar huis kan.'

Dat is alles. Ik loop snel de toegangsdeuren uit en loop om het gebouw naar de parkeergarage. Ik neem weer plaats in de SUV en gooi het klembord op de achterbank. Mike heeft nu zijn eigen blauwe hoodie aan. 'Dat liep gesmeerd. Wat is standaardprotocol bij dergelijke enveloppen?'

'In een kantoortoren? Wanneer iemand mogelijk miltvuur in de post aantreft, slaan ze alarm en bellen ze de Dienst Gevaarlijke Stoffen, de politie, de FBI, iedereen. Het geeft een enorme heisa. De beveiliging evacueert iedereen op alle verdiepingen naar een veilige plek. De airco wordt afgesloten. Het is een compleet circus, en hoe groter het gebouw, hoe groter de chaos.'

Dat klinkt geweldig. 'En ik heb zojuist een terroristisch misdrijf gepleegd,' zeg ik.

'Maak daar maar *wij* van,' zegt hij. 'Ik hoop van harte dat dit slaagt.'

'Rivard heeft uiteraard een privélift,' zeg ik tegen hem. 'Ze zullen hem daarin naar beneden brengen. We moeten die lift zien te vinden.'

'O, ik weet al waar die is,' zegt hij. 'Toen Rivard hierbij betrokken raakte, heb ik uitgebreid onderzoek naar hem gedaan. Ik heb niet veel gevonden, maar die lift herinner ik me nog wel. Die is één verdieping boven ons in de parkeergarage. Een beveiligde uitgang, maar we hoeven niet naar binnen te gaan. Ze komen vanzelf naar buiten.'

Ik knik. 'Dan nemen we de wapens van zijn beveiligers af en zorgen ervoor dat hij gaat praten. Heb je daar een probleem mee?'

'Helemaal niet,' zegt Mike. 'We moeten die dame van jou vinden.'

Het duurt nog twintig martelende minuten voordat de alarmen

afgaan, en ondertussen zit ik maar te piekeren waar Gwen zou kunnen zijn. Als ze in Wichita is en Absalom ons dus meteen al de juiste info heeft gegeven... maar waarom zouden ze? Nee, dat moet een valstrik zijn geweest.

Maar ik kan het niet van me afzetten. Gwen is helemaal alleen en denkt dat ik haar in de steek heb gelaten en verraden. Elke seconde die we nog langer wachten wordt geteld in druppels bloed en gruwelkreten en ik moet echt mijn best doen om mezelf in bedwang te houden. Niets doen lijkt het zoveelste verraad.

We wachten in een hoek bij de niet als zodanig aangeduide privé-uitgang en zien uiteindelijk een gestroomlijnde, overbemeten Mercedes SUV de garage in rijden en parkeren. De auto is aangepast voor rolstoelvervoer en de chauffeur stapt uit om de achterdeur te openen en een hellingbaan omlaag te trekken.

Ik wissel een blik uit met Mike, en Mike haalt zijn schouders op. De chauffeur is een zwarte man met min of meer dezelfde lichaamsbouw en lengte als Mike. Er staan in dit deel van de parkeergarage relatief weinig auto's geparkeerd - waarschijnlijk heb je voor deze verdieping een badge nodig - en sinds we hier staan is er niemand in of uit gereden. Het is een risico, maar het is het waard.

Nadat we de bewusteloze chauffeur hebben vastgebonden en achter een steunmuur hebben gedeponereerd, stelt Mike zich goed zichtbaar op in de onvermoeibare houding van iemand die gewend is te wachten. De schaduw van zijn pet valt over zijn gezicht en het is mijn ervaring dat mensen zien wat ze verwachten te zien. Gedaanten, geen specifieke kenmerken. Zodra de deur opengaat, stroomt er een heel escorte aan beveiligers uit - meer dan we zonder vuurwapengeweld aan zouden kunnen, en zelfs dan zouden we waarschijnlijk het onderspit hebben gedolven. Maar dat hoeft nu gelukkig niet meer.

De rolstoel van Ballantine Rivard rijdt met grote snelheid naar buiten. Hij draagt een donkerblauw pak met een lichtgele das. Vandaag geen comfortabel trainingspak. Hij is kwaad. Dat kan ik

vanaf de passagiersstoel goed zien, ook al zit ik onderuitgezakt. Alle ramen zijn donker getint, wat nu juist nuttig blijkt. Ik heb voor alle zekerheid mijn pistool gepakt, want ik ben zo gespannen als een veer en ik weet dat er slechts één snuggere beveiliging nodig is om dit hele opzetje te laten mislukken.

Maar ze kijken niet eens naar ons. Ze kijken naar buiten, naar bedreigingen. Zonder op zijn bewakers te letten stopt Rivard, keert zijn rolstoel en rijdt achterwaarts over de hellingbaan de auto in. Hij heeft hier ervaring mee. Hij zit nu met zijn rug naar het chauffeurscompartiment toe gekeerd en ik hoor dat hij zijn rolstoel vastzet. Mike duwt de ingebouwde hellingbaan naar binnen en gaat achter het stuur zitten. Ik geloof niet dat Rivard hem ook maar één blik waardig heeft gekeurd.

‘Waarheen?’ vraagt Mike aan Rivard.

‘We gaan naar het calamiteitenkantoor. Schiet op,’ snauwt Rivard.

Mike knikt alsof hij precies weet waar dat is, en tot nu toe verloopt alles ongelooflijk genoeg op rolletjes. Rivard beseft nog steeds niet dat Mike niet zijn vaste chauffeur is en weet niet dat hij voorin een stille passagier heeft. Ik was bang dat een van zijn bewakers mee zou rijden, maar die lopen naar een andere auto toe.

We rijden de garage uit. Er is een slagboom, maar de dienstdoende bewakers – geen politie, nog niet – doen hem omhoog om ons te laten passeren. De evacuatie van het gebouw is nog in volle gang. Er werken bijna tweeduizend mensen op de Rivard Luxeburelen en dit zal het verkeer in Atlanta urenlang in de war sturen. *Als ze ons pakken, gaan we nu zeker de gevangenis in.* Terrorisme en ontvoering.

Het zal een tijdje duren voordat iemand Rivard mist, maar nu tikt de klok niet meer alleen voor Gwen... hij tikt ook voor ons.

Ik weet niet wanneer Rivard tot de ontdekking komt dat er iets niet klopt – misschien wanneer Mike de verwachte route niet volgt – maar omdat ik hem in de binnenspiegel in de gaten houd, zie ik dat hij zijn telefoon uit zijn jasje haalt. Ik zet mijn pistool tegen zijn achterhoofd. ‘Laat vallen,’ zeg ik tegen hem. ‘Nu meteen.’

De telefoon valt op de grond en glijdt helemaal tegen de achterdeur aan. Rivard zwijgt een moment. Als hij uiteindelijk iets zegt, klinkt hij allerminst bang. ‘Meneer Cade, ik neem aan dat ik er rekening mee had moeten houden dat u terug zou komen. Ik had alleen verwacht dat u een conventionelere manier zou kiezen.’

‘Ik ben blij dat ik u teleurstel,’ zeg ik tegen hem. ‘Waar is ze?’

‘De vrouw van Melvin Royal?’

‘Gwen.’

‘U bedoelt Gina. Ze zal altijd eerst zijn vrouw zijn. Dat realiseert u zich inmiddels vast wel.’

Mijn spieren spannen zich tot het uiterste en ik moet mijn best doen om kalm te blijven. ‘Wilt u echt een kogel?’ vraag ik hem. ‘Want dan moet u vooral zo doorgaan.’

‘Wilt u mij uitleggen waarom u mij in gijzeling houdt?’

‘U gaat me nu vertellen waar Absalom Gwen mee naartoe heeft genomen.’

‘Ik heb geen idee.’ Dat zware Louisiana-accent klinkt nu als spotternij. Ik heb nooit de behoefte gevoeld om een oude man met de kolf van een pistool uit te schakelen, maar kan me nu nauwelijks bedwingen. ‘Hoe zou ik dat moeten weten?’

‘Sam?’ Mikes stem klinkt zacht maar gespannen. ‘Kalm aan, jongen. Waar gaan we naartoe?’

‘Waar hij Rodney Sauer heeft achtergelaten,’ zeg ik. ‘Dat lijkt me de moeite waard.’

Rivard doet er het zwijgen toe. Misschien probeert hij te bedenken welke truc hij ditmaal moet gebruiken maar lukt hem dat niet. Ik houd mijn pistool tegen zijn hoofd gedrukt en zeg dat hij zijn handen omhoog moet houden. Hij is een oude man. Zijn armen trillen steeds heviger naarmate we langer doorrijden. Mooi. Ik wil dat hij moe en bang is.

We parkeren in een donkere steeg tussen twee loodsen. Het hele blok is vervallen en leeg. De enige huurders zijn ratten en duiven.

Terwijl Mike hem op zijn beurt onder schot houdt, open ik de achterdeur, pak zijn telefoon en haal de batterij eruit. Ik acht het

niet onwaarschijnlijk dat zo'n rijke vent een fail safe-tracker in zijn telefoon heeft zitten, en daarom zoek ik een baksteen en sla ik hem in stukken, die ik vervolgens in een modderpoel werp. Het geweld lucht op.

Ik stap de auto in en ga op mijn knieën zitten, zodat ik op gelijke hoogte met Rivard ben. Als hij me aankijkt, verandert zijn gezicht. Het verstrakt en even zie ik een schedel onder de huid en de hel in die ogen. 'Dit levert u een langdurige gevangenisstraf op,' zegt hij. 'En dan zal ik nog steeds vrij rondlopen. Dat weet u.'

'Ik weet dat als u me niet vertelt wat ik wil weten, u hier ter plekke zult sterven,' zeg ik. Ik meen elk woord. Ik ben tot op het bot gemotiveerd.

'Dus u zou een hulpeloze oude man in een rolstoel vermoorden. Dat is werkelijk ziek.'

'Dat weet u beter dan ik,' zeg ik tegen hem. 'Miljarden besmette dollars op uw bankrekening dankzij nog veel ergere gruwelpraktijken. Dacht u dat we dat niet wisten?' Ik zet het pistool onder zijn kin. 'Dat weten we namelijk wél.'

Rivard werpt een blik op Mike. Hij is nu helemaal van zijn stuk gebracht. Mike heeft het Rivard-veiligheidsvest uitgetrokken en in de SUV gegooid, en nu ritst hij zijn hoodie dicht. 'Ik herken u. U bent een federaal agent,' zegt hij. 'U kunt dit toch niet toestaan?'

'Wat kan ik niet toestaan?' zegt Mike. 'De terrorismedreiging, de ontvoering of de moord? De eerste twee zijn mijn probleem. Het laatste is helemaal aan u. Moord is geen federaal misdrijf.'

Rivard perst zijn bleke lippen op elkaar en zijn blik schiet schichtig van Mike naar mij en andersom. Hij begint blijkbaar te beseffen hoe diep hij in de shit zit.

'U bent Absalom,' zegt Mike. 'De anderen zijn slechts slaafse volgelingen. U bent een opgeblazen witte spin die zich volvreet aan de doden. Hoe lang is dat al aan de gang? Vijf jaar? Tien? Ik vermoed nog voordat Melvin Royal zijn eerste slachtoffer ophing. Toen u ontdekte hoe u het darkweb moest gebruiken om uw klanten te zoeken en geld te verdienen zal u dat vast en zeker het gevoel

hebben gegeven dat u een onuitputtelijke goudader had aangeboord.'

Rivard zwijgt. Als blikken konden doden, zou heel Atlanta een paddenstoelwolk zijn. Maar Absalom interesseert me verder eigenlijk niet zo. 'Gwen,' zeg ik. 'En nu vertelt u het me, want anders zal ik u stukje bij beetje kapotschieten. Ik zal aardig voor u zijn en beginnen met de lichaamsdelen waarin u geen gevoel meer lijkt te hebben.' Ik verplaats het pistool en druk de loop tegen zijn knieschijf. Zijn opgeheven armen schudden nu wild heen en weer. Ze kunnen elk moment omlaag zakken. 'Hou die handen omhoog. Ik tel tot vijf en dan verliest u een been.'

Mijn stem klinkt bijna normaal, maar dat geldt niet voor de bijtende haat die in mij woedt. Ik dacht dat Melvin Royal een monster was, en dat is hij ook, maar deze man... dit is de man die van monsters gebruikmaakt om geld te verdienen. En als ik deze trekker moet overhalen, zal me dat niets doen.

'Ze is verdwenen, meneer Cade,' zegt hij en hij likt zijn bleke lippen af. Zijn tong lijkt op een worm die over een wond kruipt. 'U weet al waar. Absalom heeft dat aan u verteld, precies zoals ik hun had opgedragen.'

Ik geef geen kik. Ik begin met aftellen, want ik geloof hem niet. Ze is niet in Wichita.

Zodra ik bij vijf kom, verstrakt mijn vinger en roept Rivard ineens: 'Stop! Goed, goed! Als u het wilt weten, zal ik het u vertellen! Maar laat me alstublieft mijn armen neerleggen!'

'Weet u wat,' zegt Mike, terwijl hij zijn handboeien pakt. 'Ik zal het u wat gemakkelijker maken.'

De bittere woede die over Rivards gezicht flitst, bevestigt voor mij dat hij een plan had, en zodra Mike zijn handen aan de riem heeft vastgemaakt die zijn stoel op zijn plek houdt, fouilleer ik Rivard.

In zijn borstzakje zit een slank pistooltje. Volledig geladen. Ik werp het wapen naar Mike toe. 'Met inscriptie,' zegt hij. 'Alleen klootzakken graveren hun initialen in een pistool. Ga verder. Schiet maar.'

Rivard zweet nu hevig. Alle ondersteuning waarop hij heeft

gerekend is hem afgenomen en hij moet inmiddels beseffen dat ik het meen. Als hij dat niet doet, zal hij erachter komen wanneer zijn knieschijf op de grond valt. ‘Goed,’ zegt hij op een kruiperige toon, die tegelijk wanhopig klinkt. ‘Laten we nu even kalmeren. We zijn allemaal verstandige kerels. En ik zal me redelijk betonen. U weet welke middelen ik tot mijn beschikking heb. Wat wilt u eigenlijk dat ik doe? Moet ik een aantal van onze wat creatievere leveranciers aan u overleveren? Dat zal ik met alle plezier doen. Ik weet zeker dat de FBI me bijzonder nuttig zal vinden.’

‘Dat denk ik ook,’ zegt Mike. ‘En weet u wat? We hebben uw hulp daarbij helemaal niet nodig. Schiet hem neer, Sam.’

‘Ik kan mijn benen niet eens voelen. Op mij schieten is niets dan theater!’

‘Ik denk dat de aanblik van de binnenkant van uw knie vast wel indruk zal maken,’ zeg ik tegen hem. ‘Eén, twee...’

Rivard roept ineens: ‘Om middernacht is er een pay-per-view-evenement!’

‘En wat zou ons dat kunnen schelen?’

‘Zo organiseren wij het,’ zegt Rivard. ‘Als het om... exclusieve content gaat. Een live-evenement, duizend virtuele toegangspassen, vijftigduizend dollar per pas.’

Ik begin alweer kotsmisselijk te worden. Ik zie de contouren hiervan opdoemen, en die zijn gruwelijk. ‘U hebt twee seconden om me te vertellen waarom we Gwen daarmee kunnen vinden.’

‘Zij is het!’ flapt hij eruit, en hij krimpt ineem als hij mijn gezichtsuitdrukking ziet. Mijn walging maakt me fysiek onpasselijk, zo hevig is mijn afkeer. Ik wil deze man dolgraag overhoop schieten en ik proef de scherpe metaalsmaak van mijn moordzucht in mijn mond, alsof ik op aluminiumfolie bijt. ‘Zij en Melvin Royal. We wilden daar een opname van maken. Het begint om middernacht. We verkopen de opnames later, maar het live-evenement is... exclusief.’

‘Fuck you,’ zeg ik, en het scheelt nog maar heel weinig of ik haal de trekker over. Een vloedgolf van woede dreigt mijn gezonde

verstand met geweld te overspoelen. 'Waar dan?'

Hoe het mogelijk is weet ik niet, maar hij glimlacht. Het is gewoon ziekelijk. Het zweet glinstert op zijn voorhoofd. 'U kunt nog een stoel kopen, meneer Cade. Het is nog niet helemaal uitverkocht. Ik denk dat we nog vijf kaartjes overhebben.'

Schiet hem dood. Schiet dit stuk rottend vlees nu meteen dood. Ik weet niet wiens stem dat is, maar ik denk dat het die van mijn zus is, en ik had het waarschijnlijk nog gedaan ook als Mike aan het eind van die walgelijke spotternij niet naar binnen was gestapt en Rivard precies op zijn mond een vuistslag had toegediend. Ik ben zo verrast dat de lust om te moorden ineens verdwenen is, en ik vermoed dat hij zojuist Rivards leven heeft gered. En het mijne. Mijn huid lijkt open te barsten doordat er een bom in me ontploft die niet meer onder controle valt te houden. Ik heb nog nooit zo'n diepe haat gevoeld, zelfs niet tegen Melvin Royal. Alles is ervan doortrokken en smaakt ernaar.

Rivard is door Mikes vuistslag in zijn stoel achteruit geworpen en zijn mond zit onder het bloed. Hij lijkt zwaar in shock en kwetsbaar, en ineens zie ik een zielige oude man.

Ik haal mijn vinger van de trekker.

'Ik zal u één ding vertellen, meneer Rivard,' zegt Mike, en ik herken de toon in zijn stem. Dit is de Mike die dodelijk is. Dit is de Mike die me een oorlogszone uit leidde toen mijn vliegtuig was neergestort in vijandelijk gebied. De Mike die elke klootzak die in de weg liep omlegde. 'Sam Cade is de aardige vent in deze auto. Denk dus verdomd goed na over wat u nu gaat zeggen, want mijn penning interesseert me geen donder meer, net als mijn carrière of hoelang ik in de gevangenis moet zitten.'

Ik geloof hem. Ik weet niet of hij liegt, maar ik weet dat dat in elk geval niet voor Rivard geldt, en als ik de waarachtige doodsangst in zijn ogen zie, bezorgt me dat een primitief genot.

'Louisiana, in de buurt van Baton Rouge. Er staat daar een vervallen huis bij Killman Creek. Triton Plantation. Daar zal het evenement plaatsvinden.' Hij waagt een glimlach. 'Maar jullie zullen

me nodig hebben. Ik moet opdracht geven om het af te blazen. Jullie kunnen daar nooit op tijd zijn.'

'Dat hoeft helemaal niet,' zegt Mike. 'Dat is nou het mooie van het moderne politiewerk. Ik hoef alleen maar een telefoontje te plegen en iedereen wordt daar gearresteerd.'

Rivard is nog niet *helemaal* kapot. Hij ontbloot nu zijn bebloede tanden. 'In Louisiana? Dat denk ik niet. Wij hebben daar heel veel politieagenten in de kaartenbak en we zijn niet onvoorzichtig. U hebt geen garantie dat de politie aan de andere kant ook maar *iets* zal doen. Zelfs als u geluk hebt en een eerlijke agent treft, dan is er altijd nog de uitstekende beveiliging. U zult haar daar in geen geval levend vandaan halen. En Melvin evenmin. U hebt mij nodig om...'

Mike trekt de dure zijden pochet uit de Rivards borstzak en stopt die in zijn mond, trekt zijn das met ruwe bewegingen los en bindt die als een muilband om zijn mond. 'Schoon genoeg van je stem,' zegt hij en draait zich naar mij toe. 'Ik ga iemand bellen. Hij kan Rivard zolang vasthouden totdat we genoeg bewijs hebben om hem achter slot en grendel te zetten.'

Mijn keel is kurkdroog van de woede en de adrenaline en pas na twee pogingen werkt mijn stem weer naar behoren. 'Geloof je zijn verhaal over de politie?'

'Het zou kunnen. Het slechtste wat we kunnen doen is de plaatselijke politie bellen, met als gevolg dat zijn handlangers daar getipt worden.'

'Denk je dat hij de waarheid spreekt en dat hij het kan afblazen?'

'Als we hem een telefoon geven, zal hij er allereerst voor zorgen dat het hele gebouw tot de grond toe afbrandt en dat iedereen daar ter plekke omkomt,' zegt Mike. 'Want zo'n kakkerlak als hij weet als de beste hoe hij alles en iedereen kan overleven.'

Mike stapt uit de auto en pleegt een telefoontje en ik hoor Rivard gedempte geluiden produceren, maar daar let ik nu niet op. Hij heeft geen waarde meer voor ons. Ik probeer in te schatten hoe ver het vanuit Atlanta naar Baton Rouge is en hoe groot de kans is dat we daar binnen een paar uur kunnen arriveren. Dat zit er niet in. Het

vliegverkeer langs de Oostkust is door het slechte weer nog altijd verstoord en zelfs als Mike op de een of andere manier weer van zijn FBI-status gebruik kan maken, blijft het een feit dat het noodweer naar het zuidwesten trekt, wat betekent dat het zich tussen ons en de plek waar we naartoe moeten bevindt. Het zal zeker voor chaotische toestanden zorgen.

We moeten Gwen daar weghalen. Het idee dat zij met *hem* in dat huis zit bezorgt me kippenvel en mijn maag keert zich ervan om. Het maakt me niet uit hoe het gebeurt, maar ze moet worden gered. Ik wil haar weer vasthouden en haar vertellen hoezeer het me spijt dat ik haar dit heb aangedaan.

En naarmate de minuten verstrijken wordt de kans dat dat ooit gaat gebeuren kleiner.

Mikes eerste telefoontje duurt maar kort en als hij klaar is, zegt hij: 'Mijn mannetje is onderweg. Hij zal ervoor zorgen dat de mercedes en Rivard verdwijnen totdat ik andere instructies geef.'

'Hij weet toch wel wie Rivard is?'

'Jazeker. Hij is betrouwbaar en staat nog bij me in het krijt.'

Ik vraag me af wie er zo betrouwbaar kan zijn dat hij de rijkdom van Rivard kan weerstaan, maar ik vertrouw Mike op zijn woord. 'Hoe zit het met de politie?'

'Ik bel in plaats daarvan het FBI-bureau in New Orleans,' zegt hij. 'Rivard heeft dan misschien wel de helft van de politie in dat dorp in zijn zak, maar ik ken de NOLA-jongens. Die zijn niet corrupt.'

Maar als hij dat telefoontje heeft gepleegd, zie ik dat het geen succes is geworden, en mijn bloeddruk schiet weer zover omhoog dat mijn slapen ervan kloppen. 'Wat is er?' vraag ik hem.

'Enorme toestanden in New Orleans. Terrorismealarm,' zegt hij tegen me. 'Mijn collega's zeggen dat ze met geen mogelijkheid weg kunnen om ons te helpen. Ze zeggen dat we de plaatselijke politie moeten bellen.'

'En de staatspolitie dan?'

'De meesten van hen zullen in New Orleans worden ingezet om daar te assisteren. Daar komt bij dat we dan hetzelfde probleem

hebben als met de plaatselijke politie. We weten niet wie Rivard allemaal heeft omgekocht en ik heb daar geen persoonlijke vrienden op wie ik kan rekenen.'

Ik kijk op mijn horloge. Het is net zes uur geweest. De moord op Gwen begint om middernacht en wordt live gestreamd.

We hebben nog zeven uur om bij haar te komen. De verandering van tijdzone geeft ons een uur extra.

Hou vol, denk ik. Jezus, Gwen, hou vol voor mij. Je hebt het beloofd.

Hou vol.

25. Gwen

Wanneer ik wakker word, word ik wakker in een bed.

De misselijkheid slaat meteen hevig toe en ik rol mezelf op om te proberen die in toom te houden. Mijn hoofd bonkt zo gemeen dat ik vrees dat mijn schedel op barsten staat en ik tril over mijn hele lichaam – nu niet van de kou, maar door de nawerkingen van het verdovingsmiddel. Zodra de verschijnselen wat afnemen en de zurig brandende gal in mijn maag wegvloeit, voel ik ook de andere pijn. Dezelfde pijn als eerst, maar dan op meer plekken. Mijn hele rug doet zeer. Ik denk dat er nog een hoop splinters van het ruwe hout van de kist in steken.

Wanneer ik mijn ogen open, probeer ik ondanks mijn dufheid te weten te komen waar ik ben. De kamer is schemerig verlicht, maar ik zie dat er witte lakens over me heen liggen. Ze voelen vochtig aan en ruiken naar de huid van iemand anders. Langzaam raak ik bevangen door een rottende schimmelstank, de lucht van lichamen in de grond. De stank van ouderdom en verval.

De angst zakt traag weg, te vermoeid om te blijven... maar dat brengt helderheid met zich mee. Wilskracht.

Ik verschuif een beetje om een martelende kramp in mijn heup te verlichten, en ik voel dat het bed op een manier reageert die niets met mijn beweging te maken heeft. Ik verstijf. *Er ligt iemand naast me in bed.* Ik voel de dierlijke warmte van zijn lichaam en al mijn instincten waarschuwen me om me niet te verroeren, alsof ik me als een kind onzichtbaar kan maken. Stil blijven liggen zal me niet helpen.

Ik moet mezelf helpen.

Ik probeer wat meer afstand te nemen in de hoop dat ik stilletjes het bed uit kan sluipen, maar ik hou daarmee op als ik ontdek dat ik mijn linkerpols niet kan bewegen.

Dat is de pols die zo vreselijk zeer doet.

Mijn pols is stevig vastgeklonken aan het oude smeedijzeren ledikant. Ik moet iets gebroken hebben, misschien een botje in mijn hand, want zelfs als ik probeer heel zachtjes aan de handboei te trekken, schiet er een pijnscheut door me heen die me de adem beneemt. Ik wil het op een gillen zetten, maar dat lukt me niet.

Ik heb niet mijn eigen kleren aan. Iemand heeft me een oude, stijve nachtopon aangetrokken. Het nylon voelt broos aan, alsof het tot stof kan vergaan als ik me te onbezonnen beweeg.

Buiten het raam wordt het steeds donkerder. De zon gaat onder. Ik draai mijn hoofd en kan nog net het gezicht van de man naast me zien.

Ik zou niet verrast moeten zijn dat het Melvin Royal is, maar toch ben ik dat wel. Dat ik hem hier zo zorgeloos slapend naast me zie liggen is zo'n schok dat het als een steek in mijn hart voelt. Een dodelijke klap. Uit mijn keel dreigt een luide kreet op te rijzen.

Dood hem, is de volgende gedachte die in me opkomt en ik buig mijn rechterelleboog en haal uit. Ik probeer de punt in zijn keel te planten en mijn gewicht erachter te zetten totdat ik zijn tongbeen verbrijzel, en een seconde lang lijkt het alsof ik daarin ga slagen. Ik voel mijn elleboog tegen zijn keel aan slaan en begin te duwen, maar dan rolt hij weg. *Lachend*.

Ik klauw met mijn vingernagels naar elke plek die ik maar kan bereiken en het lukt me hele stroken huid van hem af te schrapen terwijl hij ontsnapt. Ik ruk nu woest aan mijn vastgezette pols, waarbij er telkens een felle pijn door me heen trekt, alsof ik vuurwerk in mijn hand heb. Het kan me niet schelen. De woede in mij is sterker dan de angst en de pijn – sterker dan wat dan ook.

Melvin rolt naar de verste rand van het grote bed en staart me aan terwijl ik woest om me heen sla, me tot het uiterste uittrekkend. Hij gaat op één elleboog liggen en kijkt met een perverse fascinatie toe. Ik ben uitzinnig van woede, die me als de vlam van een kaars verteert, en ik heb geen ruimte meer voor reëlere emoties, zoals angst, verwarring en afschuw.

Ik wil hem alleen nog maar vermoorden.

‘Is dit nou je dank, terwijl ik zo goed was je nog eenmaal een comfortabele nachtrust te gunnen?’ zegt hij tegen mij. ‘Ik had je in de kelder moeten stoppen. Daar had je je zorgen kunnen maken over de ratten en kakkerlakken.’ Hij draait zich om en kijkt naar de diepe vingernagelsporen die ik in de huid van zijn zij heb getrokken. Hij is nu slank. Gespierd. Hij doet in de gevangenis aan gewichtheffen, vermoed ik, maar zijn huidskleur heeft de bleke tint van iemand die in een grot leeft. Hij mocht maar een uur per dag luchten, weet ik nog. Dat heeft hem niet veel goed gedaan. Hij heeft een baard laten groeien. Maar behalve die veranderingen is hij nog precies zoals ik me hem herinner.

Hij is tot alles in staat en dat weet ik verdomd goed. Ik heb het zelf gezien, in rottend vlees en gebroken botten en opdrogend bloed, een sculptuur van afschuw en pijn die hij zelf had gemaakt. Maar inmiddels deins ik niet meer laf terug. ‘Stop me maar in de kelder. Ratten en kakkerlakken zijn beter gezelschap dan jij,’ zeg ik. Het komt meer als een soort gegrom uit mijn keel. Ik vraag me af of mijn ogen bloeddoorlopen zijn. Zo voelt het wel. Het voelt alsof elke ader in mijn lichaam van woede op knappen staat. ‘Vuile *klootzak*.’

Hij haalt zijn schouders op en dat trage, onderkoelde lachje wekt in mij de drift op om het van zijn gezicht te trekken. ‘Je was zo’n leuke vrouw toen ik met je trouwde. Kijk nu eens wat je leven als alleenstaande met je heeft gedaan. Ik hou niet van die gespierde armen, Gina. Als ik met snijden begin, zal ik die als eerste verwijderen. Ik heb mijn dames liever tener.’

Mijn withete woede begint wat te flakkeren, maar ik stook hem weer op door die bewust te voeden met beelden van zijn slachtoffers. Ik ben liever uitzinnig van woede dan doodsbang, en dat zijn momenteel mijn enige keuzen. Dit is waarvoor ik heb getekend op die weg in Tennessee, toen ik erover dacht om me in het verkeer te storten en er voorgoed een eind aan te maken. Ik zei tegen Sam dat ik mijn leven liever op deze manier zou geven, terwijl ik Melvin voortdurend bezighield, zodat hij gevonden kon worden.

Woede is beter dan angst. Altijd.

‘Ik ben niet een van jouw dames,’ zeg ik tegen hem. Ik vraag me af hoeveel botjes in mijn hand ik moet breken om die los te trekken. Drie? Vier? Hij heeft de handboei erg strak aangetrokken. Maar hij is te kalm. Te goed voorbereid. Dit is een valstrik en ik denk dat hij juist *wil* dat ik mezelf pijn doe.

‘Jij bent mijn vrouw, Gina.’

‘Niet meer.’

‘Dat heb ik nimmer geaccepteerd,’ zegt Melvin, alsof daarmee alles is afgehandeld. Hij kijkt op een horloge dat aan zijn kant van het bed op het nachtkastje ligt. ‘Het is bijna zeven uur. Je moet wat eten. Het wordt een heel lange nacht.’

Ik zie nu pas dat hij een valse oude pyjamabroek draagt, die een beetje groot valt. Ouderwets, net als de nachtpon die hij mij heeft aangetrokken. ‘Waar zijn we?’ vraag ik. ‘Hoe heb je me hier gekregen?’ Dit is niet Tennessee. Het voelt en ruikt anders. De lucht heeft hier een andere dikte en het is warmer.

‘Dit huis is van een vriend van me,’ zegt hij. ‘Het was ooit een prachtig landhuis. Aan de voorzijde leek het op het Witte Huis, maar dat kun je niet meer zien omdat het op veel plekken verrot is en er overal kudzu-klimplanten groeien. En hoe jij hier gekomen bent... laten we zeggen dat ik hulp heb gekregen.’

‘Een plantage,’ gok ik, want dit riekt allemaal naar Southern Gothic, en die kudzu-planten bevestigen dat definitief. ‘Denk je dat je nu de heer van een vervallen landhuis bent?’

‘Zie het als een plek waar speciale evenementen worden gefilmd, zoals het uitvoeren van misdrijven. Mijn vriend heeft nog een paar andere filmsets op locatie. Je hebt er zelfs een paar van gevonden. Die loods was er eentje. En die hut die je in de lucht hebt laten vliegen was een andere.’

Speciale evenementen. Met een smerige, zanderige smaak in mijn mond herinner ik me de meest duistere producten waarin Absalom handelt: verkrachtingen, martelingen en moorden op video. ‘Jij behoorde er ook toe,’ zeg ik. ‘Tot Absalom.’

‘Ik was een klant die promotie maakte en uiteindelijk leverancier

werd,' antwoordt hij. 'Ik had talent. In bijna tien jaar heb ik een mooie carrière opgebouwd. Ik ging altijd behoedzaam te werk, maar aan het eind werd ik onvoorzichtig, vrees ik. Ik had die laatste in het meer moeten gooien toen ik nog de kans had. En als ik de garage de voorgaande avond had schoongemaakt, zoals ik van plan was, waren we nog getrouwd geweest.' Hij klopt op de matras. 'Dan hadden we het echtelijk bed nog gedeeld. Ik weet dat je het hebt gemist. Ik in elk geval wel.'

Hij klinkt zo normaal. Weemoedig. Dat is ontregelend. Wie zou ik nu zijn als hij me de afgelopen vijf jaar bij zich had gehouden? Wat zou hij onze kinderen hebben aangedaan? Ik wil het me helemaal niet voorstellen, maar doe het toch: de arme, passieve Gina Royal, die bang is iemand lang in de ogen te kijken en met afhangelende schouders en een slachtoffermentaliteit een schuw leven leidt. Die haar kinderen niets dan onderwerping toont.

Mijn kinderen mogen misschien beschadigd zijn, maar ik heb wel voor ze gevochten. Ik heb ervoor gezorgd dat ze sterke, onafhankelijke jongeren zijn geworden. Dat kan hij hun niet afnemen. Of mij.

'Ga je me verkrachten, Melvin?' vraag ik hem. 'Want als je dat probeert, zal ik zoveel mogelijk stukken huid van je losrukken.'

'Geen haar op mijn hoofd die daaraan denkt. Zoiets doe je niet met de moeder van je kinderen.' Ik heb toch een snaar bij hem geraakt. Hij rekt zich uit en probeert het er natuurlijk uit te laten zien, maar ik zie de frustratie in zijn blik. Ik speel de rol van getergd slachtoffer niet mee. Ik onderwerp me niet. 'Niet dat ik veel van haar nu in jou terugzie. Kijk eens wat je jezelf hebt aangedaan. En waarvoor? Om te overleven? Dat is het niet waard, vooral omdat je op deze manier gaat sterven.' Zijn ogen krijgen een vochtige, doffe glinstering, als ijs. Hij is in gedachten al begonnen me uit elkaar te trekken.

'Fuck you,' zeg ik hem. Ik begin aan de handboei te rukken. Het doet krankzinnig veel pijn, een supernova van rood met gele fakkels die branden als fosfor zodra ik mijn hand draai. Er knapt iets, wat

zo'n alles overheersend gevoel is dat ik een zalig moment lang helemaal niets voel. Het lijkt alsof mijn lichaam me tijd probeert te geven om te ontsnappen.

Ik breek nog een botje en mijn vingers branden alsof ik ze heb aangestoken. Ik slaak een kreet, maar ditmaal van woede. Een overwinningskreet. Pijn is leven. Pijn is overwinning.

Ik zal mijn vrijheid terugwinnen en ik ga hem vermoorden.

'Gina,' zegt hij. 'Kijk me aan.' Zijn toon is bijna vriendelijk. 'Het spijt me dat het zo moet gaan, en nog wel voor de camera's. Ik heb dat niet zo gewild voor jou. Ik wilde dat we met zijn tweetjes zouden zijn. Maar Absalom wilde worden terugbetaald voor wat ze voor mij hebben gedaan. En voor wat ze nog zullen doen.'

'Verontschuldig je je?' Ik kan er niets aan doen. Ik moet hard en schamper lachen. 'God, wat nu weer? Wat gaat Absalom voor je doen, denk je? Ervoor zorgen dat je het land uit komt? Een plek met nieuwe slachtoffers voor je regelen? Ze gebruiken je, stomme idioot. En als ze hun doel eenmaal hebben bereikt, zullen ze jou ook vermoorden.'

'Noem me geen idioot,' zegt hij, terwijl de tederheid in zijn stem plaatsmaakt voor kille zakelijkheid. 'Doe dat nooit. Ik heb met jou gespeeld, Gina. Helemaal tot aan het eind.' Zijn kin zakt omlaag en zijn ogen lijken bijna dicht te vallen. Er zit nu geen greintje menselijkheid meer in. Alleen het monster. 'Brady heeft me gebeld. Wist je dat?'

Hij treft me daarmee onder het schild dat ik omhoog houd, en mijn heerlijke, bevrijdende woede stroomt in één oogwenk naar buiten. Ik probeer niet meer om me te bevrijden. Ik gun hem zijn lol niet, maar kan me niet inhouden en vraag: 'Waar heb je het over?'

'Onze zoon, Brady.' Melvin gaat op de rand van het bed zitten. 'Ik heb geregeld dat hij een telefoon kreeg toen onze vriend Lancel hem vasthield - herinner je je dat nog? Die telefoon was Brady's reddingslijn als hij die nodig had. En dat bleek zo te zijn. Eerst liet jij hem in de steek. Toen ontdekte hij dat je tegen hem had gelogen. Net genoeg twijfel om van te profiteren en hem aan het praten te

krijgen. Het lukte bijna.’ Zijn verwrongen mond geeft nu blijk van een vreselijke, verbitterde afkeer. ‘Maar jij hebt van onze zoon een zwakke, droevige lappenpop gemaakt. Dat is helemaal aan jou te wijten. Zoals hij nu is, kan ik niets met hem beginnen. Ik zal ervoor zorgen dat hij harder wordt.’

Dit is niet de kalme, beleefde Melvin die andere mensen kenden. Het is zelfs niet de Melvin die ik toentertijd in Wichita kende. Hij zou zoiets nooit over zijn eigen zoon hebben gezegd. Dit is het giftige slib op de bodem van een zwart meer dat uit zijn mond stroomt. Ik word er misselijk van als ik hem zo over mijn zoon hoor praten, en het maakt me ook doodsbang.

‘Je liegt. Onmogelijk dat je met hem hebt gesproken,’ zeg ik, want dat is het enige houvast dat ik nog heb. ‘Dat zou hij me hebben verteld.’

‘Hij heeft de telefoon niet meteen gebruikt – jij hield de teugels strak genoeg bij hem. Maar toen hij eenmaal begon, kon hij niet meer ophouden.’ Weer die kille grijns. ‘Zo vader, zo zoon, veronderstel ik.’

Ik herinner me plotseling wie die vreselijke video heeft gevonden. *Connor*. Het was geen ongeluk. Het was Absalom niet. Melvin heeft onze zoon erin geluisd. Hij heeft het opzettelijk gedaan. ‘*Vuile klootzak.*’

‘Het is niet mijn schuld dat je hem bij vreemden hebt achtergelaten,’ zegt Melvin. ‘Je hebt hem kwetsbaar gemaakt. Gemakkelijk te breken, en ik heb hem gebroken. Ik wilde ervoor zorgen dat hij vanavond hier bij ons was. Dat leek me passend, dat hij kon zien hoe jij brak, en dan kon ik hem met me meenemen en hem leren hoe hij sterk moest zijn. Maar dat mislukte. In plaats van Brady hebben we Lily.’

Dit is allemaal te veel voor me. Het komt te snel achter elkaar en ik heb geen tijd om de schokken te voelen. Ik verdrink erin. ‘Bedoel je Lanny?’ Ik heb haar naam gezegd en heb daar meteen spijt van, want nu kan hij de barsten zien. De angst. Daar voedt hij zich mee. ‘Je hebt haar niet.’

‘Je hebt gelijk. Ik heb haar niet. Ze stond in de weg toen Absaloms transporteur onze zoon kwam halen. Ze zal inmiddels in de heuvels zijn, op een van onze... speciale plekken.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik heb tegen hen gezegd dat ze haar hoe dan ook nuttig moesten gebruiken. Ze is nu minder goed verkoopbaar dan wanneer ze jonger was geweest, maar...’

‘*Hou je kop!*’ gil ik, en de scherpte in mijn stem verrast me. Ik voel me zwaar en koud, alsof mijn lichaam het al opgeeft. Ik wil mijn woede terug. De angst is te moeilijk. Te zwaar. *Lanny, o mijn lieve schatje, waar ben je, wat heeft hij gedaan...*

Het schiet me weer te binnen dat Melvin Royal een leugenaar is. Een bedrieger. Een manipulator. En hij weet waar mijn zwakke plekken aan de oppervlakte komen. Met mijn kinderen kan hij me echt pijn doen. Ik moet geloven dat ze veilig zijn. *Dat moet.*

‘Je bent een heel slechte moeder,’ zegt hij in de loodzware stilte. ‘Ik ga mijn zoon ophalen en ervoor zorgen dat hij weer van mij wordt. Je dochter heb ik al. Denk daar maar over na, totdat ik klaar ben voor jou.’

Hij weet wanneer hij moet toeslaan en zich terugtrekken. Hij staat op en loopt naar de deur, en voor het eerst beseft ik dat er in deze slaapkamer nog meer meubels staan: een oude ladekast en een paar ingelijste posters die half door schimmel zijn verteerd. Een gebarsten spiegel die de wereld in twee slecht weerspiegelende delen laat zien.

In die spiegel ben ik in tweeën gescheurd, alsof hij al is begonnen me te vernietigen.

Ik weet dat ik moet proberen mezelf te bevrijden. Ik weet dat ik moet vechten. *Ik moet vechten.*

Maar alles wat ik kan doen als Melvin me verlaat, is bevend op bed liggen. Ik trek het laken over me heen, want het lijkt ijzig koud, ondanks de warme, vochtige lucht. Ik moet mijn woede terugvinden.

Ik vraag me af of iemand weet waar ik ben. Of Sam op zoek naar me is of dat in elk geval wil proberen.

Misschien kom ik zo aan mijn einde.

Misschien kan ik de veiligheid van mijn kinderen nog met mijn bloed kopen.

Dat is het enige wat ik nog kan wensen.

26. Sam

Het kost Rivard drie gebroken vingers, maar uiteindelijk stemt hij ermee in om het vliegveld te bellen en opdracht te geven zijn privévliegtuig voor ons in gereed te brengen. Zo ontlopen we de toestanden rond de geannuleerde vluchten van de reguliere vliegmaatschappijen, maar daarbij dienen zich nieuwe problemen aan: het duurt lang voordat het toestel heeft getankt en gereed is voor de start, en als we aan boord gaan, horen we dat de piloot er nog niet is. Het duurt nog een uur voordat hij er is.

Ik zeg tegen de stewardess dat ze een dag betaald verlof kan nemen. We hoeven geen drankjes en avondeten. Ze lijkt verrast, maar tegen zo'n onverwachte bonus zou niemand bezwaar maken, en na haar snelle vertrek zitten we alleen in het toestel.

Terwijl ik op mijn horloge kijk, houdt Mike me in de gaten. Het is al acht uur Central Time. De vliegtijd naar Baton Rouge is ongeveer anderhalf uur, maar we moeten om het slechte weer onderweg heen vliegen, waardoor we zeker een halfuur langer nodig hebben. Als we niet voor negen uur in de lucht zitten, landen we op zijn vroegst pas om elf uur, en dan hebben we geen tijd om op de plek te komen waar Gwen wordt vastgehouden. *We hadden Rivard moeten overhalen om het evenement te cancelen.* Maar ik wist dat hij ons daarmee een loer zou draaien. Het zou zijn enige zekere wraak zijn.

Elke seconde die we nu nog verspillen kan funest zijn. 'Ik ga zelf achter de stuurknuppel zitten,' zeg ik tegen hem. Hij knikt, hij had dat al verwacht. Hij weet dat ik met dit toestel kan vliegen, en het is volgetankt en gereed voor vertrek. 'Sluit de deur, dan vertrekken we.'

Ik neem plaats op de stoel van de piloot en begin met de vluchtvoorbereiding. De cockpit ziet er anders uit – moderner en verder geautomatiseerd dan de meeste – maar ik heb met zoveel kisten gevlogen dat alles meteen duidelijk is. Ik heb tienduizenden vliegreizen op mijn naam staan. Dit vliegtuig is een makkie. Ik zet de

koers uit en voer die in, waarna de boordcomputer automatisch de weergegevens inlaadt en de koers aanpast. Ik had gelijk. Twee uur vliegtijd.

Ik weet hoe ik toestemming voor vertrek moet vragen en het verrast me niet dat de toren niet opmerkt dat er een nieuwe piloot achter de stuurknuppel zit. Kleine vliegvelden als dit hebben veel ervaring met zelfstandig opererende piloten. Via de intercom zeg ik tegen Mike dat hij moet gaan zitten en dan taxi ik het platform af. Als je je op je werk moet concentreren hou je vanzelf je zenuwen in bedwang, evenals de beelden van wat er verderop allemaal met Gwen gebeurt, althans voorlopig.

De start voelt als een overwinning, als snelheid, alsof we Absalom eindelijk in hun eigen spel het nakijken geven. Maar ik weet dat dat een illusie is. Vliegen betekent voor mij vrijheid, en de trillingen van het toestel vormen een vertrouwd, rustgevend ritme. Dat houdt de angst in bedwang.

Ik schakel over op de automatische piloot en stap de cabine in om met Mike te praten. ‘Kunnen we verder nog iets doen?’

‘Ik heb het FBI-bureau in Baton Rouge gebeld,’ zegt hij. ‘De twee agenten die daar gestationeerd zijn coördineren alles met New Orleans. Ik probeer Shreveport. Misschien moeten we de staatspolitie erin betrekken. Laatste redmiddel, omdat ik niet weet of ze het serieus zullen nemen, maar we hebben nauwelijks opties meer.’

Ik loop weer naar de cockpit zodat hij kan bellen. Ik kan nu alleen nog maar wachten, en daar ben ik niet goed in.

Blijf vechten, Gwen.

Blijf vechten.

27. Gwen

De wanhoop duurt voort tot een haveloze, magere vrouw, haar armen onder de junkielittekens, me water brengt. Zodra ik dat zie, besef ik hoe krankzinnig veel dorst ik heb. Ik pak de fles aan en drink gulzig.

Dat blijkt een vergissing, en ik weet dat zodra het verdovingsmiddel in mijn bloedsomloop komt. Binnen een paar minuten raast de chemische golf door mijn aderen en hoewel ik nog steeds probeer om mijn gebroken hand door de boeien te trekken, lijk ik me niet meer te kunnen concentreren. De pijn houdt me tegen, en hoezeer ik ook probeer mijn aandacht erop te richten, het is verspilde moeite.

Tegen de tijd dat de verdoving echt vat op me krijgt, begin ik te hijgen, te zweten en te kreunen en wordt alles om me heen vaag en mistig. Spinnen in de lakens. Ogen op het plafond. Doodsangst neemt als een levend wezen bezit van me en probeert zich naar buiten te vechten. Ik stel me voor hoe die in dikke zwarte vegen door mijn huid breekt en me verstikt en verblindt.

Als ik uiteindelijk flauwval, is dat een zegen.

Ik weet niet hoeveel uren er verstrijken. Als ik eindelijk weer bij bewustzijn kom, heb ik geen boeien meer om. Mijn linkerhand is opgezwollen en ik kan hem amper bewegen. Door de medicijnen ben ik nog steeds zwak en zie ik wazig, en dan komt de magere vrouw weer in beeld. Ze schreeuwt naar me, als een lawaaige rode waterval, en schrobt me dan ruw met een natte handdoek. Ze trekt mijn nachtpon uit en gooit kleren naar me. Ik kan mezelf niet aankleden, en daarom kleedt zij me aan als een pop, slaat me als ik weer op bed wil gaan liggen en wijst me een plek op de grond. Het kan me niet schelen.

Ik besef nauwelijks dat ze me aan de dikke ijzeren poot van het bed vastketent. Ik raak weer buiten westen voordat ik kan bedenken

wat ik nu moet doen.

De volgende keer dat ik wakker word, ben ik veel helderder. Mijn linkerhand is nu enorm gezwollen en zit onder het bloed, en de handboei zit er weer omheen. Geen schijn van kans om die los te trekken. Ik heb er echt een puinhoop van gemaakt en ik ben nog steeds niet vrij.

Ik moet een uitweg vinden en naar mijn kinderen terugkeren. Ik zie hun gezichten zo duidelijk voor me dat ik me naar hen kan uitstrekken en hen aanraken, en ik word bevangen door een gevoel van verlies dat zo intens is dat het me verscheurt en ik in huilen uitbarst. *Ik ben ze kwijt. Ik ben mijn kinderen kwijt.*

Ik sla mijn linkerhand tegen de grond, waardoor er een pijnscheut door me heen trekt die me de adem beneemt. Die verdrijft het verdriet en maakt me ineens weer alert.

Ik sla nogmaals.

Ik bijt op mijn lip om te voorkomen dat ik een kreet slaak, en mijn hele lichaam beeft vanwege de extreme zelfbeheersing. Ik denk dat ik uit elkaar spat, maar dat gebeurt niet. Mijn hoofd is helderder zodra de pijnaanval voorbij is. Pijn helpt. Pijn verdrijft de laatste gedrogeerde mist.

Ik hoor krakende voetstappen en zie de dunne, blote benen van de vrouw die me de drugs heeft gegeven. Ze staat over me heen gebogen. Terwijl ik als een junkie lig te knikken, kijkt ze een moment lang toe en vertrekt. Ik overtuig me ervan dat ze weg is voordat ik rondkijk.

Ik ben in dezelfde kamer. Het is hetzelfde bed. Ben ik hier echt wakker geworden met Melvin, of was dat een afschuwelijke, gedrogeerde droom? Godallemachtig, wat zou ik dat graag geloven, maar ik weet dat dit echt is. Hij is echt.

Dit is de meedogenloze werkelijkheid en ik moet een uitweg zien te vinden, want de tijd dringt.

Hij vertelde me iets over de kinderen. Iets vreselijks. Ik probeer het terug te halen, maar de gedachte glijdt als olie in water van me af, waar ik bijna dankbaar voor ben, want ik kan me alleen nog het

gevoel van die wanhoop herinneren, niet de vorm.

Ik richt mijn aandacht op wat ik voor me zie. Mijn gewonde hand. De handboei die diep in de gezwollen huid dringt. Paarse vingertoppen.

De andere helft van de handboeien is rond de ijzeren poot van het bed bevestigd.

Ik staar er een paar momenten naar en dan begint het tot me door te dringen waarom ik zo staar.

Ik kan hem eraf halen.

Het bed is zwaar, maar die poot is dunner dan de handboei. Als ik het bed optil, kan ik de boei eronderdoor halen. Het verslaafde meisje is niet echt zorgvuldig. Ze denkt dat ik al verslagen ben.

Terwijl ik zo min mogelijk geluid probeer te maken schuif ik een stukje op en kom langzaam omhoog van de grond, zodat het zware gewicht van het bed op mijn rug rust wanneer ik het optil. Het is lastig en pijnlijk en ik moet me goed concentreren om te voorkomen dat mijn trillende spieren het opgeven en het bed weer op de grond ploft, maar ik weet de handboei langzaam onder de poot door te trekken. Dan laat ik me weer zakken, centimeter voor centimeter, totdat de ijzeren poot weer op de houten vloer staat. Zonder geluid.

Ergens dieper in dit huis hoor ik gebel. Nee, het is een klok. Ik heb een paar slagen gemist, dus ik weet niet hoe laat het is, behalve dat het in elk geval tien uur is geweest. Het kan elf uur zijn, of middernacht.

Ik hoor de vloerplanken aan de overkant van de kamer kraken. Ik maak me gereed. *Zo snel mogelijk opspringen*, zeg ik tegen mezelf. Ik wil huilen, zo verloren en moe ben ik, maar toch vind ik in mezelf ook nog dat gesmede staal dat Melvin van mij heeft gemaakt. *Snel opspringen. Als het het meisje is, slinger je de metalen handboei in haar gezicht. Trek haar op de grond. Pak haar wapen af, als ze dat heeft. Blijf in beweging. Niet stoppen.*

Ik weet niet waar ik naartoe kan. Ik denk niet dat ik ergens heen kan vluchten.

Maar ik stop niet.

De spanning neemt toe naarmate de voetstappen dichterbij komen.

Het is niet het verslaafde meisje van daarstraks. Het is Melvin, en de aanblik van zijn verwrongen glimlach bezorgt me de rillingen. 'Kijk eens wie er wakker is,' zegt hij. 'Annie, zorg dat ze opstaat. We moeten op tijd beginnen.'

Op tijd beginnen, alsof dit een Broadway-productie is en hij de toneelmeester.

Met alle kracht die ik bezit spring ik op en slinger de handboei naar zijn gezicht, maar ik raak hem niet. Ik ben uit evenwicht gebracht en hij ontwijkt de boei gemakkelijk. Hij grijpt me bij mijn onderarmen en duwt me naar Annie toe, die mijn linkerhand grijpt en er zo hard in knijpt dat mijn knieën knikken. Ik gil niet. Niet echt.

'Doe wat ik je zeg,' beveelt ze. 'Lopen.'

Ze duwt me naar voren en ik strompel verder, terwijl ze mijn gewonde hand in haar ijzeren greep houdt. Dat herinnert me eraan dat ze me op elk moment pijn kan toedienen. Buiten de kamer zie ik al gauw dat we op de eerste verdieping zijn. Rechts is een houten reling die uitkijkt op de kamer beneden. Alles ruikt naar verwaarlozing en verrotting, en de vloer kraakt en kreunt bij elke stap. Ik zie een groot gapend gat voor me en daarboven is het plafond ingestort. Water druipt van de verzakte, zwart geworden randen op de kapotte planken. Ik kan ook zien dat het een bewolkte nacht is, en als ik mijn hoofd in mijn nek leg, dreigen de drugs me op te tillen naar de zwak glinsterende sterren.

Annie leidt me rond het gat tot vlak bij de balustrade, die in even slechte staat is als de vloer. Als ze vlak bij de reling had gelopen, had ik haar een duw gegeven. Waarschijnlijk had de reling het begeven en was ze de patio in getuimeld.

Maar nu bevind ik me aan de kant van de reling. Eroverheen, zeg ik tegen mezelf. *Dat is beter dan wat hij voor je in petto heeft.*

Maar ik weet dat ik de val zou overleven en ik ben bang dat ik een been zal breken en elke kans om weg te rennen of te vechten dan verkeken is.

Ik struikel over de gescheurde vloerbedekking en val zo onverwacht naar voren dat Annie me loslaat. Ik vang mijn val op met mijn handen. De linkerhand bezorgt me een verschroeiende pijnscheut, zodat ik het uitschreeuw en op mijn rechterzij draai, waarbij ik met mijn vingers een losse vloerplank raak. Die is aan het eind versplinterd, en ik voel de scherpe rand. Ik aarzel geen moment. Met mijn vingers probeer ik de plank los te trekken, waarbij er een stuk afbreekt. Terwijl ik het vastgrijp, trekt Melvin me aan mijn haren overeind. Ik gebruik het slaghout niet – nog niet. Ik druk het plat tegen mijn rechterpols aan, uit het zicht.

Wacht tot je er zeker van kunt zijn. Je krijgt geen tweede kans. Wat me te wachten staat, zal een trage, weerzinwekkende vertoning worden, en het ergste, het allerergste, is dat ik denk dat volhouden niets uitmaakt. Ik denk niet dat iemand me nu kan helpen. Ik moet voor mezelf opkomen. Zolang hij zich op mij richt, gaat hij niet achter de kinderen aan.

De kinderen.

Nu herinner ik me weer wat Melvin zei. *Brady heeft me gebeld. We hebben Lily.* Een golf van pure gruwel overweldigt me, als koude honing over mijn huid. *Nee nee nee.*

We naderen een dichte deur en ik vertraag mijn pas. Annie's hand grijpt mijn linkerpols en draait er hard aan, maar dat heeft nu niet zoveel effect op me, omdat er een nog grotere pijn is. Een nog grotere gruwel. Ik kan dit niet laten gebeuren. Ik kan niet toestaan dat hij mijn kinderen te pakken krijgt.

Melvin komt naar voren en duwt de deur open. Een tactvol gebaar van een monster.

Dit is zijn martelkamer. Ik hoef er niet eens een blik in te werpen om dat te zien. Dat die kamer zich hier bevindt, is voor mij even onvermijdelijk als de winter. Ik kijk niet naar de details.

Ik kijk naar het meisje. Het meisje dat op dat ovale, met bloed bevlekte tapijt staat, met de metalen strop om haar nek. Het meisje met het geverfde zwarte haar, ruw en klonterig van het zweet, dat voor haar gezicht hangt.

Een verschrikkelijk en irrationeel moment lang denk ik dat het Lanny is.

Ik slaak een gil. Het is een explosieve uitbarsting waarin alle pijn, verdriet en afschuw zo waarachtig en aanwezig zijn, dat ik het gevoel heb dat alles in me tot op het bot is opengereten en als bloed naar buiten stroomt. Een moment later slik ik de kreet in, maar ik weet wat die voor hem openbaart.

Dat meisje is niet Lanny. Zij is niet mijn dochter. Maar ze is wel de dochter van een ander.

Ze staat op de ballen van haar voeten en probeert haar evenwicht te bewaren, want als ze zich ook maar een beetje ontspant, snijdt de strop in haar hals. Deze wreedheid is nauwkeurig zo berekend, zoals ook het gereedschap op de gaatjesborden nauwkeurig op volgorde aan de muren hangt. Op de houten werkbank staan open gereedschapskisten, gevuld met moersleutels, schroevendraaiers, tangen... allemaal met een bepaalde kleur gecodeerd en precies op rij in de laden.

Barbaarse precisie.

Er zijn nog twee andere mensen in de kamer. De ene man is bezig met het licht en let helemaal niet op het meisje en haar gruwelijke strijd. En de andere man stelt een videocamera op een statief scherp. Beide mannen zien er volkomen normaal uit en het is huiveringwekkend om te zien dat dit blijkbaar gewoon werk voor hen is. Een gewone werkdag.

‘Shit,’ zegt de cameraman. ‘Ik draaide niet. Ik wou dat ik die gil had opgenomen. Dat was echt iets aparts.’

‘Schiet het al op?’ vraagt Melvin.

‘Nog tien minuten. Je kunt beginnen met de stand-in voor de dochter, maar hou het kort. Ze betalen voor het hoofdevenement, niet voor de openingsact.’ Hij is zo... *normaal*. Hij draagt een hawaiihemd met hoelameisjes erop, een korte katoenen broek en sandalen. Maar hier is niets normaals aan. Geen van deze mensen heeft een ziel. Bij allemaal ontbreekt er iets.

Ik draai mijn hoofd om. Melvin is naast me blijven staan. Hij

staart naar dat arme meisje met een afschuwelijke fascinatie, maar wendt zijn blik met moeite van haar af om mij met diezelfde blik aan te kijken. Dit is het ergste wat ik ooit heb gezien. De pupillen van zijn ogen hebben zich verwijd en in het licht dat uit die kamer komt lijken ze bijna... rood. Monsterogen. 'Ze lijkt veel op haar, niet? Onze Lily.'

Ik kan niet meer ademen. Ik kan niet bewegen. Er staat zoiets gevaarlijks voor me dat zelfs mijn stem erdoor verlamd wordt. Ik wist dat hij slecht was, maar ik heb nooit geweten dat hij *dit* was. Daarbinnen is... niets. Niets wat ik als zelfs maar een klein beetje menselijk kan identificeren.

'Ja.' Het klinkt als beverig gefluister, niet uit angst maar uit woede. 'Maar dit meisje is Lily niet. Het heeft geen zin haar pijn te doen. Dat heeft niet dezelfde impact.'

'O nee?' Hij kijkt me nadenkend aan, als een vogel die een insect beoordeelt. 'Ik zal jou laten kiezen.'

De video-operator heeft de camera stilletjes ingeschakeld. Ik word verblind als de lampen ineens heet op mijn gezicht schijnen. Maar ik knipper niet met mijn ogen. Dat kan ik niet. Als ik nu ook maar de geringste zwakte toon, zal hij me te grazen nemen.

'Hoe bedoel je, kiezen?' Het stuk hout drukt zo hard tegen mijn huid dat die wordt ingedeukt. Ik verschuif mijn gewicht naar mijn linkervoet. Ik zorg ervoor dat hij mijn rechterarm niet kan zien.

'Ik zal dit meisje laten gaan als je vraagt om haar plaats in te nemen. Maar je moet het wel echt *willen*, Gina. Je moet het vragen. Je moet het smeken. Als je dat doet, zal ik haar losmaken en haar laten vertrekken. Het zal uren duren voordat ze bij een weg komt en het zal veel tijd kosten voordat ze iemand heeft gevonden die naar haar wil luisteren. Ze is een verslaafde hoer. Misschien zal niemand haar ooit geloven.' Zijn lippen trillen en traag verschijnt er een grijns op. 'Maar ze zal nog leven. Ik weet hoe graag jij mensen wilt redden.'

Adem verandert in mijn longen in vergif. Hij heeft me te pakken. Hij weet wat ik ga doen. Maar voordat ik dat doe, zeg ik: 'Connor zul je nooit te pakken krijgen.'

‘O, Connor is helemaal van jou, hoor’ zegt hij. ‘Maar ik zal Brady nemen. Reken daar maar op. Wat is je antwoord? Je zult trouwens hoe dan ook sterven vannacht, maar dat geldt niet voor dit meisje. De klokt tikt verder, Gina. Maak een keuze.’

Ik wil niet meer naar die vreselijke ogen kijken. Ik laat mijn oogleden dichtvallen en zeg: ‘Alsjeblieft, Mel. Laat haar alsjeblieft gaan. Ik smeeek het je.’

Het brandt in mijn mond wanneer ik dit zeg. Erger nog: ik heb hem zojuist Mel genoemd. Voor het eerst sinds de dag dat onze levens ineens stortten. Ik vraag me af of hij dit heeft opgemerkt.

‘Braaf meisje,’ zegt hij. Opeens voel ik iets warmes tegen mijn huid. Hij heeft zijn hand op mijn wang gelegd. ‘Goed. Ze mag in leven blijven. Ik heb altijd al geweten dat je zou toegeven als ik de juiste motivatie zou vinden.’

Hij buigt zich naar me toe. Ik voel zijn onregelmatige adem tegen mijn huid. Met zijn vingers volgt hij voorzichtig de contouren van mijn kin en mijn lippen. Ik houd mijn ogen dicht. *God, ik kan niet kijken. Dat kan ik niet.* Ik beef. Door de drugs ben ik duizelig en sta ik onvast op mijn benen. Kon Annie mijn gebroken hand maar weer ronddraaien, zodat ik weer helderder kon denken.

‘Haal dat meisje omlaag,’ zegt hij. Hij praat niet tegen me, maar zijn lippen bevinden zich zo dicht bij mijn wang dat ze mijn huid strelen. ‘Haal haar hier weg. Zet haar op de weg en zeg tegen haar dat ze moet wegrennen.’

De betovering wordt verbroken, maar niet door mijn toedoen. Het is het gierende geluid van de lierbesturing die wordt ingeschakeld en het verstikte gehijg van het meisje. Ze huilt. ‘O God, dank u, dank u...’

‘Wegwezen,’ zegt Melvin. ‘Of ik vermoord je.’

Ik hoor haastig trippelende voeten. Ze rent weg.

Nu, denk ik. Nu. Ik kan niet missen. Hij staat vlak bij me.

Ik open mijn ogen en pak de houten dolk stevig vast.

Er lacht iemand.

Dat shockeert me. Het shockeert Melvin ook, en we kijken allebei

in de richting van de deuropening. Annie staat ertegenaan geleund, aan haar blik te zien knetterstoned, en kijkt giechelend toe hoe het andere meisje rent voor haar leven. 'Jezus, man,' zegt ze. 'Ik dacht dat je een echte rotzak was. En nou laat je mensen vrij en gooit het op een akkoordje. Dit ellendige mokkel is toch al van jou?'

'Je hebt het over mijn vrouw, Annie,' zegt hij. Zijn toon is mild en kalm, maar zijn ogen... hij gaat helemaal op in de fantasie die hij voor zichzelf heeft vervolmaakt. 'Waag het niet mijn vrouw te minachten.'

'Haar?' Annies lip krult op. 'Ze is niks waard.'

'Nee. Ze is van mij.'

Hij slaat toe als een aanvallende slang, zo snel dat het nauwelijks te zien is. Hij smijt haar hoofd tegen de deurlijst aan en gaat daar eindeloos mee door, een vlaag van bewegingen die zo gewelddadig zijn dat er geen sprake van kan zijn dat ik iets doe, hem aanval, probeer haar het leven te redden. Hij is een tijger, een en al bloedige razernij, en ik ben doodsbang. Iedereen staat als aan de grond genageld, zelfs de filmploeg, die gruweldaden moet hebben gezien waarvan ik me geen voorstelling kan maken.

Ik wil dit niet zien, maar ik kan mijn ogen ook niet sluiten. Dit is even onvermijdelijk als een nachtmerrie.

Annie zakt hijgend in elkaar, verblind door het bloed in haar ogen. Ze kruipt naar me toe.

Ik deins achteruit. Mijn instinct is sterker dan ikzelf. Paniek giert in mijn binnenste, een zwarte wanhoopstornado, want mijn stuk hout stelt helemaal niets voor tegen deze woede. Dit is een flinterdunne leugen die ik mezelf heb opgelegd, en niets kan Melvin Royal nog tegenhouden.

Melvin stapt over Annie heen, pakt een schroevendraaier uit het rek en stoot in één keer met kracht door haar schedel.

Dan verliest hij zijn zelfbeheersing.

Mijn gezichtsveld wordt wazig. Ik kan dit niet aanzien. Ik wil dit niet weten. Mijn gedachten proberen hiervan weg te vluchten, zich als een kind in een doolhof te verbergen, en ik hoor mezelf gillen omdat Annie dat niet kan. Ze maakt geen enkel geluid en het enige

wat ik nog wil is *vluchten*.

Maar ik kan niet langs hem komen. Op het moment dat ik in beweging kom, ben ik een slachtoffer.

Als Melvin stopt, komt dat omdat hij moe is, niet omdat hij klaar is. Ik kan dat zien aan de manier waarop zijn borstkas op en neer gaat. Zijn hand beeft na zijn uithaal, en de afgeslachte vrouw die op de grond ligt, is vanaf de hals nauwelijks nog als mens herkenbaar.

De mannen die voor het licht en de camerabeelden zorgen, zwijgen en maken geen enkele beweging. Ook zij staan als aan de grond genageld, alsof ze weten dat ze zich in de nabijheid van een beest bevinden dat hen met gemak kan verorberen. Wanneer Melvin op zijn hurken gaat zitten, kijkt hij naar de cameraman. Annies bloed druipt van hem af. Hij heeft de schroevendraaier nog steeds in zijn hand.

‘Blijf draaien,’ zegt hij tegen de cameraman, en o Jezus, wat klinkt hij toch normaal, precies zoals de man met wie ik ooit trouwde. De man die de geloften aflegde om me lief te hebben, te koesteren en te beschermen. ‘Ik ben net begonnen.’

Ik merk dat ik verdwijn. Niet dat ik flauwval, want ik weet dat ik me niet op die manier kwetsbaar mag maken. Ik voel dat mijn geest mijn lichaam verlaat en opstijgt als een ballon die slechts losjes aan deze zware, trillende zak vlees vastzit. Vanaf deze afstand omlaag kijkend voel ik de afschuw of de misselijkheid niet. Ik kijk niet. Ergens moet ik geloven dat mijn kinderen nog steeds in leven zijn. Veilig. Dat met Sam alles oké is, waar hij ook zit.

Ergens leven mensen nog steeds in het licht.

Maar hier in het donker ben ik het enige wat tussen Melvin en de mensen van wie ik hou staat.

En ik moet standhouden.

Wanneer ik mijn ogen open, ben ik nog steeds op die verrotte, stervende plek en richt Melvin Royal zich op mij. De blik op zijn bloederige gezicht is kalm en zijn grijns is begerig.

‘Gina,’ zegt hij, ‘het spijt me, maar zo moet het...’

Ik spring naar voren en drijf het scherpe stuk hout in zijn oog.

Het dring diep in de oogkas en doorboort het kwetsbare oppervlak. Ik voel hoe het warme vocht van binnenuit over mijn vingers vloeit. Dit is alles wat ik heb. Alles wat ik kan doen. Het is niet genoeg, dat weet ik. Alles in mij valt stil.

Het is bijna vredig.

Terwijl hij schreeuwend van me wegdraait, breekt het stuk hout in mijn hand af. Hij leeft nog. Blind aan één oog, in doodsangst, maar levend.

Melvin trekt het hout uit zijn verwoeste oog en schreeuwt van woede.

De stilte in mij wordt verbroken en de doodsangst keert in alle hevigheid terug, zwart en zilverkleurig, koud als korrelhagel, en ik weet dat ik nog maar een paar seconden – seconden, ja – heb om mezelf te redden.

Ik spring al naar voren. Het lijkt alsof ik in slow motion beweeg, waarbij elke beweging kristalhelder en *te traag* is, en binnen in me schreeuwt iets dat ik me moet *haasten, haasten, God, rennen, gaan*.

Ik ben hem al gepasseerd voordat hij beseft dat ik in beweging ben gekomen, maar hij is niet meer dan een paar passen achter me en schreeuwt mijn oude naam, mijn dode naam, en ik weet dat als hij me weet te grijpen er geen zorgvuldig georkestreerde marteling wordt gestreamd om Absalom rijker te maken. Het zal een pure, bloederige slachtpartij zijn, net zoals met Annie. Hij zal me in stukken scheuren.

Ik zie de cameraman uit de kamer achter ons komen. Hij heeft zijn camera meegenomen en filmt me terwijl ik op de trap afga. Ik hoor Melvin brullen. Het klinkt alsof de hel achter mij openscheurt.

De schroevendraaier die Melvin heeft gebruikt om Annie te vermoorden is de hal in gerold en daar blijven liggen, en ik buk me en pak hem zonder vaart te minderen op. Iemand rent de trap op, een onbekende man, en hij heeft een pistool in zijn hand.

Ik moet dat pistool hebben.

Ik voel de pijn in mijn pols – of waar dan ook – niet meer. Ik ben ontketend en overbrug de afstand sneller dan ik voor mogelijk had

gehouden. Ik drijf de schroevendraaier in de nek van de bewaker en terwijl hij wankelend achterover valt en van de trap af tuimelt, valt het pistool op de grond. Ik duik naar het wapen toe, draai me op mijn rug en zie terwijl ik doorrol hoe Melvin een laatste stap naar mij toe zet. Hij heeft zijn rechterhand tegen zijn bloederige, verminkte oog aan gedrukt, maar ziet het pistool net op tijd om zich opzij te werpen terwijl ik richt en schiet. Adrenaline of niet, door de terugslag schiet er een gruwelijke pijn door mijn arm, en ik slaak een kreet van pijn en woede. Mijn eerste schot mist hem op minder dan een centimeter. Ik probeer het nogmaals.

Melvin duikt de kamer binnen waar hij me wilde vermoorden. Hij heeft daar wapens liggen. Misschien zelfs een pistool. Ik kan nu niet stoppen, zelfs als mijn pols van mijn arm valt, ik moet *het pistool vasthouden en schieten*, en pijn doet er niet toe.

Op systematische wijze schiet ik nog meer kogels in de muur. Ik weet niet waar hij is. Mijn hart bonst zo snel dat ik het gevoel heb een stervende vogel in mijn borst te hebben, maar mijn brein werkt traag. Kalm. Bijna vredig. Het pistool in mijn hand is halfautomatisch, dus het heeft minimaal zeven kogels. Ik heb er vier afgevuurd.

De cameraman staat me nog altijd te filmen. Misschien begrijpt hij echt niet dat hij niet alleen crewlid is, maar zich medeplichtig maakt aan moord. Misschien denkt hij dat zijn camera een magisch schild is.

Ik schiet hem neer en hij valt op de grond. *Vijf.*

Ik wankel verder. Mijn benen voelen zwak en slap, maar ik weet overeind te blijven. Zwalkend ontwijk ik het gat midden in de vloer, stap over de dode cameraman en hoop vurig dat er in elk geval nog één kogel in het pistool zit, zodat ik die door Melvins hoofd kan schieten.

Ik weet de deur van de martelkamer te bereiken. Op het ovale tapijt ligt een man roerloos opgerold op de grond: de lichttechnicus. Ik heb hem getroffen met de schoten die ik door de muur heb afgevuurd.

Melvin is hier niet. *Melvin is weg.*

Links is een deur. Die heb ik eerder gemist, doordat het camerastatief die blokkeerde. Maar het statief ligt op zijn kant en ernaast ligt een kapotte laptop waarvan het scherm nog flikkert.

Ik merk dat er iemand achter me loopt. Een snel bewegende schaduw.

Ik draai om mijn as en haal de trekker over.

Een seconde te laat realiseer ik me dat het Melvin niet is.

Het is Sam.

Het pistool klikt.

Leeg.

Sam komt hijgend tot stilstand. Hij staart me aan met opengesperde ogen, terwijl hij in de uitdijende plas bloed van Annie staat. Ook hij heeft een pistool, en hij richt het op mij, alsof ik een gevaarlijk beest ben dat hij niet kan vertrouwen. Dan schreeuwt hij: 'Laat vallen, Gwen! Laat vallen!'

Ik laat het pistool vallen, en het valt zo pijnlijk tegen mijn been aan dat ik uit mijn tijdelijke trance ontwaak. Nu word ik overspoeld door een geweldige stroom emoties, die ik niet kan begrijpen. Mijn concentratie is op slag verdwenen, ik beef en het begint me te duizelen. De pijn is terug. En dat geldt ook voor de angst.

'Hij is nog steeds hier!' schreeuw ik tegen Sam. 'Melvin! Hij is nog steeds hier!'

Sam staart met een uitdrukking van diepe, instinctieve afschuw naar Annies verwoeste lichaam. Het duurt een moment voordat hij zijn blik daarvan los kan maken en die op mij richt. 'Nee. Hij is in de hal. Hij is dood.'

'Wat?'

'Hij heeft een kogel door zijn oog gekregen. Alles is goed. Gwen, hij is dood.' Hij vangt me op wanneer ik tegen hem aan val. Ik ben ineens zo uitgeput dat ik vrees dat dit mijn einde wordt. Mijn hart bonst als een dieselmotor en mijn lichaam wil het nog steeds op een lopen zetten en vechten, zelfs als er niets meer te vechten valt. Ik word verscheurd door woeste, intense tranen.

'Je hebt hem te pakken gekregen,' fluister ik tegen Sam. 'Dank je

wel. God, dank je wel.'

Hij houdt me zo stevig vast dat het lijkt alsof we samensmelten en dat wil ik ook, ik wil dat dolgraag. 'Nee,' zegt hij. 'Ik heb hem niet doodgeschoten. Dat heb jij gedaan. Ja toch?'

Het duurt een paar momenten voordat ik begrijp wat hij daarnet heeft gezegd, en waarom dat belangrijk is.

Ik heb Melvin niet door zijn oog geschoten. Ik heb hem met een stuk hout gestoken. Door al het hersenvocht en het bloed lijkt het natuurlijk alsof hij dodelijk door zijn oog is geschoten. Het enige wat Melvin hoefde te doen was gaan liggen en Sam laten passeren.

Ik grijp Sams pistool en gebruik zijn schouder als steun om te richten, want achter hem komt een monster op hem af. Daar is de tijger, en de dood staat in zijn ogen te lezen.

Melvin springt met een mes op Sams rug af.

Ik weet hem met drie kogels door het voorhoofd te stoppen.

Hij zakt neer op zijn knieën en valt op zijn gezicht op de grond. Hij ademt nog steeds. Ik zie zijn rug op en neer gaan en wil nogmaals een kogel afschieten, maar Sam draait zich nu om en pakt het pistool van me af.

Dat is maar goed ook, anders zou ik vast agent Lustig hebben neergeschoten, die met getrokken pistool door de deuropening binnenkomt. Sam laat het pistool zakken en Lustig werpt een blik op ons en dan op de stervende man die uitgestrekt op de grond ligt. De dode man bij de videolampen. Het verwoeste lichaam van Annie.

'Christus,' zegt Lustig en laat zijn wapen zakken. 'Lieve Christus, wat is dit allemaal?'

We blijven zwijgend staan. Lustig knielt naast Melvin, en we kijken toe hoe de rug van mijn ex-man nog voor drie zwaar hijgende ademteugen omhoogkomt, en dan volgt er een lange, rochelende zucht die oplost in de stilte.

De duivel is dood. *Hij is dood.* Ik wil iets voelen... maar wat? Opluchting? Niets van dat alles. Ik ben alleen maar dankbaar. Misschien zal ik voldoening, wraak, de vervulling van jarenlang voortwoekerende woede, later voelen.

Maar op dit moment ben ik zo dankbaar dat ik moet huilen. Ik kan niet stoppen.

‘Alsjeblieft,’ breng ik uit, naar adem snakkend. Ik strek mijn armen uit naar Sam en hij slaat ze weer om me heen. ‘Alsjeblieft, vertel me alsjeblieft dat alles goed met ze is, alsjeblieft...’

‘Alles is goed met ze,’ fluistert hij tegen me. Hij bezit de vredige kalmte waar ik nu naar snak. ‘Met Connor is alles goed. Met Lanny is alles goed. Je bent veilig. Met ons gaat het goed. Blijf ademhalen.’

Mijn knieën knikken als we halverwege de weggroterende trap zijn, en Sam tilt me op en draagt me verder. Ik ben doodop. Ik kan mijn ogen niet meer openhouden. Wanneer me dat weer lukt, zie ik dat hij me neerzet op de passagiersstoel van een personenauto. Voor me ligt de verrotte koloniale pracht van Plantation House. Het lijkt inderdaad op het Witte Huis, verwoest door jarenlang verval en verrotting. Langs de weg loopt een modderige kreek. Dit is het moerasland van de Bayou.

Sam en Lustig staan bij de auto zachtjes te praten. Ze zijn allebei zwaar in shock. Dat kan ik horen. Maar voor mij geldt dat niet, niet meer tenminste.

‘Rivard had gelijk. De staatspolitie is niet op komen dagen. Als wij niet op tijd...’ Lustig maakt zijn zin niet af. ‘Het is een bloedbad daarbinnen. God mag weten hoeveel lichamen we hier in de buurt zullen vinden. Hoeveel van deze locaties hebben ze?’

‘Tientallen,’ zegt Sam. ‘Maar we hebben Rivard opgepakt, en als dit eenmaal ontmanteld is, zal de rest ook volgen. We zullen ze vinden. Allemaal.’

Staken ze de boel maar in brand hier, totdat er niets dan as en botten van resteerde. Maar ik weet dat mijn wensen er niet toe doen. Ik ben zo ontzettend moe dat er kille tranen van mijn wangen stromen. Ik veeg ze met mijn bebloede rechterhand onhandig weg.

Dat is Melvins bloed.

Melvin is dood.

Mike Lustig buigt zich naar me toe en zegt: ‘Je mag onze Sam wel bedanken. Hij heeft je het leven gered.’

‘Nee,’ zeg ik tegen hem. Alles begint weer wazig te worden. ‘Ik heb hem gered.’

Ik val in slaap.

En ik droom helemaal nergens over.

28. Gwen

Een maand later

Voor de meeste mensen lijkt het alsof ik er weer bovenop ben. Ik doe mijn best, voor mijn kinderen. Sam is waarschijnlijk de enige die het kan zien als ik me broos en zwak voel. Sam, die alles ziet. Ooit stoorde dat me misschien, maar nu ben ik er blij om. Ik praat met Sam. Ik loop zelfs bij een psycholoog die gespecialiseerd is in herstel na traumatische gebeurtenissen. Het gaat beter met me. Dat geldt ook voor de kinderen. Ik heb erop gestaan dat ze hun eigen therapie kregen, of ze die nu nodig meenden te hebben of niet.

Ik kijk niet meer bij de Psycho Patrouille, maar als ik ernaar vraag, laat Sam me weten dat mijn internetbelagers alleen maar fanatieker zijn geworden. Tegen mijn wil ben ik opnieuw het onderwerp van tal van artikelen en blogs. Sommigen menen dat ik een held ben, vele anderen denken dat ik ten onrechte niet ben veroordeeld voor moord.

Eén ding moet ik accepteren: ik kan me er nu niet meer voor verbergen.

Het symbool daarvan is dit huis aan Stillhouse Lake, dat we nu weer bewoonbaar aan het maken zijn. Niet alleen wij viertjes, onze vrienden helpen ons daarbij. Javier en Kezia. Kezia's vader, Easy Claremont. Rechercheur Prester en diverse agenten uit Norton die ik nu van naam ken. Ook vriendjes van school en hun ouders hebben een bijdrage geleverd. Ze hebben allemaal geholpen het huis aan de buitenkant te schilderen en te ontdoen van de lugubere verwijzingen naar het verleden.

Ik verwacht dat er nieuwe haatcampagnes zullen volgen, maar voorlopig is dit huis weer ons fort.

Vandaag komt alles af.

'Mam!' Connor houdt iets omhoog wat ik vanaf de overkant van

de kamer niet kan zien. 'Is dit afval?'

'Ziet het eruit als afval?' roep ik terug, en ik weet een lachje tevoorschijn te brengen. Hij lacht terug. Het is een vaag lachje, en halverwege weifelt hij, maar het is een beginnetje. Connor en ik hebben samen nog veel werk te verrichten. Heel veel werk. Hij verwijt zichzelf te veel, en nu treurt hij om zijn vader. Ik weet dat Melvin dat niet verdient, maar dit gaat niet om hem. Het gaat om Connor, die de kans moet krijgen alle rouwstadia door te maken voor een man die nooit echt van hem heeft gehouden. 'Bedankt, schatje. Waarom neem je niet even pauze?'

'Waarom neem jij niet even pauze?' zegt Sam, terwijl hij de vuilniszak uit mijn goede rechterhand wegpakt. Mijn linkerhand zit in het verband en is gespalkt, wat nog steeds ontzettend pijnlijk is, maar volgens de arts zal hij helemaal genezen. Uiteindelijk. 'Je moet even gaan zitten. Niet steeds maar blijven doorgaan.'

Hij heeft gelijk. Het is klaar. Sam en Lanny hebben samen de beschadigde keukenmuren opnieuw geschilderd, terwijl Kezia en Javier de nieuwe ruit aan de voorkant hebben geplaatst. Connor en ik hebben de laatste restjes afval verzameld. De gordijnen aan de voorkant hangen we nog niet op. Ik wil naar de sneeuw kijken en naar het meer, waar een dun laagje ijs op ligt. Alles lijkt daar helderder en zuiverder dan ooit.

Lanny zit bij haar vriendin – misschien noemen ze het zelf nog niet zo, maar ik zie hoe ze naar elkaar kijken – en ze dragen bij elkaar passende gevlochten armbanden. Als ze denkt dat we niet kijken, houdt Lanny Dahlia's hand vast, weet ik. Ze heeft dit nodig. Ze heeft behoefte aan liefde. Ik zal alles doen wat in mijn vermogen ligt. Ik zal intenser van haar houden dan een leeuwin, maar ik kan haar geen tedere liefde bieden, en die lijkt ze bij Dahlia wel te vinden, althans voorlopig. Ik blijf even staan om mijn dochter te knuffelen, want ik kan gewoon niet anders, en ze staat toe dat ik haar een tijdlang tegen me aan druk, voordat ze zich van me losmaakt en met haar zwart omlinjende ogen rolt. Ik kus haar donkere haar en probeer niet aan het meisje in de strop te denken. Het meisje dat kon

ontsnappen, denk ik. Ik blijf naar haar vragen. Ze hebben haar niet gevonden, maar ze is ook niet dood op de plantage aangetroffen.

Misschien heeft ze veiligheid gevonden. Misschien is het uiteindelijk toch nog goed gekomen met haar.

Sam zit met een biertje op me te wachten, dat ik dankbaar aanneem en samen met hem op de nieuwe bank opdrink. De oude was smerig en het is hoe dan ook tijd voor nieuwe dingen. Een nieuw begin.

‘Mike heeft gebeld,’ zegt Sam en hij neemt een flinke slok bier. Connor gaat aan de andere kant naast hem zitten, en als Sam een arm om zijn schouders slaat, deinst hij niet terug. Hij pakt een boek en begint erin te lezen, maar dat kon je verwachten. Het is een nieuw boek, zie ik. Een boek dat ik nog niet eerder heb gezien. Dat lijkt veelbetekenend, maar ik weet niet waarom. ‘Hij zal een tijdje in Washington moeten blijven, maar je moet de groeten hebben. De persoonlijk assistent van Rivard sloeg meteen door toen hij hoorde dat die ouwe achter slot en grendel zat. Hij heeft Mike de sleutels van het koninkrijk gegeven.’

‘Alles?’ vraag ik, terwijl ik hem schuins aankijk. Het trauma van Baton Rouge lijkt soms een nachtmerrie. Het is al een maand geleden, maar opeens zie ik alles weer voor me alsof het nu gebeurt. Herinneringen aan lege, hongerige ogen. Het pistool dat terugslaat in mijn hand. Nog altijd voel ik de pijnlijke schok door mijn arm en romp trekken. Ik voel het bloed op mijn gezicht. Ik zucht diep. ‘Weet je dat zeker? *Alles?*’

‘Deze week bijna duizend arrestaties,’ zegt hij. ‘Over de hele wereld. Met inbegrip van de smeerlappen die tickets voor de show van die avond hadden gekocht.’

Dat is codetaal, maar voor mij is het duidelijk. *De show*. De show waarin ik doorgemarteld zou worden. Ik huiver een beetje en kruip dicht tegen zijn warme lichaam aan. ‘Dat klinkt goed.’

‘Ze zullen ze allemaal te pakken krijgen. Rivard was een zakenman en had alles uitstekend gedocumenteerd. Zelfs de trollen worden nu binnengehengeld en bestraft.’ Sam lacht een beetje bitter.

‘Niet dat het echt veel effect heeft op je hatemail, maar je moet het de tijd geven.’

‘Dus met Mike is alles goed?’

‘Mike is de nieuwe ster van de FBI,’ zegt Sam, ‘en volgens mij vindt hij dat best leuk. O, en nog iets. Het forensisch onderzoek naar de video’s is eindelijk voltooid: uiteraard was alles nep. Niet dat je dat voor ons nog moest bewijzen. Voor geen van ons.’ Hij kijkt naar Kezia, naar Javier, naar de kinderen, en ineens voel ik me dankbaar. De afgelopen maand zijn ze allemaal naar me toe gekomen om me te vertellen wanneer en waar ze tot het besef kwamen dat ze het verkeerd hadden. Voorspelbaar misschien, maar mijn dochter was de laatste.

Sam verontschuldigde zich het eerst. Niet dat hij ergens spijt van hoefde te hebben. Zeker, de kinderen *geloofden* me wel, denk ik, maar eerst moest een volwassene dat toegeven voordat ze het zelf zonder probleem durfden te zeggen. Dat ze hun kwetsbaarheid niet graag tonen, hebben ze denk ik van mij. Ik hoop dat ik hun nu iets anders kan laten zien.

Ik til mijn hoofd op en kijk hem aan. Hij kust me vluchtig en liefdevol op mijn voorhoofd. En daar kikker ik echt van op. ‘Dank je’.

‘Graag gedaan,’ zegt hij en hij houdt zijn fles bier op. We toosten. ‘De FBI brengt morgen een officiële verklaring uit waarin je geheel wordt vrijgepleit. Daarmee is de zaak beëindigd.’

Ik zucht een beetje. Het was maar een geringe kwestie in het licht van alle andere gebeurtenissen, maar ik ben blij dat het nu afgehandeld is. ‘Jij en ik weten allebei dat dat niet waar is,’ zeg ik tegen hem. ‘Er zullen altijd lieden blijven die er niets van zullen geloven.’

‘In een ruzie tussen een Infowars verslindende toetsenbordridder en jou, weet ik wel op wie ik mijn geld moet inzetten,’ zegt hij. Hij neemt nog een biertje, en ik merk dat hij quasi-achteloos een mededeling wil doen. ‘Wat die blokhut van mij betreft, het lijkt erop dat de eigenaar wil dat ik een nieuw huurcontract teken, dat volgende maand ingaat. De huur gaat ook omhoog.’

‘Juist.’

‘Dus het zou kunnen dat ik binnenkort dakloos ben.’ Er klinkt een plagerig vraagje in zijn stem door. Ik glimlach, maar kijk niet op.

‘Dat zou toch triest zijn.’

‘Heel triest.’

‘En ik veronderstel dat je dan misschien een huis nodig hebt.’

‘Nu je het zegt. Heb je nog tips?’

Lanny en Dahlia zitten samen te fluisteren. Ze giechelen nu zelfs. ‘O, draai er toch niet zo omheen,’ zegt Dahlia. ‘We weten het *allemaal*.’

‘Ja,’ zegt Connor, terwijl hij een bladzijde omslaat. ‘Het is echt wel duidelijk.’

‘Oké, oké, prima. Meneer Cade, u bent van harte welkom om hier te komen wonen.’ Mijn stem trilt een beetje, maar ik meen het echt. Dit is een enorme stap voor mij. Een blijk van vertrouwen waarvan ik niet wist of ik die ooit weer aan iemand kon geven.

‘Weet je het zeker?’

Ditmaal kijk ik wél op. Zijn blik is alert en vriendelijk, en ik houd mijn adem in, want nu zie ik iets in zijn ogen wat ik nog nooit eerder heb gezien. Een intense schittering, alsof hij me voor de eerste keer ziet, steeds opnieuw.

‘Ik weet het zeker,’ zeg ik. Er lag altijd een mijnenveld tussen ons, maar al die bommen zijn nu opgeblazen, en in plaats daarvan ligt er nu alleen nog maar vruchtbare grond. Een goede plek om te bouwen. Het zal moeite kosten, maar daar ben ik nooit bang voor geweest.

‘Het eten is klaar!’ roept Kezia vanuit de keuken. ‘Ik heb het niet bereid, dus ik zweer je dat het veilig is.’ Het onverklaarbare talent van Kezia Claremont om werkelijk alles wat ze probeert te bereiden geheel te laten mislukken, heeft de afgelopen weken voor veel hilariteit gezorgd. Het is echt een gave.

‘Ze heeft het in elk geval wel geprobeerd, want ze heeft de toast laten verbranden,’ zegt Javier, terwijl Kez een grote pan met gebraden kip en groenten naar de tafel draagt. ‘Laten we het opeten voordat Boot alles krijgt.’

Boot draait zich om als hij zijn naam hoort en likt aan zijn poten. Ik aai hem even, en hij gromt en sluit zijn ogen. Hij is beter hersteld dan wij allemaal.

‘Ja, zet alles maar op tafel,’ zeg ik, en ik glijp van Sams heerlijke warmte weg om mijn jas en handschoenen aan te trekken en mijn pet op te zetten. ‘Ik ga even naar beneden om de post op te halen. Ik ben zo terug.’

‘Wees voorzichtig!’ En dat zeggen ze allemaal tegelijk. Sam kijkt me aan en lijkt te vragen of hij mee moet lopen. Ik schud mijn hoofd.

Glimlachend loop ik voorzichtig de heuvel af. Het huis is veilig. Het is schoon en nieuw, en alle kwade zaken zijn verdwenen. Ik weet dat dit symbolisch is. Ik weet dat het veel tijd, liefde en zorg zal kosten om te herstellen.

Maar we zijn een echte familie. We weten hoe we moeten overleven.

Ik open de brievenbus. Er zit een hoop post in, en ik loop naar de vuilnisbak aan het eind van de oprit om postordercatalogi en ongeadresseerde post weg te gooien, totdat ik bij een handvol rekeningen en een brief kom. Ik kijk naar de laatste enveloppe en verstijf meteen. Even stop ik met ademen. Mijn hart slaat over.

Het is Melvins handschrift. Ik kijk naar het poststempel.

Iemand heeft de brief na zijn dood op de post gedaan. Misschien iemand bij Absalom, als een laatste, verbitterde dolksteek uit het duister.

Ik kijk naar de manier waarop hij mijn naam in zorgvuldige, precieze blokletters heeft opgeschreven en denk aan de waanzin die bezit van hem nam toen hij Annie vermoordde. Ik zal dat nooit vergeten.

Ik denk even na, stop dan de andere post in mijn jaszak en loop verder de heuvel af naar de overkant van de weg en de oever van Stillhouse Lake.

Het water lijkt van glas en is in rimpelingen bevroren. Ik laat mijn blik langs de oever gaan en vind een steen ter grootte van een grapefruit. Terwijl ik Melvins brief in mijn gewonde linkerhand houd,

werp ik de steen met mijn rechterhand weg. Die breekt gemakkelijk door het dunne ijs heen, zodat het donkere, ijskoude water zichtbaar wordt.

Ik pak een kleinere steen en zoek in mijn zakken. Er zat een elastiek om de post. Daarmee wikkel ik Melvins brief om de steen heen.

Ik gooi de verzwaarde, ongeopende brief in het water. Even zie ik het papier oplichten en ik stel me voor hoe de inkt begint uit te lopen. Over een paar uur zal zijn epistel helemaal verdwenen zijn en er van het papier niet meer dan wat pulp resteren.

‘Mam?’ roept Connor vanuit het huis. Ik draai me om en zwaai. ‘Mam?’

‘Ik kom eraan,’ roep ik terug.

Het laatste levensteken van mijn ex ligt op de bodem van het meer. Niemand zal ooit weten wat Melvin wilde zeggen.

En als hij eenmaal in de hel brandt, zal dat misschien nog wel het ergst voor hem zijn.

Soundtrack

Ik kies muziek voor elk boek dat ik schrijf, omdat het me helpt de juiste toon en het juiste tempo van het verhaal te vinden. Omdat ik er inspiratie in vond, leek het me leuk je te laten weten welke muziek bij Gwens reis in *Killman Creek* past.

Ik hoop dat je net zoveel van de muzikale ervaring geniet als ik, en onthoud alsjeblieft: piraterij benadeelt muzikanten en van online-muziekdiensten kun je niet leven. Het rechtstreeks kopen van het liedje of album is nog steeds de beste manier om je liefde te tonen en artiesten te helpen nieuw werk te creëren.

- ‘Eminence Front’, The Who
- ‘Sledgehammer’, Peter Gabriel
- ‘Poker Face’, Lady Gaga
- ‘Staring at the Sun’, TV on the Radio
- ‘Games Without Frontiers’, Peter Gabriel
- ‘Hate the Taste’, Black Rebel Motorcycle Club
- ‘Box Full o’ Honey’, Duran Duran
- ‘Red Rain’, Peter Gabriel
- ‘Time of the Season’, The Ben Taylor Band
- ‘Mama’, Genesis
- ‘Welcome to the Circus’, Skittish
- ‘Beneath Mt. Sinai’, The Stone Foxes
- ‘Whatcha See Is Whatcha Get’, The Dramatics
- ‘Human’, Rag’n’Bone Man
- ‘Believer’, Imagine Dragons
- ‘Jockey Full of Bourbon’, Joe Bonamassa

De website van Rachel Caine bevat meer informatie over haar boeken, het publicatieschema en meer: www.RachelCaine.com.

Volg haar op sociale media:

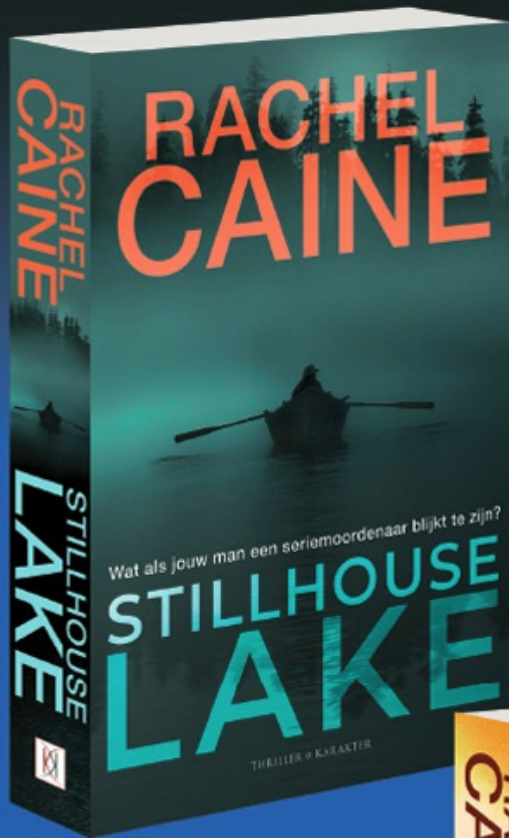
Twitter: @rachelcaine

Facebook: [rachelcainefanpage](#)

Dankwoord

Dank in het bijzonder aan mijn vriend Steve Huff en mijn medesamenzweerder Ann Aguirre. Speciale dank aan de fantastische Liz Pearsons en het geweldige T&M-team. Jullie zijn te gek!

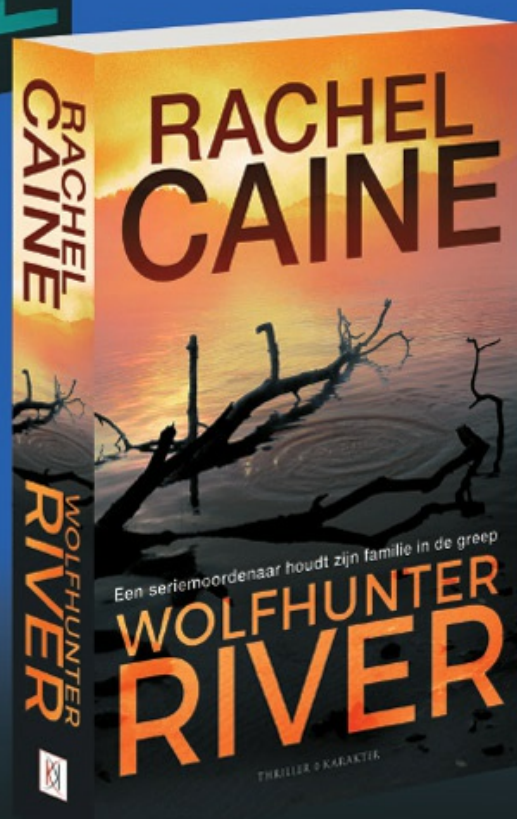

'Van begin tot eind zijn er nerveuze tot bloedstollende situaties, wildwoeste actiescènes en verrassende verhaalwendingen.'

– ★★★★★ *Hebban.nl*

ISBN 978 90 452 1844 1

'Ik ben verliefd op dit boek!
De beste thriller die ik ooit heb gelezen.'

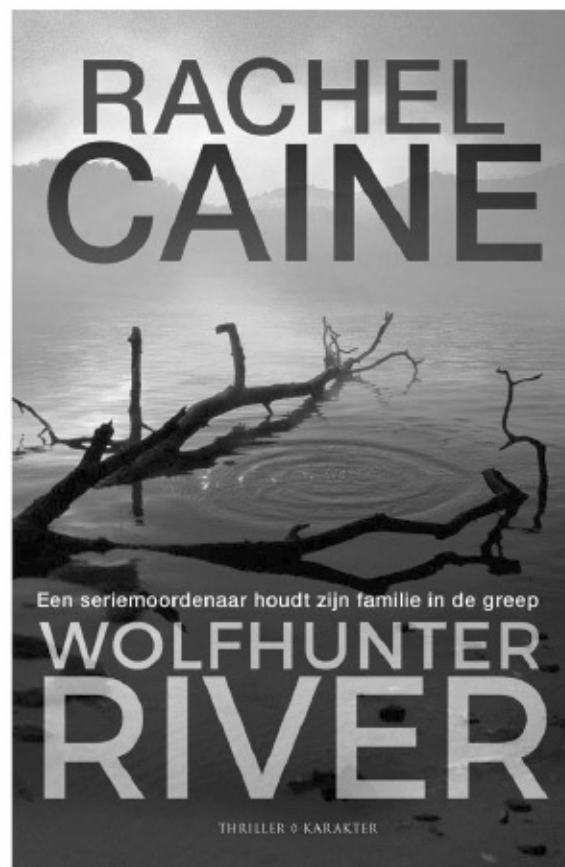
– ★★★★★ *Amazon.com*

ISBN 978 90 452 1698 0

Ook van Karakter Uitgevers B.V.

In februari 2020 verschijnt deel 3

RACHEL CAINE
Wolfhunter River

ISBN 978 90 452 1698 0 | ISBN e-book 978 90 452 1708 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

CAMILLA STEN
De verdwenen stad

‘Deze thriller doet me denken aan Stephen King en heeft me van de eerste tot de laatste bladzijde gegrepen. Camilla Sten is een auteur om goed in de gaten te houden.’
– Camilla Grebe, auteur en winnaar van de prestigieuze prijs Best Scandinavian Suspense 2018

Een klein Zweeds dorp in de jaren vijftig komt groot in het nieuws als de hele populatie van de stad zonder één aanwijzing verdwijnt. Het mysterie wordt niet opgelost en al snel raakt de gebeurtenis in de vergetelheid.

Alice groeit op met een fascinatie voor deze wonderlijke gebeurtenis uit het verleden. Haar grootmoeder heeft haar het verhaal verteld. Zij verloor haar hele familie tijdens deze onverklaarbare verdwijning.

Als Alice volwassen is, verzamelt ze een groep vrienden met wie ze een documentaire over dit fenomeen wil maken. Met als doel: voor eens en altijd uitzoeken wat er echt is gebeurd. De groep vrienden is de eerste in vijftig jaar die deze vreemde ‘dodenstad’ bezoekt. Al beginnen ze daaraan te twijfelen als ze er eenmaal zijn.

ISBN 978 90 452 1664 5 | ISBN e-book 978 90 452 1645 4

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

CATHERINE STEADMAN
De duik

Een schokkende ontdekking tijdens een paradijselijke reis zet het leven van een perfect paar compleet op zijn kop.

Een spannend psychologisch thrillerdebuut voor liefhebbers van Ruth Ware, Paula Hawkins en Shari Lapena.

Erin is een documentairemaker die op het punt staat door te breken. Haar man Mark is een knappe investeringsbankier met grote plannen. Om hun liefde te vieren gaan ze op een romantische reis naar het tropische eiland Bora Bora, waar ze genieten van de zon, het strand en elkaar. Maar dan, als ze gaan duiken in de helderblauwe zee, vinden ze iets in het water...

Het stel staat voor een gevaarlijke keuze: vertellen ze wat ze gevonden hebben of bewaren ze hun geheim? Als niemand anders ervan weet, kan er niets misgaan, toch? Hun beslissing brengt een verwoestende reeks gebeurtenissen op gang...

‘Met haar onbetrouwbare personages, fijne verteltempo en vernuftige plot maakt Steadman effectief gebruik van haar acteerervaring... Een donker glinsterende parel van een thriller door een nieuwe, veelbelovende auteur.’

– *Kirkus Reviews*

‘Innemend... gedurfd... De dreigingen en verkeerde beslissingen volgen elkaar steeds sneller op, en wel op Bourne-achtige wijze... Steadman is een nieuwkomer om in de gaten te houden.’

– *Publishers Weekly*

ISBN 978 90 452 1623 2 | ISBN e-book 978 90 452 1633 1

Dit eBook is voorzien van een watermerk met identificatiecode :

VxQJRIRFUQFUNVA5BDYPOwk1Ay8BXlQZAh4Hc1d9ViAFJVh1BnIDL

- 5da33dee22c35